

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

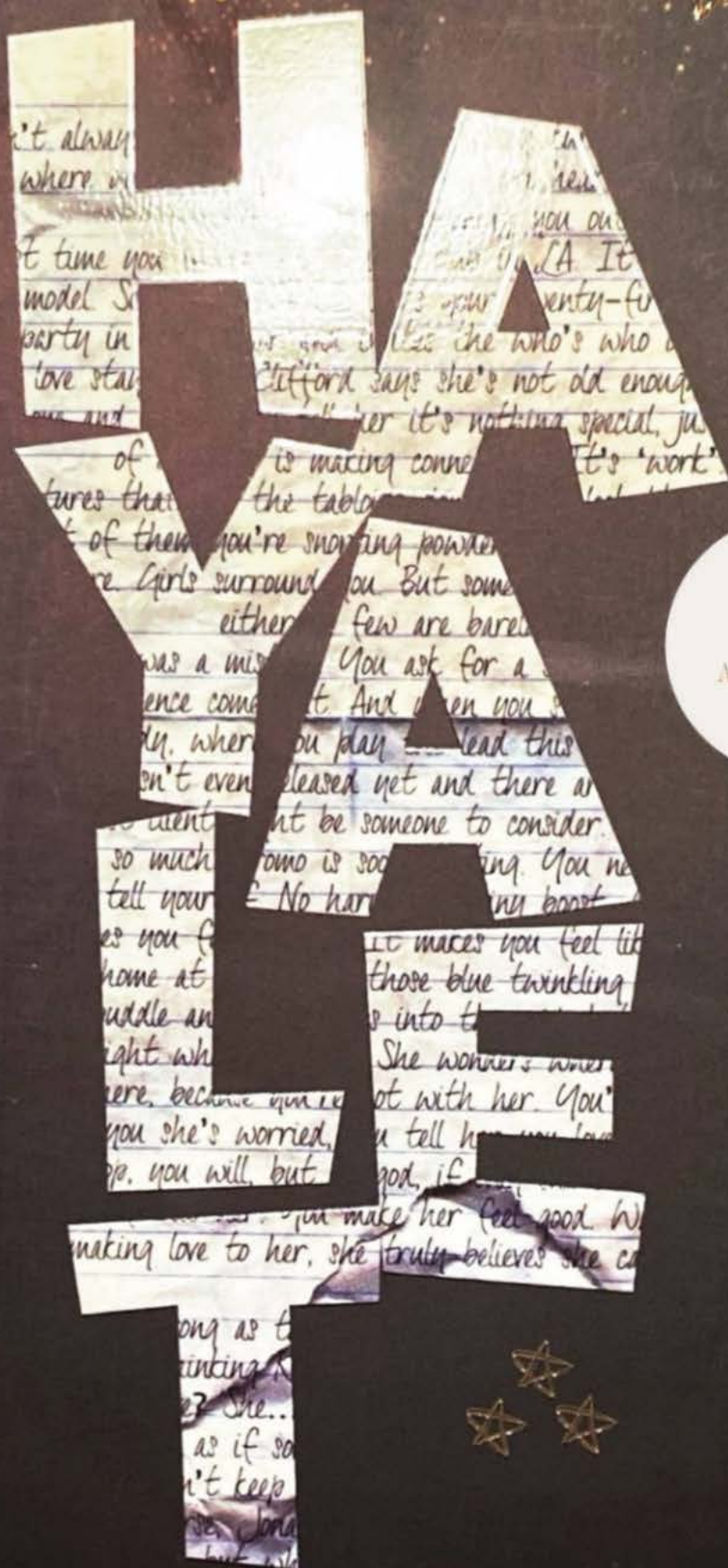
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.M. DARHOWER

Hollywood'un en yeni yıldızı Jonathan, yeni bir süper kahraman serisinin başrol oyuncusu olarak şöhretle baş etmeye çalışıyordu.

Kendi şeytanlarıyla savaştığı sırada paparazzi ordusu peşini bir anlığına bile bırakmıyordu.

Bir markette müdür yardımcısı olarak çalışan Kennedy, beş yaşındaki kızıyla birlikte tekdüze bir hayat yaşıyordu.

Her gün işe gittiğinde korkunç magazin dergileri etrafını sarıyor, kapaklarındaki kötü şöhretli bir çocuğun yüzü ona musallat oluyordu.

Onlar çok farklı hayatlar yaşayan bir adam ve bir kadındı.

Fakat durum her zaman böyle değildi. Bir zamanlar onlar çizgi romanlar üzerinden bağ kuran ve beklenmedik şekilde birbirlerine âşık olan bir oğlan ve bir kızdı.

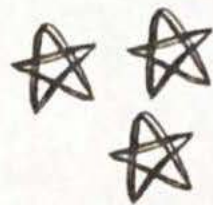
Kennedy Garfield lisede Jonathan Cunningham'la tanıştığında, onun trajik bir kahramanın tüm özelliklerine sahip olduğunu anlamıştı. Kısa bir süre sonra umutlu bir şekilde kurdukları hayallerin peşinden koşmaya karar vermişlerdi.

Ancak hayaller bazen kâbusa dönüşebiliyordu.

Aradan yıllar geçtikten sonra paylaştıkları tek şey, babasının en sevdiği süper kahramanı oynadığını bilmeyen bir kız çocuğuydu.

Jonathan hatalarını telafi etmek için yanıp tutuşuyordu, listesinin en başında onun için her şeyden vazgeçen kadın ve henüz tanışmadığı o küçük kız vardı.

it always
 where go
 A time you snort coke is a
 model Se
 party in
 love stay
 and
 of.
 tures that
 of them
 re Girls surround
 either
 was a mis
 ence come
 ly, when
 sn't even
 went
 so much
 tell your
 es you f
 home at
 uddle an
 ight wh
 ere, because you re
 you she's worried,
 p, you will, but
 reams. Some
 aming but
 listen. They
 er name.
 or and is
 Clifford says she's not old enough,
 "er it's not
 is making come
 the table
 you're snor ing powder
 But some
 few are bare
 You ask for a
 And I en you
 ou play
 lead this
 leased yet and there is
 ht be someone to consider
 omo is soo
 No har
 ing. You ne
 not know
 it makes you feel lit
 those blue twinkling
 s into ti
 She wonders where
 ot with her You
 u tell h
 god, if
 you make her (a good h)
 making love to her, she truly believes

ong as t
 twinkling
 e? she
 as if sa
 it keep

Hayalet

Orijinal İsmi: *Ghosted*

Yazar: J.M. Darhower

Çeviri: Mehir Kalmış Zikzilan

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin

Editör: Derya Sevim

Son Okuma: H. Gökçe Üstündağ

1. Baskı: Aralık 2024

ISBN: 978-625-97872-7-5

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

J.M. Darhower, 2017 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Eserin Türkçe yayım hakkı, Nurcihan Kesim Ajansı tarafından alınmıştır.

Baskı ve Cilt:

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

J.M. DARHOWER

Çeviri:

Mehir Kalmış Zikzilan

LAPIS

*Bu kitap, bir hikâyeyi ondan alıntı yapabilecek kadar çok seven
herkese ithaf edilmiştir.*

Düzenleyen : Seraphina

YAZAR NOTU

Dünyada bir hayran kulübüne dahil olmak gibisi yoktur. Kimse-
nin sizi bu yüzden utandırmasına izin vermeyin. Kitapları okuyun.
Filmleri izleyin. Dizi bölümlerini bir oturuşta bitirin. Karakterleri
sevin. Ünlülere hayran olun. Hayran hikâyeleri yazın. Resimleri-
ni çizin. İmza günlerine gidin. Dağılmadığına, sadece ufak bir ara
verdiğine inandığınız o erkek grubunun şarkılarını avazınız çıktığı
kadar bağırarak söyleyin.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.**

<https://t.me/ayisigikitap>

GİRİŞ

BİR YIL ÖNCE

Tıp. Tıp. Tıp.

Yağmur bulutlu gökyüzünden tek tük aralıklarla yağıyor, hızlı ve şiddetli sağanak yağmurun ardından sessizlik anları yaşanıyor. Altıncı kanalda hava durumunu sunan adam o sabah dingin bir gün olacağı tahmininde bulunmuştu ama kadın öyle olmayacağını biliyordu. Şiddetli fırtına yaklaşıyordu. Bunu görmezlikten gelmenin hiçbir anlamı yoktu.

Küt. Küt. Küt.

Kalbi çılgınlar gibi atıyor, damarlarına hızla pompalanan kan adrenaline birleşip midesini altüst ediyordu. İçinde en ufak bir duygu kırıntısı kalmış olsaydı kusma ihtimalinden korkardı ama hayır... İçi bomboştu. Annesini toprağa vermek içindeki her şeyi alıp götürmüştü. Üstüne bu, kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Güm. Güm. Güm.

Kennedy Garfield iki katlı beyaz evin verandasında durmuş, gök gürültüsü uzaklardan duyulurken bahçeye bakakalmıştı. Şimşek kararan gökyüzünü aydınlatarak *adamı* daha iyi görebilmesini sağladı. Sadece birkaç metre uzakta duran davetsiz misafiri, yıllık kazancından daha pahalı özel tasarım bir takım elbise giymesine rağmen bitik görünüyordu. Siyah kravatı gevşemişti ve boynundan sarkıyordu, gömleği de sıırıksıklam bir halde kül rengi tenine yapışmıştı.

Kennedy onun sessizliğine ve aniden belirişine dayanamayarak, "Neden buradasın?" diye sordu. Fırtınanın yaklaştığı hızla adamın dönmesine ihtiyacı vardı.

“Nedenini biliyorsun,” dedi adam usulca. Sakin ses tonuna rağmen kadının karşısına çıkma cesaretini toplamak için epey uğraşmış olmalıydı. Kennedy bu mesafeden bile onun içtiğini anlayabiliyordu. Gözleri kızarık ve parlaktı.

“Burada olmamalıydın,” dedi Kennedy. “Şimdi değil. Bu şekilde değil.”

Parmaklarını, uçları ıslaklıkla kıvrılan koyu sarı saçlarından geçirirken uzun süre bir şey söylemedi. Yağmur hızını kesip damlalar halinde inmeye başlamasına rağmen sıırılsıklamdı. Kadın onu fark etmeden önce ne kadar süre dışarıda durduğunu merak etti. *Onu hissetmeden önce.*

Durumuna bakılırsa uzun süredir dışarıdaydı.

Bip. Bip. Bip.

Kaldırımın kenarına park etmiş sarı taksi korna çaldı, orta yaşlı sürücü sabırsızlanmaya başlamıştı. Kennedy bunu görünce az kalsın gülecekti. O günlerde taksiye binmenin bu adama yakışmayacağını düşünürdü. Limuzinler, pahalı araçlar, özel şoförler ve korumalar daha çok onun tarzıydı.

Ya da en azından öyle duymuştu.

Adam yüzünde beliren kızgınlık ifadesiyle taksiye baktıktan sonra tekrar ona döndü. Bakışları buluştuğunda yüz ifadesi aniden yumuşamıştı.

“Üzgünüm,” dedi adam. “Anneni duydum ve ben... burada olmak istedim.”

Çat. Çat. Çat.

Bu, kalbinin bir kez daha paramparça oluşunun sesiydi.

“Gelmemeliydin,” dedi Kennedy. Aniden bastıran yaşlar gözlerini yaksa da tek bir damla gözyaşı dökmedi. Adam buradayken olmazdı. Ona bakarken olmazdı. Onca yıldan sonra hâlâ Kennedy’yi etkileyebiliyordu. “Biliyorsun. Her şeyi daha da zorlaştırıyorsun.”

“Biliyorum ama...” dedi adam duraksayarak. Mavi gözlerinde yalvaran bakışlar vardı. “Umuyordum ki... Demek istediğim, acaba uygun olur mu? Ben...”

“Hayır,” dedi Kennedy. Ne istediğini hemen anlamıştı. İmkânsızdı. Ne zamanıydı ne de adamın hali buna uygundu. *Sormaması* gerektiğini bilmeliydi.

“Ama...”

“*Hayır* dedim.”

Taksici ikinci kez korna çalınca adam iç geçirdi. Kennedy’ye temkinli bir bakış atarak bir adım geriledi, hemen sonra bir adım daha attı. Ardından veda bile etmeden dönüp gitti.

Bir ömür yetecek kadar veda etmişlerdi zaten.

Pat. Pat. Pat.

Arkasındaki evden yaklaşan ayak sesleri Kennedy’nin gerilmesine neden oldu. Ön kapı ardına kadar açıldığında koyu renk saçlarını iki örgü yapmış, üzerinde kabarık siyah bir elbise olan minik bir insan kasırgası yanında belirdi. Onu sarmalayan onca karanlığa rağmen küçük kız güneş ışığı ve gökkuşağı, masumiyet ve mutluluktan ibaretti; Kennedy de bunun bozulmaması için elinden gelen her şeyi yapardı. Kızı daha fazla yıkıma şahit olmamalıydı. Böyle bir acıya dayanamayacak kadar küçüktü.

Kalbi Jonathan Cunningham tarafından kırılmak için fazla küçüktü.

Taksinin fırtınaya doğru yol alışını izlerken, “Kimdi o, anne?” diye sordu. “Büyükbabam için mi gelmiş? Büyükannemin arkadaşı mı?”

Kennedy kızının parlak mavi rengindeki gözlerine baktı. “Endişelenmeni gerektirecek biri değil, tatlım.” Tatlı küçük kız gözlerini *ondan* miras almıştı. “Kaybolmuş biriydi, onu yoluna gönderdim.”

BİR

KENNEDY

Kasadaki barkod okuyucunun bip sesi monotondur, hoparlörlerden yüksek sesle çalan Wilson Philips'in *Hold On* şarkısının gerisinden zar zor duyduğum bir uğultuydu. Radyoda her gün aynı şarkılar çalıyordu. Aynı bip sesini sürekli duyuyordum. Her şey tamamen aynıydı.

Mağazaya girip çıkan aynı müşteriler, daha önce aldıklarının aynılarını satın alıyorlardı.

Hayatım öngörülebilir bir döngüden ibaretti. *Groundhog Day*'in* gerçek hayattaki bir versiyonu gibiydim ve döngümü kırmaya hiç niyetim yoktu. Phil'in sonsuza dek her sabah Sonny ve Cher'i dinlemeyi kabullendiği alternatif bir sondum.

Yıllar önce geleceğimin böyle olacağını söyleseydiniz kahkahalarla gülerdim. Ben? Kennedy Reagan Garfield? Ben dünyaya büyük işler başarmaya gelmiştim.

Adımı iki ikonik başkandan alıyordum. İdealist liberal annem ve katı muhafazakâr babam, ben hariç hiçbir konuda anlaşamamışlardı. Sağlık hizmetleri ya da vergiler konusunda aynı fikirde olmayabilirlerdi ama *kazara yaptıkları* bebeklerinin günün birinde önemli biri olacağına hemfikirlerdi.

Ve işte sıradan biri olarak karşınızdayım. New York'un kuzeyinde, adı duyulmamış kasabalardan birindeki Piggly Q Market'te müdür yardımcısıydım. Saati on üç dolar, haftada kırk küsur saat, -ücretsiz- izinler de dahil olmak üzere tam kapsamlı bir sosyal yardım paketi.

* Bugün Aslında Düdü: Meteorolog Phil'in haber sunmak için gittiği kasabada her sabah aynı güne uyanmasını konu alan 1993 yapımı filmidir. (ç.n)

Şikâyetçi olduğumdan değildi. Pek çok kişiden daha iyi durumdaydım. Kiram her ay ödeniyordu ve elektriğim kesilmiyordu, hatta şu aşırı pahalı televizyon kanallarına aboneliğim bile vardı. Yine de içten içe ailemin benim için hayal ettiği geleceğin bu olmadığını biliyordum.

“Üçüncü kasada yardıma ihtiyac var!”

Hoparlörden gelen tiz ses, müziğin sesini bastırmıştı. Bakışla-rımla ofisi tararken birinin yardım etmesini bekledim ama kimse gitmedi. Bu iş her zaman bana kalırdı. Başımı iki yana sallayarak üçüncü kasaya doğru ilerledim. Sarışın kız, yaşlı bir kadının aldıkları yıllanmış kasadan geçiriyordu.

Kasiyer Bethany bana döndü, bir kutu tavuklu erişte çorbasını sallayarak dramatik bir şekilde somurttu. “Kasada bir dolar yirmi beş sent gösteriyor ama Bayan McKleski reyondaki fiyat etiketinin doksan dokuz sent olduğunu söylüyor.”

Fiyatının bir dolar yirmi beş sent olduğunu biliyordum. Büyük ihtimalle Bayan McKleski de biliyordu ama sorun çıkarmaya çalışıyordu. Gülümseyerek, kasayı iptal ettim ve çorbayı indirimli verdim.

Bethany’nin alışverişi kasadan geçirmesine izin vermek için bir adım çekildiğim sırada Bayan McKleski, “Baban nasıl?” diye sordu.

Bana sorduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Kasa-nın yanındaki şekerleme rafını düzenlemeye başlarken, “İdare ediyor,” diye cevapladım.

“Ona turta pişirmeyi düşünüyorum,” dedi. “Nasıl sever? Elmalı mı? Yoksa kirazlı mı? Balkabaklı ya da cevizli de olabilir.”

“Nasıl yaparsanız yapın seveceğinden eminim,” dedim. “Ama çikolata kremalı olursa bayılır.”

“Çikolatalı,” diye mırıldandı. “Tahmin etmeliydim.”

Radyoda Lisa Loeb’un *Stay* adlı şarkısı çalmaya başladığı sırada günü bitirmeye karar verdim. Dükkânın ön köşesine, müdürümüz Marcus’un müşteri hizmetlerinin arkasına sıkıştırılan ofisine ilerledim. Marcus hafifçe kırlaşan siyah saçlarıyla bronz tenli, uzun ve ince bir adamdı.

“Eve gidiyorum,” dedim.

“Şimdiden mi?” Saatine baktı. “Biraz erken.”

“Yarın telafi ederim,” diyerek dışarı çıktım.

Marcus itiraz etmedi. İşimi aksatmadığımı bildiği için bana hoşgörü gösteriyordu.

“Aslında telafi edebileceğin bir durum var,” dedi. “Cuma günü iki vardiya çalışmayı kabul edersen birine ihtiyacım var. Bethany izin istedi ama onun vardiyasını kapatabilecek birini bulamadım.”

Hayır diyebilmeyi isterdim çünkü kasada durmaktan nefret ederdim ama reddedemeyecek kadar kibardım. İkimiz de bunun farkındaydık.

“Bana bir iyilik yap,” dedi Marcus. “Çıkışta yanına uğra ve Bethany’ye iznini onayladığımı söyle.”

Başka bir şey istemesine fırsat vermeden, “Olur,” diyerek ofisten çıktım. Yolumun üzerindeki mısır gevreği reyonundan bir kutu *Lucky Charms** aldım. Bethany kasadaydı, yandaki raftan aldığı bir dergiye göz gezdiriyordu.

Derginin adını görünce göz devirdim.

Hollywood Günlükleri.

İşe yaramaz magazin dergilerinden biriydi.

Mısır gevreğini kasa bandına bırakıp birkaç dolar çıkardım. Bethany ürünü kasadan geçirmeden önce dergiyi kapatıp poşetlerin olduğu yere fırlattı.

“Marcus iznini onayladı,” dedim.

Çıglık attı.

“Gerçekten mi?”

“Evet, sana söylememi istedi.”

“Aman Tanrım!” Mısır gevreğimi beyaz bir poşete koydu. “Vardiyamı devralabilecek kimse yok sanıyordum.”

“Eh, fazla mesai yapabilirim.”

Bethany bir çıglık daha attı. Ardından kasadan uzanıp beni sıkıca kucakladı. “Harikasın, Kennedy!”

“Özel bir gün mü?” diye sordum. Geriye doğru çekilirken ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordum. O bana tutarı söyleme-

* Lucky Charms, General Mills tarafından 1964’ten beri üretilen bir kahvaltılık gevrek markasıdır. (ç.n.)

den parayı uzattım. Tekrar sarılmak yerine parayı almasını umuyordum. Bu sırada Alanis Morissette'den *Ironie* çalmaya başladı. Buradan bir an önce çıkmazsam gerçekten aklımı kaybedecektim.

"Evet. Yani... Bir nevi." Bana bakarken kızardı. "Biraz aptalca gelebilir. Şehirde çekilecek bir film var. Arkadaşlarımla oraya gidip belki, bilirsin işte... Ünlü birilerini görmeyi umuyorduk."

Hafifçe gülümsedim.

"Bunda aptalca olan bir şey yok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," dedim. "Ben de bir film setine gittim."

Gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi? *Sen* mi?"

Şaşkın ses tonuna alınmam gerekiyordu belki ama söyleyiş şekli beni güldürdü. Tutucu bir teyze değildim ki. Bayan McKleski değildim. Bethany'den sadece birkaç yaş büyüktüm.

"Evet, gerçekten."

"Hangi film?" diye sordu.

"Şu gençlik komedilerinden biriydi. İsimleri hep birbirine benziyor."

"Kim rol alıyordu? Tanıyabileceğim birileri var mıydı?"

Her şeyi bilmek istiyordu. Bakışlarındaki meraklı pırıltıdan anlayabiliyordum ama o hikâyeye girmeye hiç niyetim yoktu.

"Çok uzun zaman oldu. Artık hatırlayamıyorum bile."

Bethany para üstümü saydı. Poşeti alırken gözüm okuduğu dergiye kaydı. Bir anda buz kestim, damarlarımda dolaşan buz beni iliklerime kadar dondurdu. Kapaktaki yüzü tanıyordum. Başını diğer tarafa çevirmişken siyah şapkası ve siyah güneş gözlükle-riyle bile kolayca tanıyabilmişim.

İçimde bir şeyler alev alıyor, bükülüp kıvrılıyordu ve *ah...*

Platin sarı saçlı bir kadının yanındaydı. Adamın yüzü kamera-nın kadrajından uzaktı ama kadın doğruca kameraya bakıyordu, yeşil gözleri parlaktı. Siyah deri elbise süper model fiziğini sarıyor, kırmızı ruju dolgun dudaklarını öne çıkarıyordu. Cildi sanki kumsalda yaşıyormuş gibi bronzdu.

Ah, midemi bulandırıyordu.

Kabul etmeliydim, kadın güzeldi.

Çiftin fotoğrafının altında kalın harflerle büyük punto bir başlık vardı: **Johnny ve Serena'nın Gizli Düğünü**

Bakışlarım kelimelerin üzerinde oyalandı.

Sanırım kusacaktım.

"İnanıyor musun?" diye sordu Bethany.

Ona baktım.

"Neye?"

"Johnny Cunning'le Serena Markson'ın gizlice evlendiğine."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Neye inanacağımı bilmiyordum. Benim için neden önemli olduğunu bile bilmiyordum. Bir yerlerde onun damat olduğu ama benim katılmadığım bir düğün olması fikri göğsümü neden böyle sıkıştırıyordu, onu da bilmiyordum. Kendimi takıntılı âşık hayranlarından biri gibi hissediyordum. Bu ünlü adamın bana ait olduğunu sanmıştım ama değildi.

"Sanırım sözkonusu Johnny Cunning olduğunda her şey mümkün."

Çıkışa yöneldiğim sırada dergiyi tekrar eline alıp, "Eh, haklısın," dedi Bethany. "Bu hafta sonu onlarla karşılaşmayı umuyorum."

Adımlarım bir anda durdu.

"Onlarla mı?"

"Evet, çekilen film vardı ya? Yeni *Breezeo* filmi."

Bethany ismi söylediğinde içimde bir şeyler koptu, nefesimi kesecek türden bir şeyler. *Vay canına*. Göğsümün derinliklerinde, kalbimin olması gereken yerde ezici ve ruh emici bir duyguydu. Kalbim artık orada değildi; çelik bir kasada kilitli, iznim olmadan kimsenin ulaşamayacağı bir yere saklanmıştı. Önceden attığı yerde artık bir karadelik vardı. İsmi duyduğu anda umutsuzca geri kalanımı da içeri çeken ve yutmaya çalışan bir karadelik.

Breezeo.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, "Hâlâ o filmlerden yapıyorlar mı?" diye sordum ama ses tonumdaki değişikliği ben bile duyabiliyordum. *Acınasıydı*.

“Elbette!” dedi gülerek. “Nasıl bilmezsin? Herkesin bildiğini sanıyordum.”

“Pek dikkat etmedim.”

Daha çok dikkat etmekten kaçınmışım ama bu başka bir uzun hikâyeydi.

“Ama filmleri izledin, değil mi?” diye sorarken gözlerini kısmıştı.

“Bazı kısımlara denk geldim,” diye kabullendim.

Cevabımı saçma bulmuş gibi ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. “Bu... Bu delilik. Aman Tanrım, izlemen lazım! Hikâyeler bir harika. Öyle komik ki anlatacak söz bulamıyorum! Ve Johnny Cuning, adam gerçekten gözlerini bayram ettiriyor. Çok ciddiym, izlemen lazım!”

“Aklımda tutacağım.”

Bethany, “Güzel,” derken bir şey kazanmış gibi gülümsedi. “İlk filmin adı *Transparan*, ikincisinin adı *Gölge Dansçısı*.”

“Peki, şimdi çekecekleri filmin adı ne?”

“*Hayalet*.”

Cevabı duyduğumda gözlerimi kaçırıp, “Pekâlâ, bu hafta sonu için bol şans,” diye mırıldandım. “Umarım istediğine ulaşırsın.”

Bethany bir şeyler söyledi ama duymak için beklemeyip mısır gevreğimle birlikte otoparka ilerledim. Sabah çoğunlukla yağmur yağdığı için asfalt su birikintileriyle kaplıydı. Böyle zamanlarda hep yağıyor gibiydi. Suları atlayıp arabama ilerledim.

Babamın evi mağazadan birkaç sokak uzaklıktaydı. Küçük kasabada herhangi bir yere ulaşmak için sadece birkaç sokak gitmek yeterliydi. Eski *Toyota* aracımı garaj yoluna sokup tam büyük, sarı okul otobüsü evin önünde fren yaptığı sırada park ettim. *Mükemmel bir zamanlamaydı*. Kapı açılınca bir enerji topu bana doğru fırladı.

“Anne!”

Kızıma baktığımda gülümsedim, sabah sıkıca örmeme rağmen saçları darmadağındı.

“Selam, ufaklık.”

Yaklaşık bir metre boyunda, yirmi kilodan biraz azdı; beş yaşında bir çocuğa göre ortalamaydı ama Maddie'yle ilgili ortalama olan tek şey buydu. Akıllıydı, merhametliydi, yaratıcıydı. Giyeceği kıyafetleri seçmek konusunda ısrar ediyordu, hal böyle olunca üstündeki hiçbir şey birbirine uymuyordu ama bir şekilde hoş duruyordu.

Yaptığım her şey onun içindi, *her şey* yüzündeki gülümsemeyi korumak içindi. Benim için dünyayı döndüren tek şeydi. Sabahları yarıktan kalkmamın sebebi buydu ve gülümsemesi bana doğru yolda olduğumu söylüyordu.

Yanlışlarla dolu dünyada doğru bir şey yaptığımı bilmek güzeldi.

Okul otobüsü uzaklaşırken kollarını belime dolayarak sarıldı. Tel kapının sesini duyduğumda babamın verandaya çıktığını gördüm.

“Büyükbaba!” Maddie heyecanla ona koştu. “Senin için bir şey yaptım.”

Sırt çantasını çıkarıp, tahtanın üzerine bırakarak içinde bir şeyler aradı. Bir çizimdi. Kâğıdı babama itti, o da yüzünde ciddi bir ifadeyle aldı. Sakallı çenesini ovuşturup, gözlerini kısarak çizimi inceledi.

“Hmm...”

Maddie verandada beklentiyle önünde duruyordu. Bu sahneyi kaç kez görmüştüm? Babamın evi kızımın sanat eserleriyle doluydu, hep aynı rutini yaşıyorduk. Hevesle, gergin bir şekilde büyükbabasının değerlendirmesini beklerdi ve babam da bunun hayatında gördüğü en iyi çizim olduğunu söylerdi.

Başıyla onaylayarak, “Bu...” dedi babam. “Hayatımda gördüğüm en iyi köpek yavrusu.”

Maddie güldü.

“O bir köpek yavrusu değil.”

“Öyle değil mi?”

Kâğıda bakabilmek için ucundan aşağı çekti. “Bu bir fok balığı,” dedi. “Görüyor musun? Gri renkte ve topu var.”

“Ah, aynı şeyden bahsediyormuşuz. Yavru foklara da köpek yavrusu denir.”

“Hiç de bile.”

“Evet, denir.”

Maddie bilirkişi olarak bana baktı.

“Anne?”

“Fok yavrusuna da köpek yavrusu denir,” dedim.

Gülümseyerek büyükbabasına döndü. “İyi bir köpek yavrusu mu?”

“En iyisi,” diye onayladı babam.

Maddie çizimi aldı, ardından asmak için içeri koşmadan önce babama sarıldı.

Ben de verandaya babamın yanına çıktım. “İyi kurtardın.”

“Bir de bana sor,” diye cevapladıktan sonra bir süre beni inceledi. “İşten erken çıkmışsın.”

“Evet. Şey, yine o günlerden biriydi,” dedim. Geçmişin hızla beni yakaladığı o günlerden biriydi. “Ayrıca yarın çift vardiya çalışmam gerekiyor, bu yüzden erken çıkmayı hak ettim.”

“Çift vardiya.” Kafası karışmış göründü. “Yarın akşama planın yok muydu?”

“Hayır.” Düzeltmeden önce duraksadım. “Yani demek istediğim vardı.”

Sosyal hayata o kadar az vaktim oluyordu ki, planım olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Ama para işime yarar ve halihazırda bir çocuk bakıcım var,” dedim babamın sırtına dokunarak. “Nasıl hayır diyebilirdim ki?”

Babam başını iki yana sallayıp verandadaki eski sallanan sandalyeye oturdu. Gökyüzü karardı, ardından yağmur tekrar çislemeye başladı. Korkuluklara yaslanıp dışarıyı izlerken, Maddie tekrar verandaya çıkıp bahçeye atladı.

Kızım fırtınaları seviyordu.

Bense en son ne zaman yağmurda oynadığımı hatırlamıyordum bile.

Küçük ön bahçede koşturup su birikintilerine basarak, çamur sıçratmasını izlerken bunu düşünüyordum.

Daha önce bu kadar eğlenmiş miydim?

Hayatım hiç böyle tasasız olmuş muydu?

Hatırlayamıyordum.

Hatırlayabilmeyi isterdim.

“Canını sıkan bir şey var senin,” dedi babam. “O, değil mi?”

Bahçeye arkamı dönüp ahşap korkuluğa yaslandım ve babama bakarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. İleri geri sallanıyordu. Oturduğu sandalyenin benzeri yanında boş duruyordu. Annem her sabah o sandalyeye babamın yanına otururdu, böylece babam işe gitmeden önce birlikte kahve içebilirlerdi.

Annemi bir yıl önce toprağa vermiştik.

On iki uzun ay geçmişti ama yara hâlâ tazeydi. O günün anıları beni yiyip bitiriyordu. *Onu* en son o akşam görmüştüm. Tam burada, verandada duruyordum. Dergideki başlık düşünülürse oldukça ilginç bir yıl geçirmişti.

“Sana onunla ilgisi olduğunu düşündüren nedir?” diye sordum. Hiç önemi yokmuş gibi tepkisiz kalmaya çalıştım ama oyuncu değildim.

“Yine o bakış,” dedi babam. “O boş, kayıp bakış. Yüzünde bu bakışı birkaç kez gördüm ve sebebi her zaman oydu.”

“Saçmalık.”

“Öyle mi?”

“Elbette öyle. Ben oldukça iyiyim.”

“İyi olmadığını söylemedim. *Kaybolmuş* görünüyordun dedim, *yolunu bulamazsın* demedim.”

Dikkatle yüzüme baktı. Gerçek yüzümden okunurken bu konuda yalan söylemeye gerek var mıydı, emin değildim.

İşin doğrusu, gerçekten kaybolmuş hissediyordum.

“Magazin dergilerinden birini gördüm,” dedim. “Evlendiği yazıyordu.”

“Buna inandın mı?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Bir önemi de yok, öyle değil mi? Hayat onun hayatı. Ne isterse yapar.”

“Ama...”

“Tekrar şehirde film çekiyorlar.”

“Tekrar ortaya çıkar diye mi endişe ediyorsun? Tekrar onu görmeye gelir diye mi kaygılısın?”

Babam arkamı, yani Maddie’nin yağmurda koşturduğu yeri işaret etmişti. Kızımı dönerken görünce gülümsedim, konuşmanın konusu olduğundan habersizdi.

“Ya da gelmeyeceği için mi endişelisin?” diye devam etti. “Vazgeçip hayatına devam etmesinden mi endişe ediyorsun?”

Belki, diye düşündüm ama dile getirmedim. Hangi olasılığın beni daha çok endişelendirdiğini bilmiyordum.

Hayatımıza zorla girip kendi kırılmışlığıyla bir zamanlar benim kalbimi kırdığı gibi kızımın kalbini de kırar diye ödüm kopuyordu. Ama aynı zamanda vazgeçmiş olması da beni korkutuyordu çünkü bu da bir gün kızımın kalbini kıracaktı.

Düşüncelere boğulmuşken yağmur hızlandı. Hâlâ su birikintilerinin etrafında koşan Maddie sırlıklam olmuştu. Yağmur suları gözyaşları gibi yüzünden aşağı akıyordu ama o gülümsüyordu. O kadar mutluydu ki korkularımdan tamamen habersizdi.

“Fırtına kötüleşmeden gitmemiz gerek,” dedim.

“Gidin o halde,” diye cevap verdi babam. “Soruma cevap vermediğini fark etmedim sanma.”

“Evet, nasıl olduğunu biliyorsun,” diye mırıldandım. Sırt çantasını verandadan almadan önce eğilip babamın yanağından öptüm. “Maddie, eve gitme zamanı, tatlım!”

Arabaya koşarken, “Hoşça kal, büyükbaba!” diye bağırdı.

“Güle güle, evlat,” diye seslendi. “Yarın görüşürüz.”

Babama el sallayıp kızımın arkasından gittim. Arabaya bindiğimde kemerini çoktan bağlamıştı bile.

Dikiz aynasından gözlerim kızımı buldu. Koyu renk saç tutamları yüzüne düşünce, üfleterek uzaklaştırmaya çalışıyor, mavi gözleriyle beni izliyordu. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki içimi görebiliyormuş gibiydi. Belli etmemeye çalışsa da içten içe nasıl hissettiğimi biliyormuş gibiydi. Bu bazen sinir bozucu olabiliyordu. Yaşı bu kadar küçük biri için fazla sezgiseldi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ama buna inanmadığını görebiliyordum.

Evimiz birkaç sokak uzaklıktaki iki yatak odalı ufak bir dairey-

di. Büyük değildi ama bizim için yeterliydi ve gücüm bu kadarına yetiyordu, bu yüzden şikâyet etmiyordum. Evin kapısını açtığımda Maddie koşarak içeri girdi.

Kapıyı arkamdan kilitleyip, “Doğruca küvete!” diye bağırdım. Banyoya yöneldiği sırada koridorun ışığını açtım. Yolumun üzerinde Maddie’nin odasının önünden geçerken, onun çekmeceyi karıştırıp mükemmel pijamaları aradığını gördüm.

Kendine yetebilen bir çocuktur.

Babasından aldığı bir özellikti.

Suyu açtığımda, “Hazırım, hazırım, hazırım!” diye bağırarak banyoya daldı. Hemen ardından küvetle arama girerek, pembe baloncuk şişesini alıp musluğun altına sıkmaya başladı. Baloncuklar oluşmaya başladığında her zamanki gibi kıkırdadı.

“Ben hallederim, anne.”

Geriye doğru bir adım attım.

“Halleder misin?”

“Hı-hı,” derken bana değil, dolan küvete odaklanmıştı. Muslukları kapamadan önce baloncuk şişesini yere, ayaklarının dibine bıraktı. “Hallederim.”

Ne demiştim? Kızım kendine yetebiliyordu.

“Pekâlâ, işe koyul o zaman.”

Kapıyı kapamadım, banyonun dışından bir gözüm üzerinde olacak şekilde ona alan tanıdım. Sanki yağmurla yeterince oynamamış gibi su sıçrattığını, baloncuklarla oynadığını duyabiliyordum. Zamanımı kirli çamaşırları toplayarak geçirdim, dikkatimi başka şeylere vermek istedim ama nafileydi.

Aklım sürekli ona gidiyordu.

İki haftalık kirlileri yatak odamın zemininde yığınlara ayırdım. Duraksadığım her an bakışlarım dolaba, en üst raftaki eski kutuya kayıyordu. Olduğum yerden kutuyu göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum.

Bir süredir aklımdan çıkmıştı. Düşünmek için bir sebebim olmamıştı çünkü yaşam, anıları gömmenin bir yolunu mutlaka buluyordu.

Benim anılarımsa dolabın içinde bir dolu ıvır zıvırın altına gömülüydü.

Bir süreliğine direndim ama sonunda bakma isteğime karşı koyamadım. Kirlileri bir yana bırakarak, doğruca dolaba gidip kutuya el attım.

Kendime çektiğim sırada kutu yırtılarak ellerimde parçalandı. İçindekiler yere saçıldı. Bir fotoğraf ayağımın yanına düştü.

Dikkatle kaldırdım.

Bu oydu.

Üzerinde okul üniforması vardı ya da onun bir kısmı denilebilirdi. Süveteri, ceketi ya da klasik ayakkabıları yoktu elbette. Beyaz gömleğinin düğmeleri açık, kravatı öylesine boynuna atılmıştı. Gömleğin altına düz siyah bir tişört giymişti. Elleri ceplerindeydi, başıysa yana yatıktı. Manken gibi görünüyordu, fotoğraf sanki bir dergiye aitti.

Göğsümde bir düğüm oluştu. Beni boğuyordu. Öfke ve hüznün acı bir şekilde içimde büyüdüğünü, yıllar geçtikçe güçlendiğini hissedebiliyordum. Gözyaşları gözlerimi yaktı. Ağlamak istemiyordum ama görüntüsü bile beni geçmişe götürmüştü.

“Her şey tamam!”

Tiz ve neşeli bir ses yatak odasında yankılandığında kapıya baktım. Fotoğrafı sıkıca kavrayıp arkamda tuttum. Kızım kırmızı pijama giymişti, saçlarının uçları ıslaktı. Kulaklarının üstünde baloncuklar vardı. Sağ yanağındaki çamur da hâlâ duruyordu.

“Her şey tamam mı?” diye sorarken kaşlarımı kaldırdım. “Saçlarını yıkadın mı?”

“Hayır.”

Elbette yıkamamıştı. Çünkü yıkayamazdı.

“Peki, ya yüzünü?” diye sordum. “Sadece baloncuklarla oynayıp çıktığını düşünmeye başlayacağım.”

“Öyleyse ne olmuş? Sonra yine kirleneceğim!”

“Ne mi olmuş?” Nefesimi tutarak dehşete düşmüş gibi davrandım. “Kirli kalamazsın. Yarın okul var!”

Okul konusunda çocukluğumda olduğum kadar hevessizdi. Gözlerini devirerek omuz silkti. *Ne önemi var ki* der gibiydi.

Ben bir şey söyleyemeden dikkati yere dağılan eşyalara kaydı. Nefesi kesildi, hemen ardından gözleri kocaman açıldı.

“Breezeo!”

Öne atılıp plastik koruyucu poşetin içindeki eski çizgi romanı yerden kaptı. Aniden donup kaldım. Çizgi roman klasiklerden sayılmazdı, birkaç dolardan fazla da etmezdi ama elden çıkarmaya gönlüm el vermemişti.

Benim için anlamı çok büyüktü.

“Anne, bu Breezeo,” derken yüzü heyecanla aydınlanmıştı. “Bak!”

Bana göstermek için kaldırdığında, “Görüyorum,” diye cevap verdim.

“Okuyabilir miyiz? Lütfen.”

“Ah, tabii.” Bir elimi arkamdan çıkarıp çizgi romanı aldım. “Ama önce küvete geri dönelim.”

Maddie yüzünü buruşturarak inledi.

“Hadi.” Başımınla kapıyı işaret ettim. “Birazdan saçlarını yıkmak için gelirim.”

Dönüp ağır adımlarla banyoya yürüdü. Çizgi romanı bırakıp arkamda duran fotoğrafı çıkarmak için gitmesini bekledim. Fotoğrafa bir an bakıp, bir kez daha o hislere izin verdikten sonra buruşturarak yerdeki diğer anıların yanına attım.

Telefonumu çıkarıp rehberde gezindim. Aramayı yaparken koridora çıktım. Birkaç kez çalıp sesli mesaja geçti.

“Ben, Andrew. Şu anda telefona bakamıyorum. Mesaj bırakırsanız sizi ararım.”

Biiip.

“Selam, Drew. Ben, şey... Kennedy. Yarın gece gelemeyeceğim. Yapmam gereken bir şey çıktı ve şey, tahmin edersin.”

iki

JONATHAN

Limuzin sekizinci caddeye girerken yavaşladı. Sabahın saat yedisinde bile trafik yoğunluu. Dünya işe giderken gün doğumu hemen güneyden görülebiliyordu. Günlerden cumaydı. Eminim dolambaçlı yollar insanların gidecekleri yerlere ulaşmalarını kolaylaştırmıyordu ama burası New York'tu, yani alışmaları gerekiyordu. Burada bir şeylerin ters gitmediği gün yoktu. New Yorklular gezegendeki en kolay uyum sağlayan insanlardı, saçmalığa da tahammülleri yoktu. Buna ayıracak zamanları olmazdı.

Bu sabah sanki hepimiz dizlerimize kadar saçmalığa batmıştık.

Metal barikatlara yaklaştığımız sırada sıralanan insanları fark ettim. Buralı değillerdi ya da öyle olduğunu sanıyordum çünkü New Yorklular kendi bölgelerinde film çekilmesini umursamazlardı. Onlar için daha çok baş belasıydık. Sokaklara erişimi engelliyorduk, mahalleleri kapatıyorduk, hayatlarını bölüyorduk. Gerçi bunların benimle bir ilgisi yoktu, çekim yerini ben seçmiyordum. Ben sadece bana söylenen yere geliyordum ama birçok kez suç üzerime kalıyordu. Kendini beğenmiş bir piçtim, kim olduğumu sanıyordum ki trafiğin en yoğun olduğu saatte şehir merkezini kapatıyordum?

"Haber yayılmış olmalı." Önümdeki koltuktan gelen ses küsrahtı, her zamanki gibi bu gösteriden etkilenmemişti. Clifford Caldwell nüfuzlu bir yetenek yöneticisiydi. Hiçbir şey onu sarsamazdı. Tüm sınırlarını zorladığım için bunu oldukça iyi biliyordum. *Reklamın iyisi kötüsü olmazdı.* Tüm dikkati çok sevdiği

*Blackberry's*inin ekranındaydı, bir şeyler yazıyordu ama sokakları dolduran kalabalık hakkında konuştuğunu biliyordum.

Salyangoz hızıyla ilerlemeye çalışırken, “Öyle mi diyorsun,” diye mırıldandım. Camlar içeriye göstermeyecek şekilde siyahla kaplanmış olmasına rağmen başımı eğik tuttum. Eski siyah spor şapkamı indirince yıpranmış kenarı gözlerimi gizledi.

Meraklı gözler sette olan bitene tanık olup bilgi sızdırmasın diye prodüksiyon insanları uzak tutmak için sahte bir isimle işleri yürütüyordu. Ama sabah vakti bu kadar insan toplandığına göre birileri çoktan haberi sızdırmış olmalıydı.

“Onlarla konuşup çevrendeki güvenliği arttıracayım,” dedi Cliff. “Ayrıca prodüksiyonla konuşup programını değiştirebilir miyim bir bakarım.”

“Zahmet etme,” dedim. “Hep birkaç adım önümüzde olacaklar.”

Cliff alçak sesle güldü. “İyimserliğin beni hayrete düşürüyor.”

“Bir de bana sor.” Yumuşak sesin sahibi yanımdaki koltuktaydı. “Bu filmlerden ne zaman çeksek karamsar bir pisliğe dönüşüyor.”

Bakışlarımı yeni boyanmış saçlarını karıştıran Serena’ya çevirdim. Saçları her zamanki sarı rengi yerine artık koyu kahverengiydi çünkü iş gereği karaktere bürünmesi gerekiyordu. Güneş gözlüklerine rağmen bana baktığını hissedebiliyordum. Bakışları sertti. Bu sabah benden memnun değildi. Ya da *herhangi* bir sabah...

Serena sabah insanı değildi.

Karşısında uzun süreli asistanı Amanda oturuyor, hepimizi görmezlikten gelerek her sabah yaptığı gibi Serana’nın e-postalarını filtreliyordu. Sinir krizini tetikleyebilecek herhangi bir şeyi siliyordu.

“Bu doğru mu, Johnny?” diye sordu Cliff. “Çünkü menajerin olarak görevim senin mutluluğun. Onun menajeri olarak görevimse rol arkadaşlarının huysuz pislikler olmadığından emin olmak.”

“Ben iyiyim,” dedim. “Sadece uzun bir haftaydı.”

Limuzin yaklaştığında metal bariyer kaldırıldı, güvenlik duvarını geçip karargâha dönüştürülmüş alana girdik. Limuzin dar bir sokağa girip görüş alanından çıkarken dışarıda hafif bir karmaşa

vardı, birkaç hayran çılgılık atmaya başlamıştı. Cliff elinden tutarak Serena'nın inmesine yardım etti. Ben de inmeden önce Amanda'ya yol verdim.

Serena tereddüt etmedi bile. Yüzünde aniden beliren gülümsemesiyle ara sokaktan çıkıp doğruca kalabalığa ilerledi. Birkaç çılgılık daha duyuldu, ardından hayranlar kendinden geçerken de birkaç feryat sesi geldi.

Artık saklanmak yoktu.

Hayranları Serena'ya bıraktım. İşin bu kısmını seviyor, hakkını da veriyordu. İlgi odağı olmanın, hayranlar ve kameranın üzerindeki etkisi inanılmazdı. Serena'nın kaderinde yıldız olmak ve parlamak vardı.

Ben ise... hep aktör olmak istemişim.

Doğruca sokağın arkasına kurulan, devasa ambara kadar uzanan bir dizi karavana yöneldim. Cliff'in ortadan yok olmadan önce itelediği programa göre çoğunlukla iç çekimler yapılacaktı. Sahte bir patlamanın yer aldığı sokak çekimi de vardı.

Setler hep kaos içindeydi.

İlk karavana adım attığım anda gerçek bir gülümseme beni karşıladı. *Saç ve makyaj*. Kahverengi teni ve parlak kırmızı dudaklarıyla Jazz hoş bir manzaraydı. Herkesin işine odaklanmış olduğu bu saatlerde dostça davranan birilerini bulmak zordu. Bu karavan en büyük, en yoğun olanıydı. Yarım düzine makyöz parlak ışıklarla aydınlatılmış masaların yanında bekliyordu ama ben doğruca Jazz'in yanına gittim.

Büyük bir aynanın önündeki sandalyeye vurup oturmamı işaret ederken, "Selam, süperstar," dedi. "Görünüşe göre zorlu bir görev beni bekliyor."

"Sen halledersin." Sandalyeye oturup şapkamı çıkardıktan sonra ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Jazz'in işi beni iyi göstermektir ama bu her zaman kolay bir iş değildi, özellikle de son bir haftadır bok gibi uyuduğum için. Gözaltılarım koyu halkalarla doluydu, gözlerim kan çanağıydı.

İşe başladı, bir yandan da gevezelik ediyordu. Söylediklerini

pek dinlemiyordum çünkü zihnim bazı tehlikeli düşüncelerle doluydu. Sahip olabileceğim ama aptal gibi bir kenara attığım hayatla ilgili düşünceler. Ne zaman kendimi New York'ta bulsam aklıma üşüşen düşünceler. Göz ardı edilemez manyetik bir çekime kapılmış gibi zihnimi dolduruyorlardı ama direnmek için elimden geleni yapıyordum.

Bu kez karşı koymak daha zordu.

Jazz, "Geçen gün skandal bir şey okudum," deyince gerçeğe döndüm.

"Şu kırbaçlar ve zincirler olan müstehcen kitaplardan mı?"

Güldü. "Bu kez hayır. *Hollywood Günlükleri* dergisinin bir kopyasını elime aldım..."

İnledim. Duyduğum an gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslayarak ellerimle yüzümü kapattım. Jazz'in beni normal bir insan gibi göstermek için harcadığı çabaları berbat ediyordum ama o boktan derginin varlığını dahi kabul etmektense taşaklarımı söker, onları top niyetine kullanıp eğitimli bir maymun gibi hokkabazlık yapardım. Bu dergiler çok uzun süredir başımın belasıydı, *benim* yüzümü kapaklarına koymakta ısrar ediyorlardı.

"Benden neden nefret ediyorsun, Jazz?" diye homurdandım. "Lütfen bana o pisliklere para kazandırmadığını söyle."

"Ne? Of, elbette hayır," dedi gülerek. Ellerimi yüzümden çekip işine geri döndü. "Elime aldım dedim, para verip aldığımı söylemedim. Markette kasadaydım."

"Peki, ne yazıyorsa bilmek istemiyorum."

"Bayan Markson'la evlendiğinizi yazıyordu."

Tekrar inledim. "Bilmek istemiyorum demiştim."

"Eh, yine de söyledim," dedi. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Beyin hücrelerini çöpten farksız magazin dergilerine harcamaman gerektiğini düşünüyorum. Müstehcen kitaplarla devam etmen daha iyi."

Bana ters bir bakış atsa da konuyu kapattı. Ne sorduğunu biliyordum. İmalarda bulunuyor, son filminden bu yana hayatımda olup biteni ağzımdan almaya çalışıyordu. Hikâyenin doğru olup

olmadığını öğrenmek istiyordu ama o konuya girecek havada değildim.

Makyaj bitince hızlıca saça geçtim. Sonra Jazz'e veda edip giyinmek için kostüm karavanına yöneldim. Dublörüm çoktan gelmiş, parlak mavi-beyaz kostümünü giymişti.

Ben de giydim ya da daha çok ambalajlanan bir sosıs gibi içine ukuşturıldım. Kostümün yapıldığı malzeme her bir lanet kusuru gösteriyordu, bu yüzden bastırdılar, ittiler, bantlayıp sıkıştırdılar. Krom, köpük katmanları ve esnek bir malzemeyle örölüydü. Elastik gibi görünen ama elastik olmayan cinstendi.

Hayal bile edilemeyecek kadar rahatsızdı.

“Tebrikler, dostum,” dedi dublörüm. “Evlendiğini duydum! Şanslı adam.”

Yerin dibine geçtim. “Bunu sana kim söyledi?”

“Jasmine.”

Jazz.

O kadını boğacaktım.

Süper kahraman gücünde olmadığım için kostümün ayarlanması, kıçımın sıkı ve kaslarımın dolgun görünmesini sağlamak neredeyse otuz dakika sürdü. Bitince karavandan çıktım, bu sırada Serena ve arkasından gelen asistanıyla karşılaştım.

“Vay, vay, vay,” dedi Serena beni süzüp sırtarak. “Seni tekrar bu kostümün içinde görmek güzel.”

Kendime bakıp biraz olsun gevşetmek için kostümü çekıştirdim. “Gölünecek haldeyim.”

Göldü. “Alakası bile yok. Kostümü sürekli giymelisin. Demek istediğim her gün, gün boyunca, hatta geceleri bile.”

“Hayal kurmaya devam et, Ser.”

“Ah, kuracağım.”

Yanımdan geçip beni arkadan süzerken altdudağını ısıırıyordu. İnanılmaz utanç verici bir manzaraydı. Asistanı geç başlamayalım diye onu sürükleyip kostüm karavanına iterken ne kadar saçma olsa da kızarmak üzereydim.

“Hey,” diye seslendim. “Jazz’in herkese ne anlattığını bilmen gerek...”

“Evlendiğimizi mi? Biliyorum.” Serena gözlerini devirip güldü. “Anlaşılan yine derginin kapağına çıkmışız.”

Karavana girmesini izlerken, “Evet, öyle görünüyor,” dedikten sonra sete yöneldim.

Uzun bir gündü. Çekim üzerine çekim yaptık. Koşmaktan terlemiş, ayakta dikilmekten yorulmuştum. Yüksek sesli patlamalardan ve ateş seslerinden başım çatlıyordu. Piroteknik* ekibi mahalleyi inletmişti. Öğleden sonra bir güvenlik krizi yaşanmıştı, dış çekime geçerken bir kadın bariyeri aşmıştı ama yakalamışlardı.

Düşünmemeye çalıştım. Onları düşünmemeye çalıştım. Beni izleyen gözleri üzerimde hissederken onu düşünmemeye çalıştım ama aklımdan çıkarmak zordu. Breezeo’nun hayatının aşkı Maryanne’in kaçırıldığı bir sahneyi çekiyorduk. Serena patlamak üzere olan bir bombaya bağlıydı ve onu yaklaşan ölümden kurtarmak bana düşüyordu.

Rolümü oynadım, her anına ruhumu dökerek çok da iyi oynadım. Çekimlerin başında olsak da sahne hikâyesinin sonuna oldukça yakındı. Bu sahne her şeyimi alıp götürdü çünkü sonlar zordu. Sonlar kahrolası imkânsızdı... Özellikle de bana düşünmemek için çok çabaladığım kızı hatırlatırken.

Günü bitirdiğimizde rahat bir nefes almıştım. Elimi saçlarımın arasından geçirirken omuzlarım düştü. Uzaklaşacağım sırada Serena kendini üzerime attı. Güneş batıyordu, karanlık çöküyordu ama o kollarıma atlarken flaşlar çevreyi aydınlatıyordu.

“Harikaydı!” dedi. “Yani... vay canına. Rolün hakkını çok iyi verdin, Johnny! Her bir kelimene inandırdın!”

Cevap verme fırsatı bulamadan beni öptü. Daha fazla flaş patladı. Ufak bir dokunuştı ama paparazzilerin bu fotoğraflardan epey para kazanacağını tahmin edebiliyordum. Başlık şu olacaktı: **Johnny herkesin gözü önünde Serena’yı götürüyor!**

Cliff yaklaşırken geri çekildi. “İkiniz iyi iş çıkardınız,” derken sesi heyecandan yoksundu, bakışları da *Blackberry*’sindeydi.

* Piroteknik ekibi çeşitli kimyasal tepkimeler aracılığıyla ısı, ses, duman, ışık gibi etkiler oluşturmak amacıyla üretilen patlayıcı maddeleri film setlerinde patlama, kaza vb. sahnelerin çekiminde kullanır. (ç.n.)

“Mevcut programa devam edecekler. Sabah buraya döneceksin, Johnny.”

“Sen de, Serena,” dedi asistanı.

“Kulağa hoş geliyor.” Serena uzaklaşırken sırttı, bakışları üzerimdeydi. “Üstünü değiştir, Johnny. Bunu kutlayacağız!”

“Geç kalmayın,” diye seslendi Cliff. “Araba sizi yarın saat tam altıda alacak!”

Serena yüzünü buruştursa da itiraz etmedi. Hayranlarını selamlamak için kalabalığa doğru ilerledi.

Cliff sırtıma vurup, “İyi iş çıkardın, huysuz pislik,” diye takıldı. “Git kostümünü çıkar, rahat olmadığını biliyorum.”

Gidip tam olarak söylediği şeyi yaptım. Kostümü kot pantolon, düz beyaz tişörtle değiştirip şapkamı taktım. Çekimin bitişiyle güvenlik gevşemiş, kalabalık sete daha fazla yaklaşmıştı. Karavandan çıktığımda etrafımı çevreleyecek kadar yaklaşmışlardı. *Kahretsin.*

Kameraların flaşları yüzüme vururken üzerime doğru soru yağmuru yağmaya başladı.

“Johnny, fotoğraf çekilebilir miyiz?”

“Bunu imzalar mısın, Johnny?”

“Sana sarılabilir miyim?”

Bunlar sorun değildi, diğerleri olmasa her isteği yerine getirirdim. *Akbabalar* olmasa.

“Serena ile ne zamandır birliktesiniz?”

“Evlendiğiniz doğru mu?”

“Baban bugünlerde neler yapıyor?”

“Babanı affettin mi?”

“Babanla görüştünüz mü?”

“En son ne zaman ziyaretine gittin?”

Kişisel sorulardan nefret ediyordum ve asla cevaplamıyordum. Özel hayatımı sorgulamalarından nefret ediyordum. Dedikodulardan nefret ediyordum. İyi bir sebebim de vardı çünkü geçmişe gömdüğüm çok fazla şey vardı. Sakladığım çok fazla sır... Kurcalayıp lekelemelerine izin veremeyeceğim çok fazla şey vardı. Korumam gereken, artık hoş karşılanmadığım saf bir dünya vardı.

Serena gitmeye hazır bir şekilde yanıma geldi. Gülümseyerek, kameralara poz vererek, benim *sessiz* kaldığım soruları elinden geldiğince yanıtlayarak herkesi büyüledi.

Yukarı Doğu Yakası'nda seçkin özel bir kulüpte akşam yemeği yedik. Kariyerine modellik yaparak Manhattan'da başlayan Serena gittiği her yerde herkesi tanırdı. Arkadaşlarından bazıları gülüyor, sohbet ediyor, iyi vakit geçiriyorlardı. Sosyetik güzeller ve aileden zengin pislikler yıllanmış şarap içiyor, beyaz çekiyorlardı.

Kokain.

Beyaz toz ortaya çıktığı anda gitmek için bir bahane buldum. Bu insanlar eskiden benim de çevremdi. Arkadaşlarımdı. Yine de ani gidişim sadece Serena'yı endişelendirmişti. Ayağa kalkınca elimden tutarak beni durdurmaya çalıştı. Yeşil gözlerindeki bakış korkutucu derecede karanlıktı. "Kal! Lütfen? Bunu kutlayalım! Artık hiç böyle takılmıyoruz."

"Kalırdım... biliyorsun. Kalabilsem kalırdım," dedim çenesine dokunarak. "Uslu dur, olur mu?"

Beni tekrar durduramadan oradan ayrıldım. Başımı yerde tutuyor, göz temasından kaçınıyordum. Bekleyen limuzine atlayıp doğruca otele dönmek yerine birkaç sokak yürüyüp ufak bir bara girdim. Sessizdi, cuma gecesi olmasına rağmen kalabalık değildi. Barmen yaklaşırken barın köşesinde boş bir sandalye buldum.

Fazla sürmedi, birkaç saniye içinde gözleri kocaman açıldı. Kim olduğumu biliyordu ama belli etmedi.

"Sana ne getirebilirim?" diye sorarken adımını söylemedi.

"Fıçıda ne varsa."

Bira doldurdu. Markasını bile sormadım. Bardağı önüme kaydırduğında sessizce oturup ellerimi soğuk cama doladım. Kokusunu alabiliyordum. Ucuzdu. En ucuzlarından değildi ama yine de... *ucuzdu*. Ağzım sulandı, altın renkli sıvının tadını neredeyse hissedebiliyordum. Bardağa bakarken dilim beklentiyle karıncalanıyordu.

"Bir sorun mu var?" Barmen birkaç dakika geçmesine rağmen

içmediğimi görünce birayı işaret ederek sormuştu. “Başka bir şey vermemi ister misin?”

“Hayır, sorun yok. Sadece... bir süredir içmedim.”

“Ne kadar bir süre?”

“On iki ay.”

Uzun bir yıl olmuştu. Sert bir şey içmediğim için fazlasıyla uzundu. Anonim Alkolikler’in sekiz ve dokuzuncu adımları arasında takılıp kalmıştım. Haksızlık ettiğimi kabul etmekle, yaptıklarımı telafi etmek arasındaydım. Görüyorsunuz ya, tam da bu adımda bir sorun vardı. Oraya gelene dek kimsenin bahsetmediği bir şeydi. Öyle kolayca yapabileceğiniz bir şey değildi. Telafi etmek isterken daha fazla zarar verilebiliyordu.

“Üzerime vazife değil, biliyorum,” dedi barmen. “Ama on iki ay uzun bir süre. Tekrar başlamak istediğine emin misin?”

“Değilim,” diye kabullendim. “Bugünlerde hiçbir şeyden emin değilim.”

Başka bir şey söylememi beklemedi. Elimdeki bira bardağı gitmiş yerine kola gelmişti.

“Bundan içmeyeli de uzun zaman oldu,” dedim ama bu sefer tereddüt etmeden içtim. *Plastik bardakta cennet*. Kola yüksek kalorisi ve sebep olduğu şişkinlikle vücuda zarar veriyordu. En azından ekibin formda kaldığımdan emin olmak için tuttuğu beslenme uzmanının söylediği şey buydu.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu barmen.

“Ne konuda?”

“On iki aylık ayık kalma süreni bozmana neden olacak her neyse.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Yapabilsem anlatırdım çünkü içim içimi yiyordu. Canımı sıkansa asla anlatabileceğim bir şey olmamasıydı. Şu *Hollywood Günlükleri*’nin piyasaya sürdüğü yalan haberlerin aksine sakladığım şey gerçek skandaldı.

Ayağa kalkmadan önce koladan bir yudum daha aldım. “Teşekkürler.” Minnettarlığımı göstermek için birkaç dolar bıraktım. İçimi dökmek cazip gelmeden, barmeni erken emekli edebilecek

türden bir para kazandıracak hikâyemi anlatmadan bardan ayrılmak üzere kalktım.

Telefonla bir araba çağırarak sürücü bulduğum an bardan çıktım. Üç *dakika*. Sıcak gece havasının yanı sıra bir şeyle daha karşılaştım: Kalabalık ve birkaç genç kız. Genç kızların yeteneği görmezlikten geliniyordu. Çok akıllılardı. Büyük ihtimalle bara girebilecek kadar büyük değillerdi ama beni nasıl bulacaklarını biliyorlardı. Görünürde paparazzi yoktu ama fazla uzakta olamazlardı. Hatta hiç uzak olmazlardı. Hep bir nefes kadar yakındalardı.

İstekler aniden üzerime yağdı. İmza. Fotoğraf. Kucaklaşma. Bu kez onları kırmadım. Zaman ayırabileceğim üç dakikam vardı. Büyük ihtimalle bütün gün peşimde dolanmışlardı, en azından biraz karşılığını verebilirdim. Tanrı biliyor ya, onlar olmadan bir hiçtim. Uzattıkları her şeye adımlı yazdım. Fotoğraflara, tişörtlere, hatta bir kolaya bile. Yüzüme Cliff'i gururlandıracak bir gülümseme yerleştirerek birkaç fotoğraf çekildim.

Sarışın bir kız, "Bunu imzalar mısınız? Lütfen?" diyerek ilk Breezeo filminin DVD'sini uzattı. "Bethany için yazar mısınız?"

Yazarken, "Bethany," diye mırıldandım. İsmi söyleyince bir çığlık attı. "Gecen nasıl geçiyor?"

"Harika," derken samimi görünüyordu. "Çekim yaptığınızı öğrenince arkadaşlarımla arabaya atlayıp geldik."

"Öyle mi? Nereden öğrendiniz?"

"Bütün magazin bloglarında vardı," dedi. "Hatta Serena'nın bu konuda konuştuğu bir video da vardı."

Serena. Kaç kez uyarılırsa uyarılsın dilini tutamıyor, söylemesi gereken şeyler paylaşıyordu. "Demek buraya arabayla geldiniz. Nereden?"

"Bennett Landing," diye cevapladı.

Midem anında altüst oldu. "Bennett Landing'ten misiniz?"

"Evet."

"Güzel yer." Yalandı, belki de değildi. Her şey bulanıklaştığı için ne düşüneceğimi bilemiyordum. "Birkaç kez oraya gittim."

"Biliyorum!" dedi. "Şey, yani, hikâyeleri duydum."

“Hikâyeler, ha? Ne gibi hikâyeler?”

“Bir keresinde Landing Park’ta çırılçıplak koştuğunuz için tutuklandığınızı duydum.”

Onun yüzü kızarıırken güldüm, içten bir kahkaha attım. Uzun zamandır gerçekten gülmemiştim. “Kahretsin, bunu kimse bilmiyor sanıyordum.”

“Biliyorlar. Sürekli bunu anlatıyorlar. Sarhoş olduğunuzu, soyunup koştuğunuzu söylüyorlar.”

“Pek öyle olmadı,” dedim. “Çırılçıplak koştumuyordum. Bir kızla beraberdim.”

Gözleri parladı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedim. “Polis geldiğinde o saklanıyordu. Ertesi sabah beni saldırlar ama utanç verici teşhir anlarımla hatıralarda yaşadığını bilmek güzel.”

Güldü. Güldüm. Oldukça güzel bir andı. Bir anlığına kendimi unutmuştum. Düşüncelerim o ana kaymış, kendime tekrar geçmiş düşünme izni vermişim. Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Arabam gelip beni almadan önce Bethany ile fotoğraf çektirdim ve birkaç imza daha verdim. Sabahın altısına bir şey kalmamıştı ve bu gece fazla uyuyamayacağımı hissediyordum.

Düzenleyen : Seraphina

TRAJİK KAHRAMANIN DOĞUŞU

GEÇMİŞ

Albany şehir sınırına birkaç dakika mesafede seçkin bir özel lise vardı.

Fulton Edge Akademisi.

Fulton Edge ülkedeki diğer tüm okullardan çok devlet adamı yetiştirme ayrıcalığına sahipti. Her yerde bu durumu vurgulamalarından anlaşılacağı üzere bu ayrıcalıkla gurur duyuyorlardı. *Gerçekten* gurur duyuyorlardı. *Her yerde.* Ana koridorda çirkin bir afiş bile bulunuyordu. Özellikle Siyaset Bilimi alanında gençleri üniversiteye hazırlayan okul, yüksek mevkideki bir kongre üyesinin asi oğlunu göndermek için mükemmel bir yerdi. Aslında sen bunu çok iyi biliyorsun çünkü *senin* yolun buraya böyle düşmüştü. Bu, mavi beyaz üniforma denizinde kaybolduğun dördüncü yıldı.

Son senenin ilk gününde dersler çoktan başlamıştı ama sen yavaş yavaş yürüyordun. Amerikan Siyaseti dersine girmek için pek acelen yoktu. Karşılaştırmalı Siyaset dersiyle karıştırmamalıydı. Ona öğleden sonra daha geç bir saatte, Edebiyat (*Dünya Savaşları Arası Siyasal Edebiyat*) ve Matematik (*Siyaset Biliminde Matematiksel Yöntemler*) gibi heyecan verici derslerin arasında girecektin. Ders programında adıyla oynanmamış tek ders Beden Eğitimi'ydi. Büyük ihtimalle hükümeti spora nasıl dahil edeceklerini henüz çözememişlerdi.

On beş dakika geç kalarak sınıfın kapısını açıp içeri girince konuyu çoktan ilerleten öğretmeni böldün. Sanki devam etmeye halin yokmuş gibi adımların bir anlığına duraksadı, sonra kapıyı çekip derse girmeye karar verdin. Kıyafet yönetmeliği ihlalinin yürüyen ve konuşan bir versiyonuydun. Gevşek kravatın, panto-

lonunun dışına çıkmış gömleğinin etekleri *siyasi hazırlık okulunun* tüm estetiğini altüst ediyordu.

“Bay Cunningham,” dedi öğretmen gözlerini kısarak. “Bu sabah bizi varlığınızla onurlandırmanız ne kadar hoş.”

“O zevk bana ait,” derken sesin alayla doluydu. Sınıfın arka tarafındaki tek boş sıraya ilerledin. “Daha erken gelebilirdim ama açıkçası... Çok da umursamadım.”

Sıraya otururken tuhaf bir kıpırdanma, boğaz temizleme ve kimsenin çıt çıkarmadığı uzun bir sessizlik oldu. Estetiği bozmakla kalmıyor, imajı da değiştiriyordun. Bu da herkesi rahatsız ediyordu.

“Söylediğim gibi,” dedi öğretmen. “Devletin kurucuları...”

Adam konuştu. *Çok* konuşuyordu. Sen sıranın arka ayakları üzerinde sallanıyordun. Bakışların sınıfı tarıyor, sınıf arkadaşlarının tanıdık ama ilgini çekmeyen simalarını inceliyordun. Sağına bakınca yan sırada *o kızı* gördün.

Daha önce görmediğin bir sima.

Alelade bir kızdı, özel bir tarafı yoktu. Kahverengi saçları sırtının ortalarına kadar uzanıyordu. Cildi okuldaki diğer kızlar gibi al al değildi. On ikinci sınıflarda toplam üç kız vardı; oruz kişide üç kız. Son sınıfların sadece *yüzde onu* kadındı.

Belki de bu yüzden bakışlarını ondan alamamıştın. Kızlar bu okulda tek boynuzlu at gibi nadirdi. Sıradan olanları bile. Herkes kraliyet ailesinden olamazdı.

Belki de sebep başkaydı.

Belki de bu kızı farklı kılan başka bir şey vardı.

Kız ne kadar denese de bakışların görmezlikten gelinecek gibi değildi. Teni sanki ona dokunmuşsun gibi aniden karıncalandı. Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Kıpırdandı, boş defterin üzerindeki ucuz siyah mürekkepli kalemle oynadı.

Kız gergince kalemi bırakıp ellerini yumruk haline getirerek masanın altına soktu. Gözlerini kaldırdığında mavi gözlerin bir anlığına kızın gözlerine kilitlendi. Kız bakışlarını kaçırarak derse odaklanmış gibi davrandı. Kimse ilk kabinenin kuruluşunu *bu kadar* önemsemezdi.

Ders sonsuza dek uzadı. Öğretmen soru sormaya başladığında neredeyse herkes elini kaldırdı. Sen umursamazca sıranda sallanırken kızın elleri masanın altındaydı.

Elini kaldırmadığın halde öğretmen adını söyledi. Tekrar ve tekrar. *Cunningham*. Cevapları ezbere verirken bıkkın bir tavrın vardı. Diğer öğrenciler takılabiliyordu ama senin düşünmeye bile ihtiyacın yoktu. Konuyu biliyordun. Bu sana bir çeşit sirk gösterisi gibi hissettiriyordu, sanki aslanın çemberlerden atlaması gibiydi.

Atlatmak için fazla üzerine gitseler, onlara saldırır mıydın?
Hmm...

Ders bittiğinde herkes eşyalarını topladı. Ayağa kalkarken sırayı ittiğinde tiz bir ses çıktı. Yanında hiçbir şey getirmemiştin. Ne kitap ne defter ne de kalem. Sıraların arasında oyalanarak yeni kıza yaklaştın.

“Ojelerini beğendim,” dedin muzip bir ses tonuyla. Bu sırada kız hiç not almadığı defterini kaldırıyordu.

Kız başını kaldırıncı göz göze geldiniz. Eğleniyordun, ilk kez bıkkınlıktan başka bir şey hissediyordun. Kızın bakışları kenarlarından atmış mavi simli ojelerine kaydı.

Bunu söyledikten sonra kızı orada bırakarak yürüyüp gittin.

Öğretmen arkandan seslendi. “Yarın vaktinde gel, *Cunningham*.”

“Söz veremiyorum,” derken dönüp öğretmene bakmadın bile.

Gün bitmek bilmiyordu. Edebiyat’ın çoğunu uyuyarak geçirip tek bir matematik problemi bile çözmedin. Karşılaştırmalı Siyaset, sorulara ezberden verdiğin cevaplarla önceki dersin tekrarı gibiydi. Kız tüm derslerde yan sırada oturdu. Dersten sıkıldığın her an dikkatini çekecek kadar yakındı. Kıpırdanırken onu izledin. Zorlanırken onu izledin. Yanlış cevaplar arasından yolunu bulmaya çalışırken onu izledin. Diğer öğrenciler de kızı izliyordu. Sanki halktan birinin saraylarına nasıl girdiğini anlamaya çalışıyormuş gibi fısıldaşıyorlardı. Sen ise gördüğün en ilginç şeymiş gibi ona bakıyordun.

Günün son dersi beden eğitimi daha çok ilgini çekiyordu. Düşünmen gerekmiyordu, sadece koşuyordun. Tur üzerine tur atar-

ken herkesten hızlıydın. Öyle hızlıydın ki bu diğerlerini rahatsız ediyordu. Onlardan daha iyi olman hoşlarına gitmiyordu. İmajlarını mahvetmenin yanında özgüvenlerini de zedeliyordu.

Ders bittiğinde herkes soyunma odalarına yöneldi. Ter içindeydin ama üstünü değiştirmekle uğraşmadın. Kız çıktığında hemen dışarıda bekliyordun. Ama kız adımını atar atmaz müdür seslendi. “Garfield.”

Sen koridorda saklanırken kız duraksadı. “Efendim?”

“Okulda yeni olduğunun farkındayım,” dedi müdür. “El kitabımızı okuma fırsatın oldu mu?”

“Evet, efendim,” dedi.

“O zaman okul kurallarını ihlal ettiğini biliyorsundur,” dedi. “Tırnakların boyalı olmamalı, yani oje yasak. Yarına kadar düzelt.”

Müdür uzaklaştı.

Kız tırnaklarına baktı.

Sen güldün.

Tüm gün okul kurallarını ihlal eden *sendin* ama kimse bu konuda tek söz etmemişti.

Okulun yan tarafında arabayla gelen öğrenciler için küçük bir otopark mevcuttu ama sen ön tarafa, dairesel araba yoluna ilerledin. Kız da kalabalığın arkasından o tarafa gidiyordu, ön tarafa vardığında yere oturup sırtını binaya yaslayarak defterini çıkardı.

Ardından açıp yazmaya başladı.

Siyah sedan lüks araçlar sırayla yanaştı, kalabalık azaldı. Yarım saat sonra sadece bir avuç öğrenci kalmıştı.

Kırk beş dakika sonra ise sadece sen ve o kız kalmıştınız.

Bahçede yürürken bakışların kıza kaydı. “Sanırım unutulmuş tek kişi ben değilim.”

“Babam saat dörde kadar çalışıyor,” dedi kız yazmaya ara verip başını kaldırdığında. “Birazdan burada olur.”

“Eh, benim babam da pisliğin tekidir,” dedin. “Bana acı çek-tirmekten hoşlanır.”

“Neden araba kullanmıyorsun?” diye sordu kız.

“Aynısını ben de sana sorabilirim.”

“Arabam yok.”

“Benim var,” dedin. “Ama babam tam bir pislik. Arabayla okula gelmeme izin verirse dersleri asacağımı düşünüyor.”

“Asar mıydın?”

“Evet.”

Kız güldü. Siyah bir *limuzin* okula yaklaşıırken sen de ona gülümsedin.

“Soyadın Garfield, ha?” dedin. “Kedi olan mı?”

“Eski Amerikan Başkanı olan.”

“Peki, adın nedir?”

“Kennedy.”

Kıza tuhaf tuhaf baktın. “Şaka yapıyorsun.”

“İkinci adım da Reagan, bilirsin, uyumlu olması için.”

“Ah, sıkıntı *büyük*. Ben de burada durmuş Cunningham olmanın zor olduğunu düşünüyordum.”

“Meclis Başkanı olan mı?” diye sordu kız.

“Kendisi ayrıca arabamın anahtarlarına el koyan pislik olarak da bilinir,” dedin. “Bana Jonathan diyebilirsin.”

“Jonathan.”

Kız adını söyleyince gülümsedin.

Limuzin yanaştığında duraksadın, sanki bir parçan kızı orada yalnız bırakmak istemiyormuş gibiydi.

Ya da belki de isteksizliğin limuzinin içinde seni bekleyen kişiyle ilgiliydi.

Meclis Başkanı Grant Cunningham.

Arka koltuğun camı indiğinde söz konusu kişi görüldü. Dik-kati elindeki bir şeydeydi. “Arabaya bin, John. İşlerim var.”

Sesinde en ufak bir sıcaklık yoktu. Sana bakmıyordu bile.

Limuzine binmeden önce kıza baktın, defterine dönmüştü.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Hani şu okulda yalnız kalan kız? Orada oturmuş, senin hakkında yazıyordu. Modern zamanın trajik kahramanlarına ait tüm özellikleri taşıyordun ve kız daha önce hiç kimsenin hikâyesini keşfetmeye bu kadar istekli olmamıştı... Bu her ne kadar tuhaf olsa da.

ÜÇ

KENNEDY

“Kennedy, Aman Tanrım, nasıl bir gece geçirdiğime inanamayacaksın.”

Cumartesi sabahı işe yirmi dakika geç gelen Bethany’nin ağzından dökülen ilk kelimeler bunlardı. Kendi işimi yapmak yerine onun işini yapıyor, bir müşterinin alışverişini kasadan geçiriyordum. Marcus için bazı evrak işlerini halletmek üzere izin günümde uğramıştım. Tek istediğim bir an önce oradan ayrılmaktı ama şansım yaver gitmemişti.

“Ne oldu?” diye sordum. “Sete girebildin mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi. “Ama çok yaklaştık. Çok ama çok. Hatta Johnny’yi kostümüyle gördüm!”

“Ne güzel,” diye mırıldansam da güzel hissettirmemişti. Daha çok midem çalkalanıyor, içim kasılıyor ve bedenimde kötü şeyler oluyordu.

“Dün gece... vay canına.” Bayan McKleski’nin alışverişini geçirmeyi bitirip parasını aldığı sırada ufak bir çığlık attı. Yaşlı kadın her gün alışverişe geliyordu. Bugün ne mi almıştı? Çikolatalı turta malzemeleri. “Bütün gün ayakta bekledik ama değdi! Serena bizimle konuşmak için geldi. O kadar kibardı ki Tanrım... Tam bir kaltak olmasını bekliyordum. Bilirsin, böyle hikâyeler dolaşıyor ama bizimle fotoğraf çekildi ve şakalaştı.”

Kendimi iyi hissetmememe rağmen, “Ne güzel,” dedim tekrardan. Kulağa ne kadar saçma gelse de tüm bu muhabbet midemin bulanmasına neden oluyordu. “O kadar zahmete değdiği için sevindim.”

“Ah, sadece o da değil. En harikası Johnny’ydi,” dedi. “Gece bir bardan çıkarken ona denk geldik. Bizimle konuştu. Tanrım, beklediğimden de nazikti, âdeta rüya gibiydi.”

Bethany telefonunu gözüme sokarak birlikte çekildikleri fotoğrafa bakmaya zorladı. Arka planda ucuz, ufak bir bar görünüyordu. Fark edilmemek için oraya gittiği belliydi ama kameraya gülümsemişti. Sarhoş gibi durmuyordu ama işte... bardan çıkmıştı.

“Nereli olduğumu sordu,” diye anlatmaya devam etti. “Burada hakkında anlatılan hikâyelerden bahsedince güldü. İnsanların ne söylediğini bilmek istedi ben de çıplak yakalanmasından bahsettim. Bilirsin, hani şu parkta olan. O hikâyeyi biliyorsun, öyle değil mi?”

“Biraz,” diye mırıldandım.

“Eh, şunu dinle! Hikâye doğru, gerçekten tutuklanmış. Üstelik yanında bir kız varmış! İnanabiliyor musun?”

Bayan McKleski’ye para üstünü verdim. Bakışları öyle manalıydı ki gülümsememi bastıramadım. Yine de bir şey söylemedi, *şükürler olsun*. Kasabadaki bazı insanlar için dolaşan söylentiler hikâye değildi, anıydı. Üzerinden sadece birkaç yıl geçse de hayat devam ediyordu. Bu olaylar olduğunda Bethany henüz çocuk olmalıydı, siyasetçinin problemlili oğlunu bilemeyecek kadar küçüktü. O sadece Johnny’nin dönüştüğü, ailesiyle hiçbir bağı olmayan aktörü tanıyordu.

“Ne güzel,” dedim üçüncü kez. Bu kez şüphesiz güzel olmadığını biliyordum. Hissettiklerimde güzel hiçbir şey yoktu. “Zaten otuz dakika geciktin. İş devralman gerekiyor.”

Telaşla özür diledi ama dinlemeden uzaklaştım. Arka taraftaki depoda saklanmak için sessiz bir yer bulup bir kutunun üzerine oturdum. Başımı eğip içimde kaynayan karmaşayı dindirmek için derin nefesler aldım.

Birazdan rahatlayacaktım.

Oyalana oyalana ufak tefek işleri bitirdikten sonra Marcus’a çıkacağımı söyledim. Müdürüm gülererek, “İyi. Zaten bugün gelmemen gerekiyordu,” dedi.

Çıkışa, Bethany'nin sonunda işinin başına geçtiği kasalara yöneldim.

"Gezinin iyi geçmesine sevindim," derken sözlerimde samimiydim. "Seni hayal kırıklığına uğratmamasına sevindim."

Bunu söyledikten sonra dışarı çıktım.

Babamın evine sürerek arabamı garaj yoluna park ettim. Evin içine girdiğimde babamı kucağında uyuklayan kızımınla televizyon karşısında buldum. Ne izlediklerini gördüğümde homurdandım.

Breezeo: Transparan.

"Gerçekten mi? Cumartesi sabahı çizgi filmlerine ne oldu?"

"Bir süredir yayında değiller," dedi babam. "Ama bu film yayınlanıyordu ve izlemek istedi."

Bu ilk filmi, daha önce izlemiştim. Kablolu televizyonda tekrar tekrar yayınlanırken izlememek imkânsızdı. DNA'sını etkileyerek yok olmasını sağlayan hastalığı kaptığı, uyum sağlamaya çalıştığı filmi. *Görünmezliği* vardı. Rüzgâra dönüşüyordu. Adını da buradan alıyordu, *Breeze* yumuşak esinti demekti. Onu hissederdin, etrafta olduğunu bilirdin ama kendini göstermediği sürece göremezdin. Biliyordum, kulağa çılgın bilim kurgu saçmalıklarından biri gibi geliyordu ama aslında daha çok gençlikten yetişkinliğe uzanan bir büyüme, bir aşk hikâyesiydi. Fedakârlıkla ilgiliydi; diğerleri için kendi mutluluğundan vazgeçmeyle, farkında olmasalar bile yanlarında olmakla ilgiliydi.

"Mutfak masasının üzerinde sana gelen postalar var," dedi babam. "Almayı unutma."

Mutfağa girip ufak yığını aldım. Uzun zaman önce taşınmama rağmen adresimi değiştirmemiştim. Çoğunlukla önemsiz şeylerdi. Üzerlerine bakıp işe yaramayanları attım. Son zarfa ulaştığımda duraksadım. Beklenmedik bir mektup değildi, böyle çok zarf görmüştüm. Yine de her geldiğinde tereddüt ediyordum. Bakışlarım isimde, iade adresinde gezindi.

Cunningham adına Caldwell Yetenek Ajansı

Zarfi açmadım. Eskiden meraklanırdım. Her seferinde içinde tek bir çek olurdu. Sadece çekin üzerindeki meblağ zamanla artmıştı.

Arkamdan mutfığa giren babam, “Bozduracak mısın?” diye sordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan çeki doğruca çöpe attım. “Onun parasına ihtiyacım yok.”

“Biliyorum ama bence yapman gereken çekleri biriktirip *hepsini* aynı anda bozdurmak. Onun hesabını boşalt. Sonra yeni Ferrari’ni gün batımına sürebilirsin.”

“Ferrari istemiyorum.”

“Ben istiyorum,” dedi. “Bana alırsın.”

“İyi denemeydi ama hayır. Yine de bir sonraki maaşımla sana oyuncak Ferrari alabilirim. Hatta bu hafta yaptığım fazla mesailerle *iki* tane bile alabilirim.”

“Biliyorsun, o çeki atmasan fazla mesai yapmana gerek kalmaz.”

“Rüşvet almak istemiyorum.”

“Rüşvet değil ki.”

“Öyle hissettiriyor,” dedim. “Çekleri kendisi göndermekle uğraşmıyor, biliyorsun. Menajeri gönderiyor. Bunlar sus payı.”

“Of, adama biraz anlayış göster.”

“Anlayış mı göstereyim?” Babama inanamıyormuş gibi baktım. “Onu hiç sevmezdin.”

“Ama o Madison’ın babası.”

Gözlerimi devirdim. Çocukça olabilirdi ama gözlerimi devirmem için bir sebep varsa o da buydu. “Pekâlâ, birinin bunu ona söylemesi gerek.”

“Biliyor. Kahretsin, o çek bildiğinin kanıtı. Biliyorum, *çekleri menajeri gönderiyor*, diyeceksin ama birkaç kez kızını görmeye geldiğini unutma.”

“Sarhoştı,” diye karşılık verdim. “Her geldiğinde sarhoştı. Kafası o kadar güzeldi ki geldiğini hatırladığından şüpheliyim. Üzgünüm ama bırakmak için çaba göstermeyen bağımlılara katılım sertifikası veremiyorum. Hak ettiğinde anlayış gösteririm.”

Babamdan uzun, dramatik bir iç çekiş geldi. Sonraki savunmasını nasıl dile getireceğini düşünür gibi bir süre sessiz kaldı.

Çeki çöpten alıp, tekrar masaya bırakırken, “İstersen bozdurabilirsin,” dedim. “Sana o günden borcumuz var ne de olsa.”

“Konu para değil. Konu o adam da değil.”

“O halde konu ne?”

“Madison büyüyor ve sen...”

“Ben ne?”

“Pes ediyorsun,” dedi. “Umudunu kaybedersen mahvolduk demektir. *İkimiz* de adamdan nefret edemeyiz. Birinin Maddie için önemsemesi gerekiyor.”

“Ondan nefret etmiyorum,” derken midemde yine o duyguları hissettim. “Ben sadece... yorgunum. Yakında altı yaşına girecek. Merak ediyorum, tam olarak ne zaman durumu kötüleştirmiş olurum? Babasını bilmeden geçen altı yıl uzun bir süre.”

“İşte bu yüzden annenin yanımızda olmasına ihtiyacımız vardı,” dedi. “İyimser olanımız oydu.”

“Evet, şey, annem bu durumda ne derdi?”

Oturma odasını, televizyonun hâlâ açık olduğu yeri işaret etti. “*Madison’ın babasını tanımak için tek şansı buysa bunu kullanın, derdi.*”

İtiraz etmedim. Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum. Maddie çok soru sormamıştı, şimdiye dek her soruyu geçiştirmeyi başarmıştım ama büyüyünce bunu yapamayacaktım. Nasıl açıklayabileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

“Gitmemiz gerek,” dedim konuyu kapatarak. “Onu kütüphaneye götüreceğime söz verdim.”

Oturma odasına döndüğümüzde Maddie uyanmış, Breeze o’nun büyük hamlesini yapıp günü kurtardığı filmi hayranlıkla izliyordu. Hemen yanına, kanepenin koluna oturup izledim. Çok tuhaftı, onca yılın ardından ekranda o tanıdık yüzü görmek...

Jonathan Cunningham.

Johnny Cuning.

Altı. Maddie’nin kütüphaneden alıp eve götürmek istediği kitap sayısıydı. Yine de kapıdan girdiğimiz gibi daha oturmadan

yatak odamdan kaptığı poşete sarılı çizgi romanı tutarak önüme dikildi.

“Şimdi Breezeo okuyabilir miyiz, anneciğim? Lütfen?”

“Tabii,” dedim çizgi romanı alırken. “Ama tüm hikâyeyi okuyamayız, tatlım. Sadece sonunu.”

Hayalet hikâyesinin son bölümüydü.

“Sorun değil,” dedi kanepeye çıkıp kucağıma yerleşirken. “En çok sonları seviyorum.”

İç geçirerek çizgi romanı koruyucu kılıftan çıkarıp açtım. Öncesine dair bilgiler vererek, resimleri anlatarak okumaya başladım. Son bölüm, Breezeo sevgilisi Maryanne’i bir depo patlamasında ölümden kurtarıırken başlıyordu.

Sonrasında depo yanarken, “Sen kimsin?” diye sordu sokakta. Onu göremiyor ama hissedebiliyordu. Breezeo’nun kim olduğunu bilmiyordu. Uzun zaman önce kalbini kaptırdığı adam, Elliot Embers olduğunu bilmiyordu. *Gölge Dansçısı* filminde yok olmasına neden olan hastalıktan öldüğünü sanıyordu. Breezeo, *Hayalet*’in büyük kısmında insanlardan uzaktı. “Lütfen kendini göster. Söyle bana. Bilmem gerek.”

Maryanne’in tam önünde duruyor, kendini göstermeyi düşünüyordu. Kolay olurdu. Kalan gücünü kendini göstermek için haralayabilirdi ama her şey değişirdi. Maryanne’in gerçeklik algısı değişirdi. Anıları değişirdi. Hikâyeleri geri dönüşü olmaz bir şekilde değişirdi ve gerçeği bilmek kadının hayatını tehlikeye atabilirdi. Bunu ona yapamazdı. Sonrasında yine kaybolacaktı, bir anlık takdir için kadının hayatını bozamazdı.

Maryanne sonunda ona veda edebilmişti, hayatına yeniden girip tekrar terk etmek zalimlik olurdu.

Bu yüzden yaklaşıp dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Kadının dudaklarına değen bir nefesti sadece. Maryanne bir kırıncalanma hissetti, ardından koyu renk saçlarını havalandıran bir esinti. Sonrası hiçlikti.

Breezeo gitti.

Giderken arkasına bile bakmadı. Kadına onsuz yaşayıp mutlu olabileceği özgür bir yaşam sundu. Büyük işler başarmak Breezeo'nun kaderinde vardı. Kalmak bencilce olurdu. Sonsuza dek yanında olmak istese de onu bırakmak zorundaydı, aşk böyle bir şeydi.

Aşk birini özgür bırakabilecek kadar sevmekti.

Gözyaşları gözlerimi yaktı. *Ah, kahrolası hikâye.* Maddie çizgi romana kızarak baktı. Sanırım mutlu son bekliyordu.

“Geri dönecek mi, anne?” diye sordu.

“Eh, sanırım bu mümkün,” dedim. “Çizgi romanlarda mutlak bir son olmaz. İnsanlar hep geri döner.”

Kütüphaneden aldığımız kitaplardan birini almak için kucağımdan inerken, “Tamam o zaman,” diyerek öylece kabullendi. “Şimdi bunu oku!”

Düzenleyen : Seraphina

DÖRT

JONATHAN

“Ara verelim!” Yardımcı yönetmenin sesinden canının sıkkın olduğu anlaşıyordu. “Herkes yirmi dakika sonra burada olsun. Markson, lütfen kendini toparla!”

“Deniyorum,” diye mırıldandı Serena. Gözlerini yumup başını avuçlarının içine aldı. “Biraz hastayım.”

Hastaymış, kışımın kenarı.

İki saat ya uyumuş ya da uyumamıştı, otele sabah dörde doğru gelmişti. Geldiği saati biliyordum çünkü beni uyandırıp yatağıma girmekte ısrar etmişti ama ben istemedim. Büyük ihtimalle hâlâ sarhoştum ve kokainin etkisindeydi. Eskiden her sabah sete böyle gelirdim ve çekimleri zar zor atlattım. *Gölge Dansçısı* filmi biter bitmez Cliff beni rehabilitasyona göndermiş, bir programa yazdırmıştı.

İlk rehabilitasyonum değildi ama doksan gün ayık kaldığım ilk seferdi. Diğer her seferde Cliff fark etmeden bir ay içinde vazgeçip tekrar batağa düşmüştüm. Geçen seneyse ayılmış ve gerçekliğe dönerken programa sadık kalmıştım.

Görünüşe göre gerçeklik bir bağımlı için oldukça zordu.

“Biraz su iç,” dedim Serena’ya bir şişe uzatarak. “Biraz daha iyi hissetmene yardımcı olur.”

“Bana yardımcı olacak şeyi biliyorsun,” diye homurdandı. Bana bakmadan önce su içti. “Yanında yok, değil mi?”

“Olmadığını biliyorsun.”

Kaşlarını çatarak uzaklaşmadan önce biraz daha su içti. Seti çevreleyen kalabalık daha büyük görünüyordu. Önceki gün burada olduğumuzu bilmeyenler de artık biliyorlardı.

Alnımdaki teri almak için yanıma gelen Jazz, "Karın biraz huy-suz görünüyor," dedi. "Balayı erken mi bitti, süperstar?"

Ona ters ters baktım. Kurnaz olduğunu sanıyordu ama istese daha çok belli edemezdi. "Serena'yı kastediyorsan kendini iyi hissetmiyor."

"Hı-hı," dedi, ikna olmamıştı. Serena'nın özeline girmek istemediğim için su şişesinden bir yudum aldım. "Hamile olmasın? Senden iyi baba olurdu."

Su boğazımda kaldı, gerçekten boğuluyordum. Su soluk bo- rumdan inerek nefesimi kesti. Kıpırmızı olup öksürmeye başla- dım. Ben öksürük krizine girip ciğerlerime hava çekmeye çalışır- ken insanlar yardıma gelip ellerimi kaldırmaya, sırtıma vurmaya başladı.

Keskin bir nefes aldım, göğsüm yanıyordu. Herkesi el hareket- leriyle uzaklaştırıp Jazz'e sert bir bakış attım. "Sakin böyle bir şey söyleme."

"Ne var?" diye sorarken ellerini göğsüne bastırıp masum gö- rünmeye çalıştı. "Sadece bir soruydu."

"Hamile değil," dedim. "Mümkün değil."

Jazz durumu bir gülüşle geçiştirdi ama beni mahvetmişti. *Senden iyi baba olurdu.* Göğsüm sıkışıyor, içim yanıyordu. Sete dönmemiz gerektiğinde içimdeki düğüm biraz olsun gevşemişti. Serena'nın daha neşeli bir dönüş yaptığını gördüm, gözbebekleri kocamandı. Kafasının güzel olduğu belliydi ama kimse tek kelime etmedi. Cliff'in onu dikkatle izlediğini gördüm.

Serena kendini toparlamıştı, akli başında ve harika hissediyor- du. Bense işleri batırıp duruyordum. Tekrar ve tekrar. Tam bir kar- maşaydı. Toparlanmazsak film tam bir felakete dönüşecekti.

"Cunning zamanlaman hatalı," dedi yardımcı yönetmen. "İki- niz ne yaptınız, yer mi değiştirdiniz?"

"Hallediyorum," dedim gerinerek. "Sadece kafamı boşaltmam gerekiyor."

Serena yaklaşp fısıldadı. "İstersen fazladan var."

İstiyor muydum? Sikerler, hem de nasıl istiyordum. Haftanın

her günü, *her* saati. Ama ihtiyacım yoktu ve kahrolası şeyi kullanmamam gerekiyordu. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Artık olmaz, Ser. Biliyorsun. Sen de kullanmamalısın."

"Her neyse." Gözlerini devirdi. "Patronum falan değilsin."

"Biliyorum, ben sadece..."

"Sette sessizlik!" diye çağrı gelince konuşmamız kesildi. "Tekrar deneyelim! Bu kez hakkını verelim!"

Verdik. Gerçekten hakkını verdik. Siktiğimin sahnesinin hakkını verdik. Ancak gece çöktüğünde işler yine sarpa sardı. Serena'nın kokaini, benim de tavırlarına karşı sabrım tükendi.

Saçlarını savurup başını tutarken, "Ah, çok fena," diye yakındı. "*Bok* gibi hissediyorum."

"İçinde kokain ağacı çıkacak yakında," derken hâlâ çekimleri bitirememiş olmamıza sinirliydim. "Herhangi bir şey hissedebilen şaşırtıcı."

"Tam bir pisliksin," diye çıkışarak beni ittirdi.

"Hey, hey!" Serena bana yumruk atacakmış gibi ellerini sıkıttı anda Cliff aramıza girdi. "Böyle bir şey olmayacak. Sinirli misiniz? Bir oda bulun ve birbirinizi becerin. Ama bu var ya? Ah, hayır, hayır, *hayır*... asla çözüm değil."

"Çözüm biraz *detoks*," dedim. "Biraz rehabilitasyon."

"Önyargını alıp kışına sok, Johnny," dedi Serena. "Sen tam bir keşe dönüştün diye herkes uyuşturucu bağımlısı olacak değil. Ben *iyiyim*. Neden nasıl bir yıkık olduğun konusunda endişelenip beni rahat bırakmıyorsun?"

Setten ağlayarak çıkıp gittikten sonra çekim ertelendi. Ana sebep Serena Markson'ın *iyi hissetmemesi*ydi.

Yan sebepse benim insanların duygularına önem vermeyen bir pislik olmamdı.

Ellerimle yüzümü ovaladım. "Bugün daha kötüye gidebilir mi?"

"Bu cümleyi asla kurma," dedi Cliff. "Çünkü söylediğin anda, daha kötüye gidecek."

"Mümkün olabileceğini sanmıyorum."

“Sakinleşmesi için zaman tanı,” dedi. “*Ayılması* için zaman tanı. Yarın açık bir zihinle sete döneriz.”

Kostüm karavanına gidip üstümü çıkardım. Tekrar kot ve tişört giydiğim için mutluydum. Üstümü değiştirdikten sonra beklemedim. Serena’yla aynı limuzinin içinde otele dönmek istemiyordum, bu yüzden araba çağırdım. Kalabalığı aşarak aracı beklemek için köşeye çıktım, aracın güvenliği geçmesini de beklemek istemiyordum. Birkaç kişi bana yetişince imza verdim ama fotoğraf isteklerini geri çevirdim. O gün yüzüme yeterince kamera doğrultulmuştu.

Lanet olası paparazzilerden nefret ediyordum.

Köşede bekliyordum. Araç bir dakika uzaklıktaydı. Muhabirler özel hayatıma ilişkin sorular yağdırırken elimden geldiğince görmezlikten geldim ama babamı sorana yumruk atmak istedim.

“Siktir et onu,” diye homurdandım.

“Ne dedin?” diye sordu muhabir.

“*Babamı siktir et* dedim.”

Ah, bu harika bir röportaj olmuştu.

Başka bir şey söyleyemeden yakından çığlık sesleri yükseldi. Bir grup hayran üzerime doğru geldi. *Kahretsin*. Kalabalık etrafımı sararken insanlar birbirini itip kakıyordu. Düşüncesiz sorularıyla hayran isteklerini bastıran kameramanları geçip bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Kimse ne yaptığına dikkat etmiyordu ve sakinliğimi kaybetmek üzereydim. *Hızla*. Kaosa sebep olmadan kahrolası arabama bile binemiyordum. Gözüme sokulan birkaç şeyi imzalarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama pislikler bana eziyet etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Sakinliğimi kaybedersem çektikleri görüntüler daha çok para ederdi.

Babamı soran muhabir yaklaştı, daha iyi bir açı yakalamak için neredeyse bir kızın üzerine çıktı. Kız tökezleyince yakalayıp kolumdan tuttum. Kız on üç, on dört yaşlarındaydı. Sinirlenmeye başlıyordum.

“Birini incitmeden geri çekil,” dedim adamı iterek. Sadece bi-

raz *alan* açmak istemiştim ama bu kalabalığın paniğe kapılmasına neden oldu. Bazıları kaostan çıkmak istedi, genç kızın gidebileceği bir alan olmadığı için sokağa itildi. *Kahretsin*. Etrafına bakmıyordu bile. Araba farları aniden kızı yuttu. Korna sesi duyuldu. O anda gözlerindeki dehşeti görebildim.

Kız donup kalmıştı.

Hayır.

Yaptığım şey içgüdüselidi. Düşünmedim bile. Kız donduğunda ayaklarım hareket etti. Sokağa atlayıp kızı tekrar tutarak kaldırıma ittim. Dengesini yitirerek kalabalığa çarptı ama ezilmemesi için bunu yapmak zorundaydım. Dönünce araba *hemen önümdeydi*; frenleri tiz bir ses çıkardı, lastikler gıcırdadı...

GÜM.

Her şey ağır çekim gerçekleşiyor gibiydi. Beynim olanları hemen algılayamadı. Geriye uçarken flaşlar etrafımı sardı ve yüce tanrım, çok *acı* vardı. Şok verilmiş gibi asfalta çarparken bedenimdeki bütün sinir uçları çığlık atıyordu.

Karanlık. Gözlerimi kırptırıyordum ama pek bir şey göremiyordum. Etrafımdaki insanlar bağıışıyordu. Başım zonkluyordu. Kelimeleri kafatasımın içinde titreşiyordu ve herkesin kahrolası çenesini kapamasını diliyordum. Polis ışıkları, sirenler, muhabir kameralarının flaşları, panik dolu çığlıklar. Doğrulup oturmaya çalışınca yüzümden sıcak bir şey akararak gömleğimi ıslattı.

Önüme baktım. Kan vardı.

Kanın görüntüsü beni sersemletti. *Vay canına.* Görüşüm kararırken Cliff oradaydı, onu görmeden sesini duymuştum. Yüzü görüş alanıma girmeden önce sesi bana ulaştı. "Sakin ol, Johnny. Hareket etme. Yardım çağırdık."

Endişeli görünüyordu.

Ama ben endişeli değildim.

Ta ki... yüzünü görene kadar.

"Kız iyi mi?" diye sordum, göğsüm acıyordu.

"Kim?" diye sordu.

"Kız," dedim. "Yoldaydı. Araba geliyordu. Bilmiyorum. Kız..."

Etrafına bakınıp, "Herkes iyi," dedikten sonra bana döndü. "Korkmuş görünüyorlar ama başka kimsenin kanaması yok. Ak-
lından ne geçiyordu?"

"Kıza araba çarpacaktı."

"Sen de ona değil bana çarpsın mı dedin? Tanrım, Johnny, bu
süper kahraman işlerini *fazla* ciddiye alıyorsun."

Güldüm. Bu bile canımı yakıyordu.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım.

Kahrolası yardım nerede kalmıştı?

Şanslıymışsın.

Doktorun söylediği buydu.

Şanslı *günündeymişsin*.

Karanlık hastane odasında beyaz çarşafların üzerinde yatarken, etrafım istemediğim insanlarla çevriliyken, her köşede güvenlik görevlileri varken ve telefonlar susmak bilmeden çalırken kendimi şanslı hissetmiyordum. Gün gerçekten de hayal edemeyeceğim kadar kötüye gitmişti.

Şiddetli beyin sarsıntısı. Şakakta yırtık. Sağ bilekte kırık. Kaburgalarda çürük. Bir dizi kesik ve sıyrığın yanı sıra çarpmadan pek memnun olmayan yerlerimde şişlikler. Günün özeti buydu.

Belki de gerçekten şanslıydım. Tabii etrafımdaki sesler öyle düşünmese de...

Menajerim, stüdyodan bir yönetici, film yönetmeni ve bir dolu basın sorumlusu odaya dolmuş bu kâbusla nasıl başa çıkacaklarını konuşuyorlardı. Avukatım da burada bir yerlerdeydi. Onu gördüğümü hatırlıyordum. Davalar, sigorta ödemesi ve kazanın çekimleri nasıl etkileyeceği hakkında endişeleniyorlardı ama beni endişelendiren damarlarımda dolaşan histi. *Siktir*. Gecenin bir yarısıydı ve başım dönüyor, midem bulanıyordu. İyi değildim. Bacaklarım karıncalanıyor, vücudum kanatlanacak gibi hissediyordum.

Hangi ilacı enjekte ediyorlarsa güçlüydü.

Çok güçlüydü. Uyuşuyordum.

Hiçbir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Çağrı düğmesine bastım, hem de defalarca. Bir hemşire içeri dalarak kalabalığı aşp yatağa ulaştı. Cliff de diğerlerinden ayrılıp yanıma geldi.

Elimle serumu işaret ederek, "Her ne veriyorsanız," dedim. "Çıkarılmasını istiyorum."

"Morfin mi?" diye sordu. Kafası karışmış görünüyordu. Elini omzuma koydu. "Tatlım, morfine ihtiyacın var. Canın çok yanar."

"Acıya dayanırım," dedim. "Uyuşturucu ilaçlara dayanabilir miyim, emin değilim."

Hemşire daha da kafası karışmış görününce Cliff araya girdi. "Bay Cuning rehabilitasyon sürecinde. Yani *iyi hissettiren* her ilaç sorun yaratıyor, ne demek istediğimi anlarsınız."

"Ah, peki, doktorla konuşurum," dedi. "Ne yapabileceğimize bir bakarız."

Hemşire hızla uzaklaşırken gözlerimi kapattım. Pişmanlık hissi beni sardı ve sıkıca tuttu. Zihnimdeki bir ses hemşireyi geri çağır-mamı, morfinde bir sorun olmadığını söylememi istiyordu ama bu konuşan içimdeki bağımlıydı. Uyuşukluktan zevk alan zavallı bir orospu çocuğuydu. Unutmaktan zevk alıyordu. *Kahretsin*, iyi hissettiriyordu.

Belki kısa bir süre tadını çıkarırdım.

Cliff beni dürtünce gözlerimi açtım, *Blackberry'sini* gösterdi. Ekрана bakıp haber başlığını okudum.

ÇİZGİ ROMAN GERÇEK OLURSA

Süper kahramanı oynayan aktör kızı kurtardı.

Devamını okumadım.

"Bir süre dinleneceksin," dedi Cliff. "Çekimleri ayarlayacak-lar, sen olmadan çekebilecekleri sahneleri bitirecekler. Yapım ekibi yazdan önce bir ara tekrar çalışmaya dönmeni umuyor."

Yaz. Daha bahar bile gelmemişti. "O zamana kadar ne yap-a-cağım?"

“Başlangıç olarak şu süper kahraman saçmalıklarından vazgeç. Tatile çık. Güzel kadınlarla çevrili bir kumsala git. Önemli nokta dinlenmek. Rahatlamak. İyileşmek. En son ne zaman eğlendin?”

“Eğlenmek.” Düşündüm. “Arabanın önüne atlamak eğlence-den sayılıyor mu?”

Düzenleyen : Seraphina

"KULÜPLERİNİZİN CANI CEHENNEME" KULÜBÜ TOPLANTISI

GEÇMİŞ

Fulton Edge pek eğlenceli değildi, tabii *eğlence* anlayışınız siyaset değilse. Ama haftada bir -cuma öğleden sonraları- kulüp toplantıları olurdu. Bu sayede günün geri kalanı derslerde sınıfta oturmaktan daha az sıkıcı geçirdi.

Tiyatro kulübü. Sen hep oraya giderdin. Okulun toplantı salonunda toplanıyorlardı. Yüzlerce kişi için inşa edilen salonda sadece yirmi dört kişi vardı.

Sen içeri girdiğinde toplantı çoktan başlamıştı. Önemi yoktu, bir faydası olmadan tartışıyorlardı. Girişte oyalanıp sahneye dağılmış öğrencilere baktın. Tartışma o yıl hangi oyunun sahneleneceği hakkındaydı: *Macbeth* mi, yoksa *Jül Sezar* mı olacaktı?

Arkanı dönüp çıkmak üzereyken salonun arkalarında gizlenen birini fark ettin. *Oydu.* Yeni kız. Ama dikkati toplantıda değildi çünkü bir şeyler okuyordu.

Okul başlayalı birkaç hafta olmuştu ancak kız ilk kez toplantı salonuna geliyordu. Merakından onun yanına gidip arada bir koltuk boşluk bırakarak oturduğunda çizgi roman okuduğunu gördün. Çok şaşırmıştın. Fulton Edge civarında *Atlas Vazgeçti* kitabının kopyalarından başka okunacak bir şey görmemişti.

"Seni daha önce burada görmemiştim," dedin kıza. "Hastings seni yıllık Shakespeare işkencemizde yeterli sayıda insan olsun diye kulübe mi aldı?"

Kız sana bakarak kahkaha attı. Tebessüm ettiği zamanları bir elinin parmaklarıyla sayabilirdin. Kahkaha atması ise bundan çok daha nadir gerçekleşirdi. Her gün derslere gelir, başını aşağıda tu-

tar, gereken neyse yapardı. Hep ilk gelen ve en son giden olurdu. Ama onun mutlu olmadığını anlayabiliyordun. Belki de senden bile daha mutsuzdu. Sen oradan o kadar nefret ediyordun ki okula *gelmem*e gibi bir şansın olsaydı bu şansını değerlendirip, arkana bakmadan uzaklaşırdın.

Okul açılalı bir aydan biraz uzun bir zaman olmuştu ama altı gün devamsızlığın vardı. Devamsızlık için babandan ceza kesiliyordu ancak sana bir şey demiyorlardı.

“Diğer kulüpleri denedim,” dedi kız. “Satrançta kötüyüm. Münazara takımı felaketti, kitap kulübü bir faşistin kitabını okuyordu ve makale kulübü de Kongre’dekilere mektup yazmaktan ibaretmiş.”

“Sen de buraya geldin.”

“Buraya geldim,” diye onaylarken çizgi romanını kaldırdı. “Kendi kulübümü kuruyorum.”

“Ah şu ‘*kulüplerinizin canı cehenneme*’ kulübü,” dedin. “Şu aptallar tartışmaya her başladığında ben de kendi kulübümü kurmak istiyorum.”

“Kulübüme katılabilirsin,” dedi kız. “Çok eğlenceli olmayabilir ama diğerlerinden daha kötü olamaz ya?”

“Haklısın,” derken sahneyi işaret ettin. “Oyun işi yolunda gitmezse teklifini değerlendirebilirim. Her zaman yedek plana ihtiyaç vardır.”

Tiyatro kulübü o sene sergilenecek oyun olarak *Jül Sezar*’da karar kılınmıştı. Dört yıl arka arkaya aynı oyun sergilenecekti. Bir süre sonra tartışma hangi rolü kimin alacağına kaydı. Kulüpte kendini başkan ilan eden kişi olarak Hastings, Sezar’ı oynamak istiyordu. Sarı saçları ve mavi gözleriyle tipik zengin çocuğuydu. *Watergate* avukatlarından birinin torunuydu. Kahraman olmak istiyordu. Diğerleri itiraz edip *seni* aday gösterince kaşlarını çatı.

Hastings sahnede seni *olsa olsa amatör* olarak nitelendirirken, “Tiyatro kulübünde seviliyorsun,” dedi kız. “En azından çoğu seviyor.”

“Son üç yıl Sezar’ı ben oynadım,” dedin. “Ayrıca buralarda kendi IMDb’ sayfası olan tek kişiyim.”

Kızın bakışları yüzüne takılı kaldı. “Gerçek bir aktör müsün?”

“Olsa olsa amatörüm,” diye takıldın. “Birkaç küçük rolde yer aldım. *Law & Order*” dizisinde ölü bir çocuğu oynamıştım.”

“Vay be,” dedi kız. “Hatırlat da imzanı alayım.”

Kızın ciddi yüz ifadesi seni güldürdü. “Daha çok yerel tiyatrodan rol aldım. Kendimi bildim bileli oyunculuk dersleri alıyorum. Son zamanlarda pek bir şey yapmadım, tabii okulun *tiyatro kulübünü* saymazsak.”

Kelimeler, sanki bu kızla konuşmak çok doğal bir şeymiş gibi dudaklarından dökülüyordu.

“Sayabiliriz,” dedi kız.

“Sayabilir miyiz?” diye sorarken ciddiydin. “Seyirci olmazsa hâlâ aktör sayılır mıyım?”

“Yazdıklarını kimse okumazsa yazar yazmamış mı sayılır?”

Kızın söylediklerini düşündüğün sırada sahnedeki tartışmada sesler yükseldi, âdeta patlama noktasına gelmişlerdi. Bir yandan eğleniyor, bir yandan da önem verdiği şeyin *bu* olması seni hüznlendiriyordu. Sanatın lise tiyatrosunda kim başrolü oynayacak kavgasına indirgenmişti. Hayallerin bundan daha büyüktü.

“Birileri aptalca bir şey yapmadan,” dedin kalkarken. “Ve oyun iptal olmadan önce gidip müdahale edeyim.”

“Eh, öyle bir şey olursa *kulüplerinizin canı cehenneme kulübü* burada,” dedi kız.

“Yerimi ayır,” dedikten sonra seslerin yükseldiği yere doğru ilerledin. Ardından sahneye vardığında tekrar konuştun. “Bu yıl *Brütüs*’ü oynamayı tercih ederim.”

“Öyle mi?” diye sordu Hastings.

“Kesinlikle.” İşaretparmağınla sertçe Hastings’in göğsüne basarak geri adım atmasına neden oldun. “Seni devirecek kişi olmak benim için bir zevk olacak.”

* Filmler, TV programları ve video oyunlarının yanı sıra oyuncular, yönetmenler ve diğer film endüstrisi profesyonelleri hakkında bilgiler içeren çevrimiçi bir veri tabanıdır. (c.n.)

** Law & Order, Amerika’da oldukça ünlü, polisiye ve hukuk televizyon dizisidir. (ç.n.)

Diğerleri kalan rolleri paylaştı. Karar vermeleri o kadar uzun sürmüştü ki senaryoları almaya vakit kalmamıştı. Gerçi her şey ezberindeydi. Hastings'in de. Replikleri birbirinize tükürür gibi söylerken işler kızışmaya başlamıştı.

Yeni kız salonda oturmaya devam ediyordu ancak artık çizgi romanını okumuyordu. Senin her hareketini takip ediyor, her sözünü dikkatle dinliyordu. O gün orada bir seyircin vardı ve tüm kalbinle rolünü oynarken büyülenmiş gibi izliyordu.

Prova sona erdiğinde herkes çıkmaya başladı ama senin acelen yoktu, bu yüzden kızın oturduğu yere doğru yürüdün. Ona doğru yaklaşmanı izleyen kız, "Az önce tanık olduğum sahneye bakacak olursak, *Law & Order*'ın gelmiş geçmiş en iyi ölü çocuğu olabilirsin," dedi.

Kızın yanına otururken güldün. Bu kez arada boş koltuk bırakmamıştın. "Bölümün konusu 'ebeveynler kapalı kapılar ardındaki canavarlardır'dı. Çok az repliğim vardı ve beş yaşındaydım."

"Vay be," dedi kız. "Ben beş yaşındayken kendi adımın nasıl heceleneceğini dahi aklımda tutamıyordum ama sen replik mi ezberliyordun?"

"Şey, hafızam iyidir," dedin. "Ayrıca birbiriyle ilişkili olduğunda hatırlamak kolay oluyor."

Ayrıntıya girmedin.

Kız da ne demek istediğini sormadı.

Bunun yerine çizgi romanının sayfalarıyla oynadı. Sessizlik oldu ama rahatsız edici değildi. Kız gergindi gerçi, sana bu kadar yakın oturmak onu germişti.

"Çizgi roman seviyorsun demek?" Elinden alıp adını okudun. "Breezo."

Breezo: Hayalet

Sayı 4/5

"Okudun mu?" diye sordu kız.

"Hiç duymadım," dedikten sonra sayfaları karıştırdın. "Boktan bir şeye benziyor."

Kız çizgi romanı hemen geri aldı. "Bu ne *cüret!*"

“Peki, tamam. Sözümlü geri alıyorum.” Gülererek çizgi romanı tekrar yakaladı. Kız istemeyerek de olsa vermek zorunda kaldı. “Ee, süper kahraman gibi bir şey mi bu adam?”

“Öyle bir şey,” dedi kız. “Aslında normal bir adamdı ama ortadan kaybolmasına neden olan deneysel bir virüs bulaştı.”

“Hayalet gibi,” dedin çizimlere göz atarak.

“Evet, hâlâ şansı varken sevdiği kızı kurtarmak için elinden geleni yapıyor.”

“Hah, dur tahmin edeyim. Tedaviyi bulup sonsuza dek mutlu yaşıyorlar,” diye takıldın.

“Henüz bitmedi. Bir sayı daha var.”

“Diğer sayılar sende var mı?” diye sordun.

“Evet,” diye cevap verdi kız.

“Bana getir,” dedin. “Okuyayım.”

Kız korku dolu bir ifadeyle sana baktı. “*Bunu neden yapayım ki?*”

“Çünkü *kulüplerinizin canı cehenneme* kulübünde beraberiz.”

“Henüz kulübe katılmadın.”

“Katılabilirim.”

Kız ayağa kalkarken gözlerini devirdi. Sen de onunla birlikte kalkıp okulun önüne kadar kıza eşlik ettin. Neredeyse herkes gitmiş, geride bir avuç öğrenci kalmıştı. Bordo renkli Honda dairesel araba yolunun sağına park edilmişti ve bir adam okula doğru ilerliyordu.

Kız bir anda gerildi, adamı fark ettiğinde adımları yavaşladı. “Baba! Erken gelmişsin.”

“Cuma günü buralarda beklemek zorunda kalmayacağın için minnettar olursun diye düşünmüştüm,” dedi adam. Bakışları kızına çok yakın duran sana kaymadan önce gülümsüyordu. Gözleri kısılırken tanışmak için elini uzattı. “Michael Garfield.”

Adamın elini sıkarken, “Jonathan,” deyip devamını getirmedin ama nafiyleydi.

“Cunningham,” diye tamamladı adam. “Kim olduğunu biliyorum. Baban için çalışıyorum. Ama kızım ile tanıştığınızı bilmiyordum. Bundan hiç bahsetmedi.”

Sesinden bu durumdan hiç hoşlanmadığı belli oluyordu. Baban çalışanları arasında iyi bilinmezdi.

“Bu okula gittiğini biliyordun, baba,” diye söylendi kız. Babasının durumu *abartması* karşısında utançtan yüzü kızarmıştı. “Küçük bir okul.”

Kız babasını çekiştirirken sen bir şey söylemedin. Arabaya binmek üzereyken öne çıkıp kıza seslendin. “Hey, Garfield...”

Kız duraksayıp sana döndü.

Babası direksiyonun başından dik dik ikinize bakıyordu.

“Bunu unuttun,” deyip çizgi romanı uzattın.

Kız çizgi romanı aldı ama hemen bırakmadın. “Lütfen bana böyle seslenme. Başka her şeyi söyleyebilirsin *ama* soyadım olmaz.”

Böylece çizgi romanı bıraktın ve kız arabaya binmeden önce ona gülümsedin.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Senin için eve varır varmaz bütün Breezeo çizgi romanlarını bir araya toplamıştı. Üç hikâye, on dört sayı. *Transparan*, *Gölge Dansçısı* ve *Hayalet*. Kelimeler zihninde taze olsun diye hafta sonunu onları okuyarak geçirdi. Sonraki pazartesi çizgi romanları senin için okula getirdiğinde her bir satırı ezberindeydi.

BES

KENNEDY

"Magazin haberlerinde; Breezeo'nun yıldızı Johnny Cuning dün gece Manhattan'da bir kazaya karıştı..."

Kelimeleri idrak ettiğim sırada mutfığa gidiyordum. Yarı yolda durdum. Dönüp oturma odasındaki televizyona bakarak yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm ama hayır... işte oradaydı. Bir kırmızı halıdan görüntüler ekranda oynuyordu. Kan çanağı gözleri, gülümseyen yüzü bana bakıyordu.

"Yirmi sekiz yaşındaki aktöre serinin son filminin setinin yakınında araba çarptı. Görgü tanıkları Cuning'in paparazzilerle kavgası sırasında yola çıktığını söylüyorlar."

Ekrandaki görüntü değişirken televizyona yaklaştım. İlk gördüğüm şey adamın yüzünden akan kandı. Uyanıktı. Yaşıyordu. Vücudumu kaplayan rahatlamayla neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

"Aktörün basın yetkilisi durumunun stabil olduğunu ve iyi durumda olduğunu belirtti. Cuning iyileşirken film çekimleri geçici bir süreliğine askıya alındı."

"Anne?"

Maddie'nin sesini duyduğumda kumandanın tuşuna basarak televizyonu kapattım. Görmemiş olmasını umuyordum. Ona dönünce umutlarım yerle bir oldu. *Kahretsin*. Şoka girmiş gibi görünüyordu. "Evet, hayatım?"

"Breezeo iyi mi?"

"Elbette," dedim kızıma gülümseyerek. "Küçük bir kaza geçirmiş ama iyileşecek."

“Hasta mı olmuş yani?”

“Öyle bir şey,” dedim.

Düşünürken yüz ifadesi değişerek tamamen aydınlandı. “Onun için bir kart hazırlayabilirim.”

“Ah, evet hazırlayabilirsin,” derken gülümsememin kaybolmasına izin vermedim. “Postalayabileceğimiz bir adres bulabiliriz.”

Ajansı onun adına hayran mektuplarını kabul ediyordu. Kendisinin okumadığına emindim, bu yüzden kızımı iyi hissettirecekse bir şeyler göndermenin bir zararı yoktu.

Maddie sanatını konuşturmak için odasına koşunca akşam yemeğini hazırlamaya koyuldum. Dondurulmuş pizza ısınırken eski püskü dizüstü bilgisayarımı açtım. Bir yıldan uzun bir süre sonra ilk kez takma ismini arama motoruna yazdım.

Sonuçlar ekrana gelirken derin bir nefes aldım. Fotoğraflar ve fotoğraflar... *vay be* ne kadar çok fotoğraf vardı, hatta kazanın videosu bile vardı. Bakınca kalbim duracak gibi oldu. Oynat tuşuna basıp izledim. Otuz saniyeydi. Nefesimi tutarak ondan en kötüsünü bekledim. Sarhoş halde, hayatını hiçe sayarak trafiğe girdiğini falan düşündüm. Bunun yerine onu, genç kız sıkıştığında bir adamı iterek geri çekilmesini söylerken buldum. Kız yola itildiğinde *çok hızlı* refleksiyle yakalayıp kaldırırma geri çekti ama kendisi...

Araba çarptığı an dizüstü bilgisayarımı kapattım. Kızı arabadan kurtarmıştı.

Sessizce oturdum, çok şaşkındım. Bu sırada burnuma bir koku geldi, yanık kokusuydu. Bir an -upuzun bir an- geçip de gözlerim dumandan yaşarınca hatırladım. *Akşam yemeği.*

Fırına koşup kapattıktan sonra kapıyı açtım. Duman dedektörleri devreye girince yüzümü buruşturarak dumanı ellerimle kovmaya çalıştım. Pizza kömür gibi olmuştu.

“Anne, bu koku da ne böyle?” diye sordu Maddie. Elinde kâğıtlar ve boya kutusuyla mutfığa girerken burnunu kırıştırmıştı.

“Küçük bir aksilik yaşadım,” derken gözlerimi yanık pizzaya diktim. “Eve pizza sipariş edebiliriz.”

“Ve tavuk!” diye haykırdı mutfak sandalyesine çıkarken. “Ve ekmek!”

“Pizza, tavuk kanadı ve sarmısaklı ekmek. Tamamdır.”

Telefonu elime alıp en yakındaki pizzacıyı arayarak her şeyi sipariş ettim. Savurganlık edecek param yoktu ama yapacak bir şey yoktu.

Siparişi verdiğimde kızımın yanına oturarak Breezeo’yu çizmesini izledim. İyiydi. Yetenekliydi. Sanatçı olabilirdi. İsteddiği her şey olabilirdi.

Bunu biliyordum çünkü sadece benim kızım değildi.

Damarlarında onun da kanı dolaşıyordu.

O hayal edendi. Gerçekleştirendi. İnanandı.

Kafası güzel olmadığında, sarhoş olmadığında, işleri batırmadığında onda bir şey görmüştüm. Maddie’ye baktığımda gördüğüm bir şey. İkisi de aynı ruha ve aynı kalbe sahiplerdi.

Bu da beni çok korkutuyordu.

“Anne, Breezeo’nun hastalığı ne? Neresi acıyor?”

“Ah, emin değilim,” dedim. “Belki de her yeri. Johnny, yani Breezeo’yu oynayan aktör bir kıza yardım ederken ona araba çarpmış.”

“Ama iyi olacak, değil mi?”

Bakışlarında korku vardı.

Kahramanı için endişeleniyordu.

Gerçeklikle film arasındaki farkı açıklamaya çalıştım, onu her ihtimale hazırlamak istiyordum ama anladığından emin değildim.

“İyi olacak,” dedim. “Endişelenme, tatlım.”

“Sadece... inanamıyorum,” dedi Bethany. Reyondaki konserve stoğunu yenilerken yanımda duruyordu. Rafa yaslanıp *Hollywood Günlükleri*’nin son çıkan dergisine gömüldü. Tüm dergi Jonathan’a adanmıştı.

Hikâye üstüne hikâye yazılıyordu. Speküasyonlar, teoriler, uyuşturucu, alkol, intihar isteği. Bu saçmalıklardan hiçbirini okumaya niyetim yoktu ama Bethany öğle arasındaydı ve her ayrıntıyı anlatmakta ısrarcıydı.

“Okumadan önce dergiyi satın alman gerekiyor, bunu biliyorsun,” dedim. “Burası kütüphane değil.”

Gözlerini devirip sayfayı çevirdi. “Böyle konuştuğunda anne-me benziyorsun.”

Yüzümü buruşturdum. “O kadar yaşlı değilim.”

“Öyle konuşuyorsun.”

“Her neyse,” diye mırıldandım. “Tek söylemek istediğim...”

“Az laf çok iş diyorsun.” Dergiyi kapatıp kusuyormuş gibi yaptı. “Katlanabileceğimden fazlasını okudum zaten. Kim bu çöprü satın alır ki?”

Karşımdaki kişi alırdı diye düşündüm. Bethany’yi dergiyi alırken görmüştüm.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bunlara inanmıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

“Nelere?”

“Herhangi birine,” derken eliyle dergiyi salladı.

“Bence benim ne düşündüğümün bir önemi yok.”

“Ama söz konusu Johnny Cunning olunca her şey mümkün, değil mi?”

Benim sözlerimle bana karşılık verdiğinde ona baktım. “Doğru.”

Kaşlarını çatmıştı, yenilmiş görünerek kasaya döndü.

Yaptığım işi bitirmeye odaklanarak hepsini aklımdan çıkarmaya çalıştım. Saat üç olduğunda birkaç ihtiyacımı alıp kasaya yöneldim. Envanter çıkarmak için bir saate geri dönmem gerekiyordu, bu da bana Maddie’yi okul çıkışı karşılayıp babama bırakmak için gereken zamanı veriyordu. Ödemeyi yapıp çıkmak üzereyken *Hollywood Günlükleri* dergisinin Bethany’nin kasasının yanına sıkıştırıldığını fark ettim. Demek ki satın almıştı.

“Baksana, Johnny Cunning ile tanıştın, öyle değil mi?” diye sordum. “Ayrıca sana kibar davrandı?”

“Evet.”

“Önemli olan da bu, değil mi? Magazin dergilerinde onun ne kadar berbat biri olduğunu okumana rağmen tanıştığında farklı

hissettin. Bilgisayar başına oturup sansasyonel çöpler uyduran bir adamın inandıklarını değiştirmesine izin verme.”

Bethany gülümsedi.

Oyalanmadım.

Çünkü kendime kızgındım.

Anı daha da kötü hale getiren, mağazanın radyosunda Cher’in *Belive* şarkısının çalmaya başlaması oldu. Hoparlörlerden yayılan sesi gitmem için bir işaret olarak kabul ettim. Hayatımdaki müziklerin iyi bir güncellemeye ihtiyacı vardı. Arabama atlayıp babamın evine sürdüm. Garaj yoluna girdiğim sırada okul otobüsü geldi. Babam sallanan sandalyesine oturmuş ön verandadan mahalleyi izliyordu.

“Ah, işte benim kızım,” derken ayağa kalkıp kollarını açmıştı. Maddie sarılmak için koşarken sırt çantası yerde sürünüyordu.

“Tahmin et ne oldu, büyükbaba!” derken tahmin etmesine zaman vermeden devam etti. “Breezeo’nun kazadan hastalandığını gördüm. Annem bana onun için bir resim çizmemi söyledi!”

Babam gözlerini kocaman açarak bana baktı.

“Ona postalayacak bir adres bulabileceğimizi söyledim,” diye açıkladım. “Bilirsin, hayran mektubu gibi.”

“Anlaşıldı.”

“Sen de çizmek ister misin, büyükbaba?” diye sordu Maddie. “Benimki daha iyi olacak ama sen de deneyebilirsin.”

Babam kaşlarını çatı. “Neden seninki daha iyi oluyormuş?”

“Çünkü en iyi çizimleri ben yaparım,” dedi. “Sen de iyisin ama annem hiç çizemiyor.”

“Hey,” diye araya girdim kendimi savunmak için. “Oldukça güzel yıldızlar çizebilirim.”

Maddie gördüğünden emin olarak dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. “Onlar sayılmaz!” dedi içeri girerken.

Babam verandaya çıktığım sırada beni dürtüp, “Kızı duydun,” derken sırtıyordu. “Senin yıldızların sayılmaz, evlat.”

Maddie için sandviçler hazırladım, kâğıtlarını ve boya kalemlerini alıp babamla birlikte mutfak masasına geçtiler. Tezgâhtaki

raze çikolata kremalı turtayı fark ettim. Kızımı başından öptüm. “İşe dönmem gerekiyor, tatlım. Akşam görüşürüz.”

Çıktığımda yağmur çiseliyordu. Ahh, tüm bu yağmurlar da neyin nesiydi? Anahtarlarımı çıkarıp verandadan ineceğim sırada bir hareketlenme hissettim. Arabamın olduğu yere dönünce kalamadım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, midem düğümlendi. Nefesim kesildi, bu tanıdık yüzü görmek beni şaşırtmıştı. *Tanrım.* İçimdeki her hücre *kaç... kaç... kaç... şansın varken kaç* diye bağıyordu ama hareket bile edemiyordum.

Kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, şapka takmıştı. Sağ kolu askıdaydı, siyah deri ceketini omzuna atmıştı. Hırpalanmış ve her yeri morarmıştı ama bu oydu.

Jonathan Cunningham.

Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyordum ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Konuşmadı, o da benim kadar gergin görünüyordu. İçimi sıkıştırıyorlardı sanki. Keskin bir nefes aldığımda göğsüm acıdı.

“Merhaba,” dedi uzayan sessizlikten sonra. Tek kelimesi bile beni sersemletmeye yetmişti.

Selamına karşılık vermeden, “Ne istiyorsun?” diye sordum. Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

“Düşündüm ki...” Bakışları benden arkamdaki eve kaydı. “Belki...”

“Hayır.” Bu kelime anında dudaklarımdan kaçiverdi.

Başını eğerken göğsü inip kalktı. “En azından konuşabilir miyiz?”

“Konuşmak istiyorsun.”

“Sadece biraz sohbet etmek istiyorum,” dedi. “Tek istediğim bu. Sadece bir dakikanı ayırsan bile yeter.”

“Konuşmak.”

“Evet.”

Tekrar hayır demek istedim. İçime kök salan öfke onu susturmak için can atıyordu. Ama yapamazdım. Ne kadar bunu istediğimi düşünsem de... En azından ne söyleyeceğini dinlemeden hayır

diyemezdım. Çünkü ne kadar kişisel hissettirse de bu benimle ilgili değildi. Bu, evin içinde duran ve kahramanı için bütün ruhuyla resim yapan küçük kızla ilgiliydi.

“Lütfen?” diye sordu. Sessizliğimden, gitmesini istememiş olmamdan cesaret almıştı. “Yaralı adama biraz merhamet göster.”

“Merhametimi mi istiyorsun?”

“Verebileceğin her şeyi istiyorum.”

“Bak, şu anda bunu yapamam,” dedim verandadan yola inerken. “Geç kalacağım.”

“O halde iş çıkışı?” dedi. “Ya da yarın. Ya da sonraki gün. Ne zaman istersen. Ne zaman müsait olursan. Orada olacağım.”

Orada olacağım. Bu sözleri duymayı ne kadar beklemiştim. Sözlerinde ciddi miydi, onu bile bilmiyordum.

Yavaşça ilerledim. Arabamın yanına vardığımda durdum, aramızda sadece birkaç adım vardı. “İşten dokuzda çıkıyorum. Söyleyecek bir şeyin varsa o zaman söyleyebilirsin ama şimdi...”

Geri adım atıp başıyla onayladı. “Gitmemi istiyorsun.”

“Lütfen.”

Yanından geçip arabamın sürücü koltuğuna oturdum. Dikiz aynamdan önce tereddüt etmesini, sonra uzaklaşmasını izledim. Yürüyerek uzaklaşıyordu, adımları yavaştı. Nereden geldiğini bilmiyordum. Nereye gittiğini bilmiyordum. Benden ne istediğini bilmiyordum.

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu... Bilmiyordum.

Neden ağlayacak gibiydim... Bilmiyordum.

O gittikten sonra arabamı işyerime doğru sürdüm ve birkaç dakika geciktim ama kimse bir şey söylemedi. Kafamın içinde kaybolmuştum, dikkatim işte değildi. Ne yaptığını ve ne söyleyeceğini merak ediyordum. İşleri daha iyi hale getirebilecek kelimeler var mıydı? Bundan emin değildim ama daha kötü hale getirebilecek olanlar vardı.

“Kennedy!”

İrkilerek Bethany’nin sesinin geldiği depo kapısına döndüm. “Ne?”

“Beş dakikadır burada durmuş seninle konuşuyorum ama sen dinlemiyorsun bile.” Güldü. “Her neyse, iyi geceler dilemek istedim.”

“Erken mi çıkıyorsun?”

“Geç demek daha doğru olur.”

“Dokuzda çıkacağını sanıyordum?”

“Doğru,” dedi. Çalmaya başlayan telefonuna bir bakış attı. “Beni almaya geldiler, çıkıyorum!”

Kafam karışmış bir halde saate baktım. Dokuz buçuğa geliyordu. Zaman kavramımı yitirmiştim. Elimdeki işleri bıraktım. Marcus ile konuşmadan çıktım. Jonathan gelmeden babamın evine ulaşmalıydım.

Fakat arabama giden yolu yarıladığımda adımlarım yavaşladı. Oradaydı. Jonathan karanlık otoparkta, arabamın üzerine tünemişti. Baş eğikti, şapkası yüzünü gizliyordu.

Henüz beni görmemişti. Onu inceleyerek yaklaştım. Birinin gerçek yüzünü görmek istediğinizde, yalnız olduğunu düşündüğü zaman kim olduğuna bakmanız gerekirdi.

Yerinde duramıyor gibiydi. *Gergin*, diye düşündüm. Ya da endişeliydi. Sadece kafası güzel de olabilirdi. Nihayet beni fark ettiğinde neredeyse önüne gelmiştim. Aniden gerilip doğruldu.

Bu kez güneş gözlüğü takmıyordu ama bana bakmıyordu.

“Nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?”

Bakışları aşağı, göğsüme kaydı. Ben de aşağı baktım ve aptallığıma gözlerimi devirdim. Üniformam. Tabii ya. Piggly Q’nun ayaklı reklam panosu gibiydim.

“Buraya gelmemem gerekirdi ama benden kaçmandan korktum,” diye kabullendi. “Beni başından savarsın diye düşündüm.”

“Yani seni başımdan savmama izin vermeyecek miydin?”

Gergin bir şekilde güldü. “Öyle de diyebiliriz.”

“Evet ama ben böyle biri değilim. Konuşabileceğimizi söyledim ve işte buradayım.”

“Minnettarım,” dedi. Kıpırdanmaya devam ediyordu, dikkati otoparktaydı. “Ben, şey... bu kadar ilerisini düşünmemiştim.

Beni ilk gördüğün an susturacağını, kovacağını, diğer zamanlarda olduğu gibi kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp döneceğimi sanmıştım.”

“Yapma,” dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. “Kötü adam benmişim gibi davranma.”

“Hayır, haklısın, öyle demek istememiştim...” Sesi azalarak yok oldu, ardından iç geçirdi. Sol eliyle ensesini ovalarken aramızda bir anlığına sessizlik oldu. Öyle sessizdi ki uzaktan cırcırböceklerinin sesini duyabiliyordum. “Bir yerlere gidebilir miyiz? Daha özel konuşabileceğimiz bir yere oturabilir miyiz?”

Sorusunu görmezlikten gelerek, “Bana bak,” dedim. *Hâlâ* benimle göz teması kurmamıştı. “Bana bakmanı istiyorum, Jonathan.”

Bakmadı.

Arabamın üzerine tekrar oturup mırıldandı. “Jonathan. Uzun zamandır kimse bana böyle seslenmemişti.”

“Ah, doğru ya,” dedim. Sürücü kapısının kilidini açtım çünkü orada dikilip onunla oyun oynayacak değildim. “Johnny Cunningham. Artık kim olduğunu unutuyordum neredeyse.”

“Ben hâlâ aynı kişiyim,” dedi sakince.

“Bu kişi tam olarak *kim?*” diye sordum. “Meclis Başkanı Cunningham’ın oğlu mu? Hayalleri olan, inancı olan, hiçbir şeyin ona engel olmasına izin vermeyen Jonathan mı? Belki de alkolikten bahsediyoruz. Bilirsin, kokain bağımlısından.”

“Artık kullanmıyorum.”

“Sana neden inanayım?”

“Çünkü gerçek bu.” Sol elini cebine atarak bir şey çıkardı. Kaldırınca otopark ışıkları altında parladı. Çeyreklik büyüklüğündeki bronz bir çip.

Ne kadar süredir ayık kaldığını gösterenlerden.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Her şey tekrar sessizliğe büründü. Çipi ondan alırken parmak uçlarımız birbirine değdi. Sert metaldi, bir yüzüne üçgen işlenmişti. Ortasında roma rakamı ile bir, altına da *iyileşme* yazısı kazınmıştı.

Bir yıldır ayık.

“Seni geçen hafta bardan çıkarken görmüşler.”

“Bu içtiğim anlamına gelmiyor. İçmek istedim ama içmedim. İçmem.” Duraksadı. Devam ederken sesi alçaldı. “İçmem.”

Ona inanmak istedim.

Keşke inanabilseydim.

Bir zamanlar bu adamın dudaklarının arasından çıkan her şeye inanırdım ama yaşadığımız onca şeyden sonra sözlerine değer vermek zordu.

“O zaman neden bana bakamıyorsun?” diye sordum. “Bir şeyler söylüyorsun, inanmamı bekliyorsun ama gözlerimin içine bakamıyorsun bile.”

“Çünkü her şeyi mahvettim,” dedi. “Şu an seninle yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Yaptıklarımı hiçbir şey düzeltemez biliyorum ama ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum.”

Üzgün.

Üzgün olduğunu söylediği, özür dilediği ilk sefer değildi. Her seferinde özür dilerdi. Ama o zamanlar kötü durumdaydı. *Hep* öyleydi. Şu an iyi olup olmadığını bilmiyordum. Ayık olduğunu gösteren çipi elimde tutuyordum ama göz teması kurmuyordu.

“Seni o şekilde incittiğim için özür dilerim,” dedi. “Bizi bu hale getiren her şey için özür dilerim. Benden nefret ediyorsan da anlarım. Seni suçlamıyorum. Ama söylemem gerekiyor... Bilmen gerekiyor... En dibe battığımda bile seni sevmekten vazgeçmedim.”

Bu sözler ciğerlerimdeki havayı çekip aldı. Ellerimi yumruk haline getirince bronz çip avucuma battı.

“İnanmanı beklemiyorum.” Arabanın üstünden indi ve sonunda göz göze geldik. Gözleri parlak maviydi ve berraktı. Sadece birkaç saniye sürdü. Sonra bakışlarını tekrar yere doğrulttu. “Ama konu bu değil. Konu şu ki mükemmel değilim ama elimden gelen en iyisini yapmaya çalışıyorum. Baba olmak hakkında hiçbir bok bilmiyorum ama denememe izin vereceğini umuyorum. Yarın... Öbür gün... Bir gün... Ne zaman olursa, orada olacağım.”

Uzaklaşmaya başladı. Sanki söyleyebileceği her şeyi söylemişti ve bana sunabileceği başka bir şey yoktu.

“Jonathan,” diye seslendim. “Çipin.”

“Sende kalsın.”

“Ne?”

“Ben ayık olduğumu biliyorum. Bunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yok ama belki senin vardır. O yüzden sende kalsın.”

Sokak lambasının ışığında çipe baktım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nereye gittiğini ya da ne kadar kalacağını bilmiyordum.

O anda aslında pek bir şey bilmiyordum. Sadece burada, tam karşıma geçip çok ama çok uzun zamandır duymayı istediğim her şeyi söylediğini biliyordum. Ve bütün bunlar hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi yürüyüp gitmesine izin veriyordum.

“Jonathan,” diye seslendim tekrar.

Durup omzunun üzerinden bana baktı.

“Ben, şey... İyi olmana sevindim,” dedim. “Kazayı gördüm. O kıza yardım ettiğini gördüm ve ben... İyi olmana sevindim.”

Hafifçe gülümsedi. Hüzünle dolu, tanıdık bir gülümsemeydi. “Bir süre buralardayım, kasabada saklanacağım. Landing Otel’de kalıyorum.”

“Bayan McKleski’nin yeri mi?” diye sordum. “Kalmana izin mi verdi?”

Dudaklarından hafif bir kahkaha kaçtı. “Durumdan pek hoşlanmadı ama gizli bir yere ihtiyacım vardı. İkna etmek için dil dökmem ve yüklü bir depozito ödemem gerekti.”

Sığınacak bir yer arayışıyla kadının karşısına çıktığı anı hayal ederek, “Tahmin edebiliyorum,” dedim.

“Yani, orada olacağım,” dedi. “Beni ararsan.”

Cevap beklemeden topallayarak uzaklaştı. Gideceği yerle çalıştığım yer arası yaklaşık iki kilometreydi. Annemin sesinin hatırası beni rahat bırakmadı. Sağ omzumdaki melek onu bırakmayı teklif etmemi söylüyordu. Babamın *asla bir yabancıyla aynı arabaya*

binme, diyen sesine benzeyen sol omzumdaki şeytani dinlemeye karar verdim.

Karşımdakinin kim olduğundan hâlâ emin değildim.

Babamın evine vardığımda Maddie kanepede sırtüstü uzanmış uyuyordu. Babam mutfak masasında kafeinsiz kahvesini yudumluyordu. İçeri girince başını kaldırdı. Bakışları karşıdaki sandalyeye oturana dek beni takip etti.

Kâğıtlar ve boya kalemleri masanın üzerine yayılmıştı. Tam ortada parlak kırmızı renkte, *Breezeo*'ya hitaben yazılmış bir mektup vardı. İade adresine *Maddie, büyükbabamın* evi yazılmıştı. Zarf kapalı değildi ama kapatmayı denediğini görebiliyordum. Zarfın köşesine yamuk bir şekilde yapıştırılmış pul baş aşağı duruyordu.

Zarfı elime alıp özensizce katlanmış kartı çıkardım. Geçmiş olsun kartıydı. Cümle büyük harflerle yazılmıştı, altında *Breezeo*'nun çatık kaşlı bir çizimi vardı. Maddie kendini *Breezeo*'nun yanına çizmişti. Çizimde gülümsüyor, kahramanına sarı renk çiçekler veriyordu. Altında kısa bir mesaj vardı.

Kazada hastalandığını gördüm. İyileşmelisin! Ve geri dönmelisin çünkü annem *geri dönüşlerin* mümkün olduğunu söyledi. Dönmek seni mutlu edecek, beni de. Sevgiler, Maddie.

İç geçirerek kâğıdı geri katladım. Zarfın içine koyup masaya bıraktım. Babam beni izliyor, bir yandan kahvesini yudumluyordu. Beklediğini görebiliyordum. Tüm akşamını Maddie'ye mektubunda yardım ederek, kelimeleri nasıl yazacağını göstererek geçirmiş olmalıydı.

"Bu gece Jonathan geldi," dedim. "Konuşmak istedi."

"Konuştunuz mu?"

Cebimden bana verdiği çipi çıkarıp masanın üzerinden kaydırarak babama uzattım. Alıp ufak bir ısıklık çaldı. Ayağa kalkarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı. *Gurur*. Beni şaşırtmamalıydı. Bunların hiçbirine şaşırmamalıydim ama insan şaşıırıyordu işte.

Mutfağın diğer tarafına geçip kupasını lavaboya bıraktıktan sonra dönüp çipe baktı. Durduğu yerden çok da uzak olmayan

yerde anahtarlığa dönüştürülmüş benzer bir çip vardı. *Yirmi yıldır ayık.*

Babam hayatımın ilk birkaç yılını alkolle mücadele ederek geçirmişti. O zamanları sadece belli belirsiz hatırlıyordum. Hep, babalığa çok geç kalmadan ayıldığını söylerdi ve o an bunu düşündüğünü biliyordum.

Masadaki dağınıklığı toplamaya başladığım sırada, "Yine şu kaybolmuş bakış var yüzünde evlat," dedi. Boya kalemlerini kutusuna koydum.

"Kaybolmuş hissediyorum," diye itiraf ettim.

Tavsiye vermedi çünkü onlara uymak pek benlik değildi. Yıllar önce babamı dinleseydim şu anda bu durumda olmazdım. Her şeye rağmen asla pişman değildim ve o da bunu biliyordu. Ne yaşandıysa yaşanmıştı, bunların sonucunda Maddie'ye sahip olmuştum. Ve o her bir kalp kırıklığına değerdi.

Çipi önüme koyarken, "Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz," dedi babam. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim. "Maddie'ye göz kulak olduğun için."

"Ne zaman istersen," dedi. "Kızlarım benim her şeyim. Siz olmadan yapamazdım."

ALTI

JONATHAN

Paparazziler hakkında bilmeniz gereken şey, her yerde olduklarıydı. Havaalanındalardı, dükkândalardı. Evlerin kapısında beklerlerdi, otel koridorlarında pusuya yatarlar ve setleri ablukaya alırlardı. Pencereden içeriyi gözetlemek için ağaçlara tırmandıklarına, çöpleri karıştırdıklarına şahit olmuştum. Peki, *ne* içindi? Bunu kim bilebilirdi ki? Benim için hayatın gerçeklerinden biriydi. Her zaman etraftalardı, her zaman izliyorlardı ve onundan dokuzu *baş*a *belaydı*.

Yirmi dört saattir Bennett Landing'deydim. Uzun zamandır ilk kez onlara yakalanmadan bir gün geçirmiştim. Ama akşam on gibi Landing Otel'e adımımı attığım an izlendiğim hissine kapıldım.

Girişe göz gezdirirken McKleski'nin mutfaktan çıktığını gördüm. Sert yüz ifadesi bana yönelikti. "Bay Cunningham."

Baş selamıyla karşılık verdim. Bana böyle seslenmesinden hoşlanmıyordum.

"Geç oldu," dedi. "Akşam yemeği yedin mi?"

Başımı hayır dercesine salladım.

"Senin için yemek yapmamı bekleme," dedi. "Yemek istiyorsan daha uygun bir saatte gel."

"Peki, efendim," dedim sakince. Misafirlerle ilgilenmediği zamanlarda her ne yapıyorsa onu yapmak üzere uzaklaştı. Tek misafiri bendim. Burada kalmama izin vermesi için ikna etmek yeterince zor olmuştu. *Tüm* oteli süresiz olarak kiralamak istediğimi, uzun bir süre benden başka misafiri olmayacağını öğrendiği anda neredeyse kıcıma tekme basıyordu.

Bunu yapmamasının tek sebebi acınası görüntümdü.

“Ve gürültü yapma,” diye bağırdı. “Yatmaya gidiyorum.”

Tekrar, “Peki, efendim,” diyerek mutfağa ilerledim. Işığı açmadım. Gece lambalarından gelen ışık yolumu görmeme yetti. Kazadan bu yana fazla yiyemiyordum. Dürüst olmak gerekirse yıllardır iştahım yoktu.

Buzdolabını açtım. Üst rafta sandviçlerin olduğu streç filmle kaplı ufak bir tepsi vardı. Üzerinde küçük bir kâğıtta, *afiyet olsun* yazılıydı.

Bir sandviç kapıp üst kata yöneldim. Yolda bir ısırık aldığım an McKleski’nin bağırdığını duydum. “Haliya kırıntı dökersen süpürürsün.”

“Peki, efendim,” diye mırıldanırken başımı iki yana salladım. Karma hakkında endişelenecek biri değildim ama içimde bunun karma olduğuna dair tuhaf bir his vardı.

Sabah olmuştu.

Güneş parlıyordu.

Pencereleri kaplayan açık panjurlardan içeri parlak ışık giriyor, ince beyaz perdeleri aşılıyor ve odayı ısıtıyordu. Birkaç dakikadan fazla uyumamıştım. Tekrar bu kasabada olduğum, *onu* gördüğüm gerçeği beni vurana dek gözlerimi kapattığım dakikalar dışında uyanıktım.

Yatak odasının kapısına vuruldu ama ses çıkarmadım. Sabahın sekiziydi, o günün gündeminde her ne varsa uğraşmak için çok erkendi. Tekrar kapıya vuruldu ve kapı açıldı. McKleski içeri girerken sol kolumla gözlerimi kapatıp inledim.

“Ziyaretçin var,” dedi.

“Burada olduğumu kimse bilmiyor.”

“Biri biliyor. Yoksa seni görmeye buraya gelmezdi, öyle değil mi?”

Kapıyı açık bırakarak çıktı. Kolumu gözümden çekmeden önce bir süre sessizce yattım. *Ziyaretçi*. Kasabada olduğumu bilen tek kişi vardı.

Kennedy.

Yataktan hızlıca kalktım. Topallayarak odadan çıkıp aşağı indim. Girişte bekliyordu, üzerinde üniforması vardı ve gergindi. Geldiğimi fark edince başını kaldırıp bana baktı. Yüzündeki ifade göğsüme bir ağırlık binmesine neden oldu. Bakışlarında güvensizlik vardı. Temkinliydi. Bekliyor gibiydi.

Hata yapmamı.

Ona zarar vermemi.

“Selam,” dedim önünde durduğumda. “Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum.”

“Evet, şey, bilirsin,” diye mırıldandı. Cümlesini tamamlamadı, bakışlarını kaçırdı. Bir *kaçış* ararcasına etrafa bakıyordu.

Çalışma odasını işaret ederek, “Oturmak ister misin?” diye teklif ettim. McKleski’nin sorun etmeyeceğinden emindim.

“Hayır, kalamam. Sana bir şey vermeye geldim.”

“Peki.”

Orada öylece durdu. Sessizdi, küçükken yaptığı gibi yanağını ısıırıyordu. *Küçükken*. Bazen hâlâ küçük olduğumuzu düşünüyordum. En azından *ben* büyümemiştim. O çabuk olgunlaşmıştı ama ben? Ahlaki değerleri küçük ama hayalleri büyük, o aptal on sekiz yaşımdan öteye hiç geçememiştim.

Arka cebine uzanıp bir zarf çıkardı. Dışına kırmızı boya kalemiyle bir şeyler yazılmıştı.

Midem altüst oldu. “Bu...”

Başıyla onayladı. Sormama bile gerek kalmadı. Dikkatle zarfı uzattı. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. “Ona postalarınız demiştim ama hazır sen buradayken...”

“Teşekkür ederim,” dedim. Bakışlarım zarftaydı. Üzerinde *Breezeo* yazıyordu. “Biliyor mu?”

Neyi sorduğumu anlayarak, “Hayır,” dedi. “Babası olduğunu bilmiyor. Kaç kez açıklarsam açıklayayım o, şey... süper kahramanların gerçek olduğunu sanıyor ve senin onlardan biri olduğunu düşünüyor. Gerçek bir insan olduğunu düşünemeyecek kadar küçük. Bu yüzden...”

Devamını getirmedi. Nedenini biliyordum. Bana şans vermesinin neden bu kadar zor olduğunu biliyordum. Çünkü hayallerindeki süper kahraman olamazsam hayal kırıklığına uğrayacaktı. Kimse benden kostüm giyip görünmez olmamı beklemiyordu. Ama bana güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmak konusunda ünüm vardı.

“Anlıyorum,” dedim. “Bana güvenmeni istemek... Çok fazla şey istediğimin farkındayım.”

“Ama bu kez bir yere gitmiyorsun.”

“Gitmiyorum.”

Israr etmenin onu kızdıracağını düşünmüştüm ama derin bir nefes aldı ve duruşu rahatladı. “İşe gitmem gerekiyor. Sadece zarfı bırakmak istemiştım.”

“Ah evet, tamam.”

Gittikten sonra zarfı açıp içindeki kartı çıkardım. Benim için çizmişti. Yazdıklarını okurken göğsümün sıkıştığını, gözlerimin yandığını hissedebiliyordum ama kahrolası bir aptal gibi sırtıyordum. Elimde değildi.

“Dünyalar senin olmuş gibi bir halin var.” McKleski girişte oyalanıp konuşmamıza kulak misafiri olmuştu.

“Öyle, bunu bıraktı.” Zarfı salladım. “Madison’dan.”

“Ah, küçük Maddie,” dedi. “Ele avuca sığmaz bir çocuk ama ne bekliyoruz ki? Ebeveynleri de öyleydi.”

BAŞIMIZI DERDE SOKAN GEZİ

GEÇMİŞ

Kız çarşamba öğleden sonra sana çizgi romanları verdi.

Okul çıkışı ön bahçede seni almaya gelmelerini beklerken, kız çantasından kalın çizgi roman yığını çıkardı. Bunları üç gündür çantasında taşıyor, sana yaklaşacak cesareti toplamaya çalışıyordu.

O hafta sende farklı bir şeyler vardı ve kızın bunu hissettiğini fark etmiştin. Daha sessiz ve içine kapanıktın ama varlığın bir şekilde her zamankinden daha baskındı. Bakışlarında öfke vardı, çenen kaskatıydı. Kıza neredeyse hiç bakmamıştın. *Hiç kimseye bakmamıştın.*

Kız çizgi romanları sana uzattığında şaşırdın. Ne olduklarını anlamaman zaman almıştı. Ardından, "Teşekkürler," diye mırıldandın.

Bu kadardı.

Bunu söyledikten sonra gitmiştin.

Ertesi gün de okula gelmemiştin.

Cuma günü öğle yemeği zamanı okula geldin. Müdüriyete uğrama zahmetine girmeden doğruca ön kapıdan girmiştin. Koridorlardan geçip kafeteryayı atlayarak kütüphaneye yürüdün. Kız oradaydı. Öğle arasını her zaman kitap yığınlarının arasında geçirirdi. Ne yemek yer ne de diğerleriyle otururdu.

Uzun ahşap bir masada tek başına oturuyordu. Başını defterine gömmüştü. Ona yaklaşarak, "Ne yazıyorsun?" diye sordun.

Kız hemen defteri kapatıp kalemmini üzerine bıraktı. Soruya cevap vermeden sana baktı.

Çizgi roman yığını masaya bıraktın. Bu kızın dikkatini çekmişti. "Herhangi birini okudun mu?" diye sordu.

“*Hepsini* okudum,” dedin. Kızın yanındaki sandalyeyi çektin ama oturmadin. Masaya oturup ayaklarını sandalyeye uzattın. Üniformayı tamamlayan siyah ayakkabıları değil, spor ayakkabı giymiştin. “Beklediğimden iyidiler. Nasıl biteceğini görmek için beklemek zorundayım, sinir bozucu.”

“Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun,” dedi. Çizgi romanları karıştırıyor, sıraya sokuyordu. “Okumana şaşırdım.”

“Okumak istediğimi söylemiştim.”

“Öylesine söylediğini düşündüm.”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Herkes böyle yapıyor,” dedi. “Fark ettin mi bilmiyorum ama buraya uymuyorum. Kötü davranmıyorlar ama iyi de davranmıyorlar. Sadece varlığıma tahammül ediyorlar.”

“Eh, fark ettin mi bilmiyorum ama...” diye söze girdin. “Ben de okulun favorisi sayılmam. Bazıları benden nefret ediyor. Çoğu görmezlikten geliyor. Önceden anlayış gösteriyorlardı ama şimdi? Kahretsin, halime bir bak. Bütün gün burada böyle oturabilirim ve kimse tek kelime etmez. Görünmez gibiyim.”

“Breezeo gibi,” dedi. “Ortadan kaybolmuşsun.”

Başını salladın. “Öyle hissediyorum.”

Gülümsedi. “Bir fark yaratır mı bilmiyorum ama ben seni görüyorum.”

Sessizlik oldu. Tuhaf değildi. Neredeyse *rahatlatıcıydı*. Kız defterin üzerine bıraktığı kalemle oynadı. Sen bir süre kaleme baktın. “Bana ne yazdığını söylemeyecek misin?”

Başın iki yana salladı.

“Sürekli o deftere bir şeyler yazıyorsun.”

Soru sormamıştın ama kız yine de cevapladı. “Neredeyse her gün.”

“Ne bu, günlük gibi bir şey mi?” diye sorunca kızın yanakları pembeleşti. Başını eğdi. “İşte! Günlük tutuyorsun, öyle değil mi? Benim hakkımda yazdın mı?”

Deftere uzandın ama kız geri çekti. Yanaklarındaki pembelik kızarıklığa dönmüştü. “*Günlük* değil. Bir hikâye.”

“Hikâye,” dedin. “Ne tür bir hikâye?”

“Yazılan türden,” dedi. “Ya da şey, benim yazdığım türden. Çünkü yazıyorum. Bir hikâye yazıyorum.”

Açıklamaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Güldün. “Tamam ama hangi tür? Dram? Aksiyon? Gizem?”

“Hepsi,” dedi. “Hepsinden biraz var.”

“Aşk da var mı?”

Cevap vermedi, bunun yerine soru sordu. “Neden bu kadar ilgileniyorsun?”

“Çünkü ilgileniyorum,” dedin. “Umursamamamı mı tercih ederdin?”

“Hayır.”

Hızlı cevap vermişti.

Yeniden kızarıyordu.

Kütüphanenin dışından sesler geldi. Öğrenciler koridora çıkmıştı. Öğle arası bitiyordu.

Masadan kalkıp etrafına bakındın. Kızın gözlerine bakmadan önce derin bir iç geçirdin. “Buradan çıkmak ister misin?”

Kız kaşlarını çatı. “Kütüphaneden mi?”

“Hayır, bu cehennemden çıkmak isteyip istemediğini soruyorum,” dedin. “Gitmek istersen arabam otoparkta.”

Kız şaka yaptığını düşünüyordu ama sen cebinden anahtarları çıkarınca ciddi olduğunu anladı.

“Kulüp toplantıları olacak,” dedin. “Bir şey kaçırarak değilsin. Hem biraz macera olmadan hayat nedir ki? Hikâyen için ilham verebilir. *Kulüplerinizin canı cehenneme kulübünün gezisi diyebiliriz.*”

Yürümeye başladın.

Kız bir anlığına tereddüt etti, sonra eşyalarını toplayıp peşine takıldı. Bakışları otoparkta dolaşıyordu. “Başımız derde girmez, değil mi?”

“Söz veremiyorum,” dedin.

Cevabına rağmen kızın kararı değişmedi.

Araban mavi bir Porsche’ydi. Diğer arabalar kadar gösterişli değildi ama kızın duraksamasına yetmişti. “Vay be.”

Arabaya binerken huzursuzca kıpırdandı.

Hiç vakit kaybetmeden arabayı sürmeye başladı.

Albany'ye sürdün. Öğle yemeği almak için arabaya servis veren bir yere uğradın. Kıza bir sandviç ve çikolatalı *milkshake* aldın. Kız gerek olmadığını söyledi, parası yoktu. Elinizde yemeklerle şehirdeki tiyatroya girdiniz. Kızı arka kapıdan içeri aldın.

Her yer insan kaynıyordu.

Kostümlü prova vardı. Bakışlar size çevrildi, birkaç kişi sana selam verdi. Buradaki ilk seferin değildi. Kıza bakanlar şaşkıncı, sanki orada ne işi olduğunu anlayamamış gibi bakıyorlardı. Kız tereddüt edince elinden tutup çektin. Kalabalığı atlatana kadar elini bırakmadın.

Boş tiyatro salonuna otururken kız eline bakıyordu. *Dr. Seuss*' müzikalinin provasını izlerken yemek yediniz, sohbet ettiniz. Kız *milkshake*'ini yudumlayıp *Şapkadaki Kedi*'nin" sahnede kaos yaratmasına gülerken sen de anın içinde kayboldun. Zaman akıp gitti.

"Gitmemiz gerek," dedin. "Saat üç."

Acele ettiniz ama gün bitmeden okula zar zor dönebildiniz. Arabayı park ettin ama fazla uzaklaşmadınız. Müdür sizi bekliyordu. Hastings birlikte okuldan çıktığınızı görüp ona haber vermişti.

"Cunningham. Garfield." Adamın bakışları ikiniz arasında gidip geliyordu. "Odama gelin. *Derhal*."

Yirmi dakika sonra babalarınız geldiğinde müdürün odasında oturuyordunuz. Babalarınız içeri birlikte girdi. Müdür durumu açıklarken ikisi de gülümseliyordu.

Senin baban hiçbir şey söylemedi. Durup dinledi.

Kızın babasıysa oldukça öfkeliydi. Bağırduğu sırada burun delikleri genişledi. "Kahrolası aklından ne geçiyordu? *Okuldan kaçmak mı*? Seni burada okutmak bana kaç patlıyor, haberin var mı? Sana kaç kere yabancılarla aynı arabaya binme demem gerekiyor? *Aklını mı kaçırdın?*"

* Çocuk kitaplarıyla tanınan Amerikalı yazar, şair ve karikatürcü. (ç.n.)

** Dr. Seuss'un 1957 tarihli aynı adlı çocuk kitabından uyarlanan tiyatro oyunu. (ç.n.)

Kız ellerine bakıyor, yanağını ısıtıyor, hiç cevap vermiyordu.

Üç gün uzaklaştırma. Ceza buydu.

Hep birlikte odadan çıktınız.

Birdenbire babanın sakın maskesi düştü. Okulun tam önünde, hiçbir şey söylemeden göğsüne bir yumruk indirdi. Öyle sert vurmuştu ki birkaç adım önünüzden giden kız duydu. Babası da duymuştu.

Dönüp baktılar.

Darbe ciğerlerindeki bütün havayı boşaltmıştı. Nefesini toparlamaya çalışırken göğsünü tuttun ama şaşırmamıştın. İlk defa olmuyordu.

“Doğruca eve gidiyorsun,” dedi baban. Suratını suratına yaklaştırırken bile sesi sakindi. “Böyle bitmeyeceğini biliyorsundur, umarım. Daha sonra hesaplaşacağız.”

Bu sözlerden sonra yürüyüp gitti.

Sen de ayrılmadan önce bakışların bir anlığına kıza kaydı.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Okuldan eve gidene kadar tüm yol boyunca ağlamıştı. Gözyaşları kendisi için değildi. Senin için ağlıyordu. Ayrılmadan önce yüzünde gördüğü ifade yüzünden. Bakışlarına yine öfke, çenen o kasılma yerleşmişti ve kız artık ne anlama geldiklerini biliyordu.

Düzenleyen: Seraphina

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikita>

YEDİ

KENNEDY

“Sürpriz!”

Arkamdaki reyondan, çok yakından gelen sese hazırlıksız yakalanmıştım. Gözlerim kocaman açılmış halde arkamı dönünce az kalsın çarpışıyorduk. Bir doksanlık bedenine geçirdiği siyah takım elbiseyle esmer, karanlık ve yakışıklı tanımının mükemmel bir örneği idi. “Ah.”

“Seni korkutmadım, değil mi?” diye sordu. “Kendi küçük dünyanda kaybolmuş görünüyordun. Neredeyse rahatsız etmek istemeyecektim.”

“Ah, hayır. Sadece... seni gördüğüme şaşırdım,” diye itiraf ettim. *Drew*. “Burada ne işin var?”

“Seni görmeye geldim,” dedi. “Son buluşmamızı iptal ettikten sonra senden haber alamadım. Aramayı denedim ama yoğun olduğunu düşündüm, bu yüzden uğramaya karar verdim. Belki öğle yemeği yeriz.”

Kaşlarımı çattım. “Moladan yeni döndüm.”

“Tüh,” dedi. “Belki akşam yemeği yeriz?”

“Olabilir,” dedim. “Maddie’ye bakacak birilerini bulabilir miyim, bir bakayım.”

“Onu da getirebilirsin,” diye önerdi. Bakışlarımı ona diktiğimde ellerini kendini savunur gibi kaldırdı. “Ya da getirmezsın.”

“Babamın sorun etmeyeceğine eminim,” dedim. “İşi varsa da Meghan bakabilir.”

“Meghan,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Ah, yapma böyle.” Gülerek ona vurdum. “Beni pek çok kez kurtardı. Onsuz ne yapardım, hiç bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi. “*Ben* onsuz ne yapardım biliyorum.”

“Nazik ol.”

Alaycı bir selam verdi.

Drew... Onu nasıl anlatabilirdim ki? İlk tanışmada iyi geçinebileceğiniz biri değildi ama onu tanıdıkça ısınıyordunuz. Alaycı, biraz sabırsız ama inanılmaz azimliydi. Onu yıllardır tanıyordum ama yakın zamanda Meghan ile bir yerlerde ona denk gelene dek aramızda bir şeyler olabileceğine ihtimal vermemiştim.

Mantıklıydı, bilirsiniz. Ben yoğunum. O da yoğun. Sırlarımı saklamak zorunda hissetmediğim birkaç kişiden biriydi.

En yakın arkadaşımдан nefret ediyordu, bu onun aleyhineydi. Ayrıca hisleri karşılıklıydı, Meghan da ondan nefret ediyordu. Sebebi de bana karşı aşırı korumacı davranması olabilirdi.

“Belli olur olmaz,” dedim. “Seni ararım.”

“Güzel.” Uzanıp çeneme dokundu. “Görüşürüz.”

Telefonumu çıkarmadan önce uzaklaşmasını bekledim. Hızlıca Meghan’a mesaj attım, ne de olsa mesaideydim. **Bu gece dışarı çıkabilmem için Maddie’ye bakma şansın olur mu?**

Baloncuk göründü, cevabını yazıyordu. **Saat altı gibi orada olurum. Şanslı adam kim?**

Gülerek, “**Sence kim olabilir?**” yazdıktan sonra telefonu cebime attım. Gelen mesajla titrediğinde bakma zahmetine girmedim. Birkaç küfürle birlikte kızgın emoji’ler içerdiğini tahmin edebiliyordum.

Kapı çaldı ama bakmaya fırsat olmadan açıldı ve Meghan içeri girdi. Parlak kırmızı ince topuklu ayakkabılarıyla neredeyse bir seksen uzunluğundaydı. Ayakkabıları soluk gri takımıyla tezat oluşturuyordu. Sanki işe mi partiye mi gideceğine karar verememiş gibiydi. *Meghan tam olarak böyle biriydi.* Parlak kırmızı dudakları ve mükemmel dağınık saçları vardı. Saçları onları umursa-

miyormuş gibi görünebilirdi ama bu görünüm için banyoda en az bir saat geçirdiğini biliyordum.

Mavi gözlerini kısmış bana bakıyordu. Kızgın görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Bu onun içinde yoktu. “Gerçekten mi? *Andrew* mu?”

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedim.

“Daha iyisi de olabilirdi,” diye karşılık verdi. “Zor da olmazdı. *Andrew*’dan *daha kötü* çok az insan var.”

Bir şey diyemeden Maddie odasından fırladı. “*Meghan* hala!”

“Selam, ballı şekerli balkabağı kekim,” dedi kızımı kucağına alırken. Etrafında döndürürken yüzünün her yerine öpücükler konduruyordu. “Favori minik insanım bugün nasıllar?”

Maddie kıkırdarak öpücüklerden kaçmaya çalışıyordu. “Bil bakalım ne oldu, *Meghan* hala?”

Dönmeyi bırakırken, “Ne oldu?” diye sordu sallanarak. Başı dönmüştü.

“*Breezeo* kaza geçirdi, ben de ona geçmiş olsun kartı hazırladım ve annem de kartı ona götürdü!”

“Öyle mi?” Maddie’yi yere indirdikten sonra bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Annen kartı *Breezeo*’ya verdi, öyle mi?”

“Evet.” Maddie bana döndü. “Öyle değil mi, anne?”

“Doğru,” dedim kızıma gülümseyerek. Birazdan açıklama yapmam gerekeceğini biliyordum, bu yüzden buradan gitmesi iyi olurdu. “Neden *Meghan*’a da bir resim çizmiyorsun? Hoşuna gideceğinden eminim. *Breezeo*’yu kıskanmasını istemeyiz.”

Maddie koşarak uzaklaşınca peşimde *Meghan* ile mutfığa girdim. “Ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa zorla ağzından almam mı gerekecek?”

Buzdolabını ve dolapları karıştırarak hızlıca akşam yemeği hazırlamak için bir şeyler ararken, “*Bence Maddie* güzel özetledi,” dedim. “*Breezeo* için resim yaptım, ben de verdim.”

“Nasıl?”

Ona bir bakış atıp yaptığım işe devam ettim.

“*Orospu çocuğu*,” diye homurdandı. Kendini mutfak masasının

yanındaki sandalyelerden birine attı. "Yine çıktı geldi, değil mi? Yüzünü gösterecek cesareti nereden buluyorsa."

"Konuşmak istediğini söyledi."

"Sen de konuştun mu?"

"Evet."

Meghan elleriyle yüzünü kapattı. "Haklısın. Daha kötüsü olabilir. Çok, çok daha kötüsü olabilir. Bu yüzden git ve gecenin tadını çıkar. Çünkü *ona* kıyasla Andrew mükemmel biri."

"Ben öyle demezdim," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. Fırını ısıtırken beni dikkatle izliyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Yiyecek bir şeyler hazırlıyorum."

"Neden? *Randevun* yok mu?"

"Evet ama Maddie henüz yemek yemedi ve Drew'un gelmesine bir saat var, o yüzden..."

"Anca hazırlanırsın," dedi. "Yemeği ben hallederim, sorun değil."

"Emin misin?"

"Oldukça," dedi. "Git, onu baştan çıkaracak bir şeyler giy. O adamda ne buluyorsun bilmiyorum gerçi. *Kusacağım.*"

Gülerek üstümü değiştirmek için yatak odama girdim. Kot pantolon ve pembe bir üst giydim, sonra hemen geri çıkardım. Üç kez giyinip soyunduktan sonra siyah tayt ve mor uzun bir üstte karar kıldım. Ardından mutfığa, Meghan'ın yanına döndüm. "Bu nasıl?"

Bana bir bakış atıp konuştu. "Seni pilates için *Planet Fitness*'a götürmüyorsa, olmaz."

Gözlerimi devirip tekrar değişmek için yatak odasının yolunu tuttum. Bu kez hâki pantolon ve çiçekli bol bir üst giydim.

Beni gördüğü an suratını buruşturdu. "Zaman yolculuğuna çıkıp Woodstock'a mı gidiyorsunuz?"

"Çok komik," diye mırıldanarak odamın yolunu tuttum. Dar kot pantolonumla siyah bir üst giydim.

"*Denemiyorsun* bile." Meghan dik dik baktı. "Şu elbisen hâlâ duruyor mu? Hani şu siyah dantelli olan?"

“Büyük bir olay değil, Meghan. Alt tarafı yemeğe gidiyoruz.”

“Eh, siyah elbiseyi giyersen tatlı sen olabilirsin.”

Bir an ona bakakaldıktan sonra omuz silktim. *Neden olmasın?* Yatak odasına girip elbiseyi dolabın arkasından çıkardım. Üzerine pek düşünmeden üzerime geçirdim. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek istedikleri gibi dökülmelerine izin verdim. Maddie kapıda belirdiğinde banyoda makyaj yapıyordum. “Güzel görünüyorsun, anneciğim.”

“Teşekkür ederim, tatlım.” Aynadaki yansımasının beni meraklı bir ifadeyle izlediğini gördüm. Lavabonun yanındaki tezgâha vurarak onu yanıma çağırdım. Ben çilekli dudak parlatıcısını elime alırken o da oturmak için tırmandı. Dudaklarını büzünce gülümseyerek biraz ona da sürdüm. “Seni seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi, güzel kız? Seni *her şeyden* daha çok seviyorum. Ağaçlardan, kuşlardan, gökyüzünden bile çok. Hatta pepperonili pizzadan ve aşk romanlarından da çok.”

“Aşk romanı nedir?”

“Uzun ama çok uzun bir süre sonra öğreneceksin.” Bunu söyledikten sonra parlatıcıyı kaldırdım. “Sadece seni onlardan daha çok sevdiğimi bil.”

Bacaklarını sallayarak sırtıttı. “Ben de seni seviyorum.”

“Çikolatalı dondurmadan ve cumartesi sabahlarından daha çok mu?”

“Hı hı,” dedi. “Renklerden ve paradan daha çok!”

“İmkânı yok.”

“Çikolatalı süttten ve *McDonald's* oyuncaklarından daha çok.”

“Vay canına.”

“Hatta Breezeo’dan da daha çok!”

Gözlerim fal taşı gibi açılmış ona baktım. Bu süper kahramanları seven kızımın duyamayacağınız türden bir yorumdu. “İkimizi aynı derecede sevebilirsin.”

“Olmaz,” dedi başını olumsuz anlamda sallayarak. “Sen benim annemsin, bu yüzden seni daha çok seviyorum.”

İşaretparmağımla burnunun ucuna dokundum. “Pekâlâ, bu

beni mutlu ediyor ama bir gün ikimizi de aynı derecede seversen sorun olmayacağını unutma.”

Kızımı tezgâhtan kaldırıp yere indirdim ve saate bir bakış attım. Altıya beş vardı. “Birazdan çıkmam gerekiyor, tatlım.”

“Ben de gelebilir miyim?”

“Bu gece olmaz,” dedim. “Belki bir sonraki sefer. Meghan hanlarla vakit geçireceksin.”

Dudaklarını büzdü. Bu halini görünce Drew’u arayıp iptal etmek istedim. Onu mutsuz edecek *hiçbir* şey yapmazdım. Ama toparlandı ve bana sarıldıktan sonra koşarak banyodan çıktı.

Drew kapıyı çaldığı anda mutfığa girdim. Saat tam yediydi. Hâlâ ayakkabılarımı giymemiştım.

“Al,” dedi Meghan. Kendi ayakkabılarını çıkarmış bana uzatıyordu. “Hiçbir şey kırmızı topuklu ayakkabılar kadar *beni becer* demez.”

Ayakkabıları ayağıma geçirdim. Kapıya koştururken az kalsın düşüyordum. Tekrar çalmaya başladığında kapıyı açtım ve hâlâ siyah takım elbisesini giyen Drew ile yüz yüze geldim.

“Selam,” dedim. “Tam zamanında geldin.”

“Her zaman,” dedi. Bana ufak bir gülümseme sunup omzumu üzerinden evin içine baktı. “Merhaba, Meghan. Seni görmek güzel.”

Cevap verirken arkadaşımın sesi sertti. “Selam, Andrew.”

Tekrar bana dönerek, “Hazır mısın?” diye sordu. “Poughkeepsie’deki yeni Meksika restoranını deneyebiliriz diye düşündüm.”

“*Chipotle* mı?” diye seslendi Meghan. “Orası yeni açılmadı. Bana bir *burrito* getirirseniz hayır demem.”

Drew’un sinirlendiği yüzünden belli oluyordu. “Main’deki restorandan bahsediyordum.”

“Ah, şu margaritaların olduğu yer,” dedi gülerek. “Tekila hakkında ne derler, bilirsiniz...”

Drew’u dışarı itip evden çıktım. Meghan çıplaklık hakkında bir şey demeden önce ona veda ettim. Drew yürümeye başlarken arkasından gidip gitmediğimi kontrol ediyordu.

“Benim kullanmamı ister misin?” diye sordum.

Güldü. Evet, gerçekten *güldü*. “Ben hallederim.”

Drew parlak deriden tertemiz koltuklarıyla yeni siyah bir Audi kullanıyordu. Hoparlörlerden kısık sesle *indie rock* çalıyordu. Sessizliği işinden bahsederek doldurdu. Bir yerde stajını bitirmiş ve işe alınmıştı.

Ne iş yaptığını bilmiyordum çünkü pek dinlemiyordum.

Politika ve hukukla ilgili bir şeylerdi.

Nehrin karşısına uzanan yol o kadar da uzun değildi. Restoran kalabalıktı ama beklememize gerek kalmadan bir masa bulabildik. Drew sandalyemi çekip ben oturduktan sonra öne doğru iterken tam bir centilmen olduğunu düşünerek güldüm.

Karşıma otururken, “Komik olan ne?” diye sordu.

“İlk tanıştığımızda ne kadar da kaba bir pislik olduğunu hatırladım.”

“O kadar da kötü olamam, değil mi?”

“Benimle *hiç* konuşmadın.”

Garson geldiğinde su istedim, Drew ise bira sipariş etti.

Garson gidince, “Sen de benimle konuşmamıştın,” dedi Drew.

“Çünkü pislğin tekiydin.”

Güldü.

Sonra tekrar konuşmaya başladı.

Dikkatimi vermek için elimden geleni yaptım, doğru yerlerde tepki verdim. Nasıl konuşulacağını avucumun içi gibi bilirdim. Siyaset dersleri almıştım.

Bu işimi kolaylaştırıyordu ama zaten Drew zor biri değildi. Onunla her şey kolay hissettiriyordu. *Tanıdıktı*. Kolaydı, nazikti ve yakışıklı olduğunu düşünüyordum ama bunların ötesinde hiçbir şey yoktu.

Karınçalanma yoktu. Kelebekler yoktu. Aptalca sırtışılar yoktu.

Beni dünyam yıkılıyormuş gibi hissettiremiyordu.

Yemek yedik.

Drew içti.

Ben su aldım.

Hesabı ödedikten sonra, “Hadi buradan gidelim,” dedi. Kendi payımı ödemeyi teklif ettim ama geri çevirmişti. *Tanrıya şükür.* Bunun için yeterli param yoktu.

Elimi tutmasına izin verdim. Beni otoparka çektiğinde karşı çıkmadım. Ancak arabaya binmemi isteyince direndim. Sarhoş değildi ama içmişti ve bu asla riske atabileceğim bir şey değildi.

“Geç oldu,” diye yalan söyledim. Saat dokuza geliyordu. “Eve taksiyle dönebilirim, beni bırakmak zorunda kalmazsın.”

Kafası karışmış gibi görünüyordu, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bu gece daha fazlasını beklediğini biliyordum ve isteğini yerine getirebilirdim ama...

“Eve git,” dedim. “Dikkatli sür. Arabanı bir ağaca çarparsan seni asla affetmem.”

“Emin misin?” diye sordu. İkilemde görünüyordu. “Seni eve götürebilirim.”

“Eminim.” Uzanıp onu öptüm, minik bir dokunuştı. “Benim için endişelenme. İyi olacağım.”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigik kitap>

SEKİZ

JONATHAN

"Sana nasıl hissettirdi?"

Milyon dolarlık soru, geçtiğimiz yıl bu soruyu o kadar çok duymuştum ki. Her gün, her gece bana sinir bozucu pek çok şey sorulmuştu ama bu soru kadar içime işleyeni olmamıştı. *"Sence nasıl hissettirdi?"*

"Soruya soruyla karşılık vermek yardımcı olmaz, biliyorsun," dedi. "Bu sorunlarımızı kabul etmemize engel olan bir savunma mekanizması."

"Bana psikologluk taslama, Jack," dedim. "Psikanaliz istesem şu anda gerçek psikoloğumla konuşuyor olurdum."

"Pekâlâ, tamam, bok gibi hissediyorsun," dedi. "Boktan da beter. Ayakkabının tabanına bulaşıp kaldırımın kenarına silinen köpek boku gibisin çünkü kimse ayakkabısının üzerinde bok istemez."

"Doğru."

"Berbatmış."

Rahatça söyleyişi beni güldürdü. "Seni neden aradığımı bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü şu an içki içmek için sol testisini verirsin ve saçmalamamanı söylemesi için birine ihtiyacın var."

İç geçirerek sol elimle yüzümü ovaladım.

O kadar haklıydı ki...

Bennett Landing'de sessiz bir geceydi. Çoğu geceler öyleydi. Güneş batıp da ortalık kararınca düşüncelerimle baş başa kalıyordum ve kafamın içi tehlikeli bir yerdi. En son kendimi bu kadar

yalnız hissettiğimde arınmak için mücadele ettiğim rehabilitasyondaydım. O zamandan bu yana büyük yol kat ettiğimi düşünmek istiyordum ama bazı geceler beni sınıyordu.

Bir saattir dışarıda dolanıyordum. Sahile inmiştim, otelin yanındaki Landing Park'ı dolaşmıştım ve yaşadıklarımı "berbat" olarak nitelendiren bir ahmağa içimi dökmüştüm.

"Hepimizin kötü geceleri olur, dostum. Bunu biliyorsun," dedi Jack. "Neden orada olduğunu hatırla. İçmek hatalarını telafi etmene yardım etmez."

Haklıydı. Elbette haklıydı.

Ama yüce İsa, o an bir şişe viski için sol testisimi bile verirdim.

"Deniyorum," dedim yürürken. Ufak bir piknik alanına vardığımda başımı kaldırdım. Hareketlenmeyi fark edince durdum. Biri piknik masalarından birinin üzerine oturmuş suya bakıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, Jack bir toplantı bulmam hakkında bir şeyler mırıldanırken ay ışığında onun yüzünü gördüm.

Bu saatte burada kimseyi görmeyi beklemiyordum, *onu* görmeyi ise kesinlikle beklemiyordum. "Kennedy?"

Bana döndü.

Beklediğim kadar şaşkın görünmüyordu. Bakışları temkinli ama duruşu rahattı. Bu da bir şeydi.

"Beni dinliyor musun, Cunnig?" diye sordu Jack. "Yoksa nefemi boşa mı harcıyorum?"

"Seni duydum," dedim. "Ne yapabileceğime bir bakarım."

"Güzel," dedi. "İnsanlara güvenmek kolay değil, biliyorum ama sana yardımı olacağına inanıyorum."

"Evet," diye mırıldandım. "Bak, kapatmam gerek."

"Emin misin? İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Ararım."

Aramayı sonlandırdım. Kennedy beni izliyordu ama henüz bir şey söylemediği için kalıp kalmamam gerektiğinden emin değildim. Neden burada olduğunu, ne yaptığını ya da *yalnız* olup ol-

madığını bilmiyordum. Yanında kimse yoktu ama bu birini beklemediği anlamına gelmiyordu.

“Tahmin edeyim,” dedi bir süre sonra. “Menajerin mi?”

“Hayır.” Telefonu cebime koydum. “Sponsorum.”

“Güzel... Yani sanırım.” Devam etmeden önce duraksadı. “Ne demem gerektiğini bilmiyorum.”

Birkaç adım atarak yaklaştım, tepkisini ölçüyordum. “İyi bir adam. Bana ünlü gibi davranmıyor, bu yüzden minnettarım. Aslına bakarsan filmlerimin boktan olduğunu düşünüyor.”

Güldü. Gerçek bir *kahkaha* attı.

“Üzgünüm, gülmek istemedim. Ama şey, biraz komik,” dedi. “Demek istediğim, kabul etmen gerek... biraz klişeler.”

“Klişe.”

“Sadece ilk Breezeo filmini izledim ama ekledikleri diyaloglar? *Gözlerimde bir sorun olmalı, bakışlarımı senden alamıyorum.* Bu ne klişe bir saçmalık?”

“Evet, o replik bayağı kötüydü.”

“Peki, Maryanne ona hastanede ne demişti? İlk hastalandığı zaman, tedavi ararlarken?”

“*Aşkımız seni iyileştirecek.*”

“İşte bu!” Gözlerini devirdi. “Çünkü aşkımız dünyadaki en güçlü ilaç.”

“O cümleyi beğenmiştim,” diye itiraf ederken şansımı deneyip piknik masasına çıktım. Yanına oturdum. Aramızda mesafe bırakmıştım, birbirimize değmiyorduk ama sıcaklığını hissedebileceğim ve parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakındık. “Aşkları Breezeo’yu kurtarmadı ama onu daha iyi bir insan yaptı.”

“Önemi yok,” dedi. “Lanet olası hastane yatağında yatıyordu, öleceğini düşünüyordu. Hayatının aşkı *bunu* mu demeliydi?”

Alaycı tonu beni gülümsetti. Haklıydı. Sessizlik oldu. Kendini bir arada tutmaya çalışır gibi kollarını vücuduna dolamış suya

* Sponsorluk, alkolikler için oluşturulan destek gruplarında deneyimli üyelerin yeni üyeleri iyileşme sürecinde yönlendirmesini içerir. Bir sponsorun rolü, profesyonel bir danışman gibi davranmak yerine deneyimlerini paylaşmak ve destek olmaktır. (ç.n)

bakıyordu. Titriyordu, belki üşümüştü belki de *ben* buradayım diyeydi. Bilmiyordum.

“Gitmemi ister misin?” diye sordum.

Cevap vermedi. Bakışları önüne kaydı. Hayır dememişti ama evet de dememişti. Onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyordum. Üzerine gitmek istemiyordum ama şu son birkaç yıl onu öyle çok özlemiştim ki. Bana zaman ayırmasını hak etmiyordum, hem de hiç ama bu kadının bir parçasını bile geri almak için çaresizdim. Her bir saniyesine muhtaçtım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu kısık sesle. “Hava karardıktan sonra bu parkta olmak senin için iyi değil.”

“Hem de *seninle*.”

Gülümsedi.

“Biraz hava almaya ihtiyacım vardı,” dedim. “Sürekli otelde oturup duvarlara bakamazdım. Üstelik o kadın sürekli başımdayken. Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Geç bir saat. Yalnız olacağımı düşünmüştüm.”

“Üzgünüm...”

“Olma.” Başımı iki yana salladım. “Hâlâ buralarda takılıyor musun?”

“Bazen,” dedi. “Ama hava karardıktan sonra değil. Maddie burayı seviyor. Salıncakta sallanmayı, nehir kenarında dolaşmayı.”

Maddie.

Benimle kızımız hakkında bir günde iki defa konuşmuştu. Umutlanmak istemiyordum ama yıllarca düz duvara çarptıktan sonra sonunda doğru yolda olduğumu hissediyordum.

“Suyu seviyor yani? Senin nefret ettiğini hatırlıyorum.”

“Sudan hiçbir zaman *nefret* etmedim,” dedi. “Sadece böceklerden hoşlanmıyorum.”

“Ve ördeklerden.”

“Ve ördeklerden,” diye onayladı ürpererek. “Tuhaf çünkü Maddie onları seviyor. Her fırsatta buraya gelip ördekleri beslemek hoşuna gidiyor. Hep yeterince yemediklerinden endişeleniyor. O, şey...”

“Mükemmel.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Öyle.”

Ne diyeceğimi bilemedim, onu zorlamak da istemedim. Bu yüzden orada oturup karanlıkta onu inceledim. Üzerinde mini siyah bir elbise vardı. Kırmızı topuklu ayakkabıları piknik masasının altında yerde atılmıştı.

“Güzel görünüyorsun,” dedim.

Başını eğip üzerine baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. “Bir randevum vardı.”

“*Randevu.*”

Aptal değildim. Hayatına devam ettiğini biliyordum. *Benim* ona olan hislerimi uyuşturmak için yaptığım onca boktan şeyden sonra söylediği şeye üzülme büyük ikiyüzlülük olurdu. Benden bağımsız, *içinde olmadığım* kendisi için kurduğu bir dünya vardı ve bunun için onu suçlamıyordum. Hem de hiç. Oturup beni beklemesini beklemiyordum. Ondan bunu istememiştim. Beklemesi için bir *sebe*p de vermemiştim. Sadece boktan bir baba değildim. Aynı zamanda boktan bir erkek arkadaşım.

Yine de içimde bir kıskançlık ateşi yandı. Utancım o ateşi biraz söndürüyordu.

“Sık gidiyor musun?” diye sordum. “Randevulara.”

Bakışlarını üzerime çevirdi. “*Senin* kadar değil.”

Sayı.

“Kaç tane kız arkadaşın oldu... altı mı, yedi mi? Hatta artık bir karın olduğunu söylüyorlar.”

“Söylüyorlar, değil mi?”

“Evet.”

“Bana o saçmalıkları okumadığını söyle, Kennedy. Bana onlara *inanmadığını* söyle...”

“Neye inanacağımı bilmiyorum,” dedi. “Bir önemi olduğundan değil çünkü hayat *senin* hayatın. Ne yapmak istersen onu yaparsın. Bunu daha önce açıkça belirtmiştin. Ama Maddie? Önemli olan *o*. Etrafımızda olmana izin veremem eğer...”

“Ona zarar vermeyeceğim,” dedim devamını getiremediğinde.
“Bundan korktuğunu biliyorum.”

“Evet, bana zarar vereceğini de düşünmemiştin ama hayatında bir külfet olduğum an...”

Ona artık her şeyin değiştiğini söylemek istedim. Dersimi aldığımı, olgunlaştığımı söylemek istedim. Aynı hataları bir daha asla yapmayacağımı söylemek istedim. *Hiçbir zaman benim için bir külfet olmadığını söylemek istedim.* Ona pek çok şey söylemek istiyordum ama hiçbirisi işe yaramayacaktı. Bunlar sadece sözlerdi. Yıllardır pek çok şey söylemiştim, onu incitecek şeyler de buna dahildi.

“Buradayım,” dedim. “Ayığım. Ve bilgin olsun, evli *değilim*. Bu hikâyeyi nereden uydurduklarını bilmiyorum ama düğün falan olmadı. Yazdıkları şeylerin çoğu saçmalık.”

“Önemi yok.”

“Var,” diye karşı çıktım. “Yazdıkları şeylere inanırsan, *öyle* bir adam olduğumu düşünürsen Maddie’yi görmeme asla izin vermezsin. Kızım şu an nasıl görünüyor, onu bile bilmiyorum. Sokakta kendi kızımın yanından geçebilirim ve tanıyamam. Bu tamamen benim hatam. Ama haber yaptıkları boktan şeyler karşısında elim kolum bağlı. İnanırsan *mahvolmuşum* demektir.”

Gözlerimi kapatıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Nefesimi verirken saçlarımı tuttum. Hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra gözlerimi açtığımda telefonunun ışığı yüzüne vuruyordu.

Onu rahatsız etmeyi bırakıp gideceğimi söylemek için ağzımı açmışım ki bakışlarımız buluştu. Telefonunu bana uzattığında ekrana baktım.

Kalbim duracak gibi oldu.

Ekranda küçük bir kızın fotoğrafı vardı. Koyu renk saçları, büyük mavi gözleri ve tombul yanakları vardı. Gördüğüm en parlak gülümsemeye sahipti. Elleri belinde, başını yana yatırmış poz veriyordu. Annesinin minik versiyonuydu ama *siktir*, o gözleri tamamen benden almıştı.

“Sana çok benziyor,” dedim.

“Evet ama senin gibi davranıyor.”

Gülümseyerek telefonu aldım.

“Bakmak istersen,” dedi. “Orada birkaç fotoğraf daha var.”

“Emin misin?”

Başıyla onayladı.

Birkaç fotoğraf demek az kalırdı. Yüzlerce fotoğraf vardı. Kaybettiğim zamana ufak bir bakış attım; doğum günleri, tatiller, okulun ilk günü. Asla sahip olamayacağım anılara, işleri berbat etmesem sahip *olabileceklerime*, iyi biri olsaydım benim olması gerekenlere baktım. İkisi de mutlu görünüyordu.

Diğer fotoğrafa geçince duraksadım. Tanıdık bir yüz görmüş-tüm.

Meghan.

“Meghan ile görüşüyor musunuz?” diye sordum. Şaşırmıştım. Gerçi şaşırmamam gerekirdi. Sadakati sarsılmaz biri varsa o da Meghan’dı.

“Sürekli,” dedi. “Şu anda Maddie’ye o bakıyor.”

“Meghan çocuk mu bakıyor? Maddie’nin hâlâ hayatta olduğundan emin miyiz?”

Gülerek telefonu elimden aldı. Bir tuşa basınca ekran karardı. “Bilmeni isterim ki kız kardeşinin çocuklarla arası gayet iyi.”

“Kız kardeşim,” diye mırıldandım. “Böyle söylediğini duymasın.”

Kız kardeşim. Telafi etmem gereken biri daha...

İşim kolay olmayacaktı.

“Birle on arasında,” dedim. “Bana ne kadar kızgın olduğunu söyler misin?”

“Birle on arasında mı? Yetmiş üç diyebilirim.”

Yüzümü buruşturdum. “Tahmin edebiliyorum.”

Piknik masasından kalkarak, “Her neyse, gitmeliyim,” dedi. “Geç olmadan evde olmalıyım.”

“Arabayla mı geldin?” diye sordum. Etrafta araba görmemiştim.

“Buraya bırakıldım. Yürürüm diye düşündüm.” Tereddüt ederek bana baktı, devam etmek istemiyor gibiydi. “Bir daire tuttum. Birkaç sokak uzakta.”

“Ah.”

Ah. Kahrolası bir aptal gibi tek söyleyebildiğim bu olmuştu. Ayakkabıları yerden aldı ama giymekle uğraşmadı. Çıplak ayaklarla birkaç adım attı. Bakışları hâlâ temkinliydi.

“Seninle yürüyebilir miyim?”

“Kendim gidebilirim.”

“Şüphem yok ancak...” Tereddüt ettim. “Senin için sorun olur mu? Seninle yürümek isterim. Kadın düşmanı bir pislik gibi görünmek istemem ama sadece...”

“Sorun yok,” dedi. “Fakat gelmene gerek yok.”

“Biliyorum.”

Ona eşlik etmek *istediğim* gerçeği aramızda öylece duruyordu. Burada o bana bir iyilik yapacaktı, ben ona değil. Başıyla gelmemi işaret edince ayağa kalkıp yanına gittim.

“Senin şu sponsor...” dedi yürümeye başladığımızda.

“Adı Jack.”

“Jack,” diye tekrar etti. “*Senin* içmemeni sağlayabiliyorsa oldukça yetenekli olmalı.”

Belki alınmalıydım ama güldüm. “Ben olsam içmememi sağladığını söylemezdim. Yardımcı oluyor ama ayık kalmamın sebebi o değil. Sensin.”

“Ben mi?”

“Ve Madison,” dedim. “*Bu.* Beni ayık tutan bu. Yirmi beş yaşındaki eski bir bağımlı değil.”

Sessiz kaldı. Sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi yüzünde odaklanmış bir ifade vardı ama inanmıyor gibiydi. Bir an sonra durdu. Daha parkın dışına bile varamamıştık ama durmuştu.

“Ne sebep oldu?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu kez farklı olan ne?”

“Ben, şey...”

“Hakkında yazılan çoğu şey yalan olabilir ama birkaç kez re-

habilitasyona girdiğini biliyorum. Müdahale edip seni toparladıklarını ama senin tekrar başladığını biliyorum. Biz buradaydık, *hep* buradaydık. Şimdi ne değişti?”

“Bilmiyorum,” diye kabullendim. “Buraya son geldiğimde... geçen yıl... annen öldüğü zaman, yanında olmak istemiştım ama geldiğimde sarhoştım ve yastaydın biliyorum ama bana öyle bir baktın ki...”

“Nasıl?”

“Sanki hiçbir şey o gün orada olmam kadar canını yakmamış gibi,” dedim. “O zamana kadar hep öfkeni görmüştüm ama o gün korkunu gördüm. Ben her şeyi iyileştirmek isterken sen sana daha ne kadar acı çektireceğimden korkuyordun.”

Tekrar yürümeye başladı, konuştuğunda sesi sakindi. “Keşke sana inanabilseydim.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Keşke.”

“Ama sevindim,” dedi. “Her ne sebep olduysa, ayık kalmama sevindim. Umarım ayık kalmaya devam edersin. Maddie için. Çünkü babasını tanımayı hak ediyor. Ve kendin için. Hiçbir zaman sana yetemedim, Jonathan. Bunu biliyorum ama umarım yetecek şeyi bulursun.”

TOPU PARKIN DIŞINA ÇIKARMAK

GEÇMİŞ

Tiyatro kulübüne geri dönmüştün.

Bir aydır kulüpteysin.

Dört haftadır fire vermeden gelmiş ve katılım göstermiştin. Jül Sezar'dan sıkılıyordun ama hiç yoktan iyiydi. Bir bağımlı uzanabileceği her malı alırdı. Ayrıca bir süreliğine başka biri olmak senin için terapi gibiydi.

Belki de oyunculugu bu kadar çok sevmenin sebebi buydu. Belki de kendin olmaktan yorulmuştun.

Kız her hafta salonda oturuyordu. Bazen yazıyordu. Çoğunlukla izliyordu. O seni izlemediğinde, sen onu izliyordun. Arada bir göz göze geliyordunuz ve kız hep gülümsüyordu. *Her seferinde.*

Geçen ay bir şeyler değişmişti. Yakınlaşmıştınız. Geçen hafta kız ilk kez seni öpmüştü. Kütüphanede, öğle arasında eğilip öpüvermişti. İlk hamleyi o yapmıştı. Beklenmedikti.

O günden sonra her gün sen onu öptün.

Eh, bugün hariç.

Kötü bir gün geçiriyordun.

Birkaç repliği yanlış söyledin. Dikkatin dağınıktı. Sanki kafan orada değilmiş gibi tüm öğleden sonrayı bu halde geçirmiştin.

"Tanrım, Cunningham, kendini topla," dedi Hastings yüzünü ovalarken. "Brütüs rolünü *üstlenemeyeceksen...*"

"Siktir git," diye sözünü kestin. "Sen mükemmelmışsin gibi davranma."

"Ben böyle basit hatalar yapmam," dedi Hastings. "Belki de yeni kızı becermeye çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydın..."

GÜM.

Cümlesinin ortasında suratına bir yumruk geçirerek onu susturdun. Öyle sert vurmuştun ki az kalsın Hastings'i yere seriyordun. Tökezledi, sersemlemişti. Tekrar atağa geçtin, yakasından tutup çektin. "O sikik çeneni kapa."

İnsanlar araya girip ikinizi ayrılmaya zorladı. Hastings bağırarak kaçtı. "Onunla baş edemiyorum!"

Tiyatro kulübü ansızın durdu.

Ellerin yanlarında yumruk halinde bir dakika kadar orada öylece durdun, sakinleştin. Ellerini esnettin, kıza yaklaşırken gevşettin. Kız sessizce izliyordu, ifadesi temkinliydi.

Kızın yanına oturdun. Bugün aranızda boş bir koltuk vardı. *Haftalardır* ilk kez yanına oturmamıştın. Ona alan tanıyordun.

Hastings'in geri dönmesi fazla sürmedi. Yalnız değildi. Müdür arkasından geliyordu. Adam yüzünde sert bir ifadeyle doğruca sana yaklaştı. "Cunningham, seni okuldan atmamam için tek bir sebep söyle."

"Çünkü babam size bir servet döküyor."

"Söyleyeceğin şey *bu* mu?"

"İyi bir sebep değil mi?"

"Sınıf arkadaşını yumrukladın!"

"Sadece rol yapıyorduk," dedin. "Ben Brütüs'üm. O Sezar. Bunun olması gerekiyordu."

"Brütüs onu bıçaklıyor. Yumruk atmıyor."

"Doğaçlama yapıyordum."

Sen bunu söyleyince kız güldü. Kendine engel olmaya çalıştı ama ses çıkmıştı. Müdür duyunca dikkati ona kaydı.

"Bakın, bir daha olmaz," dedin müdürün dikkatini tekrar üzerine çekerek. "Bir dahaki sefere onu bıçaklar ve işi bitiririm."

"Davranışlarına çekidüzen versen iyi olur," dedi müdür parmağını sallayarak. "Bir olay daha olursa buradan gidersin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Emin ol, babanın bundan haberi olacak." Müdürün dikkati

tekrar kıza yöneldi. “Garfield, sana benden tavsiye. Burada başarılı olmak istiyorsan, kendine başka bir arkadaş bul. Önceliklerini bilen birini... Hastings gibi birini.”

Hastings koridorda çenesini ovuşturuyordu. Cildi moraracak olmasına rağmen sırıtıyordu. Müdürün sözleriyle *böbürleniyordu*.

“Çünkü Cunningham sana beladan başka bir şey getirmeyecek,” diye devam etti müdür. “Daha iyisini bulabilirsin.”

Müdür gitti. Hastings de arkasından çıktı. Desteği olmadan seninle aynı yerde bulunmaktan korkuyordu. İkinizin arasında uzun zamandır devam eden bir rekabet vardı. Batman ve Joker gibiydiniz... ya da *Breezeo* ve *Knightmare* gibi.

Peki, sen hangisiydin?

Kahraman mı?

Kız başını iki yana salladı, defterine bir şeyler karalıyordu. “Çok kabaydı.”

“Evet ama haklı,” dedin.

“Haklı mı?”

“Daha önce bir kez başını belaya soktum zaten,” diye hatırlattın. “Bunun son olmayacağına garanti verebilirim.”

“Hah! Peki, ya diğer kısım?” diye sordu. “O da doğru mu?”

“Hangi kısım?”

“Yeni kıızı yatağa atmaya çalışman.”

Öylece bakakaldın. Kız hâlâ bir şeyler karalıyordu.

“Çünkü doğruysa,” dedi. “İyi bir iş çıkardığın söylenemez. Demek istediğim *denemiyorsun* bile...”

Sana bakmaktan kaçınıyordu, yanakları pembeleşmişti. Daha çok dikkatini dağıtmak için bir şeyler karalıyor gibiydi. Yanağının içini ısıırıyordu.

Uzanıp eline dokundun. Sayfa yırtılmadan önce karalamasını durdurdun. Kız gergin bir halde bakışlarını sana çevirdi.

Bir şey söylemeden kızın bakışlarına karşılık verdin, sonra eğilerek aradaki mesafeyi kapatıp kıızı öptün. Yumuşacık, tatlı bir öpücüktü ve *tam orada*, bütün tiyatro kulübünün önündeydiniz ama kimin izlediği umurunda bile değildi.

“Bir şeyler yapmak ister misin?” diye sordun alçak sesle. “Bu cehennem çukurunun dışında biraz birlikte zaman geçirelim mi?”

Kız başıyla onayladı.

“Bu hafta sonu nasıl?”

Defterinin arkasından bir parça kâğıt kopararak okuldan sonra arayabilmen için numarasını yazdı.

Aramadın, hemen yapmadın. Öğleden sonra hayatın kaosa sürüklenmişti. Arama şansın olmadı. Babanla okuldaki olayla ilgili yüzleşmiştin, sonra da yapman gereken önemli bir iş vardı.

Fakat o gece, güneş battıktan çok ama çok sonra kıza mesaj attın. Tam o anda görüşebilmeniz imkânı var mı diye sordun. Önemli olduğunu söyledin. Çok geç bir saatti, belki de kız çoktan yatmıştı. Birkaç dakika sonra kızın evinin yakınındaki parkın konumu içeren bir mesaj aldın. **Otuz dakika içinde gelebilirim.**

Senin oraya ulaşman da o kadar sürdü. Parka vardığında kız bir piknik masasının üzerine oturmuş suyu seyrediyordu. Park, Hudson Nehri’nin kıyısındaydı. Kızı ilk kez okul üniformasının dışında bir kıyafetle görüyordun; diz hizasında etek ve kalın çoraba alışmıştın.

Kızın üstünde bu gece pijama vardı.

Oturduğu yer karanlıktı, ay ışığı etrafı aydınlatıyordu. Ona doğru yaklaşırken ellerini arkana saklamıştın. “Sana bir sürprizim var.”

“Pazartesi günü yapılacak matematik sınavının cevapları mı? Çünkü o cevaplar seni *en az* üçüncü kaleye kadar ulaştırabilir.”

Tam kızın önünde dururken güldün. “Üçüncü kale neydi?”

“Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken sevişmek.”

“Tüh,” dedin. “Buna hayır demezdim ama cevaplar değil. Yine de istediğin zaman benim cevaplarımı geçirebilirsin. Birkaçını yanlış yap ki bir anda tam puan alırsan şüphelenmesinler.”

“Doğru, sen *bütün* cevapları doğru biliyorsun.” Muzip bir şekilde gözlerini devirdi. “Cevaplar değilse ne?”

Ellerini arkandan çıkardın. Plastik koruyucu poşetinin içinde bir çizgi roman duruyordu. Elinden alırken kızın yüz ifadesi değişti.

Breezeo: Hayalet

Sayı 5/5

“Bu... *Aman Tanrım*, doğru mu okuyorum?”

“Breezeo’nun son sayısı.”

“Ama *nasıl?*” Göz göze geldiniz. “Daha çıkmadı!”

“Ah, şey, bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşının tanıdığı,” dedin. “Nasıl olduğunu bilirsin. Yeterince para ödersen her şeye ulaşabilirsin.”

“Beklemekten *gerçekten* nefret ediyor olmalısın,” dedi. “*Aman Tanrım*, Jonathan. Gerçekten inanamıyorum. Sonu nasıl? Okudun mu?”

“Hayır, okumadım. Senin için aldım. Daha sonra okumak için senden ödünç alırım diye düşündüm, bilirsin aramız iyi olursa, seni memnun edebilirsem.”

Hediyelerini göğsüne bastırarak, “Bu *benim* için mi?” diye sordu. “Yani, gerçekten *benim* mi?”

“Evet,” dedin. “Senin.”

Onayladığın anda kız üzerine atladı. Piknik masasının üzerinden doğruca kollarına uçtu. Beklemediğin için az kalsın yere yapışacaktın. Kız bedenini etrafına sararken dengeni sağlamayı başardın. Bacakları belinde, kolları boynundaydı.

Seni öptü.

Birkaç adımda kızı piknik masasının ucuna oturturken öpücüğüne karşılık verdin ama kız bırakmıyordu. Aksine, fazlasıyla hevesliydi. Çizgi romanı masaya bırakıp, bedenlerini birbirine sürterken parmaklarını saçlarında gezdirdi.

İnleyerek kendini ona bastırdın. O kadar sertleşmiştin ki kızın bunu hissedebildiğine emindin. “Sanırım topu üçüncü kaleye getirebildim sonuçta.”

“Bu hediyeyle mi? Topu parkın dışına çıkardın da diyebiliriz.”

Dudaklarına doğru güldün. “Öyle mi? Bu vuruş bana sayı getirecek mi yani?”

“Buna değer,” diye fısıldadı. “İstediğin an atabilirsin. Sayı senindir.”

Beyzbol metaforları. Aptalca olabilirlerdi ama anlamları heyecanlandırmaya yetiyordu. Kız sonuna kadar gitmek için yeşil ışık yakıyordu, hormonları tarafından yönetilen hangi genç *bu* davete hayır diyebilirdi?

Elin kızın pantolonunun önüne kayınca nefesi kesildi. Başını geriye yatırdı. Parmakların kızı çılgına çevirirken dudakların boyununu buldu. "Nasıl sevişmek hoşuna gidiyor?" diye sordun.

Kekeledi. "Ben, şey... bilmiyorum..."

"Böyle iyi mi?" diye fısıldadın kulağına. Bedenini bedenine bastırarak sürtünüyordun, kız neredeyse kendiliğinden doruğa ulaşacaktı. Tam ihtiyaç duyduğu yeri okşayarak ona yardım ettin. "Seni masaya çevirip arkadan girebilirim. Ya da istersen arabama gidebiliriz, yolcu koltuğunda üstüme çıkarsın. Seni nasıl iyi hissettirebilirim söyle."

Müstehcen konuşman kızın kızarmasına neden oldu.

"Bilmiyorum," diye yineledi. "Ben, şey... Ben hiç..."

"Demek istediğin... Hiç mi?"

Başıyla onayladı.

Hazırlıksız yakalanmıştın. Hareketlerin durdu. Bakire olduğunu fark etmemiştin.

Kız kalçasını hareket ettirerek inledi.

"Tanrım, durma. *Lütfen...*"

Parmaklarını tekrar hareket ettirdin. Çok yakındı, o kadar yakındı ki durmak zalimlik olurdu. Birkaç saniye içinde bedenini saran orgazmla kızın nefesi kesildi. Rahatlayana dek durmadın. Geri çekilmeye çalıştıyındaysa kız izin vermedi.

"İstiyorum," dedi. "Deneyimli olduğumu biliyorum ve ben daha önce yapmadım ama bunu istiyorum. *Seninle.*"

"İlk seferin ortalık yerde olamaz," dedin. "Kahrolası bir piknik masasının üzerinde olmaz."

"Arabaya gidelim o halde."

"Orada da olmaz," dedin. "*Ben* bunu yapmam. Yatakta olması gerekiyor. Kimsenin ilki bir parkta, on dakikada oldu bittiye getirilmemeli."

“Senin ilk seferin neredeydi?”

“Bir parkta,” deyince kız güldü. “Yani neden bahsettiğimi biliyorum. Benimki iki dakika gibi sürmüştü ama yine de.”

“Kulağa zorlu geliyor,” derken hâlâ gülüyordu. Avuçlarını senin yanaklarına koyarken neşesi söndü. Ay ışığında yüzüne baktı. Çene çizgin boyunca bir morluk başlangıcı vardı. Kız parmaklarını hafifçe üzerinde gezdirdi. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedin kızın ellerini çekerken. “Endişelenecek bir şey yok.”

“Bu sık oluyor mu?”

“Ne?”

“Ne olduğunu biliyorsun,” dedi. “Baban seni dövüyor.”

Güldün ama çıkan neşeli bir ses değildi. “Kendi başımın çaresine bakabilirim. Küçük bir çocuk değilim.”

“Ama hâlâ *onun* çocuğusun,” dedi. “Sadece on yedi yaşındasın. Üstelik bunun yeni başlayan bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Hemen bir şey söylemedin. Bu konuda konuşmak istemiyordun. Kız işin peşini bırakmayacaktı. Piknik masasında kızın yanına oturup konuştun. “Yarın on sekiz olacağım.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet ve haklısın,” dedin. “Bu yeni bir şey değil.”

Anlattın. Baban sana her zaman sert davranmıştı çünkü sen *annenin oğluydun*. Annen gelecek vaat eden bir aktristi. Sen de oyunculukla küçük yaşta onun sayesinde tanışmıştın. Baban bu durumdan hiç memnun olmamıştı. *Babanın* izinden gitmen gerekiyordu. Bu anne babanın arasında bir tartışma konusuydu. Yıllar içinde baban siyasette yükseldikçe annen kendi hayallerinden uzaklaşmıştı.

Baban sana ilk vurduğunda on iki yaşındaydın ama bir yıl sonra annen uyku hapları içip de bir daha uyanmayana dek düzenli bir şeye dönüşmedi. Baban annenin ölümü için kariyerini suçladı, *sense babanı*.

Okulda sorulan her soruyu bilmenin sebebi buydu. Baban her

fırsatta döve döve öğretiyordu. Anneni içinden döverek çıkarabileceğini ve boşluğu kendisiyle doldurabileceğini düşünüyor gibiydi.

Sen konuşurken kız yanında oturuyordu, başı omzundaydı. Bittiğinde sessizlik oldu, sonra kız eve gitmesi gerektiğini söyledi.

Anne ve babası dışarı çıktığını bilmiyordu.

“Yarın gece,” dedi çizgi romanı alırken. “Yapacak daha iyi bir işin yoksa gel benimle vakit geçir.”

“Saat kaçta?”

“Sekizde,” dedi. “Benim evimde.”

“Senin evinde, ha? Belayı *sevdiğini* düşünmeye başlıyorum.”

Seni öperken sırtıttı, ufak bir buseydi. “Yarın görüşürüz, Jonathan.”

“Orada olacağım,” dedin kız uzaklaşırken.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Entrikayı hep sevmiştin ve o anda da plan yapıyordu. Ailesi yarın gece şehir dışına çıkacaktı. Onun da ailesiyle birlikte gitmesi gerekiyordu ama hastalanacak gibi hissediyordu. Öh. Öh.

DOKUZ

KENNEDY

Bir adım bile atamadan, bir el bileğimden yakalayıp beni durdurdu.

Hazırlıksız yakalanmıştım, dönüp yüzüne baktım. *Jonathan*. Hâlâ parktaydık, yürümeye başladığımız yerden pek de uzakta değildik. Yaralı yüzünde bir ifade vardı. Nasıl okumam gerektiğini; ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini bilmiyordum.

Jonathan böyle biriydi.

Oyuncuydu. Doğuştan yetenekliydi. Hiçbir zaman kendini zorlaması gerekmemişti. Bir anda ruh hali değişebilir, sahneyi değiştirebilir, kimse farkına varmadan senaryoyu bile değiştirebilirdi. Bir karakteri mi canlandırıyor, yoksa gerçekten ağzından çıkanlarda samimi mi anlayamazdınız.

“*Yapma*,” dedi. Sesi alçaktı ama kelimeleri keskindi. “*Yapma bunu.*”

“Neyi?”

“Benim için yeterli değilmişsin gibi davranma.”

“Değildim.”

Başını iki yana salladı, yüzünde bir ifade belirdi. Öfke? Kırgınlık? Hayal kırıklığı? “Bunu nasıl söyleyebiliyorsun, bunu nasıl *düşünebiliyorsun* bilmiyorum.”

“Çünkü bu doğru,” diye fısıldadım. Bileğime doladığı eline baktım. Bırakmıyordu. “Bunu sana öfkeli olduğum için söylemiyorum ama senin için yeterli olmadığım çok açık.”

“Nasıl *açık*miş?”

Bunu sormasına inanamadım. Ne demek istediğimi anlama-

miş gibi görünüyordu. Rol mü yapıyordu? Bilmiyordum. Ya rol yapıyordu ya da uzun zamandır gerçeği görmezlikten geliyordu.

“Benimle sahip olduğundan daha fazlasını istedin,” dedim. “Sana yetişemedim. Denedim ama olmadı. Geç saatlerde biten geceler, partiler, tüm o farklı yerler ve yüzler... Hepsinin ortasında bir yerlerde kayboldum ama sen geride kaldığının farkına bile varmadın, durup yanında mıyım diye bakmadın. Sonra içki, uyuşturucu, *kadınlar*.”

Son kelimem irkilmesine neden oldu. “Seni hiç aldatmadım.”

Bunu daha önce de söylemişti ama konu bu değildi ki. Pantolonunu üzerinde tutabildiği, ellerini kendine sakladığı için onu tebrik ediyordum. Yine de tekrar ve tekrar *onları* seçmişti. *Onlarla* olabilmek için beni geride bırakmıştı. Sadece onu tanıdığım bir şehirde yapayalnız kalmama neden olmuştu.

Aktörler. Modeller. Sosyetikler.

Onun için, onun hayalleri için çok mücadele vermiştim. Her şeyimi feda etmiştim. Ama sonunda bana bir dakikasını bile ayırmamıştı.

Tek istediğim bir *dakikaydı*.

“Önemi yok,” dedim. “Artık geçti.”

Bileğimi bırakınca yeniden yürümeye başladım. Yanımdan yürümeye devam etti. Kendini savunmak istediğini hissedebiliyordum, arada bir sanki beni ikna edebilecek doğru kelimeleri bulmuş gibi ağzını açıyor, sonra kendini durduruyordu.

Apartmanıma ulaştığımızda otoparkta, kapıdan çok da uzakta olmayan bir noktada durdum.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. Tuhaf hissediyor, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Arkamı döndüğümde, “Yanılıyorsun,” dedi, sesi duyabileceğim kadar yüksek bir fısıltıydı. Konuyu öylece bırakmayacağını bilmeliydim.

Başımı iki yana salladım. “Yanılmıyorum.”

“Yanılıyorsun,” dedi tekrar. “Ve böyle düşünmene sebep olduğum için kendimden nefret ediyorum, Kennedy.”

Bunu söyledikten sonra yanımdan uzaklaştı. Yürüyüp gitmesini izlerken ondan ayrılmak istemeyen minik parçamı görmezlikten geldim.

Eve girdiğimde Maddie çoktan yatmıştı. Meghan koltukta televizyon izliyordu. Kanalları o kadar hızlı değiştiriyordu ki izlediğinden bir şey anlıyor mu emin değildim. Bana baktı, ayağa kalkarken duraksadı.

“Vay canına, görünüşün...” diye başladı eliyle beni işaret ederek. “*Nasıl* görünüyorum?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Ama bir şeyler olmuş gibi görünüyorsun.”

“Bir şeyler hissettim,” diye mırıldandım. Ardından koltuğa, Meghan’ın yanına oturdum. Ayaklarımı sehpaye uzatırken ayak-kabıllarını kucağına bıraktım. Elbisem neredeyse belime kadar çıkmıştı. Meghan’a iç çamaşırla şov yapıyor olmalıydım ama umurumda değildi. *Ne geceydi ama.*

“Tanrım, o kadar kötü mü?” Göğsünü tuttuğu sırada sesi alçaldı. “Küçük müydü? Penisi iğne kadar mıydı? Tanrım, bu bilgi altın değerinde... *lütfen* bana Andrew’un pantolonunun içinde serçeparmak kadar bir şey taşıdığını söyle.”

“Hayır,” dedim gülerek. Konuşmaya devam etmeden önce duraksadım. “Aslında bilmiyorum. Hiç görmedim ama öyle olduğunu sanmıyorum.”

“Ne demek *hiç* görmedim?”

“Hiç görmedim işte. Biz hiç... bilirsin.”

“Ne?” Şok içinde baktı. “Kaç kez randevuya çıktınız, eline bile almadın mı? Ne diyorsun? Yani, seni suçlamıyorum çünkü *iğrenç* ama seni becermiyorsa neden onunla görüşmeye devam ediyorsun? Ne anlamı var ki?”

“Belki de iyi biri olduğu için.”

“İyi biri mi? Başka kim *iyi* bilmek ister misin?”

“Başlama lütfen.”

“Bay Rogers,” dedi. “Komşun olmak istiyor. Bob Ross, o da iyi

biri. Senin için mutlu bir bulut çizebilir. Kahretsin, Cleaversleri* duymuş muydun? Neden onlardan biriyle çıkmıyorsun?”

“Öldüklerinden eminim.”

“Pekâlâ, böyle giderse vajinan da onlar gibi ölecek.”

Gülerek Meghan’ı ittim, neredeyse koltuktan düşüyordu. “Hayır, *ölmeyecek*.”

“İyi tamam, Andrew çok iyi biri.” Öğürüyormuş gibi yaptı. “Çıplak kalmadıysanız bu gece ne yaptınız?”

“Yemek yedik.”

“Yemek,” derken bana bir bakış attı. “Dört saattir yoksun. Ne yemiş olabilirsiniz?”

“Neden bu kadar çok soru soruyorsun?”

“Sadece randevundan kaçıp aptalca bir şeyler yapmadığından emin olmak istiyorum, *başka biriyle* çıplak kalmak gibi.”

“Elbette hayır,” dedim. “Elbisem bütün gece üzerimdeydi.”

“Ama randevudan kaçtın, öyle değil mi?”

“Hiçbir şey yapmadım.”

Parmağını yüzüme doğru salladı. “Onunla görüştün.”

Suçluydum.

Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Biliyordu.

“İsa aşkına, Kennedy...”

“Biliyorum, biliyorum. Söylemene gerek yok.”

“Ah ama yine de söyleyeceğim,” dedi. “Sana ne yapman gerektiğini söylemek istemiyorum. Aslında var ya... söylemek *istiyorum*. Gidip uzaklaştırma kararı çıkartmanı söylemeyi çok istiyorum ama söylemeyeceğim. Babası olduğunu biliyorum...”

“Senin de kardeşin.”

Elini uzatıp kafamı itti. “*Off*, bunu bana hatırlatma.”

Ayağa kalkıp ayakkabılarını giydikten sonra giysilerindeki kırışıklıkları düzeltti.

“Kalabilirsin, biliyorsun,” dedim. “Gitmek zorunda değilsin.”

“Biliyorum,” dedikten sonra ben elini itene dek saçlarımı karıştırdı. “Fakat evren denge ister. Bu gece sen soyunmadın, bu da

* Fred Rogers ve Bob Ross çocuk programları yapan kişilerdir. Cleavers Ailesi de Leave it to Beaver (1957–1963) dizisinde yer alan ellilerin ideal Amerikan ailesidir. (ç.n)

iş bana düştü demek oluyor. Vatandaşlık görevimi yerine getirmeye gidiyorum.”

“Ah... gençlik işte.”

Bana ortaparmağını gösterdi.

İşin aslı Meghan benden birkaç yaş büyüktü. Otuz yaşına girmek üzereydi ve uslanmaya hazır değildi. Öyle tasasızdı ki yanında ihtiyar gibi hissediyordum.

“Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum, Meghan.”

Ön kapıyı açtığı sırada bağırdı. “Seni seviyorum, tarçınlı şekerli elmalı çöreğim!” Sesi apartmanda yankılandı.

Cevap almasını beklemiyordum ama yatak odasından uykulu bir ses, “Seni seviyorum!” diye seslendi.

Meghan ciddi görünmeye çalışarak bana baktı. Önce gözlerini sonra beni işaret etti, gözüm üzerinde diyerek uyarıyordu.

Ben ona cevap veremediğim gitmişti bile.

Maddie dünyaya gelmeden önce Meghan’ı pek tanıımıyordum. Birkaç kez karşılaştığımızda konuşmuştuk ama kardeşinden ayrı bir yaşamı vardı. Yeğenini tanımak istedi ve böylece yakınlaştık.

İç geçirerek televizyonu kapattım. Yatağa gitmeden önce kapıyı kilitledim. Maddie’nin odasının kapısında oyalandım, mavi gözleri karanlıkta parlıyordu. “Merhaba, tatlım. Akşam Meghan halanla eğlendiniz mi?”

Başıyla onayladı. “Randevunda eğlendin mi?”

“Evet,” dedim. “Güzeldi.”

“Elbisenin içinde güzel görüldüğünü söyledi mi?”

“Ah, hayır.” Başımı eğerek kendime baktım. “Fark ettiğini sanmıyorum.”

“Neden?”

“Bazen insanlar böyle şeyleri fark etmezler.”

“Ben fark ettim,” dedi. “Güzel elbiseni fark etmiyorsa, randevuya çıktığın kişiden hoşlanmamalısın. Çünkü sen görebiliyorsun. O görmüyorsa, bakmıyor demektir. Ve randevuya çıktığında güzel görünüyorsan sana bakmalı.”

“Haklısın,” dedim. Kendi iyiliği için fazla zekiydi. “Bu gerçekten harika bir tavsiye.”

Ona doğru yaklaşırken gülümsedi. Eğilip alnından öptüm.

“Uyu,” dedim. “Yarın özel bir şeyler yapabiliriz.”

“Ördekler! Ördekler! Ördekler! Ördekler!”

Maddie kasanın yanından paketlenmiş lahanaları kaparken heyecanla tekrarlıyordu. Bethany’ye paketleri okutması ya da diğer aldıklarımızla poşete koyması için zar zor fırsat vermişti.

Gülerek, “Bugün ördekleri görmeye mi gidiyorsunuz?” diye sordu paramı alırken.

“Evet!” dedi Maddie. “Ördeklerle piknik! Öyle değil mi, anne?”

“Evet,” dedim. Abur cuburlar ve meyve suyu piknik sayılırsa öyleydi.

Bethany abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. “Şanslı kız. Annenin aksine ben bütün gün çalışmak zorundayım, ben ördek beslemeyeceğim.”

“Ördekler her zaman yer,” dedi Maddie. “Her gün. Çalışmadığın zaman onları besleyebilirsin!”

“Biliyor musun, çok haklısın,” dedi. “Bunu aklımda tutacağım.”

Maddie tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. Sek sek oynuyormuş gibi dans etmeye, kareli zeminde bir kareden diğerine atlamaya başladı.

Bethany para üstümü sayarken konuyu değiştirdi. Çalışma saatlerimizden, izinlerimizden falan bahsediyordu. Yani üzerine konuşmak istemediğim her şeyden... Ama yanından uzaklaşmadan önce onu dinliyormuş gibi yaptım. Bu sırada bakışlarımı Maddie’ye çevirdim. Kasanın ucunda görmemesi gereken bir şeye bakıyordu.

Hollywood Günlükleri.

“Bu kadar yeter,” dedim. Elimi sırtına bastırarak onu dergiden uzaklaştırdım. Benimle mücadele etmedi. Okumayı yeni söktüğü için şükrediyordum çünkü kapaktaki yazıların çoğunu anlamayacaktı.

JOHNNY CUNNING REHABİLİTASYONDA

Alkol, Uyuşturucu ve Seks Bağımlılığı Breezeo Yıldızının Hayatını Paramparça Ediyor!

Arkadaşları ölümün eşiğinde olduğundan endişeleniyor!

Kızımı mağazadan çıkardım. Ben piknik malzemelerini taşıyordum, o da lahana paketlerini yerde sürüyerek götürüyordu. Bir gözüüm üzerinde araba anahtarlarımı çıkarıyordum ki birden durdu ve paketi düşürdü.

Az kalsın paketin üzerine basacağım sırada, "Breezeo," diye fısıldadı.

"Biliyorum, tatlım," diye mırıldandım. Düşen paketi yerden aldım. Ona vermek üzereydim ki aniden koşmaya başladı.

Daha yüksek sesle, "Breezeo," diye tekrarladı. Bir anda yanımdan kaybolmuştu. *Koşuyordu.*

"Madison!" siye seslendim arkasından koşarak. "*Dur!*"

Maddie durmadı ama *ben* durdum. Üç metre kadar önümdeydi, mağazaya gelen birine doğru ilerliyordu. Doğruca adama koşup yolunu kesti. "Breezeo!"

Ah, Tanrım.

Ah, hayır.

Hayır, hayır, hayır...

Breezeo.

Jonathan orada durmuş gözlerini kırıştıtararak şaşkın şaşkın Maddie'ye bakıyordu. Kızım onu nasıl tanıyabilmişti, bilmiyordum. Çenesinde sakalları ve bandajlarıyla. Aktörün iyice hırpalanmış bir haline benziyordu, karaktere değil.

Nefesimi tutarken göğsüm sıkıştı. Kızını hemen tanımadı ama tanıdığı anı anladım. İfadesi normale dönmeden önce gizleyemediği bir şok yüzünden belli oluyordu. Panikliyor olabilirdi ama görebildiğim kadarıyla belli etmiyordu.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Sessizce kızına baktı.

Bu anı pek çok kez hayal etmişim. Çok farklı şekillerde. Hiç-

birine de hazır değildim ama hayallerim böyle değildi. Ne tepki vereceği, nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kadar kontrolüm dışındaydı ki kızımı alıp kaçmak istiyordum.

Jonathan'ın bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri büyüdü, bakışları yalvarır gibiydi. *Panik*. Dikkatle onlara yaklaştım.

"Breezeo?" dedi Maddie tekrar, onun tam önünde duruyordu. Jonathan'ın dikkati tekrar ona döndü. Küçük kızın sesi artık tereddütlü geliyordu, tepkisi kafasını karıştırmıştı. Jonathan'ı harekete geçiren şey de bu oldu.

Diz çöküp onunla göz hizasına gelerek, "Selam," dedi. "Adımı yüksek sesle söyleme. İnsanlar duyabilir."

Heyecanla, "Annem çizimimi sana verdiğini söyledi," derken her nasılsa hem fısıldıyor hem de bağıırıyordu. "Gördün mü?"

Hafifçe gülümsedi. "Gördüm."

Sesini zar zor duyabilmişim. Kıza yüzünü zihnine kazır gibi, sanki onu bir daha asla göremeyecekmiş gibi bakıyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu. "İyi hissettirdi mi?"

"Bayıldım," dedi. "Ve *çok* iyi hissettirdi. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Breezeo."

Jonathan tekrar bana baktı. Bir kaşını kaldırdı. Bir şey yapmamı bekliyordu ama ne yapabilirdim ki?

"Maddie, bunu konuşmuştuk tatlım," dedim. "O *gerçek* hayatta Breezeo değil, hatırladın mı?"

"Bunu biliyorum." Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "O televizyonda, dergilerde gördüğüm Johnny ama aynı zamanda Breezeo, öyle değil mi?"

"Tabii... Sanırım."

"Kulağa doğru geliyor," dedi Jonathan. Ardından sol elini kızıma doğru uzattı. "Adım Jonathan. Seninle tanışmak bir zevk."

Elini tutup çılgınca sıktı. "Annem bana Maddie der. Sen de bana Maddie diyebilirsin!"

"Maddie," diye tekrarladı.

Tatlı bir andı. Öyle *olmalıydı*. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Gözlerimi kırıştıtırarak yaşları geri gönderdim. Boğazımdaki

yumruyu yutkunmaya çalıştım. Tepkimle Maddie'nin kafasını karıştırmak istemiyordum.

Jonathan ayağa kalkınca, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum sakın bir sesle.

"McKleski beni süt almaya gönderdi," dedi. "İşe yarar bir şeyler yapmalıymışım."

"Evet, şey..." Mağazaya göz attım. "Bunu yapmak istemezsin. Kasada çalışan kız Breezeo hayranı."

"Ben de!" dedi Maddie.

Maddie'yi omzundan tutarak kendime çektim. "Evet. Ama sen, ufaklık, sır tutmayı biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Maddie. Bana bakarken gülümsedi. "Hani şu bana verdiğin sırrı tuttuğum gibi..."

Ne olduğunu bilmiyordum ama devam etmesine izin vermedim. Elimle ağzını kapatarak susturdum. "*Sırrımızı saklamalıyız, hatırladın mı?*"

Jonathan güldü. "Pekâlâ. Bugün McKleski'ye süt yok o halde."

Maddie elimi ağzından çekti. Sessiz kalamayacak kadar heyecanlıydı. "Ona ben süt alabilirim."

"Hayır, ben..." *Kahretsin.* "Ben alırım. Sadece birkaç dakika sürer. Sadece..." *Kahretsin.* "Şey... Kendimi bu işe nasıl bulaştırdım?" "Sadece burada bekleyin. Ona bakabilir misin?" *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.* Maddie'yi işaret ettim. "Bir dakikalığına?"

Ne istediğimi anlayınca gözleri kocaman açıldı. Kulaklarına inanamıyormuş gibiydi, komikti çünkü ben de ağzımdan çıkanlara inanamıyordum. Gerçekten kızımı ona mı emanet ediyordum?

"Tabii," dedi tereddütle. Fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibiydi ve ben de gerçekten değiştirmek istiyordum. Ama değiştiremezdim çünkü çoktan söylemiştim. "Eğer istiyorsan."

Başımla onayladım. "Hemen dönerim."

Sakin kalmaya çalıştım. Belli etmemeye çalıştım. Mağazaya dönerken adımlarım kararlıydı. Arka tarafa yürüdüm, bir kutu süt alarak kasaya getirdim. Bütün olay boyunca kalbim deli gibi atıyordu. *Bunu yaptığımı* inanamıyordum. Kızımı ona bırakmıştım.

Öylece. Götürebilirdi. Kaçabilirdi. Başından beri planı bu olabiliyordu. Belki süte bile ihtiyacı yoktu.

Sütü önüne koyduğumda Bethany, "Bir şey mi unuttun?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Ne aptalım."

Kasadan geçirdi, ödedim ve sohbete girmeden sütü kaptım.

Mağazadan çıktığımda titrek bir nefes koyuverdim. Hâlâ orada duruyorlardı. Jonathan yüzünde gülümsemeyle büyülenmiş gibi izlerken Maddie durmaksızın konuşuyordu.

Ben yaklaşınca gülümsemesi söndü. Neredeyse döndüğüm için üzülmüş gibiydi. Sütü ona uzatırken görmezlikten geldim ama midem düğüm düğümdü.

"Teşekkürler," dedi. "Maddie bana ördekleri anlatıyordu."

"Öyle mi?" Kızıma baktım. "Onların yanına gitsek iyi olur."

"Ona lahana aldığımızı söyledim!" dedi poşetleri sıkarak. "Bunun çılgınlık olduğunu söyledi! Ördekler ekmek yer dedi! Asıl çılgın olan o, ekmek ördekler için kötüdür! Lahana yediklerine inanmadı!"

"Eh, pekâlâ," dedim nefes almak için duraksadığında. "Ördekleri pek tanımıyor sanırım."

"Sanırım bu doğru," diye bana hak verdi. Sanki gitmek istemiyormuş gibi oyalanıyordu.

"O da gelmeli!" dedi Maddie kocaman açılmış gözleriyle ona bakarak. "Ördekleri besleyebilirsin!"

"Bundan emin değilim, tatlım," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu Maddie.

Neden olmasın? Güzel soruydu ama buna cevabım yoktu. En azından Maddie'nin anlayabileceği türden bir cevabım yoktu. "Eminim işi vardır."

"Ördekler için fazla mı meşgul?" diye inanamayarak sordu. Jonathan'a baktı. "Benimle ördekleri beslemek istemiyor musun?"

İşim bitmişti. Buraya kadardı. Sorusu ve kelimeleri kullanışı şekliyle ona hayır demesinin imkânı yoktu.

Bir şeyler mırıldanarak sorusuna cevap vermedi. Yardım et-

mem için bana baktı. Onu bu kadar savunmasız görmek tuhaftı, sanki boğuluyormuş gibiydi.

“Parkta olacağız,” dedim. “Sütü bırakıp uğramak istersen.”

“Emin misin?”

Bana sormuştu ama Maddie cevapladı. “*E herhâlde.*”

Jonathan güldü. “Peki, o zaman görüşürüz.”

Bir anlık tereddüitten sonra Maddie’ye son bir kez daha bakarak yanımızdan ayrıldı. Maddie gözden kaybolana dek onu izledi. “Anneciğim, o Breezeo. *Burada!*”

Kızımın bakışlarında hayranlık vardı. *Benim hayalperest kızım.* Tüm bunların eninde sonunda ona zarar vereceğinden deli gibi korkmama rağmen gülümsemesine karşılık verdim. Jonathan buradaydı ve deniyordu ama ne kadar süre böyle kalacaktı? Kasabadan ayrılıp hayatına dönmesi, her şeyi geride bırakması ne kadar zaman alacaktı? Hayran küçük kızım ne zaman ona yük olacaktı?

Düzenleyen : Seraphina

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikita>

ON

JONATHAN

Park o öğleden sonra sessizdi. Birkaç aile kendi işlerine bakıyor, piknik masasına ilerlediğim sırada kimse bana dikkat etmiyordu. Şapkamı aşağı çekmiş, güneş gözlüklerimi takmıştım.

Canlı yayınlanan basın toplantıları düzenlemiş, kırmızı halıda yürümüş, canıma okumaktan çekinmeyen avukatlarla ifadeye alınmıştım. Rehabilitasyona girmiştim. Bir kez, hayır iki kez. Tamam, dürüst olayım *beş* kez. Sayısız AA* toplantısına katılmış, batı yakasındaki en iyi psikoloğa ruhumu dökmüştüm. Rol alabilmek için seçmelere katılmış, pazarlıklar için masaya oturmuş, *özel hayatımla ilgili soru yok* cümlesini anlamayan muhabirlere röportaj vermiştim. Hayatımda önemli insanlarla bir araya gelmiştim. Hatta bir keresinde Başkan'la bile görüşmüştüm.

Hiçbirinde şu an olduğum kadar gergin değildim.

Avuçlarım terliyordu. Kollarım kaşınıyordu. Lanet olası bileğim öyle ağrıyordu ki kalp atışımla birlikte zonklamasını hissedebiliyordum.

Kusacak gibiydim ama Kennedy'nin kızımla durduğu su kenarına ilerlerken kendimi tuttum.

Bok gibi hissediyordum ama hiçbir şey bana engel olamayacaktı. Bana sunulan her şeyi alacaktım.

"Geldin!"

Lahana paketini sürükleyerek bana koşarken Madison'ın sesi yüksekti, heyecanlıydı. Saçlarının örgüsü açılmıştı, koyu renk

* Anonim Alkolikler ya da Türkiye'de bilinen adıyla Adsız Alkolikler (AA) Amerika'da 1935'te kurulmuş, bireyleri alkolizmden uzak tutmayı amaçlayan ve alkolikleri iyileştirmeye adanmış küresel bir örgüttür. (ç.n)

bukleleri yüzüne düşüyordu. Üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı, ardından bana bakıp gülümsedi.

“Elbette,” dedim. “Ördekleri görmeyi kaçıramazdım.”

Paketlerden birini bana itti, neredeyse vurur gibiydi. İncinmiş bir kaburgama denk gelince irkildim. Deli gibi acımişti ama sesimi çıkarmadım. “O paketle sen besleyebilirsin, benim bu paketim var.”

Paketi aldım, bir anlık tereddüitten sonra kolumdaki askıyı çıkarıp çimlere bıraktım. Birkaç gün daha takmam gerekiyordu ama sikimde bile değildi. Bu işi tek kolla yapamazdım. Madison’ın kendi paketini açıp kenarını yırtışını izledim, neredeyse tüm lahanayı düşürüyordu. Dökülmeye başlayınca içgüdülerim devreye girerek elim uzandı. Paketi kavrayıp dökülmesine engel olurken dirseğime bir acı saplandı. “Dikkat et.”

Sanki her şey kontrolü altındaymış gibi, “Ben hallederim,” dedi ama değildi. Hansel ve Gretel masalında ekmek kırıkları bıraktıklarında olduğu gibi yürürken arkamızda lahanadan bir yol bıraktık. Bu gidişle o paketteki lahanaların hiçbirisi ördeklere ulaşamayacaktı.

“Bunu al,” dedim ikinci paketi açarken. “Değişelim.”

Omuz silkti. Sorunun ne olduğunu anlayamıyormuş gibi omuz silkti ama suya varmadan benimle paketleri değişti. “Hadi gel, sana göstereyim!”

Tanışalı bir saat bile olmamıştı ama bana emirler yağdırıyordu. Onu nehir kıyısına kadar takip ettim. Bir ördek ailesi suda yüzüyordu.

“Peki, ya annen?” diye sordum. Kennedy’nin onunla geçireceği sabahı elinden alıyormuş gibi suçlu hissetmiştim.

“Annem ördekleri sevmiyor. Benim besleyebileceğimi söylüyor ama onları burada tutmalıymışım çünkü annemi yiyebilirlermiş.”

Güldüm. Bakışlarım bir piknik masasına yerleşen Kennedy’yi buldu. Bizi izliyordu. “Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor.”

“Ne gibi?”

Madison’a baktım. “Efendim?”

“Hiç değişmeyen şeyler ne?”

“İnsanlar,” dedim. “Ya da *bazı* insanlar. Annen pek değişmedi.”

Hâlâ çok güzel, hâlâ çok zekiydi. On yedi yaşında hayatıma girdiğinde bile ne istediğini biliyordu, çoğu yetişkinden daha bilgiliydi ama tuhaflıkları hâlâ duruyordu.

“Annemi tanıyor musun?” diye sorarken kaşları çatılmıştı.

“Evet,” dedim. “Birbirimizi iyi tanırdık.”

Madison nehirle aramızdaki mesafeyi kapatırken bunu düşündü. Bir avuç lahanayı paketten alıp suya attı. Ördekler tereddüt etmeden lahanalara doğru yüzdüler. Anında bitmişti, ördekler gü-rültüyle nehir kıyısına akın ederken bir avuç daha attı.

Ördekler etrafımızı sardığında, “*Aman Tanrım,*” dedim. Madison kıkırdarken elimdeki paketi elimden almaya çalışıyorlardı. Ama o ördeklerden hiç etkilenmemiş bir şekilde avuç avuç atmaya devam ediyordu.

Panikleyerek, paketi ters çevirip hepsini yere boşalttım ve birkaç adım geri çekildim. Madison da beni izleyerek aynısını yaptı.

“Haklıymışsın,” dedim. “Sevdiler.”

“Söylemiştim,” dedikten sonra paketi buruşturdu, koyacak bir yer arar gibi etrafına baktı.

Elinden aldım. “Ben atabilirim.”

“Teşekkür ederim, Breezo.”

Yanımdan ayrılmadan önce tek söylediği buydu. Ardından etraf-ta koşturmaya, ördeklerle oynamaya başladı. Lahanası olmamasına rağmen bazı ördekler onu takip ediyordu. Çimlerden askımı aldım, paketleri çöpe atıp Kennedy’ye yaklaştım. Ne bana baktı ne de bir şey söyledi. Meyve suyu içerken uzaktan Madison’ı izliyordu.

“Bu delilik,” diye mırıldandım. “Sanki minyatür bir insan gibi.”

“Öyle,” dedi “Farklı bir şey mi bekliyordun?”

“Ne beklediğimi bilmiyorum. Sadece...”

“Biliyorum.”

Cümlemi tamamlamadan sözümü kesmişti. Biliyor muydu? Belki de. Sesinde bu konuda konuşmak istemediğini belirten bir keskinlik olduğu için devam etmedim.

“Beni davet ettiğin için teşekkür ederim,” dedim. “Senin için kolay olmadığını biliyorum.”

“Benim nasıl hissettiğimin bir önemi yok,” dedi. “Aramızdakiler çoktan sona erdi, Jonathan. Tek önemi olan Maddie.”

Söyleyiş şekli canımı acıttı.

“Yine de teşekkür ederim.”

Başıyla onaylarken fısıldadı.

“Beni pişman etme.”

Etmemeyi umuyordum.

Madison koşarak yanımıza geldi. Zorlukla nefes alırken ellerini salladı ve yarım yamalak birkaç cümle konuşmayı başarabildi. Kennedy bir meyve suyu kutusu alarak, pipetini içine yerleştirip ona uzattı. Kız bir yudumda içti.

Madison boş kutuyu sıkıp ezdiği sırada aniden, “Kostümün var mı?” diye sordu.

Soru beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Ne?”

“Breezeo olmak için. Kostümün var mı yoksa yok mu?”

“Şey, hayır,” dedim. “Yanımda değil.”

“Nerede?”

“Nerede olduğunu bilmediğim bir kostüm karavanında sanırım. Neden ki?”

Omuz silkip meyve suyu kutusunu annesine verdi.

“İşe yarıyor mu? Onu giydiğinde tamamen görünmez mi oluyorun?”

“Hayır, normal bir kostüm sadece.”

“Tamamen görünmez olmuyor musun?”

“Hayır,” dedim yeniden. “Ben normal bir insanım.”

Kaşlarını çattığında Noel Baba’nın gerçek olmadığını söylemişim gibi hissettim.

“Ama sen gerçek bir kahramansın,” dedi. “Televizyonda gördüm, bu yüzden belki de ortadan kaybolmana gerek kalmaz, böylece burada kalabilirsin ve gitmene gerek kalmaz.”

Sözleri göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Gözlerimi kırptıtır-

rak ona baktım. Sözlerinin gerçeğe ne kadar yakın olduğunu farkında mıydı bilmiyordum ama dayak yemiş gibi hissediyordum.

“Geçen gün *Hayalet*’in sonunu okuduk,” diye araya girdi Kennedy. “Breezeo’nun gitmesi onu mutlu etmedi.”

Kennedy’nin açıklaması durumu daha iyi hale getirmedi. İç geçirerek piknik masasının kenarına oturdum. “Evet, ben de hep sonunun berbat olduğunu düşünmüşümdür. Elbette, Breezeo ayrılmanın en iyisi olduğunu düşündü ama ona mutlu bir son verebilirlerdi.”

“Geri dönmeli,” dedi Madison. “O zaman iyileşebilir ve mutlu olurlar.”

Sözleri gerçeğe çok yakındı ve farkında bile değildi.

“Belki de hikâyeyi *sen* yazmalısın.”

Madison’ın gözleri kocaman açıldı, yüzü bir gülümsemeye aydınlandı. Yüz ifadesi kahrolası kalbimin harekete geçmesine neden oluyordu. Çok güzel bir çocuktu. Hayal edebileceğimden bile daha güzeldi. İçinde bir kıvılcım vardı, içimde yankılanan ve uzun zamandır hissetmediğim türden bir kıvılcım.

“Bunu yapabilirim!” dedi. “Böylece sonunu düzeltebilirim!”

Kennedy güldü.

“Eminim yapabilirsin.”

Madison yine yanımdan ayrıldı ve etrafta koşmaya başladı. Orada sessizce oturup onun oynamasını izledim. Birkaç dakika sonra telefonum çaldığında cebimden çıkardım. *Cliff*.

“Ne oldu?” diye cevap verdim kayıtsızca.

“Selam!” derken sesi *fazla* coşkuluuydu. “Kahramanımız bu öğleden sonra nasıllar?”

“Değişir.”

“Ne?” diye sordu *Cliff*.

“Ne istediğine bağlı,” diye cevapladım.

“Sadece nasıl olduğunu sormak için aradım.”

“Öyleyse iyiyim.”

“Güzel,” dedi. “Asabi pislik olmaya ara mı verdin?”

“Belki biraz.”

“Eh, bu da bir şeydir,” dedi gülerek.

Cliff gülmezdi.

“Neyse. Hastaneden ayrıldıktan sonra iletişime geçmeye fırsatımız olmadı,” dedi. “Los Angeles’a, evine geri mi döndün?”

“Hayır, bilirsin, buralarda kalmaya karar verdim.”

“Buralarda...” dedi. “Hâlâ şehirde misin?”

“Şehre yakınam.”

Ne demek istediğini anlaması uzun sürmedi.

“Hayır. Cidden, şu anda düşündüğüm yerde olmadığını söyle.”

“Oradayım.”

Homurdandı.

“Her gittiğinde bunu yaşıyoruz. *Her seferinde.*”

Doğruydı. Bennett Landing’e her geldiğimde kötüleşirdim. İçki içer, âlemlere akar ve tamamen uyuşup da biri beni vursa hissedemeyecek hale gelene kadar durmazdım. Kendimi toparladığımda nutuk gelirdi: Ateşle oynuyordum, kötü reklam olurdu, biri öğrense neler olur bir düşünmeliydim.

Paparazzilerin oraya geldiğini hayal et. Sana yaptıkları gibi onun hayatını da didik didik ettiklerini hayal et. Kızını okulda takip ettiklerini hayal et. Terk ettiğin çocuk hakkında basacakları hikâyeleri hayal et. Sana sorumsuz baba dedikleri zaman kariyerine ne olacağını hayal et.

“Sorun yok,” dedim. “Kimse burada olduğumu bilmiyor.”

“Dinlenmen gerekiyordu.”

“Endişelenmeyi bırak. Aptalca bir şey yapmıyorum.”

“Yapmasan iyi olur,” dedi. “Serena yeterince sorun çıkarıyor.”

İç geçirerek başımı eğdim. “Ne oldu?”

“Rehabilitasyona girdi.”

Bunu söylemesini beklemiyordum ama şaşırmamıştım da.

“Gönüllü olarak mı?”

“Elbette,” dedi. “*Senin* de gönüllü olarak gittiğin o zamanları düşün.”

Kesinlikle gönüllü değildim.

“Kontrollden çıkmıştı,” dedi. “Yardım alması gerektiğini düşündüm.”

“İyi,” dedim. “Umarım işe yarar.”

“Ben de öyle umuyorum.”

“Bu kadar mı? Başka bir şey yok mu?” diye sordum.

“Yok,” dedi. “Tabii paylaşacak bir şeyin yoksa?”

Sorusuna aldırış etmeden aramayı sonlandırdım. Telefonu cebime koyup Madison’a baktım. Modumu düşürmeyecektim. Karşılaşmamız mutlu bir tesadüftü. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum.

“Tahmin edeyim,” dedi Kennedy. “Arayan karındı.”

“Sana karım olmadığını söylemiştim.”

“Bahse girerim insanlara bir kızın olmadığını da söylüyorsunuzdur?”

Bakışlarımı ona çevirdim. Her bir kelimesinde kin vardı. “Kimse sormuyor.”

“Ama bu bilgiyi paylaşmıyorsun da.”

“Paylaşıyorum,” dedim. “İstediğin buysa *yaparım*. Hemen bir muhabiri arayıp ona özel bir röportaj veririm. Ama şunu bil ki ertesi sabah kapını çalacaklar. Çalılarda saklanacaklar, ağaçlara tırmanacaklar, pencerelerden gözetleyecekler, fotoğraf çekmek için çırpınacaklar. *Hollywood Günlükleri* seni bir sonraki hafta kapağına basacak. İstediğin bu mu?”

Cevap vermedi.

Tabii ki istediği bu değildi.

Fakat bu kaçınılmazdı. Bir gün mutlaka öğreneceklerdi. Umarım bu olmadan işleri yoluna koyabilirdik. Akbabalar gelip her şeyi mahvetmeden önce kızımı tanımak ve Kennedy’nin güvenini kazanmak için zamanım olmasını umuyordum.

Ayağa kalkarak, “Maddie!” diye seslendi. “Tatlım, gitmemiz gerek.”

“Yapma,” dedim hemen. “Lütfen gitme.”

“Yapmam gereken şeyler var,” dedi.

“Sadece yirmi dakika,” dedim. “*On dakika.*”

“Kalırdım ama...”

Madison saçları dağılmış bir halde koşarak yanımıza gelince sustu. “Gitmek zorunda mıyız, anne?”

“Büyükbabanın yanına gitmemiz gerekiyor, hatırladın mı? Ona geleceğimizi söyledik.”

“O da gelebilir mi?” Madison bana döndü. “Gelir misin?”

“Büyükbabanın evine mi?”

“Evet! Büyükbabam seni sever çünkü o da Breezo izliyor!”

Kennedy eşyalarını toplarken sessizce güldü.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Belki başka zaman.”

Suratını asarken hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Sözlerimi anında geri almak istedim. Ona istediği her yere geleceğimi söylemek istedim. Evine bir daha adım atarsam testislerimi keseceğini söyleyen adamın evine bile giderdim. Tehditten sonra birkaç kez oraya gitmiştim ama içeri girecek kadar cesur değildim. Ancak bu küçük kız için her şeyi yapardım.

Bu riski seve seve göze alırdım.

“Ah, ona köpek yavrusu bakışları atmayı kes.” Kennedy şakacı bir şekilde Madison’ın çenesini kavradı ve yanaklarını sıktı. “Bu oyunlara düşmeyecek kadar akıllı.”

“Ama bir dahaki sefere gelebilir mi?” diye sordu.

“Olabilir,” dedi Kennedy. “Bakarız.”

Veda etmek için ağzımı açtım ama Madison benden önce davrandı. Üzerime atlayıp kollarını boynuma doladı. Ona sarılırken kalbim sızladı. Çabucak bitmişti, fazla hızlıydı. “Teşekkür ederim, Breezo.”

“Jonathan,” diye düzeltti Kennedy.

“Jonathan,” dedi Maddie. “Ama aynı zamanda Breezo.”

“Rica ederim, Maddie,” dedim. “Ördekleri beslememe izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Kennedy kızımızın elinden tuttukтан sonra bir anlığına duraksadı. Bir şeyler söylemek istediği belliydi. Dudakları aralandı ama gitmeden önce çıkardığı tek ses iç geçirişi oldu.

DOĞUM GÜNÜ HEDİYELERİ

GEÇMİŞ

Cumartesi akşamı saat sekizi biraz geçerken mavi Porsche'ni iki katlı mütevazı evin araba yoluna park ettin.

Kız seni verandada karşıladı. Ayakları çıplaktı, üzerinde uzun bir tişörte benzeyen basit gri bir elbise vardı.

Verandaya çıktın. Ne beklemen gerektiğini bilmiyordun. Bakışlarınla kızı süzdün. Vücudunu incelediğin çok açıktı. Bakışların pürüzsüz çıplak bacaklarında takılı kaldı.

"Ailem evde değil," dedi kız. "Onlar yokken evden dışarı çıkmayacağıma yemin ettim."

Bunları söylerken gergindi. Elbisesinin etekleriyle oynuyordu. Senin de dikkatin dağılmıştı. Kumaş yukarı kalkarken bakışların oraya çekiliyordu. "Ne zaman dönecekler?"

"Yarın," dedi. "Yani sadece ben varım, tüm gece, evde yalnızım. Bütün gece ne yapacağım?"

Bakışların kızın yüzüne çıktı. Gülümsedin.

Hiçbir şey söylemene gerek yoktu.

Kız seni evin içine çekti. Cesurdu. Yine ilk adımı o atmıştı. İçeri girdiğin an seni öptü. Dudakları kararlıydı ama elleri titriyordu. Kızın ellerini tuttun ve öpüşüne karşılık verdin.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadı. "Sana göstereceğim bir şey var."

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Kız seni üst kata çıkardı.

Yatak odasına götürdü.

Ufak bir lambadan gelen ışıkla az aydınlatılmış tipik bir genç

kız odası gibi görünüyordu. Dağınık, renkli, çiçekli bir yorgan vardı. Yatağının üstündeki duvarda Breezeo *Hayalet* posteriydi. Yakındaki masada yanan bir mum vardı. Vanilya kokuyordu.

Kız seni tekrar öpünce, "Emin misin?" diye sordun. Emin olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu gerçi. "Öncesinde bir film ya da başka bir şeyler izlemek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Sen istiyor musun?"

"Ne istiyor muyum?"

"Film izlemek istiyor musun?" diye sorarken moraran çeneni öpüyordu. "Demek istediğim, eğer *sen* istiyorsan izleyebiliriz."

"Filmi siktir et," dedin kızı yatağa yaklaştıırken. "*Ben* içinde olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyorum."

Kız kızarıp güldü. Sen onun boynunu öperken gülüşü yerini inlemelere bıraktı. Hiç vakit kaybetmeden elbisesini çıkarınca dantel siyah tangası ile ona uygun sutyeni göründü.

"Siktir, çok güzelsin, K," dedin bakışlarınla vücudunu tararken. "O kadar güzelsin ki."

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi.

Kızı yatağa çekerken, "Ciddiyim," dedin. "Bundan asla şüphe etme. Sen kraliçesin, bebeğim... Ben ise sadece sıradan biriyim."

"Az önce..." Yatırıp üstüne çıkarken kız ona bakakaldı. "*Aman Tanrım*, sen az önce bana *Breezeo*'dan alıntı mı yaptın?"

"Ön sevişme olarak," dedi. "Üstelik güzel bir replik."

Nutku tutulmuştu.

Tişörtünü ve ayakkabılarını çıkardın. Cüzdanında sadece bir prezervatif vardı. Bu kadar ileri gideceğinizi düşünmemiştin. Prezervatif kim bilir ne zamandan kalmıştı ama kız hap kullanıyordu, bu yüzden devam ettin. *Artık durmak yoktu.*

Kalan kıyafetler de çıkarıldı.

Yavaş hareket ediyordun, dokunuşların nazikti. Kıza alışması için zaman tanıyordun. Parmakların içinde, dudakların tenindeydi. Orgazm dalgası kızı vurdu. Bekâretini alırken yavaş hareket ettin, dikkatle içine girdin ve bekledin. Kız sana güveniyordu, kendini veriyordu. Sen de onu incitmek istemiyordun.

Ona kendini iyi hissettirmek istiyordun.

Tekrar ve tekrar.

Tüm gece orada kaldın.

Sonunda kıyafetlerini üzerine geçirdiğinde şafak sökmek üzereydi. Kız battaniyeye sarılı yatıyor, senin yatağın kenarına oturup ayakkabılarını giymeni izliyordu.

Ayakkabılarını bağlayınca kız oturup kollarını arkadan sana doladı. Sarılıp başını sırtına dayadı. Bırakmadan önce birkaç dakika öyle kaldı. "Kahretsin, az kalsın doğum günü sürprizini göstermeyi unutuyordum!"

"Sürprizim *sensin* sanıyordum."

"Ne? Hayır." Güldü, hâlâ battaniyeye sarılıydı. Seni merdivenlerden aşağı çekerken az kalsın battaniyeye takılıp düşüyordu. Seni oturma odasındaki koltuğa itti. "Otur."

Koltukta yanına oturup televizyonu açtı. Filmi şimdi izlemek istediğini sandın ama hayır, kız kaydettiği bir şeyi izletmek istiyordu: *Law & Order*.

Kız oynatma tuşuna bastığında, "Yok artık," dedin.

Senin rol aldığın bölümdü.

"Birkaç gün önce yayındaydı," dedi kız. "Şansımıza kablolu televizyon aynı şeyleri tekrar tekrar veriyor. Tekrar yayını yakaladım."

Gülerek kolunu kıza sardın.

Birlikte oturup bölümü izlediniz.

Sadece senin olduğu kısımları değil, hepsini. Bittiğinde kız sana bakıp, "Gelecekte ne yapacağın umurumda değil, dünyadaki en büyük film yıldızı olsan bile... *Law & Order*'daki ölü çocuk benim favorim olacak."

Çok geçmeden oradan ayrıldın.

Sabah saat yediydi.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Senin araban hızlanırken, sana umutsuzca âşık olduğunu anlamıştı. Vücudu

ağrıyor, göğsü sızlıyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Bir an bile uyumamıştı ama önemi yoktu. Göklerdeydi ve hiçbir şey onu oradan indiremezdi. Meraklı bir komşunun babasına bütün gece evin önüne park eden mavi Porche'yi anlatması bile. Babasının senin çılgın dudaklarının boynunda bıraktığı aşk ısırıklarını fark etmesi bile. Babasının senin erkekliğini kesmekle tehdit edip kızı ömür boyu ev hapsiyle cezalandırması bile. Çünkü birlikte geçirdiğiniz o gece var ya? *Her şeye değerdı.*

ON BİR

KENNEDY

“Büyükbaba! Büyükbaba! Kimi gördüğümü tahmin et!”

Maddie arabadan iner inmez bağırmaya başlamıştı. Koşarak verandaya çıktı. Babam sallanan sandalyesinde oturuyordu, onun geldiğini gördüğünde sallanmayı bıraktı. “Kimi?”

“Breezeo!” dedi önünde durduğunda. Hikâyesini anlatırken kollarını sallıyordu. “Marketteydi, sonra ördeklerin lahana yediğine inanmadı, bu yüzden parka görmeye geldi ve ördekleri besledi! Ama bence korktu çünkü iyi besleyemedi ama ördekler yine de yedi.”

Babam söylediklerini algılamaya çalışırken gözlerini kırptırdı. “*Breezeo.*”

Başıyla onayladı. “Gerçek Breezeo değil çünkü Breezeo gerçek değil, o Jonathan.”

“*Jonathan.*”

Maddie'den bir baş sallama daha geldi.

“Ona buraya gelmesini söyledim çünkü sen Breezeo'yu seversin. O da bana belki başka bir zaman dedi.”

Babam inanamayarak güldü.

“Hah! Buraya geldiğini görmek isterdim.”

“*Baba,*” diye uyardım.

“Ben de,” dedi Maddie, babamın sesindeki tehdidi fark etmemişti. İçeri koşup beni babamla yalnız bıraktı. Babam bir şey söylemedi ama yüz ifadesi yeterince şey anlatıyordu.

“Bir nevi yuvarlanan bir kartopu gibiydi,” derken verandada yanına oturdum. “*Yabancı alarmı* konusunda uyarmamız gerekecek çünkü hemen ona güvendi.”

“Annesine çekmiş,” dedi. “Anladığım kadarıyla ona babası olduğunu söylemedin.”

“Hayır, söylemedim. Nasıl açıklayacağımı bilemedim.”

“Söyle gitsin.”

“O kadar basit olduğunu düşünmüyorum.”

“Ama basit,” dedi. “O akıllı bir kız. Hem haberi kötü karşılayacağından mı korkuyorsun?”

“Hayır, öğrenince gezegendeki en mutlu çocuk olacak, bu da problemin bir kısmı. Ya kızımı hayal kırıklığına uğrattırsa?”

“Bunu söylediğim için üzgünüm ama bu kontrol edebileceğin bir şey değil. Hayal kırıklığına uğrayacak mı? Muhtemelen. Ama babası onu sevecek, kim sevmez ki? Adam çaba gösteriyorsa Maddie de onu sevme şansını hak ediyor.”

Haklıydı ama her şey çok basitmiş gibi konuşuyordu. O an hiç de basitmiş gibi hissetmiyordum.

“Bir zamanlar Jonathan için *bir kızın başına gelebilecek en kötü şey*, demiştin. Aynı adamdan bahsettiğimizi biliyorsun, değil mi?”

Söylediğime güldü.

Maddie verandaya atlayarak, “Büyükbaba, bunu alabilir miyim?” diye sordu. Elinde muzlu dondurma vardı. İzin vermesini beklemeden yaladı, zaten üstünden bir ısırık alınmıştı.

“Ne? Dondurmamı mı istiyorsun?” Yüzünü buruşturdu. “Hayatta olmaz! Onu sonraya saklıyordum!”

Maddie donup kaldı, bakışları dondurmayla büyükbabası arasında gidip geliyordu.

“Eyyvah!”

“Şaka yapıyorum,” dedi ona dokunarak. “Elbette alabilirsin, evlat.”

Eve vardığımızda hava kararmıştı, Maddie de uyuyakalmıştı. Bu yüzden onu alıp daireme taşıdım. Ayakkabılarını arabada çıkardığı için olduğu gibi yatağına yatırdım. Ardından üstünü örtüp alnını öptüm.

“Seni seviyorum, tatlım.”

Uykulu uykulu, kulağa *çılgın ördekler* gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Yorgunluk beni aşağı çekiyordu. Kemiklerim öyle ağrıyordu ki içim paramparça olmuş gibi geliyordu. Sıcak bir banyo yapıp rahatlamaya çalıştım ama hiçbir şey düşüncelerimi durduramadı. Karmakarışıkım.

Artık nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Küvetten çıkıp bornozumu üzerime geçirdim ve yatak odama geçtim. Komodine uzanıp eski bir kartvizit çıkardım. Cep telefonla birlikte yatağın üzerine koydum.

Johnny Cunning.

İsminin altında iletişim bilgileri, diğer yüzünde menajeri yazıyordu. Kartlar iğrenç çeklerle birlikte zarfın içine sıkıştırılıyordu. Parasından tek bir kuruş bile almadım ama uzun zaman önce kartlardan birini saklamıştım. *Her ihtimale karşı.*

Mesajları açıp numarayı yazdım. Boş ekrana bakarken tereddüt ettim. Ne demeliydim?

Selam, ben Kennedy.

Üzerine çok düşünmeden göndere bastım. İkinci kez düşünürsem asla göndermezdim.

Saniyeler içinde cevap geldi.

Selam. Her şey yolunda mı?

Her şey yolunda mıydı? *Hayır.* Her şey kontrolden çıkmış gibi görünüyordu.

Sadece yarın bir işin olup olmadığını öğrenmek istedim.

İşim yok, neden?

Nedeni, hangi kahrolası şeyi yaptığımı bilmememdi. Ama yapıyordum. Bu her neyse hâlâ cesaretim varken yapacaktım.

Maddie'ye gerçeği söylemek için bir araya gelebileceğimizi düşündüm.

Cevap bu kez hızlı gelmedi. Bir veya iki dakika geçtikten sonra mesaj sesini duydum.

Gerçeği mi?

Bu bir sorun mu?

Birkaç dakika geçti ama hiçbir cevap gelmedi. Hata mı yaptım diye düşünmeye başladığım sırada telefon çaldı. Ekranda bir Kaliforniya numarası belirdi. Jonathan arıyordu. Aniden midem bulanmaya başladı.

“Merhaba?”

Bir anlık tereddüitten sonra konuştu. “Cevap vereceğini düşünmemiştim.”

Keşke açmasaydım diye düşünerek, “Eh, cevap verdim,” diye mırıldandım. “Peki, bir sorun var mı?”

“Hayır, sadece gerçeğe ne kastettiğini merak ediyorum.”

Tavanıma bakarken kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Ona gerçeği anlatmak istediğini söyledin,” dedi. “*Hepsini* mi?”

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Kızıma ne kadarını anlatmak istiyordum? Jonathan’ın ne kadarına hazırlanması gerekiyordu? Ne kadarıyla kendi içinde yüzleştiğini merak ettim.

“Bilmiyorum,” diye kabullendim.

Tuhaf bir sessizlik oldu ama hâlâ hatta olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum, nefesini belli belirsiz duyuyordum. Bir süre sonra iç çekti. “Saat kaçta?”

Öğlendi.

Güneş dışarıda parlıyordu. Açık apartman pencerelerinden içeri süzülen ışık yumuşak bir parıltı oluşturarak içeriği ısıtıyordu. Hafif bir esinti ince beyaz perdeleri dalgalandırıyordu. Oturma odasındaki radyoda erkeklerden oluşan bir pop grubunun şarkısı çalıyordu. Maddie dans ediyordu. En iyi pazar kıyafetlerinden birini giymişti. Bu da yaramaz bir tür küçük süper kahraman gibi giyindiği anlamına geliyordu. Gökkuşağı çizgili tayt, tütü, büyük siyah Breezeo tişörtü ve pelerin gibi sırtına aldığı tüylü mor battaniye. Sabah sabah her yerdeydi. Enerji topuydu, bense... *perişandım*.

Gözlerim yanıyordu. Fazla uyumamıştım. Karanlıkta tavana bakıp durmuş, varsayımsal konuşmaları ve *keşkeleri* kafamda can-

landırmıştım. Sabah ellerim titriyordu, kendimi temizlikle meşgul ettim. Gerçeklikten uzaklaşmaya çalıştım ama işe yaramadı. Süpürdüm, paspasladım, fırçaladım ama ne kadar büyük bir felakete dönüşebileceğini düşünmeye devam ettim.

Radyodaki şarkı değişti, bu kez bir kız grubu çalıyordu. Kapı çaldığında tezgâhı üçüncü kez siliyordum.

Maddie, "Ben bakarım!" diye bağırıp kapıya yönelince gerildim.

"Hayır, bekle bir saniye," dedim ama beni dikkate almadı. Duvardaki saat 12.01'i gösteriyordu. Ona *öğleden sonra* herhangi bir saatte gelmesini söylemişim ve bir dakika geçmişti, bu da demek oluyordu ki...

"Breezeo!" diye duyurdu. Kapıyı hızla açmış heyecanla bana bakmak için dönmüştü. "Anne, bak bu..."

"Jonathan," dedim, mutfaktan çıkarken. Ardından avuçlarımı gerginlikle kot pantolonuma sürttüm.

"Jonathan," diye tekrar eden Maddie kapıda onun önünde duruyordu.

Jonathan ona bakıp gülümsedi. "Maddie."

"İçeri gel!" deyip yaralı kolundan tutup onu evin içine çekti. Jonathan yüzünü buruştursa da itiraz etmedi. Bakışlarımız buluşunca gülümsemesi titredi.

İç çekerek kapıyı arkalarından kapattım. Maddie konuşup duruyordu. Ne hakkında olduğunu bile bilmiyordum. Suyun altına dalmışım gibi hissediyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Jonathan da beni anlıyormuş gibi görünüyordu. Tekrar Maddie'ye gülümsedi, kızım ona hızlıca evimizi gezdirirken onu dinliyordu.

Yatak odalarına giden koridorda duraksadı, bakışları benimle buluştu. Ne düşündüğünü biliyordum. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama göz göze geldiğimizde zaman yolculuğu yapıp geçmişe gitmiş gibi hissettim. Başka bir yerde, bundan daha küçük başka bir evdeydik. Orası bir süre bizim evimiz olmuştu.

"Benim odamda oynayabiliriz!" dedi Maddie, onu çekiştirirken.

“Ah, bir dakika,” derken sersemliğimden sıyrılıp kapıdan uzaklaştım. Jonathan geldiğinden beri *yabancı alarmımız* çalışmıyordu. Adamın onun babası olduğunu ben biliyordum ama kızım bilmiyordu. En azından henüz bilmiyordu. “Bir saniye yavaşla, küçük kız. Konuşmamız gerekiyor.”

Maddie’nin gözleri büyüdü. Jonathan’a baktıktan sonra gözlerimi kızıma çevirdim. İkisinin yüz ifadeleri de aynıydı. *Endişeli*.

Maddie başını iki yana sallayarak, “Ben bir şey yapmadım,” dedi.

“Biliyorum,” dedikten sonra koltuğu işaret ettim. “Otur.”

Söylediğimi yaptı, sonunda Jonathan’ı bırakmıştı. Jonathan da dikkatlice onun yanına, koltuğun kenarına oturdu. Bense bir an duraksadıktan sonra kızımın karşısına sehpanın üzerine oturdum.

“Ben, şey...” Nasıl başlayacağımı hiç bilmiyordum. “Yani, *biz...*”

“Belki de ben...” Jonathan başlar gibi olduktan sonra duraksayıp, “Biliyorsun,” dedi.

“Sorun değil,” dedim. “Ben hallederim.”

“Neyi halledeceksin, anne?” diye sordu Maddie.

“Seninle bir şey konuşmak istiyorduk,” dedim ona. “Jonathan’ın neden burada olduğuyla ilgili.”

“Benimle oynamak için mi geldi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Yani, *tabii* ama asıl mesele bu değil. Görüyorsun ya, Jonathan’ı uzun zamandır tanıyorum. Sen hayatıma girmeden önce tanıştık, tatlım.”

Maddie bana baktı. “Yani seninle mi oynayacak?”

“Ne? *Hayır*.” Kaşlarımı çattım, yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. “Öyle bir şey değil. Sadece... Bak, büyükbabanın yanındaki evde yaşayan Jenny’yi hatırlıyor musun? Arkadaş olmuştunuz, daha sonra o aniden taşındı. Ebeveynlerinin artık birlikte yaşamamaya karar verdiğini sana açıklamıştım çünkü bazı anne babalar birlikte yaşamazlar. Bu yüzden o da başka bir eve taşınmak zorunda kalmıştı?”

Maddie’nin gözleri yeniden büyüdü. “Ben de mi taşınmak zorundayım?” dedi.

“Ne? Hayır! Hiçbir yere taşınmak zorunda değilsin.”

“Bana söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum. Bu öyle bir şey değil. Sadece diyorum ki biliyorsun, bazen ebeveynler birlikte yaşamazlar ve bu onların bir aile olmasını engellemez. Herkesin bir annesi ve babası vardır.”

Maddie başını iki yana salladı.

“Herkesin değil.”

“Evet, tatlım. Herkesin vardır.”

“Hayır, benim okulumdaki Noah’nın babası yok. İki annesi var!”

“Ah, şey... Tamam. Ama yine de demek istediğim herkesin *iki* ebeveyni vardır.”

“Ama Jenny’nin artık iki tane yok. Üç tane var çünkü babası evlendi, yani onun bir annesi daha oldu, değil mi?”

“Doğru.” Aman Tanrım, her şeyi berbat ediyordum. “Ama babası da var, demek istediğim...”

“Ben senin babanım.”

Jonathan’ın sesi alçak ama yeterince etkiliydi, derin bir nefes almama neden oldu.

Maddie ona baktı.

“Babam olmak mı istiyorsun?”

“Hem istiyorum,” dedi. “Hem de zaten babanım.”

Maddie’nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Annemle evlendiniz mi?”

Jonathan gözlerini hızla kırıştırdı, hazırlıksız yakalanmıştı. Bense boğulduğum için öksürmeye başladım.

“Ah, hayır. Biz evlenmedik...” Bakışları bana kaydıkten sonra devam etti. “Öyle değil. Ben her zaman senin baban oldum.”

“Nasıl?”

“Nasıl mı?” diye tekrar etti Jonathan. “Yani, öyleyim işte. Annen, senin annen. Ben de senin babanım.”

“Ama *nasıl*?” diye tekrar sordu Maddie.

Jonathan yardım istercesine bana baktı, ne sorduğunu bile anlayamamıştı. Soruyu gerçek anlamıyla cevaplamaya kalkıp, çocukların *nasıl* yapıldığını anlatmadan önce araya girdim.

“Anneler ve babalar her zaman birlikte olmazlar, hatırlıyor musun? Yani o senin baban, daha önce burada olmasa bile.”

“Ama neredeydi o zaman?”

Maddie bu soruyu bana soruyordu, babasına değil. Sebebi ise bana tamamen güvenmesiydi. Jonathan’ın olduğuna inandığı kişiye hayran olmasına rağmen onu henüz tanımıyordu. Bu soruyu nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. Cevap *vermeli* miydim? Yokluğunu açıklamak benim işim miydi? Bilmiyordum.

“Olmam gereken yerde değildim,” dedi Jonathan. “Senin yanında olmam gerekirdi ama...”

Kelimeleri bulmakta zorlanınca, “Hastaydı,” diye araya girdim.

“Hastaydım,” dedi.

Jonathan’a bakarak, “Miden mi ağrıyordu?” diye sordu.

“Hayır, daha kötü bir hastalıktı,” diye itiraf etti Jonathan. “Ve benim hatamdı, başka kimsenin değil. Gerçekten kötü kararlar verdim. Ben...”

“Ortadan mı kayboldun?” diye sordu Maddie.

“İşleri batırdım,” dedi Jonathan. “Biliyorum, senin yanında olamadım ama şimdi burada olmak istiyorum, tabii eğer izin verirsen.”

Maddie bir anlığına sessiz kalıp düşündükten sonra omuz silkti.

“Tamam.”

Jonathan ona şok olmuş gibi baktı.

“Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Maddie tekrar. Ardından koltuktan kalktı ve yeniden onun elinden tutarak çekti. “Ama annemin yatağında uyuman gerekiyor çünkü benimkine sığmazsın.”

“Aa...” Jonathan garip bir şekilde gülerek onu takip etti. “Ne?”

“Bizimle yaşamayacak,” dedim. “Jenny’nin ebeveynlerini hatırlıyor musun?”

Maddie bana bakıp hemen sonra başıyla onayladı.

“Artık oyun oynayabilir miyiz anne? *Lütfen?*”

“Tabii ki,” dedim ona gülümseyerek. “Jonathan istediği kadar kalıp seninle oynayabilir.”

Ben başka bir şey söyleyemedim, onu çekiştirerek odasına götürdü.

Onun evimde olduğunu unutmak için kendimi tekrar meşgul etmeye çalışırken kızımın odasından gelen konuşmalar ve kahkahalar az da olsa kulağıma geliyordu. Biraz daha temizlik yaptım. Müzik dinledim. Televizyon izledim.

Saatler böyle geçti.

Uzun, çok uzun saatlerdi. Hayatımın en uzun saatleriydi. Ne yaptıklarını bilmiyordum. Rahatsız etmek istemediğim için de gitmiyordum. Maddie'nin gülüşlerini ve Jonathan'ın bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. Birlikte oyun oynuyor olmalıydılar.

Güneş batmak üzereydi, mutfakta akşam yemeği hazırlarken etraf sessizleşti. Ahşap zeminde ilerleyen adım sesleri bana yaklaşıyordu.

Jonathan kapı eşiğinde durdu.

“Uyudu.”

“Hiç şaşırmadım,” dedim. “Sabahtan beri kıpır kıpırdı.”

Gözlerimi ocakta pişen yemeğe diktim. Maddie kahvaltı yapmıştı, öğlen yemek yemişti. Fakat akşam yemeğini atlamıştı. Onu uyandırdığımda fazla bir şey yiyeceğini sanmıyordum.

“Evet,” dedi Jonathan eşiğe yaslanarak. “Keşke onun enerjisinin yarısına sahip olsaydım. Enerjisini şişeleyip sette geçireceğim uzun gecelerde yanımda taşıyabilseydim keşke.”

“Kokainden daha iyidir herhalde, ha?”

Bunu söylediğimde yüzü düştü. Söylediğim şeyden hemen pişman oldum.

“Üzgünüm,” dedim. “Bunu söylememeliydim.”

“Önemli değil,” dedi Jonathan. “Ne desen hak ediyorum.”

“Belki öyle ama uzun zaman önce kendime böyle davranmaya çağıma dair söz vermiştim.”

Yemeği bitirip, her şeyi bir araya getirerek ocağı kapadım. Jonathan ise hâlâ orada duruyordu.

“Aç mısın?” diye sordum. “Sana bir tabak hazırlayabilirim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama teklif ediyorum.”

Masaya doğru ilerlerken, “Ah, şey... Pekâlâ,” dedi. “Tabii senin için sakıncası yoksa.”

İki tabak yemek koydum. Spagetti ve sarmısaklı ekmek çok gösterişli değildi ama idare ederdi. Açıkçası iyi bir aşçı değildim. Makarna hâlâ tam pişmemişti ve sosu hazır almıştım. Masada karşılıklı oturduk. Ben başlamadan Jonathan çatalına bile dokunmadı.

Yemeğimle oynadım çünkü aç değildim. Ancak Jonathan başladığında tabağı bitene kadar durmadı. En son ne zaman ev yemeği yediğini merak ediyordum. Bir aşçısı olup olmadığını merak ediyordum. Serena’nın onun için yemek yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Serena. Jonathan evli olmadıklarını söylemişti ama bunun ötesinde konuyu açmaktan kaçınıyordu.

“Biliyor mu?” Düşünmeden soruvermişim.

Jonathan’ın ifadesi kontrollüydü.

“Kim, neyi biliyor mu?”

“Serena,” dedim. “Kızımızı biliyor mu?”

Jonathan tereddüt etti, sanki cevabı düşünmek zorundaymış gibiydi.

“Eminim biliyordur.”

“*Eminsin.*”

“Söylediğimi belli belirsiz hatırlıyorum,” dedi. “Ama ikimiz de kafayı bulmuştuk, bana inanıp inanmadığını ya da umursayıp umursamadığını kim bilebilir.”

“Vay be,” dedim. “Ne güzel.”

“Biz...” diye başladıktan sonra elini yüzünü ovaladı. “Bak, bununla ilgili...”

“Beni ilgilendirmez,” dedim. “Artık ilgilendirmiyor. Ne yaparsan yap, kiminle yaparsan yap, bu sana kalmış. Ama Maddie’yi etkilemeye başlarsa...”

“Etkilemeyecek,” dedi Jonathan. “Ciddi bir şey değil.”

“Ciddi görünüyor.”

“Görünüş yanıltıcıdır. Sadece arkadaşız.”

“Arkadaş,” dedim. “Yani onunla hiç seks yapmadığını mı söylüyorsun?”

Jonathan tereddüt etti.

Tabağımdaki yenmemiş spagettiye çatalımla çevirerek, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye mırıldandım.

“Ciddi bir şey değildi,” dedi. “Sadece oldu.”

“Ne kadar zaman önce?”

“Bilmiyorum,” dedi Jonathan. “Ara ara devam eden bir şeydi.”

“İlki ne zamandı?”

İlgilenmeyen birine göre fazla soru sorduğumun farkındaydım ama kapı aralanmıştı bir kere, içeri bakıp cevaplar aramaktan kendimi alamıyordum.

Jonathan tekrar tereddüt etti.

“Unut gitsin,” derken yemekten vazgeçip sandalyemden kalktım. *Konuşma bitmişti*. Kalan yemekleri kaldırıp temizlemeye başladım. Jonathan öylece orada oturuyordu.

Sıcak suyu lavaboya doldurduğumda, “Yardım edebilir miyim?” diye sordu.

“Bulaşıkları tek elle mi yıkayacaksın?”

“Ah, sanırım,” dedi. “Bulaşık makinenen yok mu?”

“Yok,” dedim bulaşık makinesine bakarak. “Aslında var ama çalışmıyor.”

“Neresi bozuk?”

“Kim bilebilir ki? Ev sahibi tamir edecekti ama babamın her zaman dediği gibi, ev sahipleri Kongre kadar işe yaramazdır. Çamaşır makinemle kurutucumu da hiç tamir etmedi.”

“Çamaşır makinesiyle kurutucunda ne var?”

“Biri sızdırıyor, diğeri ısıtmıyor.”

Bulaşıkları yıkamaya başladığımda Jonathan sessizliğe gömüldü. Çevresine bakıp kaşlarını çattığını gördüm. “Neden burada yaşıyorsun?” diye sordu.

“Neden yaşamayayım?” diye cevap verdim.

“İyi bir yer değil.”

"*Bize* yetiyor," dedim. "Biliyorsun, markette çalışıyorum. İşimin karşılayabildiği yer burası."

"Neden?"

"Belki de üniversiteye gitmediğim içindir. Bu yüzden elimden geleni yapıyorum."

"Ama... neden?"

Jonathan'a tekrar baktım.

"Para gönderiyorum," dedi. "Yeterli olmalı."

"Paranı istemiyorum."

"Ama neden?" diye sordu.

"Neden, Jonathan? Gerçekten *neden* diye mi soruyorsun?"

"Bak, sadece..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Senin paran olmadan da gayet iyi idare ediyoruz."

"Hadi ama. Lütfen böyle yapma, K."

"Nasıl yapmayayım?"

"*Böyle* işte. Yardım etmek istiyorum."

"O zaman bir baba ol, bir maaş çeki değil."

Ben bulaşıkları yıkamaya devam ederken Jonathan sessizdi. Bitirip suyu boşaltmaya başladığımda, gitmek üzere ayağa kalktı. Birkaç adım attıktan sonra duraksayıp, "Seni hiç aldatmadım," dedi.

Ellerimi kurulayarak ona dönüp tezgâha yaslandım.

"Ciddiyim," dedi. "Son birkaç yıl bulanık, bu yüzden hatırlayamadığım bir şeyi söyleyemem. Ancak şunu çok iyi biliyorum, onunla bir şeyler yaşamadan önce bizim aramızdakiler çoktan bitmişti."

Başımla onayladım, ellerime bakıyordum. "Seni aldatmakla suçlamadım. Sadece beni ne kadar çabuk aştığını bilmek istedim."

"Ah, bu kolay bir soru," dedi. "Hiç aşmadım."

ON İKİ

JONATHAN

Loş kilise bodrumları favori mekânım değildi, iyi vakit geçirme anlayışına da pek uymuyordu. Bu yerleri kötü ama gereksiz yerler olarak görüyordum ama Jack bu söylediğimi duysa kafayı yerd. Dünyadaki alkoliklerin günah çıkarmak ve ruhlarının içindekileri dökmek için gittikleri yerd.

Toplantılar. Siktiğimin toplantılarından nefret ediyordum.

Bu toplantıların güvenli ve *anonim* olmaları gerekiyordu ama durum her zaman böyle olmuyordu. İnsanlar genelde yüzümü tanıyordu ve bir anda fotoğraflar basına sızmış ve ortalık karışmış oluyordu.

Hatfield Kilisesi'nin bodrum katı metal katlanır sandalyelerle doluydu. Arka tarafa doğru ilerledim, bu şekilde kendi halimde takılabildiğim için daire gibi dizmemiş olmalarına şükrediyordum. Yeni bir yer ve yeni yüzler... Bu hikâyemi dinlemek isteyenleri anlamına geliyordu ama konuşmaya niyetim yoktu. Bu gece sadece bir hatırlatıcıya ihtiyacım vardı.

Kadın erkek karışık bir halde yaklaşık on iki insan içeri doluşurken hiçbirini tanıımıyordum, ta ki *onu* görene kadar.

Orospu çocuğu.

Michael Garfield.

Doğruca ön tarafa doğru ilerledi. Gözlerimi kaçırıp başımı eğdim ve şapkamı başıma geçirdim ama boşuna bir çabaydı. Herkesin önünde durup toplantıyı başlatırken gözleri benim üzerimdeydi.

Kahretsin.

“Hoş geldiniz. Benim adım Michael ve ben bir alkoliğim.”

“*Merhaba, Michael.*”

Koronun sesi odada yankılanırken tek kelime dahi etmedim, sessizce oturup o konuşmasına devam ettiği sırada dizlerime baktım.

Her zamanki konuşmasına başlamadan önce, “Yirmi yılı aşkın süredir ayığım,” dedi. Bu toplantılara çok sık katılıyordum ve hepsi aynı şekilde başlıyordu. Herkes kendi hikâyesini paylaşmadan önce boş bir giriş konuşması yapıyordu. Kimsenin konuşmak istemediğini görünce, “Neden bağışlanmaktan bahsetmiyoruz?” diye sordu.

Sessizce güldüm. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Onlar konuştu. Ben dinledim.

Toplantı tam doksan dakika sürdü.

Rehabilitasyonda geçirdiğim doksan günden daha uzun sürmüş gibi hissettim.

Toplantı bittikten sonra oturduğum yerde biraz daha oyalanarak herkesin bodrum katından çıkmasını bekledim. Michael çıkışa doğru yürürken ayak sesleri sandalyemin yanında duraksadı. Bir süre boyunca sert bir ifadeyle beni izledi, ardından tek kelime etmeden uzaklaştı.

Kiliseden çıktığımda o gitmişti. Hatta herkes gitmişti, otopark bomboştı. Tamamen yalnızdım.

Jack’i arayıp istediği gibi o lanet toplantıya gittiğimi haber vermek için telefonumu çıkardım ama bir sesli mesajım olduğunu gördüm. *Kennedy*. Bir saat önce aramıştı.

Otoparkta ilerlerken mesajı dinlemek için tuşa bastım fakat ses açıldığında adımlarım duraksadı. Hayır, Kennedy değildi. *Madison*’dı.

“Annem seni arayabileceğimi söyledi çünkü uyandığımda gitmiştin. *Spagetti* yediğinizden ama sonra gitmen gerektiğinden bahsetti. Peynirli pizza dışında en sevdiğim yemek olduğu için ben de biraz yiyeceğim. Ben yarın okulda değilken birlikte yiyebiliriz belki. Eğer annem izin verirse yine oyun oynayabiliriz ama ona benim yerime senin sorman gerekiyor çünkü ertesi gün okul var, sen sorarsan kabul edebilir.”

Kennedy arkasından gülerek, "Seni duyabiliyorum," dedi.
"Eyvah," diye fısıldadı Madison. "Şimdi kapamam gerekiyor."
Telefonu kapadıktan sonra kendi kendime gülümseyerek mesaj kutumu açtım ve Kennedy'ye bir mesaj gönderdim.

Telefonu açmadığım için üzgünüm ama beni aramasına izin verdiğin için teşekkür ederim.

Cevap hemen geldi.

Rica ederim.

Bir süre düşündükten sonra tekrar yazdım.

Bunu yarın tekrar yapma şansımız var mı? Sen ufaklığı getirirsen ben de pizza getiririm.

Gönder tuşuna basar basmaz bir mesaj daha yazdım.

Tabii ki bu tamamen benim fikrim.

Cevap gelmedi, en azından hemen gelmedi. Telefonumu cebime atıp, otele doğru yola çıkarken mahalle sessizdi.

Otele ulaştım, verandaya adım attığım sırada gelen mesajla telefonum titredi. Mesaja baktığımda midem kasıldı.

Sanmıyorum.

Telefonu cebime koymadan önce tekrar yazmaya başladığını gördüm. O yazmaya devam ederken, ben orada öylece durup, umutlanmamaya çalışarak bekliyordum.

Mesaj gelene kadar kahrolası bir asır geçmiş gibi hissetmiştim.

İşyerinde olacağım, salı günü daha iyi olur. Senin için uygun mu?

Bana uyar.

Telefonumu cebime atarken otelin ön kapısı açıldı ve McKleski kapıda belirdi.

"İçeri girmeyi düşünüyor musun yoksa geceyi dışarıda mı geçireceksin?"

Ters ters konuşuyordu ama bu beni rahatsız etmiyordu. Yanından geçip içeri girdim.

"Hangi seçeneğin daha rahat olacağından emin değilim."

"Muhtemelen veranda daha rahat olur. Sana bir yastık bile atabilirim."

“Her zaman misafirperver olduğunu söylerlerdi.”

“Senin de her zaman biraz serseri olduğunu söylerlerdi.”

“Serseri,” diye mırıldandım.

“Aynen öyle,” dedi. “Ama bana sorarsan bu sana hafif kalır.”

“Eh, neyse ki sana sormuyoruz.”

Söylediğime gülerек sırtımı sıvazladı.

“Kesinlikle öyle. Çünkü bana fikrim sorulsaydı söyleyecek çok şeyim vardı.”

“Mesela?”

Soruyu sorduğum anda pişman oldum. Bu kadın zehirli kelimeleriyle beni cehenneme kadar sürüklerken hiç tereddüt etmezdi.

“Ah, hayır. Seninle bu oyunu oynamayacağım.”

“Ne oyunu?”

“Hani şu *zavallı ben* tavrıyla ortalıkta surat asman için sana *daha fazla* sebep verdiğim oyun.”

“Ben surat asmam.”

“*Dedi kederli bir sesle.*”

Benimle alay ederken kahkaha attım.

“Aslında bilmeni isterim ki bugün iyi bir gün geçirdim.”

“Pekâlâ, aferin sana,” dedi. “Açsan mutfakta yemek var ama ben yatmaya gidiyorum, o yüzden gürültü yapma.”

“Emredersiniz, hanımefendi.”

Pazartesi günü gelip geçti.

Neredeyse tüm günü yatakta geçirmiştim ama McKleski'nin buna tahammülü yoktu. Öğleden sonra odamın kapısını yumruklayarak uyandırdı ve önüme bir ev işleri listesi fırlattı.

Yapılacaklar.

“Madem burada kalıyorsun,” dedi. “O zaman bir şeyler yap.”

Bütün işleri ya da en azından *yapabildiğim kadarını* yaptım. Temizlik, fotoğrafları asma, gıcırdayan kapıyı tamir etme... Bileğim berbat haldeyken kolay olmuyordu ve el işlerine pek alışık değildim. Yine de salı gününü beklerken kendimi bir şeylerle meşgul etmeye çalışıyordum.

Salı.

Sonunda salı akşamı saat beşe geldiğinde iki büyük pizzayla birlikte Kennedy'nin dairesine gittim. Pizzaların biri Madison'ın istediği gibi sadece peynirliydi, diğeri ise jambonlu ve ananaslı rezalet bir şeydi.

Tereddütle kapıyı çaldım, içeriden gelen ayak seslerini duyduktan sonra kapı açıldı ve minik bir enerji topu sırtıarak karşımda belirdi.

Kennedy görüş alanıma girerken, "Madison Jacqueline!" diye bağırdı. "Kapı açma konusunda ne demiştin ben?"

"Ah." Madison'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, ardından bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapıyı suratıma kapadı. Bir süre öylece bekledikten sonra kapı tekrar açıldı ve Madison kafasını uzatarak, "Kapıyı çalmalısın," diye fısıldadı.

Kapı yüzüme kapandığı gibi tekrar tıklattım.

"Kim o?" diye bağırdı Madison.

"Jonathan."

"Hangi Jonathan?"

Güldüm, pizzalar elimden kayarken kucağımda tekrar düzelttim. Ben cevap veremeden kapı tekrar açıldı ama bu kez karşımda Kennedy duruyordu.

Madison'ı omuzlarından tutup çektiği sırada, "Üzgünüm," diye mırıldanarak içeri girmemi işaret etti. "Şu yabancı alarmı meselesi üzerinde çalışıyoruz. Herkese çok güveniyor."

"Ama onun geldiğini biliyordum," diye itiraz etti Madison.

"Bundan emin olamazsın," dedi Kennedy. "En doğrusu her zaman kontrol etmektir."

Fikir belirtmek için ağzımı açtım ancak tavsiyemin hoş karşılanacağı bir yerde olup olmadığını bilmediğim için kendimi durdurdum. Daha pizza yemeden kovulmaya niyetim yoktu.

"Peki, şey... Bunları nereye koyalım?" diye sordum pizza kutularını göstererek.

"Ah, doğru ya. Mutfak masasına koyabilirsin."

Madison sanki yerini bilmiyormuşum gibi, "Ben sana yerini

göstereyim!” diye bağırdı. Hiçbir şey söylemeden beni götürmesine izin verdim. Kennedy kapıyı kapatıp peşimizden geldi. Kutuları masanın üzerine koyduğumda Madison hiç çekinmeden üsttekini açtı. Dehşete düşmüş gibi bir ifadeyle, “Bu iğrenç!” dedi.

“Ne oluyor?” Kennedy pizzaya baktığında güldü. “Jambon ve ananas.”

“Pizzanın üstünde neden *mevve* var?” diye sordu Madison.

Kennedy üstteki kutuyu kapatıp, diğerini açarken, “Çünkü lezzetli,” dedi. “Al, bu seninki.”

Madison omuz silkerek, bir dilim peynirli pizza alıp direkt kutunun içinden yemeye başladı. Kennedy de aynısını yapmak için yanına oturduğunda bunun normal olduğunu anladım.

Pizza diliminden bir parça ananas koparıp ağzına attı.

“Unutmamışsın.”

Madison’ın kendine çektiği kurudan bir dilim peynirli pizza alarak, “Elbette,” diye cevapladım. “Bu pizza yüzünden hayatım boyunca taşıyacağım bir yara izim var. Unutabileceğim bir şey değil.”

Sessizce kıkırdadıktan sonra bana uzun zamandır gördüğüm en içten gülümsemeyi sundu. Gözlerini kaçırırken, o ifade yüzünden silinip gitse de... Lanet olsun, az önce gülümsemişti işte.

“Sarmısaklı ekmeklerden de almalıydın,” dedi Madison. Sandalyesinin üzerinde ayağa kalktı, sanki onu göremeyeceğimden korkuyormuş gibi dikkatimi çekmeye çalışıyordu. “Ve tavuklardan!”

“Ah, onları sevdiğini bilmiyordum,” dedim. “Bilsem mutlaka alırdım.”

“Bir dahaki sefere,” dedi. Aynen böyle söylemişti, bunun tekrar olacağından hiç kuşkusu yoktu.

“Bir dahaki sefere,” dedim.

“Bir de kola,” dedi.

“Kola yok,” diye araya girdi Kennedy.

Madison annesine bir bakış atarak bana biraz daha yaklaştı. Dibime girince bağıırır gibi, “Kola,” diye fısıldadı.

"Annenin pek hoşuna gideceğini sanmıyorum," dedim.

"Sorun değil," dedi Madison. "Büyükbabama da kola içmem gerektiğini söylüyor ama o içmeme izin veriyor."

"Çünkü ona duygusal şantaj yapıyorsun," dedi Kennedy.

"Hiç de bile!" diye cevapladı Madison annesine bakarak. "Ona şantaj yapmıyorum!"

Kennedy alaycı bir şekilde güldü.

"Nereden biliyorsun? Şantajın ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Ne olmuş?" dedi Madison. "Şantaj mantaj yapmıyorum işte!"

Gülmemeye çalışsam da kendimi tutamadım. *Tanrım*, sanki kendisiyle tartışıyor gibiydi. Kennedy hep çok inatçı olmuştu ama benim de ondan geri kalır yanımda yoktu. Kavga ettiğimizde işlerin çirkinleşme sebebi buydu.

Kennedy, Madison'ın çenesinden tutup, yanaklarını sıkarak, "Ona üzgün yavru köpek bakışlarından atıyorsun," dedi. "Sonra da kola verirse *en çok* onu seveceğini söylüyorsun."

"Çünkü bu bir gerçek," dedi Madison.

"Bu duygusal şantaj."

"Ah." Madison yüzünü buruşturdu, annesi onu bırakınca bana doğru döndü. "Kök birasına ne dersin?"

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Üzgünüm."

Madison kaşlarını çatıp, masadan inerek buzdolabından bir kutu meyve suyu çıkardı.

Masaya aniden sessizlik çöktü ama Madison konuşmak istediği başka bir konu seçince kısa sürdü. O gevezelik edip, okuldan birinin bugün Göster & Anlat oyununda yaptığı bir şeyi anlatırken bu çocuğun en garip durumları bile kolaylaştırabildiğini fark ettim.

Madison yemeğini bitirdiğinde, "Git elini yüzünü yıka," dedi Kennedy. "Ödevini bitirdikten sonra oyun oynayabilirsin."

Madison aşağı atlayıp banyoya doğru koştu. Kennedy kalan yemekleri toplarken uzaktan su sesi geliyordu.

"Anaokulunda ödev mi yapıyor?" diye sordum.

Kennedy tekrar karşıma otururken, "Sadece birkaç çizim öde-

vi,” diye cevapladı. “S harfiyle başlayan üç şey çizmek falan. Zor değil ama resim yapmayı çok sevdiği için asla üç şey çizip bırakmıyor. Her seferinde koca bir resimli kitap gibi bitiriyor.”

Tanıdığım başka birine, parmaklarıyla masada ritim tutarken endişeli görünen annesine benziyordu. Kennedy her zaman kıpır kıpırdı ama bu enerjisini çoğu zaman yaratıcılığa çevirirdi.

“Hâlâ bir şeyler yazıyor musun?” diye sordum.

“Hayır.”

“Neden?”

Omuz silkti.

Bana bakmasını istiyordum. Bunun ikiyüzlülük olduğunun farkındaydım. Tamamen bencilceydi. Ondan çok fazla şey istiyordum. Tüm bu olanlardan sonra hak ettiğimden *çok daha fazlasını* istiyordum. Canını yakmıştım ve bunu geri alabilmeyi, onun sandığı gibi bir adam olabilmeyi diliyordum.

Masanın diğer tarafından uzanıp parmak uçlarımı hafifçe onunkilere değdirdiğim anda ellerini çekti. Ardından elleri masanın altında kayboldu, muhtemelen yumruklarını sıkıyordu. Buna hiç şüphem yoktu. Yine de yaptığım işe yaradı çünkü sonunda gözlerimin içine baktı.

“Ne yapabilirim?” diye sordum. “Ne istersen yaparım.”

Sesimin çok çaresiz çıktığının farkındaydım ama zaten *çok çaresizdim*. Terapistim büyük ihtimalle bunun sağlıksız olduğunu söyler, bağımlı olduğumu hatırlatırdı. Jack ise muhtemelen acınası bir orospu çocuğu olmayı bırakmamı isterdi. Cliff de sanırım tüm dünyanın parmaklarımın ucunda olduğundan bahsederdi. Fakat bana gerçekten inanan ilk kişi dünyanın en kötü insanıymış gibi yüzüme baktığında bunların hiçbir önemi kalmıyordu.

Kennedy bir anlığına tereddüt etti ama o bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Madison içeri girip elindeki kâğıdı aramızdaki masaya bıraktı.

“Daha fazla S harfine ihtiyacım var,” dedi. Kâğıdı on tane S harfiyle doluydu. *Çok başarılıydı.*

Kennedy kâğıdı inceleyip, “Saat,” dedi. Ellerini tekrar masanın

üzerine çıkarıp bir şeyi işaret etti. “Şuradaki *SKSI* kelimesini yanlış yazmışsın. İlk *S*’den sonra *A* harfi gelecek.”

Madison gider gitmez, tekrar şansımı deneyip masanın diğer ucundan Kennedy’nin ellerine uzandım. Ona dokunup ellerini avuçlarımın arasına aldığımda bu kez geri çekilmedi.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu sakince. “Altı yıl oldu, Jonathan. *Altı yıl.*”

“Biliyorum ama ben sadece...”

“Sen sadece *ne*? Seni hâlâ sevdiğimi mi düşünüyorsun?”

“Seviyor musun?”

Başını iki yana salladı ama bu bir inkâr değildi. Daha çok ona bu soruyu sormaya cüret ettiğim için sinirlenmişti.

Madison koşarak odaya girdiğinde ellerimi çektim.

Kâğıdındaki kelimeyi sildiği sırada, “Saksıyı nasıl hecelemiş-tin?” diye sordu. Kennedy tekrar hecelerken Madison yazdı, ardından kalemi elinden bıraktı. “Bitti!”

“Aferin sana,” dedi Kennedy. “Artık oyun oynayabilirsin.”

Madison bana döndü.

“Oyun oynamak ister misin?”

“Tabii ki,” dedim onu yatak odasına kadar takip ederken. Sanırım en doğrusu annesine biraz alan tanımamdı yoksa onu zorlamış olacaktım ve yumruğu yüzüme yiyecektim.

Erkekliğimden hiç şüphem yoktu. Bu yüzden oyuncak bebeklerle oynamaktan hiç çekinmezdim. Madison bana bir *Barbie* bebek uzattığında tereddüt dahi etmedim. Eğer istediği buysa ona gördüğü en iyi *Barbie* performansını sergileyecektim.

Madison oyuncak kutusunu karıştırırken ben de *Barbie*’yi inceledim. Kız kardeşimin küçükken oynadıklarından farklı görünüyordu. Bu *Barbie* bebek striptizciden çok bir bilim insanına benziyordu; tamamen giyinik ve saçları derli topluydu.

Başka bir bebeği havaya kaldırırken, “Buldum!” diye bağırdı Madison. Bebeğe baktığımda tanıdık beyaz mavi takımını ve sarı saçlarını görünce, donup kaldım. *Şu anda benimle dalga geçiliyordu.*

Beni bir oyuncak bebeğe dönüştürmüşlerdi. Daha doğrusu Breezeo'yu. Aksiyon figürü oyuncaklarından değildi, koleksiyon *Barbie* bebeklerindendi.

Yere oturup pat pat vurdu. Yanına gitmemi işaret ederken, "Ben Breezeo olacağım, *Barbie* de senin için Maryanne olabilir," dedi.

"Bekle, benim Breezeo olmam gerekmez mi?"

"Sen hep Breezeo'sun zaten, şimdi sıra bende."

Pekâlâ, buna karşı çıkamazdım.

"*Barbie*'nin saç rengi yanlış," dedim. "Maryanne bebeğin yok mu?"

"Yok çünkü o çok pahalı ama oymuş gibi davranabilirsin, öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap vermeme rağmen yeteneklerimden şüphe duyuyormuş gibi endişeli bir şekilde bakmaya başlamıştı. "Merak etme, bu iş bende."

Her şeyi o başlatmıştı. Neler olduğunu bilmiyordum ve bana herhangi bir talimat vermediği için doğaçlama yapıyordum. Sahneleri benim üzerimden kurgulayıp olay örgüsüne yön veriyordu. Birkaç kötü adamdan kaçarken aniden kendimizi okulda bulduk. Ben mezun oldum, ikimiz de pelüş hayvanlarının veterineri olduk ve bir anda dünya başkanlığına aday oldum.

Her şey çok komikti. *Madison* çok komikti. Ayrıca becerikliydi. Ama en sonunda dikkati dağıldı ve çizim yapmaya dönmek için bebeği bıraktı. Çok dikkatliydi, transa geçmiş gibiydi ve ben yanından ayrılırken, fark edip etmediğini bile bilmiyordum. Breezeo bebeğini alıp, koridordan geçerken başka bir odada hareketlilik gördüm.

Kennedy'nin yatak odası.

Üniformasını çıkarıp eşofman ve atlet giymişti. Yatağının kenarına oturmuş, saçını topluyordu. Kapıya geldiğimde duraksadım, özel alanını işgal etmek istemediğim için hâlâ koridorda gizleniyordum. Bana temkinli bir ifadeyle bakarken dikkati elimdeki bebeğe kaydı.

Ardından kahkaha attı.

Evet, gerçekten *kahkaha* attı.

“Senden rol yapmanı mı istedi?” diye sordu bebeği işaret ederek.

“Hayır, aslında beni *Barbie* olmaya zorladı,” dedim. “Yeteneklerimden pek etkilendiğini sanmıyorum çünkü pes edip çizim yapmaya geri döndü.”

Tekrar kahkaha attı.

Bu sesi sonsuza dek dinleyebilirdim.

Yanımdan geçip, yatak odasından çıkarken, “Üstüne alınma,” dedi. “Benden daha iyi bir iş çıkardığına eminim. Ben genelde kısa bir süre içinde seyirci konumuna düşüyorum.”

Kennedy oturma odasına doğru ilerledi. Kanepeye yerleşip, televizyonu açarken merakla onu takip ediyordum. Loş odada kıvrılıp sessizce kanalları gezdi. Güneş batmak üzereydi, bu da birazdan uyuyacakları anlamına geliyordu.

“Her gün çalışıyor musun?” diye sordum.

“Hafta içi çalışıyorum.”

“Hafta sonları izinli misin?”

“Genelde,” dedi Kennedy. “Maddie okuldayken çalışıyorum.”

“Peki, çalışmadığın zamanlar ne yapıyorsun?”

Aptalmışım gibi gözlerini devirdi. Sanırım bugünlük buraya kadardı.

“Gitsem iyi olur.” Madison’ın odasına döndüğümde hâlâ resim yaptığını gördüm. “Hey, Maddie.”

“Efendim?”

“Ben gidiyorum.”

Resim yapmayı bıraktı.

“Neden?”

“Çünkü saat geç oldu.”

“İyi ama neden burada kalamıyorsun?”

Çünkü yıllar önce her şeyi batırdım ve işleri tekrar yoluna koyabilir miyim bilmiyorum.

“Kalamam,” dedim. “Ama geri geleceğim.”

“Yarın mı?” diye sordu.

“Ah! Yarın değil. Ama çok yakında.”

“*Ne kadar yakında?*”

“İlk fırsatta geleceğim.”

“Tamam,” diye cevap verip resim yapmaya geri döndü. “Güle güle!”

“Güle güle, Maddie.”

Oturma odasına geri dönerken Kennedy dikkatle beni inceliyordu.

“Yarın sabah şehre geri dönmem gerekiyor,” dedim ön kapının önünde duraksayarak.

“Şimdiden gidiyorsun,” dedi sert bir tonla. Neredeyse suçlayıcı bir tavırla konuşuyordu. “Bilmem gerekirdi.”

“Geri geleceğim.”

“Eminim gelirsin.”

Bana inandığını sanmıyordum.

Her ne kadar kalıp onu ikna etmek istesem de kendimi ispat edene kadar bana inanmayacağını biliyordum. Bu yüzden evden çıkıp kapıyı kapadım ve kilitlediğini duyana kadar orada bekledim.

“Pekâlâ, en sevdiğim müşterim...”

Bu sözleri duyduğum anda McKleski’nin mutfak kapısında duraksadım. *Cliff*. Sabah güneşi otelin alt katından içeri giriyor ve yaşlı kadın klimaya güvenmediği için ortalığı rahatsız edici derecede ısıtıyordu. *Cliff* mutfak masasında oturmuştu, omlet gibi bir şey yerken gözlerini tabağının yanındaki *Blackberry*’den ayırmıyordu.

McKleski mutfağın diğer tarafında bulaşık yıkamakla meşguldü, sabah *Cliff*’e kahvaltı hazırlarken kullandığı tavayı ovalıyordu. *Ne oluyordu böyle?*

Emin olamadığım için, “Benimle mi konuşuyorsun?” diye sordum.

“Başka kiminle konuşuyor olabilirim ki?”

Karşısına otururken, “Bilmem,” diye mırıldandım. “Herkes olabilir.”

Dikkatle yüzümü inceleyerek bana baktı. Ne aradığını biliyordum. *İşaretleri*. Bok gibi göründüğüme emindim. Tıraş olmaya bile tenezzül etmemiştim. Ama bugün o işaretleri görmeyecekti. Sarhoş olabileceğimi düşündüğü için ona *siktir git* demek istedim ama şüphelendiği için onu suçlayamazdım, öyle değil mi?

Defalarca kez sıçıp batırmıştım.

“Nasılsın?” diye sordu Cliff.

“Ayıgım,” diye mırıldandım.

“Bunu görebiliyorum,” dedi. “Başka?”

“Biraz yorgunum,” dedim tabağına bakarak. “Biraz da açım.”

“Sevgili ev sahibenin sana seve seve kahvaltı hazırlayacağına eminim.”

“Hayır,” diye araya girdi McKleski. “Hazırlamam.”

Cliff hiç oralı olmadan omletinin son lokmasını ağzına attı.

“Ya da hazırlamazmış.”

“Sorun değil,” dedim. “Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Cliff çatalını bıraktı. “Bu doğru olsaydı çoktan işsiz kalmıştım.”

“Her neyse. Burada ne işin var? Kaldığım yeri nereden öğrendin?”

“Burası küçük bir kasaba,” diye cevap verdi. “Pek fazla seçenek yoktu. Aramalarıma cevap vermediğin ve randevun olduğunu unutup unutmadığından emin olmadığım için geldim. Tek başına gitmek zorunda kalma diye peşine takılayım dedim.”

“Unutmadım,” dedim. “Ayrıca teşekkürler.”

“Yine de bilgin olsun diye söylüyorum, yeni bir asistan alırsan programınla ilgilenmek zorunda kalmam. İşlerine yardım edecek birini bulmayalı bir yılı aşkın süre geçti. Hâlâ son adamı *neden* kovduğunu anlamış değilim.”

“O adam bir keşti.”

“Sen de kokain bağımlısıydın.”

“Hırsızlık yapıyordu.”

“Ne çaldı? Uyuşturucularını mı?”

Buna cevap vererek onu onurlandırmayacaktım.

Bu doğruydu ama yine de sikik bir varsayımıdı.

“Artık gidebilir miyiz?” diye sordum. “Bugünün bitmesini istiyorum.”

“Hah, bugünlerde *daha az* huysuz olursun sanıyordum.”

“Öyleyim. Ben sadece... Bilmiyorum.”

“Tam senlik bir durum.” Cliff telefonunu tutup, sandalyesini geriye iterken McKleski onun boş tabağını aldı. “Kahvaltı harikaydı. Teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen,” dedi McKleski gülümseyerek. “Bir şeylerin kıymetini bilenlere yemek hazırlamak benim için bir zevk.”

Bu söylediğini duymazlıktan geldim.

Cliff ayağa kalkıp onu takip etmemi işaret etti. Dışarı çıkana kadar bekledikten sonra, “Dostum, bu kadın sana çok zorluk çıkarıyor mu?” diye sordu.

“Hem de her zaman,” dedim. “İlk tutuklanmamda polisi arayan *oydu*.”

Cliff şık, siyah bir Sedan arabaya yaklaşırken güldü.

“Güzel araba,” dedim.

“Kiraladım,” dedi. “Buraya araba çağırıp yerini ifşa etmek istemedim.”

“Minnettarım.”

“Sadece işimi yapıyorum,” dedi. “Atla hadi, ben sürerim.”

Yolcu koltuğuna oturdum.

Arabam vardı. Şehirde özel bir garaja park etmişim. Çekimler başladığında lazım olursa diye çekirtmişim ama doktor izin verene kadar araba kullanmamam gerekiyordu. *Düz vitesti*.

Şehir buradan iki saat uzaklıktaydı. Trafik olursa üstüne bir

saat daha ekleniyordu. Sağlık merkezine vardığımızda Cliff arabayı valeyeye bıraktı. Weill Cornell. *Ortopedi*. Bir sürü insanın yanından geçip, yedinci kata çıkarken başımı eğdim, doğruca ortopedi cerrahının beni beklediği ofise gittik.

Bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Herkes içeri girip, bekleme odasını atlayarak hemen muayene olamazdı. Bu sahip olduğuma şükrettiğim bir ayrıcalıktı, özellikle de bugün. Burada olduğum ve bununla uğraştığım için zaten yeterince gergindim. Beklenti ve paranoya bunu daha da çekilmez bir hale getirebilirdi.

Doktor ayağa kalkıp elini uzattı. "Bay Cunning, nasılsınız?" Kolumdaki sargıya rağmen elini sıkmamı bekliyordu.

"İyiyim," dedim uzattığı elini görmezlikten gelerek. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum."

"Görev adamı," diye cevap verdi doktor. "Bunu sevdim."

Daha fazla vakit kaybetmeden beni direkt röntgene gönderdi. Bileğimi muayene ederken canım çok acımış, kolumdan parmak uçlarıma kadar yakıcı bir sızı yayılmıştı.

"Pekâlâ, iyi haber şu ki kemiklerinizde kayma olmamış. Bu yüzden ameliyat olmanıza gerek yok gibi görünüyor," dedi doktor. "Kötü haber ise önümüzdeki birkaç hafta boyunca kolunuzun alçıda kalacak olması."

"Harika," diye mırıldandım parmaklarımı esneterek.

Cliff ofisin bir köşesinde *Blackberry*'siyle uğraşırken, "Kaç hafta?" diye sordu.

"Net bir şey söylemek zor. Tahminimce dört hafta," diye cevapladı doktor.

"Yani bir ay daha mı?" dedi Cliff.

Doktor, "Evet," diyerek onayladı. "Daha sonrasında bir süre ergoterapiye ihtiyacı olacak gibi görünüyor."

"Peki, alçıyı çıkaracak mısınız?"

"Evet."

"Bildığımız iyi oldu," dedi Cliff. "İyileşme sürecini hızlandırmanın bir yolu var mı?"

"Eh, mucizevi bir tedavi yolu yok ama yardımcı olabilecek bazı şeyler var. Vitamin. Kalsiyum. Egzersiz."

"Yani stres topu alıp süt içmek gibi mi?"

"Aşağı yukarı evet," dedi doktor. "Yeşillikler de dahil."

Sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda karşılıklı konuşuyorlardı. Şişmiş bileğime sinirle bakarken parmaklarımı oynattım.

"Her neyse, sizi hazırlayalım," dedi doktor. "Böylece taburcu olabilirsiniz."

Beyaz, sade bir alçı taktı. Süslü ve renkli şeylerle uğraşmadan basit bir alçıyla beni taburcu etti.

Cliff'in kiralık arabasının yolcu koltuğuna oturduğum anda boş boş konuşmaya başlamıştı. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde alçın çıkmış olursa muhtemelen beklenenden daha kısa sürede tekrar çekimlere başlayabilirsiniz."

Blackberry'sini karıştırıp, takvimini kontrol ederken onu izledim.

"Öyle mi dersin?"

"Hareketli sahneleri halledecek bir dublörün var, o yüzden tek ihtiyaçları olan sesin." Gözlerini bana dikti. "Ve tabii ki o güzel yüzün."

"Tabii ki," diye mırıldandım. Bunun egomu zedelemesine izin vermemeye çalışıyordum ama ne yazık ki yapamıyordum. Oyunculuk, replik ezberlemekten çok daha fazlasıydı. "Peki, ya Serena?"

"Ne olmuş ona?" dedi Cliff.

"Rehabilitasyonda."

"Ee?"

"O doksan gün rehabilitasyundayken önümüzdeki ay çekimlere nasıl başlayacağız?"

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Gerçekten o kadar dayanabileceğini düşünüyor musun?"

"Sen düşünümüyor musun?"

“Sen hiçbir zaman dayanamamıştın,” dedi. “Dibe vurduğun âna kadar.”

“Sence o, dibe vurmadı mı?”

“Hayır, hem de hiç vurmadı. Şu anda orada olmasının tek sebebi stüdyonun zorlamış olması,” dedi. “Ama sen bunu dert etme, ben onunla ilgilenirim. Şu anda iyileşmene bak yeter.”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

YASADIŐI RANDEVULAR

GEÇMİŞ

Amerikan Bağımsızlık Savaşı sırasında, Aaron Burr'la bir İngiliz askerinin eőı arasında yasak bir ilişki varmış.

Kıza bu hikâyeyi anlattın.

Bunun ona daha iyi hissettireceğini düşünmüştün.

Kız sana Aaron Burr'ın kim olduğunu sordu.

Güldün. Alexander Hamilton'ı öldüren adamı bile bilmiyorken Fulton Edge'de nasıl hayatta kalabildiğini bilmiyordun ama bir şekilde kız bunu başarıyordu. Hatta belki *başarılı* bile olabiliyordu. Çok çalışıyor ve derslerini geçiyordu. Bu sırada sen derslere hiç dikkatini vermemene rağmen tüm sınavlarından çok iyi notlar alıyordun.

Fakat artık derslere gitmeye başlamıştın. Hem de her gün.

Bunun sebebi okuldan atılmak istememen olabilirdi. Sonuçta buraya kadar gelmiştin ve sonuna kadar gidebilirdin. Ya da sırf *onunla* birlikte olabilmek için gidiyordun.

İkinizin de mezun olmasına bir ay kalmıştı. Tüm eğitim yılı âdeta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Yılın büyük kısmında sessizce dolaşmış, fısır fısır konuşmuş ve kızın babasından habersiz, gecenin karanlığında gizli randevulara çıkmıştınız. Babası seninle görüşmesini yasaklamıştı. Senin ona beladan başka bir şey getirmeyeceğini söylüyordu.

Sorun şuydu ki kız zaten bunu biliyordu.

Bu ona engel olmak için yeterli değildi.

Kızın evinin yanındaki parkta, piknik masasında kızın yanına

otururken, "O halde Vassar,* ha?" diye sordun. Hava kararmış, saat gece yarısına yaklaşırken *Jül Sezar*'ın baştan sona provasını yeni tamamlamıştınız. Üç hafta sonra Tiyatro Kulübü bu oyunu mezuniyet şenliklerinin bir parçası olarak sahneleyecekti. "Liberal Sanatlar." Eminim babanın çok hoşuna gitmiştir."

"Tabii. Bana seninle yattığımı öğrendiğinde baktığı gibi baktı."

Tanrım, bunu hiç ama hiç iyi karşılamamıştı. Gidip patronuna şikâyet edecek kadar öfkelenmişti. Senin babansa oğlunun *bir kızla yatmaktan* daha kötü şeyler yaptığını söyleyerek aldırış etmedi. Tabii ki kızın babası artık işinden pek memnun değildi.

Kız gelecek yıl Vassar Üniversitesi'ne gitmeye karar vermişti. Sen ise hâlâ hiçbir karar vermemiştin. Üniversiteye gitmek *istediğinden* bile emin değildin. Hayallerin vardı ama bunların arasında Princeton'da hukuk okumak yoktu. Her nasılsa Princeton'a başvuru bile yapmamışken kabul almıştın. Bu işin altında da baban vardı.

"Tebrik ederim," dedin. "Orası harika bir okul."

Gelecek hakkında pek konuşmazdınız. Aranızdaki bu ilişkiye bir isim bile koymamıştınız, birbirinize hiçbir şeyin sözünü vermemiştiniz.

Sen söz vermezdin. *Asla*.

Ancak gelecek tüm hızıyla yaklaşıyordu. *An* geçmek üzereydi. Ve aranızdaki bu şey her neyse bundan etkilenecekti.

Kız omzuyla seni dürttü.

"Beni görmeye gelecek misin?"

"Kesinlikle ara sıra uğrayacağım."

"Gelsen iyi edersin," dedi kız. "Seni özleyeceğim."

Duygusallaştığı için konuşurken sesi çatlamıştı.

Piknik masasından kalktın. Kızın elini tutup, ayağa kaldırıırken, "Daha birkaç haftamız var," dedin. "Bu geceyi bunun için endişelenerek heba etmeyelim."

El ele tutuşarak yürümeye başladınız. Yakınlarda, parkın çıkı-

* Vassar Üniversitesi, liberal sanatlar üzerine ders veren özel bir okuldur. (ç.n.)

** Liberal Sanatlar, öğrencilerin ilgilendikleri çalışma alanlarını takip etmelerini sağlayan geniş çaplı bir çalışma programıdır. Genellikle tarih, kültürel ve sosyal antropoloji, felsefe gibi sanat ve beşerî bilimlere odaklanır. (ç.n.)

şında bir otel vardı. Sahibi huysuz, orta yaşlı bir kadındı ve burada buluştuğunuz gecelerde karşılaştığınız nadir insanlardan biriydi. Otel bu gece karanlıktı. Çarşafı bir ipe serip sabaha kadar kuruması için bırakmışlardı.

Çarşaflardan birini kaptın.

Suyun kenarında, çimlerin üzerine serip kızı da üzerine yatırdın. Burası piknik alanından uzak olduğu için yalnız olacağınızı biliyordun. Bu geceyi daha fazla heba etmek istemiyordun. Onunla sevişmeden önce kızın kıyafetlerini tek tek çıkarırken onu kışkırtmak, tadına bakmak için oyalanıyordun.

Sen de onu özleyecektin.

Bunu kelimelere dökmedin ama kız bunu biliyordu. Her öpücükte, kalçalarının her hareketinde hissediyordu. Kızın içine girdiğinde onu güldürdün. Altında inlerken ne kadar güzel göründüğünü söyledin.

İşiniz bittikten sonra da kızın üstünden kalkmadın, boynuna öpücükler kondurarak nefesini düzene sokmaya çalıştın. Artık öperken iz bırakmamaya dikkat ediyordun.

Su kenarının yakınlarında bir hışırtı duyduğunuz sırada karanlıkta gölgelerin hareket ettiğini gördünüz. Etrafı yalnızca ay ışığı aydınlatıyordu. Gelen her neyse yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Senin üzerine doğru geliyordu.

Kız bunu fark ettiğinde çığlık attı. O keskin ses gecenin sessizliğini yarıp geçerken gölgelerin arasındaki şey de öttü.

VAK VAK

Kız seni üzerinden itti. Sen o kadar çok gülüyordun ki kızı sakinleştiremiyordun. Kız çığlık çığlığa kaçarken, çarşafı altından çekip aldı. İyice sarınıp kıyafetlerini etrafa saçtı.

“Sadece bir ördek,” dedin çimenlerde cırılçıplak yatarken. Ördek kızın çıkardığı gürültüye tepki olarak deli gibi vaklayıp üzerine koştuğunda hâlâ gülüyordun.

“Ördek mi?” dedi. “Ne istiyor bu? Aman Tanrım, beni takip ediyor. Neden beni takip ediyor?”

“Muhtemelen açtır,” dedin.

“Oradan bakınca yemek gibi mi *görünüyorum?*” diye sordu ördeği kovmaya çalışırken. “Evine dön, Daffy.”

Ayağa kalkıp kıyafetleri topladıktan sonra kızinkileri ona fırlattın. Ördek paytak paytak suya doğru ilerledi. Ama artık çok geçti. Kız çok gürültü çıkarmıştı.

Tekrar bir hareketlenme oldu. Daha fazla ördek geliyordu.

Kız elinde kıyafetleriyle otele doğru koşmaya başladı. Sen de onu takip edecektin ama aniden bir ışık yolunu kesti. Bir el feneri. Orada biri olduğunu anlayınca, donup kaldın. Kız otelin arka bahçesine saklanmıştı ama sen çok uzun süre tereddüt ettin. Fenerin ışığı seni bulduğunda, “Polis! Ellerini kaldır!” diye seslendi biri.

Kıyafetlerin yere düştü. Çırılçıplak halde orada duruyordun, polis memuru yanına yaklaşırken ellerinle önünü kapattın. Seni kelepçelemeden önce giyinmeni söyledi.

Kız gölgelerin arasından çıkmaya yeltendi. Polis onun orada olduğunu bilmiyordu. Ama sen biliyordun, çıkmaması için uyarır gibi başını iki yana salladın.

Oteli işleten kadın sesleri duyup polisi aramıştı. Arazisine izinsiz girdiklerini söylemişti. Arka verandasında durmuş, tutuklanmanı izliyordu.

Uluorta çıplaklık.

Ve sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Kıyafetlerini bırakıp, üzerinde çarşafı koşarak eve dönmüştü. Annesi uyanıktı ve kızın içeri girdiğini duymuştu. Yani kadın, kızının aylardır geceleri gizli saklı çıktığını bilmesine rağmen bu konuda tek kelime bile etmemişti. *Anneler bilirdi.* Dünyanın senden ayırmaya çalıştığı bir çocuğa âşık olmak nasıldı, biliyordu. Annesi kızının eve döndüğünden emin olmak için geceleri uyumayıp onu dinlerdi ama bu sabah daha farklıydı. Kadın bunu hissetmişti. Kız da itiraf etti. Senin tutuklandığını söyledi. “Endişelenme,” dedi annesi. “Ben ona yardım ederim.”

* Daffy Duck ya da Ördek Daffy, Warner Bros'un çizgi film dizileri olan Looney Tunes ve Merrie Melodies'deki bir çizgi film karakteridir. (ç.n.)

ON ÜÇ

KENNEDY

Bu gece dışarı çıkmak ister misin?

Telefonumdaki mesaja bakıp, nasıl cevap vereceğimi düşünürken parmaklarım dalgın dalgın ekrana dokunuyordu. Evet? Hayır? Evet? Hayır? *Offf*. Uzun bir bahane mesajı yazdıktan sonra inleyerek sildim. Ardından saçma sapan bir şeyler yazıp onu da sildim. Daha sonra direkt *hayır* diye yazdım ama kendimi suçlu hissedince, *elbette* diye değiştirip bir aptal gibi gönder tuşuna bastım.

Mesaj baloncğunun altında gönderildi yazdığı anda kendimi tokatlamak istedim. Şimdiden pişman olmuştum.

Yüzümü buruşturarak, kendimi bundan kurtaracak bir bahane yazmaya başlarken, “Senin sorunun ne?” diye sordum kendi kendime.

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duydum.

“Nereden başlasam bilemiyorum.”

Bu ses beni hazırlıksız yakalamıştı. O kadar yakınımıdaydı ki sıcak nefesinin âdeta tenimde dolaştığını hissedebiliyordum. İçim ürperdiğinde telefonu tir tir titreyen ellerimin arasından kaçırdım. Telefon kaydı ve koridorun sert zeminine yüzüstü düştü. Yere çarptığında irkildim ama *onun* yüzünden telefona uzanamadım.

Jonathan.

Tam orada, mağazada duruyordu ve aramızda sadece bir karış mesafe vardı. O kadar yakınımıdaydı ki onunla göz göze gelmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. Kalbim hain bir sersem gibi bir anlığına durduktan sonra tekrar atmaya başladı. Göğüs kafesi-

me öyle bir saldırıyordu ki sanki iç organlarım akıl sağlığıma savaş açmış gibiydi.

Jonathan bildirim gelen telefonumu yerden aldı. Ben onu durduramadan ekrana baktı ve donup kaldı. Ardından gözlerine bir ifade yerleşti. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu. *Aman Tanrım.*

“Kırılmış, öyle değil mi?”

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı.

“Ha?”

“Telefonum.”

“Ah, şey... Hayır.” Silkelenip telefonu bana uzattı, ekranı hâlâ sağlamdı. “*Andrew* her kimse, senin bir saat söylemeni bekliyor.”

Seni ne zaman alayım?

Mesaj net bir şekilde ekranda görünüyordu. Midem altüst olmuştu ve ellerim hâlâ titriyordu. Sorusuna cevap vermeden telefonu arka cebime attım.

“Burada ne işin var?” diye sordum. “Kasabadan ayrıldığını sanıyordum.”

“Gittim,” dedi. “Sana geri döneceğimi söylemiştim, değil mi?”

“Evet ama *bu kadar* çabuk döneceğini bilmiyordum. Gittiğini bile fark etmedim. Hem bana neden söyledin ki?”

“Bilmen gerektiğini düşündüm.”

“Neden?”

O da anlamamış gibi omuz silkti. İkimiz de buna anlam veremedi, yanımızdaki reyondan bir kadın sesi yükselerek adımı söyledi. *Bethany*. Paniklemeye başladığım için fazla düşünmeyip anlık bir tepkiyle hareket ettim.

Jonathan’ı yakaladım ve kolunu sıkıca tutarak aceleyle yürümeye başladım. Onu reyondan aşağıya, kızın sesinden uzağa sürükleyip, arka taraftaki küçük bir depoya iterken bana direnmedi. İçeri girip kapıyı arkamızdan kapadım ve bizi zifiri karanlığa hapsettirdim. Jonathan’ı artık göremiyordum ama tam yanımda kendini bana doğru bastırıldığını, elinin kalçamda olduğunu hissedebiliyordum. Dokunuşu paniğimi arttırmıştı. Ondan uzaklaşıp aramıza mesafe koydum.

“Neden buradasın?” diye sordum alçak bir sesle. “Burada olmaman gerekiyor.”

“Ben, ah...”

Bethany kapının diğer tarafından, “Kennedy?” diye seslendi. “Burada mısın?”

“Konuşma,” diye tısladım Jonathan’a. “Nefes bile alma.”

Hızlıca dışarı çıktım ve Bethany’yle yüz yüze geldiğimde kapıyı arkamdan aralık bıraktım. Kaşlarını çatarak arkamdaki karanlık odaya baktı.

“Ne yapıyorsun?”

“Sayım.”

“Karanlıkta mı?”

“Evet, ben, şey... *Aynen*.” Arkama bakıp tekrar ona döndüm. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Marcus seni bulmamı söyledi.” Sahte bir ifadeyle suratını astı. *Aman Tanrım*. “İki hafta sonraki cumartesi günü için izin istedim ancak yerime bakacak birini bulursam izin vereceğini söyledi.”

“Yerine bakmamı mı istiyorsun?”

“Lütfen...” Altdudağını sarkıttı. “Normalde bu iyiliği istemezdim ama bu çok önemli!”

“Tamam.”

“O hafta sonu Breeze-Con var ve *Hayalet’in* onuncu yıldönümü için büyük bir şey düzenliyorlar.”

“Tamam.”

“Muhtemelen sana aptalca geliyordur, biliyorum ama...”

“Tamam dedim. Git hadi. İyi eğlenceler.”

“Ciddi misin?”

“Ciddi olmasam söylemezdim.”

Çığlık atarak bana sarıldı.

“Teşekkür ederim, Kennedy! *Aman Tanrım*, sen harikası!”

“Rica ederim,” dedim onu başımdan atarak. “Ben işime döne-yim, bilirsin işte.”

Kafamla depoyu işaret ettim.

Gözlerini kıstı.

“Gerçekten ne yapıyorsun?”

“Hoşça kal, Bethany.”

Depoya geri dönüp, kapıyı çarparak kapadım ve kapıya yaslandım.

Jonathan’ın keyiflendiği sözlerinin her hecesinden belli oluyordu.

“Tıpkı senin lisedeki halin gibi. Ne kadar korkutucu olabilir ki?”

Gözlerimi devirirken, yanımdaki duvarı yoklayarak ışığı açtım. Çok aydınlık değildi ama onun bir koliye yaslanmış halde sırtıttığını görebiliyordum.

“Hayran kurguları yazıyor,” dedim. “Hem de hikâyelerine kendini eklediği türden.”

Gülümsemesi genişledi.

“Breezeo’dan bahsetmiyorum. Hayır, Johnny Cunning hayran kurgularından bahsediyorum. *Erotik*.”

Gözlerinde endişenin ilk titreşimlerini gördüm ama yine de gülümsedi. “Sen de yazıyordun.”

Gözlerimi devirdim.

“O tamamen farklı bir şey.”

“O sadece fantezileri olan bir kız,” dedi. “Saklayacak bir şey yok.”

“Doğru ama sence bunu içinde tutar mı? Hadi ama! İdolü iş yerine geliyor. Kurgusunu gerçeğe dönüştürecek tek şey kafede çalışmamız olurdu. Sen daha kapıdan çıkmadan *tüm* sosyal medyaya yayılmış olurdu. Ama demek istediğim, istediğin eğer *buysa...*”

Başını iki yana salladı.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Lahana,” dedi.

“Lahana mı?”

“Buraya gelmemin sebebi buydu. Lahana almam gerekiyordu.”

“Ah.”

Tek söylediğim bu oldu.

Ortama tekrar sessizlik çöktü.

Tuhaftı.

Burada hiç pencere olmadığı için oda çok küçükmüş gibi his-

settiriyordu. Sadece ikimiz vardık. Bunca zaman sonra bir araya gelmiştik ve aynı havayı soluyorduk, oda ağzına kadar gergin bir sessizlikle doluydu. Söylenecek çok şey vardı ama hiçbir kelime aramızdaki soğukluğu yok edecek kadar güçlü değildi.

“Keşke her şey bu kadar garip olmasaydı,” dedi sonunda. “Keşke bu kadar mesafeli olmasaydın.”

“Evet, insanlar ayrıldıklarında böyle olur.”

“Biliyorum, keşke bir yol olsaydı da biz...”

“Biz ne?”

Soruma hemen cevap vermedi, sanki açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi başka tarafa baktı. *Unutmak? Hayatımıza devam etmek? Yeniden başlamak?*

“Biz,” dedi. “Keşke sadece *biz olabilseydik.*”

Böylesine yetenekli bir aktöre göre bana karşı kendini ifade etmekte hiç iyi olmamıştı. Fakat benim de ondan bir farkım yoktu. Belki de o yüzden bu kadar uyumluyduk. Jonathan canlandırdığı karakterler aracılığıyla konuşurdu ve bense... Eh, eskiden *yaratırdım*. Her zaman aynı fikirde gibiydik, ta ki bir gün artık olmayana dek. İletişim kurmak için bu denli mücadele ettikten sonra aynı noktaya geri dönmenin bir yolu yoktu.

Fakat bir süre için biz sadece... *Bizdik.*

Bu da dünyadaki en rahatlatıcı histi.

Bunu kaybettiğimizde ise en kafa karıştırıcı hisse dönüşmüştü. Ruhumun bir parçasını kaybetmek gibiydi.

“Özür dilerim,” dedi tekrar bana bakarak.

“Daha kaç kez özür dileyeceksin?”

“Sen bana inanana kadar kaç kez dilemem gerekirse.”

“İnanıyorum,” dedim. “Sana inanıyorum.”

“İnanıyor musun?”

“Evet, inanıyorum.”

Bunu söylediğimde bakışlarını bana doğru çevirdi. Cevap vermedi ama tepkisini içinde tuttuğunu görebiliyordum.

“Her neyse. Fark edilmeden önce seni buradan çıkarmalıyız,” dedim kapıdan uzaklaşırken. “Senin için lahananı ben alabilirim.”

Tam dönüp gidecekken, yaslandığı koliden uzaklaşıp kolumu yakaladı. Kaskatı kesildim, beni kendine çektiğinde titrek bir nefes verdim. Kısa bir an için olduğum yerde kalmamı sağladı. Sadece bir nefes kadar uzağımdaydı; yani öylesine yakındı ki parmak uçlarımda dursam ve bunu yapmayı istesem dudaklarının tadına bakabilirdim.

İstiyordum.

Ya da derinlerde bir parçam bunu istiyordu çünkü içimde beni teşvik eden bir kıpırtı vardı. Bana dokunduğu anda sarhoş olmuş gibiydim. Fakat, "Bir de süt almam lazım," dediğinde tüm o sarhoşluk hissi kaybolmuştu.

Sesi, daha doğrusu kelimeleri beni kendime getirmişti.

"Süt."

"Evet," dedi kolumu bırakarak. "Eğer senin için sakıncası yoksa."

"Ah, tabii. Hiç sorun değil."

Dışarı çıktığımda peşimden geldi. Mağazanın ortasında yön değiştirip, çıkışa doğru ilerlerken ben de ihtiyacı olan şeyleri almaya gittim. Delice bir çılgılık duymadığım için dışarı çıkmayı başardığını varsayıyordum.

Bethany kasada *Hollywood Günlükleri*'nin son sayısını karıştırarak, oyalanırken, etrafında olup bitenlerden habersizdi.

Lahana ve sütü bankoya bırakırken, "İlginç bir şey var mı?" diye sordum.

Bethany iç geçirerek magazin dergisini bir kenara fırlattı. "Pek sayılmaz. Yemin ederim ki Johnny Cuning buhar olup uçtu sanki. Kimse onu *hiçbir yerde* görmemiş."

Gözlerim çıkışa doğru kaydı, dışarıda saklandığını belli belirsiz görebiliyordum.

"Eminim bir yerlerde gizleniyordur."

"Umarım öyledir," dedi. "Off, bir çukurda ölüp gitmemiştir umarım. Bu berbat olurdu."

O malzemeleri kasadan geçirirken, "Evet, doğru," diye cevap verdim.

Ödemeyi yaptığımda dergiyi tekrar eline alıp okumaya devam

etti. Dikkati dağılmışken, dışarı çıkıp poşeti Jonathan'ın olduğu yere götürdüm.

"Al," dedim poşeti uzatarak. "Süt ve lahana, artık gidip ördekleri besleyebilirsin ya da bunlarla her ne yapacaksan."

Jonathan sessizce güldü.

"Bunlar benim için. Doktorun talimatları."

"Korkunç."

"Ah, daha kötüsü de olabilirdi."

"Öyle diyorsan," diye mırıldandım saatime bakıp. "İşe dönmeliyim."

Tam mağazaya geri döneceğim sırada bana seslendi.

"K?"

Ona baktım, kelimeler dilimin ucuna kadar gelmesine rağmen konuşmayı başaramıyordum. Yüz ifadesi beni afallatmıştı; sanki kendini parçalıyormuş gibi kırılgan bir hali vardı.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Başımı salladıktan sonra tereddüt ederek, "Lahanayı yemekten vazgeçersen eminim Maddie ondan kurtulmana seve seve yardım eder," dedim.

Gülümsedi. Bu gerçek bir gülümsemeydi, sanki bu teklifim karşısında içini büyük bir mutluluk kaplamış gibi bilinçsizce yapılmıştı. Başka bir şey söylemedim, cevap vermesini de beklemedim. Onun yanında olmak bariz bir şekilde duygularım için tehlikeliydi. *Akıl sağlığım için tehlikeliydi.*

Mağazaya dönüp Bethany'nin kasasının önünden geçtim. Elindeki dergiyi bırakıp bana baktı. "Sen daha az önce çıkmadın mı?"

"Kapının önüne çıktım," dedim. "Vardiyamın bitmesine daha bir saat var."

"Aldıklarını ne yaptın?"

"Arabama koydum."

"Sütü de mi?"

"Şey... Evet."

"İyi de süt sıcakta bozulmaz mı?"

“Muhtemelen bozulur.”

Bana ters ters bakarak, “Yemin ederim ki bazen *çok* tuhaf oluyorsun,” diye mırıldandı.

“İptal etmeliyim.”

“Öyle bir şey yapmamalısın.” Meghan’ın sert ve net ses tonu, *sakın benimle tartışmaya kalkma* der gibiydi. “Yapman gereken tek şey adamı bir deneme sürüşüne çıkarmak, bilmem anlatabildim mi?”

“Meghan...”

“Ciddiyim,” dedi. “Sadece nasıl çalıştığına bakmak için sokakta hızlıca bir tur atacaksın, böylece motoru biraz hırıldayacak.”

“Ne zamandan beri Drew yanlısısın?”

“Değilim.” Yüzünde iğrenir gibi bir ifade belirdi. “Orgazm yanlısıyım ve senin uzun zamandır orgazm olmadığını biliyorum.”

Söylediğine güldüm. Ta ki minik bir ses, “O da ne?” diye sorana kadar.

Maddie mutfak masasında Meghan’ın karşısına oturmuştu ve bacaklarını sallayarak önündeki kâğıda içini döküyordu.

Mutfak tezgâhına sırtımı yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Ne neymiş?”

“Meghan halamın söylediği şey,” dedi Maddie. “Orga bir şey. Ne o?”

Bize *orgazmın* ne olduğunu sormak üzere olduğunu anlayınca, “Organizma,” dedim pat diye.

“Bilimsel bir kelime,” dedi Meghan. “Canlı şeylere verilen isim, yani yaşayan her şeye.”

Maddie bakışlarını çizdiği resimden ayırıp, kaşlarını kaldırarak, “Sende o şeylerden yok mu?” diye sordu. “Hem de uzun zamandır?”

Sandalyesinin yanında durdum ve saçlarıyla oynarken, “Eh, *sen* varsın,” dedim. “Sen son derece canlısın. Başka bir şeye ihtiyacım yok. Meghan’ın bahsettiği o çılgın *organizmalara* bile.”

Maddie bu cevaptan oldukça memnun olmuş bir şekilde resim yapmaya geri döndü. Meghan da yarı özür dileyen, yarı acınası bakışlarla beni izledi. Gözlerimi devirerek Maddie'nin göremeyeceği bir yerde ona el hareketi çektim. "Sanırım giyinsem iyi olur."

"Seksi bir şeyler giy!" diye bağırdı Meghan.

Aksine sade bir şeyler giymiştim: Dar kot pantolon, siyah babetler, siyah gömlek. Saçlarımı tarayıp koyu renkli buklelerimi salık bıraktım ve çok az makyaj yaptım. *Oldu işte.* Meghan burun kıvrırsa da düşüncelerini kendine sakladı.

Maddie elindeki kâğıt ve kalemi bana doğru uzatarak, "Anne, yıldızlarımı çizebilir misin?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdim. Ne çizdiğinden pek emin olmasam da ufuk çizgisini kolayca seçebiliyordum. Ona birkaç kez yıldız çizmenin kolay olduğunu göstermiştim -*dağ, eğik çizgi, çapraz, birleştir-* ama çizebildiğim *tek şey* bu olduğu için hep benden yıldız çizmemi istiyordu.

Ön kapının çaldığını duydum. Meghan iç çekerek, sandalyesini itip ayağa kalktı ve yanımdan geçerken, "*Organizman* geldi galiba," diye fısıldadı.

"Hemen geliyorum," diye mırıldandım. Yıldız çizmeyi bitirip kalemi Maddie'ye verdim. "Gitmem gerek, tatlım."

"Nereye?"

"Arkadaşımla dışarı çıkıyorum."

"Bu sefer ben de gelebilir miyim?"

"Bu gece olmaz." Gözlerindeki hayal kırıklığını görünce kaşlarımı çattım. "Ama başka bir gün olabilir."

"Geçen sefer senin güzel olduğunu anlamayan arkadaşınla mı?"

"Ah, evet. Aynı arkadaşım."

Yüzünü buruşturdu.

Az kalsın gülecektim.

Ancak hemen sonra kapının bir kez daha çaldığını duydum. Meghan'ın sesi kapının sesini bastırıyordu. "Yüce İsa, tut şu lanet... Aman Tanrım. *Hayır.*"

Ses tonundaki ani değişimi duyunca gerildim, cümlelerin ortasında alaycı ifadesinin yerini şaşkınlık almıştı.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi. “Siktir git buradan.”

Mutfaktan çıkıp, ön kapıya doğru ilerlerken kalbim şiddetle atıyordu. Jonathan kapının önündeki küçük verandada, kız kardeşinin yalnızca birkaç metre uzağında duruyordu.

“Meghan,” dedi Jonathan. Ardından başıyla onu selamladı.

Meghan o adını söylediği anda yaşadığı çoktan çıkmıştı, gözlerini kırptırırken içini büyük bir öfke kapladığını anlamıştım.

“Hayır,” dedi kesin bir ifadeyle ve kapıyı suratına kapadı.

Maddie kapının kapanma sesiyle yerinden sıçradı.

“Meghan,” diye inledim. “*Lütfen.*”

Maddie’ye açıklamaya çalışmak zorunda kalacağım bir olay çıkmasını istemiyordum. Meghan kapıyı tekrar açtı. Jonathan hâlâ orada duruyordu, yerinden kıpırdamamıştı.

Maddie onu fark edince, soluk soluğa sandalyesinden atlayıp resmini kaptığı gibi kapıya doğru koştu.

“Jonathan!”

Jonathan kız kardeşine bakmaktan kaçınarak Maddie’ye gülümsedi.

“Merhaba.”

“Dönmüşsün,” dedi Maddie. Elindeki kâğıdı Jonathan’a gösterdi. “Sana bir resim çiziyordum.”

Jonathan resme bakıp, “Vay be,” dedi. “Bu inanılmaz.”

Maddie resmi ondan geri alarak, “Daha bitmedi,” dedi. “Ama artık sadece insanları çizmem lazım çünkü annem yıldızları çizdi!”

“Pekâlâ, bunlar harika yıldızlar,” dedi benimle göz göze geldiğinde. “Mükemmel bir resim olacağına eminim.”

“Bittiğinde alabilirsin,” dedi Maddie. “Kalacak mısın? Benimle ve Meghan halamla oyun oynayabilirsin.”

Meghan homurdandı.

“Bu gece olmaz,” dedi Jonathan. “Sadece annenle biraz konuşmak için uğradım.”

Maddie kaşlarını çatarak, "Tamam," diye mırıldandıktan sonra ayaklarını sürüyerek yanımızdan uzaklaştı.

Jonathan derin bir iç çekip gözlerini yumdu. Fikir değiştirmek istediğini görebiliyordum.

Gitmesine engel olmak için Maddie'nin önüne geçerek, "Belki yarın," diye araya girdim. Çenesinden tutup başını kaldırdım ve bana bakmasını sağladım. "Zaten bu gece oyun oynamak için biraz geç oldu."

"O zaman yarın," diye kabul etti Jonathan. "Burada olacağım."

Maddie'nin gözleri ışıldadı, hayal kırıklığı kaybolmuştu.

"Yarın görüşürüz!" diye bağırdı Jonathan'a, ardından kollarını bana sardı. "Seni seviyorum, anneciğim."

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Muzlu dondurma ve Hawaii pizzasından bile daha çok."

"Arkadaşınla çıktığın randevulardan bile daha mı çok?"

"Püff, tabii ki daha çok." Şakacı bir şekilde yanaklarını sıktım. "Herhangi biriyle randevuya çıkmaktan daha çok."

Eğilip onu hızlıca öptükten sonra koşarak odasına gitti. Maddie odadan çıkıp duyamayacağı bir yere gittiği anda Meghan'ın sesi alçak bir hırıltıya dönüştü. "Yarın buraya gelsen *iyi edersin*, küçük kardeşim. Çünkü eğer benim önümde ona yalan söylediy-sen yemin ederim ki..."

Jonathan sert bir ifadeyle Meghan'a dönüp, "Burada olacağımı söyledim," dedi. "Maddie'ye hiçbir zaman yalan söylemeyeceğim."

"Ah! Bu doğru mu?"

"Evet," dedi.

Meghan ellerini havaya kaldırarak, "Şey, affedersin!" dedi. "Aptal kafam, bunu bilmem gerekirdi. Yani sonuçta sen sadece diğer herkese yalan söyledin. *Yılın babası* olduğunu unutmuşum."

Yanlarına gidip aralarına girdiğimde, "Şu an bunun sırası değil," diye homurdandım. "Bunu etrafınızda minik kulaklar yokken halledin."

Jonathan'ı evden uzaklaştırarak dışarı çıktım, ardından biraz yalnız kalabilmek için ön kapıyı arkamdan kapadım. Aksi takdir-

de Meghan, hayatım *Mystery Science Theater 3000*'in * bir bölümüymüş gibi yorum yapmaya devam edecekti.

Jonathan, "Bunun için üzgünüm," dedi evi işaret ederek. "*Planların* olduğunu unutmuşum."

"Sorun değil," diye cevapladım. "Benimle ne hakkında konuşacaktın?"

"Ben sadece... Düşünüyordum."

Tereddüt ediyordu. *Oyalanıyordu*. Gözlerini kaçırmamasından gergin olduğunu anlayabiliyordum.

"Ne hakkında?"

"İşyerindeki kızın söylediği bir şey hakkında."

Kaşlarımı çattım, kimden bahsettiğini anlamam biraz zaman almıştı.

"Bethany mi?"

"Adı o muydu?" Boşluğu seyrederken, "Bethany," diye mırıldandı.

"Onunla daha önce tanışmışsın," dedim. "Sete gelmişti. Seni bir barın önünde gördüğünü söyledi."

Hafifçe güldü.

"Ah, doğru. *Bethany*. Bana tutuklandığım zamanı sormuştu."

Evet, gerçekten de sormuştu. Hatta bana bile anlatmıştı. Bu yüzden şu anda tek düşünebildiğim, Jonathan'ın kendisini hatırladığını bilse ne kadar mutlu olacağıydı.

"Her neyse," dedi gerginliği tekrar kendini belli ederken. "Bethany şu şeye gidebilmek için izin istemişti."

"Fuar mı?"

"Evet, şey... Breezeo saçmalıkları için. Ben de düşünüyordum ve merak ettim."

"Neyi merak ettin?"

"Madison'ı götürebilir miyim?"

Söylediklerinin kafama dank etmesi, benden ne istediğini anlamam biraz zaman almıştı. Söyleyecek bir şey bulamıyor, midem altüst olurken ona aval aval bakıyordum. Ne söyleyeceğimi bilmi-

* Amerikan bilimkurgu, komedi dizisidir. (ç.n.)

yordum. Ne *düşüneceğimi* dahi bilmiyordum. Kafamın içinde bir ses bağıra çağıra savunmaya geçiyordu çünkü korkuyordu. Ama kalbim, o *aptal* kalbim kızımınla bunu yapmak istediği için pır pır ediyordu.

“Ben, şey...” Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken başımı iki yana salladım. “Vay be.”

“Çok şey istediğimin farkındayım,” dedi. “Bana birazcık güvenmeni istiyorum ve eğer yapamazsan seni suçlayamam ama sadece soruyorum. Onu götürebilir miyim?”

Ne diyeceğimi bilemeden ağzımı açtığım sırada bir hareketlilik gözümün çarptı ve birkaç saniye sonra aramıza bir ses girdi.

“Bölüyor muyum?”

Tahminimce saat tam sekiz buçuktu. *Drew*. Arkamı dönüp hemen ona bakmadım ama Jonathan bakmıştı. Sırtı gerildi, omuzları dikleşti ve tüm bedeni kaskatı kesildi. Kafa karışıklığı yüzüne yansımıştı. Onu tanımamasını umuyordum ama anında tanımıştı.

Kafa karışıklığı yerini saf bir öfkeye bıraktı; yıllardır köpüren türden bir öfkeye. *Drew*’a sanki kalbini söküp göğsünden çıkarmak ve boğazına tıkmak istiyormuş gibi bakıyordu.

“Hastings,” derken Jonathan’ın ses tonu da bakışları kadar sertti.

“Cunningham,” dedi *Drew* soğukkanlı bir tavırla.

“Ne halt ediyorsun sen? Neden *buradasın*?”

Drew beni işaret etti.

“Onu almaya geldim.”

Jonathan noktaları birleştirdiğinde bu geceki planımın *Drew*’la birlikte olduğunu anladı. *Andrew Hastings*. Birinin ona sadece soyadıyla hitap ettiğini duymayalı uzun zaman olmuştu.

Jonathan bana döndü, öfkesini dizginlemeye çalışırken yüz ifadesi sertleşti ama kendini tutuyordu.

“O mu?” diye sordu Jonathan. “Randevuya *bununla* mı çıkacaksın? Çıktığın adam *bu* mu?”

Tam cevap verecektim ama bana izin vermedi.

“İnanılmaz.” Jonathan başını sağa sola salladı. “Bunu nasıl *yapabildin?*”

Bu sözler tüm savunma mekanizmamı devreye soktu.

“Pardon?”

“O senin hayatının bir parçası mı? Madison’ın hayatının? Tanrım, ona yaklaşmasına izin mi veriyorsun? Aklından ne geçiyor senin?”

Başka bir şey söylemeden önce onu durdurmak için ellerimi kaldırarak, “Yapma,” dedim. “Şu an o konuya girme bile.”

“Hanımefendiyi dinlemelisin,” diye araya girdi Drew. “Ve kendi işine bakmalısın.”

Jonathan bir anda saldırgan bir tavra büründü. Drew’a doğru bir adım atarak, “Benim lanet olası işim *bu*,” dedi. “Burada kızmıdan bahsediyoruz. *Benim kızım*dan. Ayrıca hayatlarına zorla girmek için ne tür bir bok yediğini bilmiyorum ama annesini de alamazsın. İkisini de alamazsın. Kahrolası hayatımı çalamazsın!”

“Kes şunu,” diye homurdanarak aralarına girdim.

Jonathan öfkeyle yumruklarını sıkarken başını iki yana sallıyordu. Sağ eli alçıda olduğu için vuracağını sanmıyordum ama vurmak istediğini gayet belli ediyordu.

Drew’un gülmesi de bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. Sesinden büyük bir keyif okunurken, “Müsait olan bir şeyi çalamazsın,” dedi.

Bu Jonathan’ı çileden çıkarmıştı. Drew’un üzerine yürüdüğünde ona engel oldum. Onu sertçe itip geri çekilmesini sağladım. “Sadece git, Jonathan. *Git!*”

Yüzünde sert bir ifadeyle bana bakarken, “Sana inanamıyorum,” dedi.

Arkasını dönüp yürümeye başladı ve beni burada, öfkeden deliye dönmüş bir halde bıraktı.

İnanılır gibi değildi.

Bana inanmıyor muydu? *Bana? Onun yaptığı onca şeyden sonra hem de. Suçlu olan benmişim gibi mi davranmak istiyordu?*

“Bakıyorum da yine ortaya çıkmış,” dedi Drew. “Ne zamandır burada?”

Jonathan’ın gecenin içinde kayboluşunu izlerken, “Şey, iki haftadır falan,” diye mırıldandım.

“Bundan hiç bahsetmedin.”

“Bu konu hakkında konuşmak istemedim,” dedim. “Hâlâ istemiyorum.”

“Öyle olsun.” Drew omzumdan tutup nazikçe sıktı. “Buradan gidip bu olanları unutmaya ne dersin?”

“Kulağa hoş geliyor,” diye mırıldandım. Gerçi ona gülümsemem de bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Bunu unutmak söz konusu bile değildi. Kanımın kaynadığını hissedebiliyordum. Karanlıkta o adamın peşine düşüp ağzının payını vermek istiyordum.

ON DÖRT

JONATHAN

Bir adım ileri, elli adım geri.

Ayağa kalkacak gücü bulduğum anda kışıma tekme yiyip oturmuşum gibi hissettiriyordu.

Telefonum oturduğum eski ahşap piknik masasının üstünde, parkın üzerine çöken karanlık perdenin altında duruyordu. Bu aptalcaydı. Aptalın tekiydim. Hayır, daha kötüsü *güçsüzdüm*. Telefonda rehber açıktı, ekran parlıyordu ama herhangi bir tuşa basacak gücüm yoktu.

Cam şişe elimde ağırlaştı. 75'lik viski. Markasını bile hatırlamıyordum. Buraya gelirken köşedeki markette bulduğum ilk şişeyi almıştım, ucuz ama sert bir şeydi.

İçimde yanan ateşi resmen *hissedebiliyordum*.

Şişeye baktım.

Biraz daha baktım.

Siktiğimin şişesine bakmaya devam ettim.

Şişenin ağzı hâlâ kapalıydı.

Açıp bir yudum içerek acıyı, öfkeyi, *ıstırabı* dindirmek çok kolay olurdu.

Kapağı tutup, açarak mührü kırdım. Güçlü ve sert likörün kokusunu içime çekerken masanın üzerindeki telefonum titredi. Jack'in adı ekranda yanıp sönüyordu. İç çekerek aramayı görmezlikten geldim ama tekrar aradı.

Tekrar aradı.

Ve tekrar.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak dördüncü arayışında açtım ve

tuşa basıp hoparlöre aldım. “Baş belası olduğunu hep biliyordum, Jack. Ama psişik güçlerin olduğunu fark etmemiştim.”

Jack güldü. “Ne diyebilirim ki? Güçte bir dalgalanma hissettim. Sana biraz Yoda’lık taslayayım dedim. *Sen ne de boktan bir durumdasın.*”

“Çok komik,” diye mırıldandım.

“Doğrusunu söylemek gerekirse seni tebrik etmek için aramıştım.”

“Ne için?”

“Bir haftadır tek bir magazin dergisinin kapağını süslemediğin için,” dedi. “Sabah markete gittim ve o çirkin suratını *hiçbir yerde* göremedim. Günümü şenlendirdin.”

“En azından senin gününü şenlendirdiğime sevindim.”

“Tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım,” diye devam etti. “Şimdi benim *senin için* ne yapabileceğimi söyle.”

Şişeye bakarken tereddüt ettim.

“Hiçbir şey.”

“Saçmalık,” dedi. “Tekrar dene.”

“Biliyorsun, destekleyici olman ve beni takip etmen gerekiyor.”

“Tekrar ediyorum, bu bir *saçmalık*. Polipohlanmak isteseydin kendine başka bir sponsor seçerdin. Ben öyle biri değilim. Bir şişe içki için mızızızlanan yetişkin bir adama bebek gibi bakacak değilim.”

“Tamam, peki. Siktir git.”

“Dökül bakalım, Cuning,” dedi gülerek. “Koca, kötü dünyanın canını nasıl yaktığını anlat bana.”

Konuşacak havada değildim ama konuyu kapatmayacağını bildiğim için *sikerler* deyip geçirdiğim boktan günü ona anlattım.

Sessizce dinleyerek bitirmemi bekledikten sonra, “Pekâlâ, bu berbat,” dedi.

Acı acı güldüm çünkü evet, öyleydi. *Berbattı.*

“Yine de senin hatan,” diye ekledi.

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

“Öyle mi? Çünkü tahmin yürütüyorum ve haksızsam beni dü-

zelt ama muhtemelen bir yerlerde yalnız başına oturuyor ve üzü-
lüyorsun. Hatta asıl kurban senmişsin gibi acılarında boğulmak
üzeresin.”

Parkın etrafına bakındım. Sanki beni izliyor gibiydi.

“Cidden, psişik güçlerin mi var?”

“Yoo, sadece seni tanıyorum,” dedi. “Bazen kendi kendini bitiren bir pisliğe dönüşüyorsun.”

"Teşekkürler."

“Rica ederim,” dedi. “Ama bilirsin, genelde gayet iyi birisin.”

“Çok naziksin.”

“Filmlerinin bok gibi olması çok kötü.”

Bu beni güldürdü.

“Evet, çok kötü.”

“Her neyse. Hollywood yıldızının zavallı, acınası hayatı hakkında sızlanman bittiyse internette trollük yapıp, yorumlarda senin gibiler hakkında atıp tutmaktan ibaret olan göz alıcı varlığıma geri döneceğim.”

“Evet, sen öyle yap,” dedim. “Teşekkürler, Jack.”

“Ne zaman istersen Cunning. Bir dahaki sefere beni ara. Gücü hissetmek her zaman işe yaramıyor. Eğer sarhoş olursan ve bu konuda sana bağıırıp çağırma şansım olmazsa çok sinirlenirim.”

"Arayacağım," dedim. "Bir dahaki sefere."

Gıcırdayan ahşap merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerinin çıkardığı gürültü beni huzursuz uykumdan uyandırdı. Sersemliğimi üzerimden atmaya çalışarak gözlerimi tavana diktim; sesler giderek yükseliyor, yaklaşıyor, gölgeler yatak odamın kapısının önünde hareket ediyordu.

Gölge hiç tereddüt etmeden kapıyı duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açtı. Koridordan odaya süzülen ışık karanlığı dağıtmıştı. İrkilerek doğruldum, elimi gözüme siper ederken aklımı başıma toplamaya çalışıyordum.

"Ne oluyor, lan?"

“Ne kadar yüzünsün,” dedi bir ses. Sözleri o kadar öfke doluydu ki kim olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

“Kennedy?” Hazırlıksız yakalanmışım. Yatak odasına girerken, gözlerimi kırptıştırarak onu izledim. Gölgeleer yüz hatlarını gizliyordu ama bu oydu. Pekâlâ. O buradaydı, yataktan birkaç metre uzakta duruyordu. Gözlerimi ovuşturarak uyanmaya çalıştım. “Tanrım, rüya falan mı görüyorum?”

“Sana inanamıyorum,” dedi bir adım yaklaşırken. “Bana böyle söyledin. *Sana inanamıyorum*. Ama ben yanlış bir şey yapmadım. *Hiçbir şey*.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken, gözlerimi kırptıştırarak ona baktım.

“Ne?”

“Ne? Ciddi misin sen? *Ne* mi?” Ellerini havaya kaldırarak biraz daha yaklaştı. “Sanki ben korkunç bir insanmışım, anlayamadığın korkunç bir şey yapmışım gibi davranıyorsun ama yapmadım. Ben öyle biri *değilim*. Bu benim hatam değil! Sen beni terk ettin, Jonathan.”

“Etmedim.”

“Ettin!”

Tam karşımda duruyordu. Bana o kadar yakındı ki ellerini yumruk yapıp, sıkarken titrediğini ve gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görebiliyordum. Etrafıma bakınırken saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştım ama telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum ve yakınlarda bir saat de yoktu. Ama hava zifiri karanlıktı, bu yüzden gecenin bir yarısı olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Sen beni terk ettin, Kennedy,” dedim ona bakarak. “Ben değil.”

“Yanılıyorsun,” dedi. “Ben çekip gittim. Arada fark var. Sen beni bundan çok daha önce terk ettin. Hamileydim ve sen *beni* terk ettin.”

“Terk etmedim.”

“Ettin!”

Sözümü kesince bir süreliğine duraksadım.

“Bilmiyordum.”

“Bu seni haklı çıkarmıyor!”

Bu konuda tartışmak ve kendimi savunmak istiyordum ama bu saçmalığın savunulacak bir tarafı yoktu.

“Bak, hatalıydım ve bunun için özür dilerim.”

“Aynı şeyi söyleyip duruyorsun ama özür dilemen hiçbir şeyi değiştirmiyor, Jonathan. Özellikle de sen *böyle* davranmaya devam ettiğin sürece.”

Elini bana doğru savurduğunda kendime baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bir anda çıkıp geliyorsun ve sanki bunca zaman sonra burada olmaya hakkın varmış gibi sinsi sinsi hayatıma, *zihnime* girmeye çalışıyorsun. Görüştüğüm kişiyle beni yargılamaya cüret ediyorsun. Sanki kızım için en iyisinin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi ebeveynliği sorgulamaya kalkıyorsun!”

Bunu söylediğinde içimde bir şeyler yerine oturdu, böylece sinsi bir kısmı dağıldı.

“Tanrım! Bu onunla mı ilgili? *Hastings*’le mi ilgili?”

“Hayır, bu *seninle* ilgili,” dedi beni işaret ederek. “Sen ve senin sözde masum davranışların. Paran ve malın mülkün. Söylediğin sözler, espriler, kahkahalar, kızımın anında kandığı o gülümsemeler ve *suratın*.”

“Suratım mı?”

İnleyip, ellerini saçlarının arasında gezdirirken, “Senin o aptal, sikik suratın,” dediğinde sözleri beni afallattı. Kennedy küfretmezdi. “Suratın *her yerde*. Bıktım bundan!”

“Suratımdan mı bıktın?”

“Evet!”

“Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.”

“Kafamın içinden çıkabilirsin,” dedi. “Sürekli kafamın içinde gezinmeyi bırak!”

Buna güldüm çünkü sözleri çok saçmaydı ama bunu yapmalıydım. Gözlerini kısarak yüzüme baktı, şu anda bana vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

“Senden nefret ediyorum,” derken sesi titriyordu. “Hiç kimse-
den senin kadar nefret etmedim, Jonathan.”

Bu sözler beni tamamen kendime getirdi. Artık gülmüyordum. Bunda komik bir şey yoktu. Onun sinirlerini altüst etmiştim ve durumumuz zaten sallantıdayken bunun tehlikeli olduğunu biliyordum.

Uzaklaşmak için arkasını döndü, çekip gidecek gibi görünüyordu ama kolundan tutup onu durdurdum.

“Hadi ama! Böyle yapma.”

Elimden kurtulmaya çalıştı.

“Dokunma bana.”

Kolunu bırakıp ayağa kalktım ve ona doğru ilerledim.

“Sadece bir dakika bekle. Lütfen konuş benimle.”

“Konuşacak bir şey kalmadı.”

“Kahretsin.” Kennedy dışarı çıkamadan tekrar kolunu yakaladım. “Benden nefret ettiğini söyleyip, daha sonra da çekip gide-
mezsin. Bu saçmalık. Ben uyurken buraya dalıyor ve bana bağırı-
yorsun.”

“Bunu hak ediyorsun!”

“Olabilir ama yine de...”

Tekrar bana dönüp, yüzüme bakarken, “*Aması* yok,” dedi Ken-
nedy. “Senden nefret ediyorum. Bu kadar. Konuşacak başka bir
şey yok. Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Sesinden, *sura-*
tından nefret ediyorum. Neden çekip gitmiyorsun?”

“Çünkü gidemem,” dedim. “Ve gerçekten gitmemi istemediği-
ne oldukça eminim.”

Yüzünü buruşturdu.

“Sinirlisin,” dedim. “Ama gitmemi istediğini düşünüyorsan
kendini kandırıyorsun.”

“İstiyorum.”

“İstemiyorsun.”

“Git.”

“Hayır.”

“*Git buradan.*”

“Gitmeyeceğim.”

Son kelimem dudaklarımdan döküldüğü anda üzerime atlayıp bana sokuldu ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Beni öpüyordu ve öylesine afallamıştım ki tepki verip öpücüğüne karşılık vermem biraz zaman almıştı. İnleyerek kollarını boynuma doladı. Kapıyı tekmeleyerek, kapatırken agresif bir şekilde beni kendine doğru çekti.

Dilinde acı bir tat vardı.

Şaşkınlıktan hemen anlayamamıştım ama fark ettiğim anda dünya durmuş gibi hissettim.

Öpüşmemizi kesip ondan uzaklaştım.

“İçmişsin, K.”

Soluk soluğaydı. Karanlıkta bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum. İri gözleriyle bana baktı.

“Sadece biraz şarap içtim.”

Sarhoş görünmüyordu ama şu anda düşündüğü şey öpüşmekse sağlıklı düşünemediği kesindi.

Fakat ben bir şey söyleyemeden tekrar dudaklarıma yapıştı. Beni öpmeye devam ederken, kendini vücuduma bastırarak yatağa doğru itti. *Vay be.* Pek nazik sayılmazdı. Lanet olası kaburgalarım sızlıyordu. Elleri her yerimdeydi, kıyafetlerimi çekiştirirken sıcak parmaklarının ucu tenime her değdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyordu.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Bunu yapmamalıyız.”

Kennedy ellerini saçlarımdan arasından geçirip, sertçe çekiştirirken, “Sadece *kapa çeneni*,” diye hırladı dudaklarıma doğru.

Dizlerimin arkası yatağa çarptığında sırtüstü yatağa düştüm ve onu da kendimle birlikte yatağa çektim. Kör edici bir acı kafatasımı delip geçerken göğsümdeki yangına rakip olmuştu.

Tısladım.

“*Siktir.*”

Öpücüğü daha da sertleşti, âdeta delirmiş gibiydi. Dokunuşlarında çaresizlik vardı, yavaşlamıyor ya da duracakmış gibi gö-

r nm yordu. Acının her darbesi derinden sarsıyor, beni daha da heyecanlandırıyordu. Kalbim saatte bir milyon kilometre hızla çarpıyordu.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordum bana doğru hamle yaptığında.

“Değilim,” diye fısıldadı nefes nefese.

“Belki de durmalıyız.”

“Kapa  eneni.”

Buna gülüp çenemi kapattım çünkü onunla tartışmayacaktım. Belki şu an yaşananlar tamamen yanlıştı ve belki de yaşanmamalıydı ama dünyada bu kadından daha çok istediğim bir şey olmadığı için onu geri  eviremezdim.

Tek elimle onu tutmaya çalışarak yatağa doğru çektim. *Lanet olası alçı*. Eli pantolonumdan aşağı kayıp aletimi kavradı ve okşamaya başladı.

“Siktir,” diye inledim. “Siktir, siktir, *siktir...*”

Eğer durmazsa patlayacaktım. Tam burada, şimdi, böylece boşalacaktım.

Onu ters çevirip üstüne  ıktım. El yordamıyla düğmelerini çözüp pantolonunu  ekiştirdim. Hiç tereddüt etmeden, kıyafetlerini çıkarıp odanın diğer tarafına fırlattı. Tüm kıyafetlerimi çıkarmakla uğraşmadım. Sadece pantolonumdan kurtulup bacaklarının arasına yerleştim.

Zihnimde bir sürü soru ve bir o kadar da itiraz uçuşuyordu. Ta ki Kennedy, “Bana tekrar iyi hissettir, Jonathan,” diye fısıldayana kadar.

O anda içine girdim, bir saniye bile tereddüt etmeden derin bir iniltiyle ağır ağır hareket etmeye başladım.

Çok dardı. Çok ıslaktı. *Lanet olsun ki çok güzeldi.*

“Ah! Tanrım!” diye inleyerek bana sıkı sıkı tutundu.

Hâlâ sersemlemiş bir haldeydim. Kahretsin, belki de bu bir r yaydı. Yine de önemli değildi çünkü bu rüyadan uyanmayacaktım. Yavaşça içine girmeye devam edecek, onu en sevdiği şekilde acı verecek kadar kışkırtacaktım.

Bu *işkenceydi*.

Ya on dakika ya da bir saat geçmişti, tam olarak bilmiyordum. Zevk içimde süzülüyor, nefesim kesiliyor, bazı yerlerim çok ağrıya da devam ediyordum. Onu becermek, onunla sevişmek... Bunun ne olduğundan emin değildim ama tırnaklarını sırtıma geçirirken yumuşak çığlıkları odayı dolduruyordu ve onun her şeyini verdiği görebiliyordum. Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Kennedy'nin vücudunu bir ısıltı kaplarken kaygan teni pencereden süzülen loş ay ışığında parlıyordu. Tadına baktım, boynunu öptüğümde dilimde tuzlu bir tat bırakmıştı.

Isırdım, yaladım ve emdim. Muhtemelen iz kalacaktı ama ağızım ne kadar vücudunda gezinirse o kadar çok kıvranıyordu.

Boşalırken sırtı kavislendi, yüzü buruştu ve dudakları coşkuyla aralandı. Nefesi kesiliyormuş, *boğuluyormuş* gibi boğuk bir çığlık attı, ardından düzensiz bir şekilde inlemeye başladı. Siktir, bu sesin üzerimde güçlü bir etkisi vardı.

Ben de homurdanarak boşaldıktan sonra üstünde hareketsiz bir halde yatıp nefesimi ve kafamı toparlamaya çalıştım. Neler oluyordu böyle? Altımda tir tir titriyordu ve paniklelemeye başlamasından korkuyordum. Ancak ona bakmak için geri çekildiğimde, tekrar dudaklarıma yapışarak beni serseme çevirdi.

Saat beş olmuştu.

Saatler sonra yataktan kalkıp telefonumu kot pantolonumun cebinde, yüzde onlarda gezinen bir şarjla bulduğumda gördüğüm şey buydu. Ekran bildirim doluydu, çoğu Cliff'ten gelen mesajlardı.

Fuar biletlerini bulabilirim. Neden istiyorsun ki?

Seni davet ettiklerini unutmadın, öyle değil mi?

Ana konuk olman gerekiyordu.

Biliyordum. Unutmamıştım. Reddetmiştim. Gitmek *istemediğim* için değil, davet geldiğinde bağımlılık durumum hâlâ sallantıda olduğu içindi. Cliff bunun pek akıllıca olmayacağını düşünmüştü.

Hâlâ sallantıda, göt herif.

İç çekip, kapıya doğru yürürken, dönüp *ona* baktım.

Kennedy.

Gözlerim çıplak sırtında gezinerek omurgasının kıvrımlarını takip etti. Bir yastığa sarılarak, kıvrılmış yatarken ince beyaz bir çarşaf vücudunun bir kısmını örtüyordu. Uyuyordu, bütün gece usul usul horlamıştı.

Güneş doğmak üzereydi ve dünya aydınlanmaya başlamıştı. Odadan çıkıp, yalınayak aşağı inerken Cliff'e cevap yazdım.

Unut gitsin.

Anında cevap verdi çünkü o hiç uyumazdı.

Emin misin?

Evet.

Cevabımı hızlıca gönderdikten sonra telefonu eşofmanımın cebine koydum.

Mutfığa girdim, buzdolabından bir şişe su alıp açmıştım ki arkamdan bir ses geldi.

“Sen kahrolası aklını mı kaçırdın?”

McKleski geceliği ve bornozuyla orada duruyordu, önünü sıkı sıkı kapatıp, kaşlarını çatarak bana baktı.

“Ah, hayır.”

“Kıyafetlerin nerede?”

Çıplak göğsüme baktım. Tişörtüm yoktu. “Daha giyinmedim.”

Yanımdan geçip, mutfığa girerken, “Bence giyinmelisin,” diye homurdandı. “Ortalıkta böyle gezinmen yaşlı bir kadına kalp krizi geçirebilir.”

Söylediğine güldüm, o kahve yapmaya koyulurken ben de sudan bir yudum aldım.

“Sana kalp krizi geçirecek olsaydım sanırım bu o gece parktayken olurdu.”

“Az kalsın geçiriyordum,” dedi. “Neden polisi aradım sanıyorsun? Arka bahçemdeki tüm o *ciyaklamalar* yüzünden.”

Gözlerini bana dikip bilmiş bilmiş baktı. Evet, o gece neler

çevirdiğimizi biliyordu ve bu sabah erken saatlerde neler olduğunu bildiğine de emindim.

“Senin sadece huysuz, yaşlı bir yarasa olduğunu sanmıştım,” dedim. “Benim için yanıp tutuştuğunu fark etmemiştim.”

“Şansını zorlama, Cunningham,” dedi. “Seni kapının önüne koyarım.”

“Koyacağını biliyorum,” dedim mutfaktan çıkarken.

“Üstüne bir şeyler giy!” diye bağırdı. “Misafirinin de aynı şekilde giyindiğinden emin ol. Halka açık alanlarda oynaşmak yasak!”

“Emredersiniz, hanımefendi,” diye mırıldandım ama üst kat-
taki yatak odama doğru ilerlerken beni duyamamıştı. İçeri gir-
mek için elimi uzattığımda kapı kendiliğinden açıldı ve Kennedy
karşımda belirdi. Delirmiş gibi görünüyordu. Saçları dağılmıştı ve
kıyafetlerinin sadece yarısını giymişti. Ayakkabılarını giymeye ça-
lışırken aniden dengesini kaybetti.

“Hey, hey! Dikkat et.”

Dengesini sağlamak için kolunu tuttum ama utanmış gibi ya-
nakları kızarıırken geri çekildi. Bana kısa bir bakış attıktan sonra
gözlerini kaçırdı.

“Özür dilerim. Ben, şey... *Offf.*”

“Sorun değil,” dedim. “Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey
yok.”

Ama vardı. Yüzünden okunuyordu ve nedenini tahmin edebi-
liyordum. Beni görmemek için ben yokken gizlice kaçmaya çalış-
ıyordu fakat onu yakalamıştım.

Göğsüm sıkıştı. *Sikeyim.* Pişmanlığı her halinden belliydi, san-
ki utanca boğulmuş ve bu sabah o pis kokuyu üzerinden atamamış
gibiydi. Kıyafetlerini düzeltirken kolunun altında bir şişe viski ol-
duğunu fark ettiğimde midem altüst oldu.

Yanımdan geçip giderken, “Gitmem gerek,” dedi.

“O içkiden hiç içmedim,” dedim hemen. “Siktir, kötü görün-
düğünü biliyorum ama ben içme...”

“Ve içmeyeceksin,” dedi. “Çünkü bu şişeyi alıyorum.”

“Tamam.”

“Dökeceğim,” dedi. “Bunun sende olmaması gerek. Bu aptalca. *Sen aptalsın.*”

“Ben ve benim şu aptal, sikik suratım, ha?”

Yanakları kızarıırken, “Bunu yapmamalıydım,” dedi. “Saatler önce evde olmam gerekiyordu,”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kapının pervazına yaslanmış bir halde çırpınışı izlerken, “Anladım,” dedim. “Dün gece burada kalmayı planlamamıştın.”

“Ya da gelmeyi,” diye mırıldandı.

Gelmek.

“Kelime oyunu mu yapıyorsun?”

Söylediğime gülmedi. Bunu komik bulmamıştı. Birden merdivenlerden inmeye başladı, sanki burada olmaktan sıkılmıştı. Yolu yarılacağına tereddüt edişini sessizce izledim.

“Sen, şey... Madison’ı götürebilirsin,” dedi Kennedy. Yüz ifadesi temkinliydi. “Yani eğer bu konuda ciddiysen ve onu götürmek istiyorsan seninle gelebilir.”

Söyledikleri beni afallattı.

“Öyle mi?”

Başını salladı.

“Bazı *şeyler* hakkında konuşmamız gerekiyor ama eğer ciddiysen...”

“Ciddiyim.”

“Peki, o zaman anlaştık.”

Bunu söyledikten sonra gitti. Dışarı çıktığında ön kapının sesini duydum, muhtemelen buradan uzaklaşmak için koşmaya başlamıştı.

İç çekerek telefonumu çıkardım ve kalan son şarjımı kullanarak Cliff’e bir mesaj daha attım.

O biletlere ihtiyacım var.

Her zamanki gibi anında cevap verdi.

Sen sarhoş musun? Çünkü yemin ederim, Johnny, sen ve şu biletler...

VEDA ETMEYE HAZIR DEĞİLİM

GEÇMİŞ

Seyirciler, Fulton Edge Akademisi'nin toplantı salonunda toplanmıştı. Hemen hemen tüm koltuklar doluydu. Öğrenciler, aileler, yöneticiler, *bağışçılar*. Kız ailesiyle birlikte en arka sıradaki koltuklarda oturuyordu. Babası otuz dolarlık bilet fiyatlarını bahane ederek gelmek istememişti ama kız gelmek istememesinin asıl nedenini biliyordu. *Sen*.

Cumartesi akşamı. Tiyatro Kulübü'nün sahneleyeceği *Jül Sezar* oyunu. Seyircilerin arasında bir uğultu dolaşıyordu. İnsanlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Oyunun on dakika önce başlamış olması gerekiyordu. Hastings, özenle hazırlanmış kostümüyle bir o yana bir bu yana koşuşturup duruyordu. Herkes telaş içindeyken bir anons yapıldı.

Bir son dakika değişikliği oldu.

Brütüs rolünü oynayan...

Sen değildin.

Mavi Porsche'n otoparkta duruyordu. Otoparkın ön tarafında baban için ayrılmış bir yer vardı. Koltuğu boş olsa da limuzini önceden gelmişti ki bu da ikinizin de buralarda olduğu ama tam olarak *burada* olmadığı anlamına geliyordu.

Oyun başlarken kız koltuğundan kalktı. Babası onu durdurmaya çalışsa da annesi, "Bırak gitsin, Michael," diyerek ona engel oldu.

Kız koşarak dışarı çıktı ve park alanına doğru yöneldi.

Oradaydın. Baban da öyle. Arabanın önünde karşılıklı durmuş tartışırken babanın korumaları hazır bekliyordu.

Dün gece, Princeton kayıtlarının son günüydü ve baban senin yerine kaydını tamamlamıştı.

O okula gitmeyeceğini söyledin. Hayalin *babana* dönüşmek değildi. Baban hayal dünyandan çıkıp onun yetiştirdiği adam olma vaktinin geldiğini söyledi.

Babana seni yetiştirenin o olmadığını söyledin. Bunu hak etmek için önce *baba* olması gerekirdi ama değildi. İşinden başka bir şeyi umursamayan egoist pisliğin tekiydi. Babana asla onun gibi olmayacağını, ona bezemenin *en boktan kâbusun* olduğunu söyledin.

Bunu söylediğin anda baban soğukkanlılığını kaybetti. Yumruğunu savurup sana vurdu. Buna hazırlıklıydın. Bunun geleceğini biliyordun ama ikinci darbeyi ya da ondan sonrakini beklemiyordun.

Yumruklarını tekrar tekrar savurdu. Sen darbeleri engellemeye çalışsan da o durmuyordu, en sonunda onu üzerinden ittin. Bir an için rahatlasan da uzun sürmedi. Baban tekrar üzerine atıldığında karşılık verdin.

Yumruğunu savurup dudağının üstüne bir darbe indirdin.

İlk kez ona karşılık veriyordun. Baban sersemledi, birkaç adım sendeledi. Ona sertçe vurdun. Korumaları koşarak geldi ve seni yakaladı.

Babanın dudağı patlamıştı. Dilini dudağının üzerinde gezdirdi. Senin ağzından kanlar akıyordu. Baban tam karşısına geçip, gözlerinin içine bakarak, “Bensiz hiçbir şey yapamazsın,” dedi. “Hayatını heba ettin, tıpkı annen gibi.”

Bunu duyunca suratına tükürdün.

Baban gözlerini kırptırdı ve mendilini çıkarıp kanı sildi. Kız okulun önünde, durması için çığlıklar atarak olay çıkarıyordu. Baban gidecekmiş gibi bakışlarını başka bir yöne çevirdi ama sonra tekrar döndü.

PAT.

Göğsünün ortasına son bir yumruk indirdi. Korumalar babana eşlik etmek için seni bırakırken babası tekrar, “Princeton iyi bir

okul, evlat," diye seslendi. "Orayı seveceksin."

Ortalıkta dolaşmadın. *Jül Sezar*, Brütüs yokken berbat olduğundan insanlar okuldan çıkmaya başlamıştı. Orada daha fazla durmak istemediğin için arabana binip hızla uzaklaştın. O anda, onlarla yüzleşemezdin.

Arabayla gezindin.

Hem de çok uzun bir süre.

En sonunda kendini yine Bennett Landing'de buldun.

Saat gecenin üçüydü. Kızın evinin önündeki kaldırımında bekliyordun.

Sarhoştun ama *o kadar da* değildin. Her şeyi unutturmaya yetecek kadar içmemiştin. Şampanya şişesini kafana dikerken, her şeyi unutmanın mümkün olup olmadığını bile bilmiyordun. Şampanyayı oyuna gitmeden önce evden aşırırmıştın. Bu gece o kızla birlikte kutlama yapmayı düşünmüştün ama olay *buralara* gelmişti.

Kız hâlâ uyumamıştı. Odasının penceresinden seni görebiliyordu. Sessizce merdivenlerden inip dışarı sıvıştı.

"Sarhoşsun," dedi etrafına bakınarak. Seni ilk kez böyle görüyordu. "Lütfen bana bu şekilde araba kullanmadığını söyle."

"Arabam parkta," dedin. "Orada içtim."

"Bensiz mi?"

Şampanya şişesini kıza uzattın.

"Sen de biraz içebilirsin."

Kız şişeyi alıp yere döktükten sonra çimlerin üzerine fırlattı.

"Parka bensiz gitmişsin demek istedim."

Ellerini saçlarının arasından geçirip, kızın fırlattığı şişeye bakarken, "Düşünmem gerekiyordu," dedin. "Zor bir gün geçirdim."

"Biliyorum." Yüzünü kontrol ederken ellerini nazikçe yanaklarına koydu. "İyi misin?"

Kızı öptükten sonra dudaklarına doğru, "İyiyim," diye fısıldadın. "Sadece seni tekrar görmem gerekiyordu. Sana söylemem lazım. Şeyi, ben, ııı..."

Seni seviyorum. Tam söylemek üzereydi.

“Söyle bana,” dedi kız.

“Ben gidiyorum.”

Sesin çok alçak çıkmıştı.

Kız gözlerini kırptırarak uzaklaştı.

“Ne?”

Usulca gülümseyip, kızın yanağını okşarken, “Veda etmeden gidemezdim,” dedin. “Seni yüzüstü bırakıp gitmek istemedim. Breezeo gibi davrandığım için beni asla affetmezsin.”

Olayı yumuşatıyordun. Kızı gülümsetmeye çalışıyordun. Anı normalleştirmeye çalışıyordun ama kız içten içe panikliyordu. Elleri tır tır titrerken keskin bir nefes aldı. Gözleri dolmuştu.

“Gitmekten kastın ne?”

Neyi kastettiğini bilmesine rağmen sormuştu.

“Gidemezsin,” dedi. “Nereye gideceksin ki? Hatta *ne yapacaksın?*”

Kaliforniya’ya gideceğini söyledin. Ya da belki de yolun başka bir yere düşecekti. Tek bildiğin hayallerini takip etmen ve bunu hemen yapman gerektiği idi. Artık zamanı gelmişti. Hayat seni nereye sürüklerse oraya gidecektin ve o kızı terk etme düşüncesi, onun gülümsemesini görmeden bir gün geçirme düşüncesi, onu bir daha kollarının arasına alamama düşüncesi göğsünü ne kadar sızlatsa da burada bir gün bile geçiremezdin. Çünkü kaldığın her gün gitmen zorlaşacak ve o gün geldiğinde cesaretini kaybedecektin. En sonunda kendini Princeton’da bulacak, babana dönüşecektin.

Tüm bunları ona anlatırken kız gözlerini dikmiş bakıyordu.

Ağlamaya başladı.

“Sana veda etmeye hazır değilim.”

Kızın yanaklarındaki yaşları sildin.

“Sence buna bir gün hazır olacak mısın?”

Hayır, olmayacaktı.

Kız seni sıkıca tutup sarıldı. “Gitmen gerektiğini biliyorum. *Biliyorum* ve kalbini dinlemelisin ama sen gidersen ben nasıl kalbimi dinleyeceğim? Seni seviyorum, Jonathan. Seni *çok* seviyorum.”

Kollarını kızın etrafına dolayıp, o ağlarken ona sıkı sıkı sarıldın. Her zaman ilk hamleyi o yapmıştı. *Seni seviyorum*. Uzun bir süre sonra, "Benimle gel, K," dedin.

Kız derin bir nefes aldı.

"Ne?"

"Burada bir hayatın var. Bir ailen var. Sikeyim, pazartesi günü *finallerin* var. Mezun olup üniversiteye gitmene çok az kaldı. Ve muhtemelen tüm hayatımı batırmak üzereyim ama seni seviyorum."

Geri çekilip sana baktı. "Beni seviyor musun?"

"Her şeyden çok," dedin. "Tiyatro kulübünden, kostüm provolarından ve *Jül Sezar*'dan daha çok. Hastings'in sinirini bozmaktan da çok. Yolun aşağısındaki o lanet parktan daha çok. Kahretsin, hatta babamı yumruklamayı sevdiğimden bile daha çok. Burada bu kadar uzun süre kalmamın sebebi hiçbiri değildi. Senin için kaldım. Eğer seni sevmem yeterliyse..."

"Yeterli," dedi.

"Öyleyse gel," dedin. "Benimle birlikte kaç, bebeğim."

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Orada durmuş sana bakarken, gözlerindeki ışığı görürken ve kalbindeki tüm o sevgiyi hissederken istediğin her şeyi yapardı. *Hem de her şeyi*. Her dağa tırmanır, her çukuru kazardı. Yalan söyler, kandırır ve hırsızlık yapardı. O kız, sana sonsuza kadar söz verirdi. Sen onu sevdiğin ve önemsedüğün müddetçe, sana aitti. Seninle birlikte parka doğru yürüyüp Porsche aracına binmek mi? Hayatında verdiği en kolay karardı.

ON BEŞ

KENNEDY

“Hadi, gitmemiz gerek!” diye bağırdım. Mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesini karıştırarak arabamın anahtarlarını arıyordum ama hiçbir yerde bulamıyordum. *Off.* Tezgâhı ve masayı kontrol ettikten sonra oturma odasına geçtim. Sehpa da yoktu. Olması gereken yerde, kapının yanındaki anahtar askılığında da olmadığı kesindi. Kanepenin minderlerini kaldırıp altını kontrol ettim. *Hiçbir yerde yoktu.* “Maddie, anahtarlarımı gördün mü?”

Cevap vermedi.

Etrafa bakındım, koridordan yatak odalarına doğru ilerlerken düşürmüş olabilirim diye yerlere baktım. *Yoktu.* Anahtarlarımı en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Bu sabah eve geldiğimde kapı zaten açıktı, yani dün mü kaybetmiştim?

“Maddie?” diye seslendim sessizliğinden endişelenerek. “Beni dinliyor musun?”

Hayır, görünüşe göre dinlemiyordu. Giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde yatağına uzanmıştı, birkaç dakika önce düzeltmiş olmama rağmen saçları çoktan dağılmıştı. Derin bir uykuya dalmış, söylediğim hiçbir kelimeyi duymamıştı.

Onu sarsarak uyandırıp doğrulmasını bekledikten sonra, “Maddie, gitmemiz gerek,” dedim. “Anahtarlarımı gördün mü, tatlım?”

Gözlerini ovuştururken başını iki yana salladı.

Görmüş olsa bile, hatırlayabilecek kadar uyanık olduğunu sanmıyordum.

Yatak odama doğru ilerledim. “Okul çantayı hazırla.” Bir süre

daha etrafa bakındım, şimdi de telefonumu arıyordum ve yatağımdaki battaniyeleri yere fırlatıp çöp sepetimi boşaltacak kadar ileri gitmiştim. *Hiçbir yerde yoktu.*

Öfkelenerek pes ettim. Bunun için vaktim yoktu.

Zaten işe yürüyerek gitmek zorundaydım.

Maddie'nin odasına geri döndüm.

Yine uyumuştum.

Onu uyandırıp ayağa kaldırırken, "Kalk, kalk, kalk," dedim. Sırt çantasını alıp neye ihtiyacı olduğunu bilmeden içine birkaç kâğıt tıktırdım. Çantasını sırtına taktıktan sonra elinden tutup onu kapıya doğru çekiştirdim.

"Gitmek istemiyorum," diye sızlandı ayaklarını sürürken.

"Üzgünüm, okula gitmek zorundasın."

"Ama neden evde seninle kalamıyorum?"

"Evde kalacağımı nereden çıkardın?"

"Üniformanı giymemişsin."

"Bu delilik, ben..." Üzerime bakınca iş kıyafetlerimi giymediğimi fark ettim. *Lanet olsun.* "Burada bekle. Tişörtümü değiştiririm."

Bana boş boş baktı.

"Cidden, sakın yerinden kıpırdama," dedim parmağımı ona doğrultarak. "Hemen gelirim."

Eğer geç kalırsam yatağına uyumaya geri dönecekti.

Tabii ki bütün üniformalarım kirliydi, bu yüzden kirli sepetine attığım kıyafet yığınına karıştırıp en temiz görüneni aldım. Tam üzerime geçiriyordum ki kapı çaldı.

Maddie'nin kapıyı açacağını bildiğim için gerildim. Tam da o sırada Maddie, "Ben baktım!" diye bağırdı.

"Dur!"

"Jonathan!"

Dışarı çıkıp kapının ardına kadar açık olduğunu görünce midem kasıldı, tabii ki Jonathan orada durmuş sırtıtarak kızımıza bakıyordu.

Çok ters bir sabah geçiriyordum. Şafak vakti eski sevgilimin

yatağında çırılçıplak, vücudum ağrılar içinde ve onun kokusuyla kaplı bir şekilde uyandığım için duygusal olarak tepetaklaktım. Dehşet. Korku. Endişe. *Heyecan*. Bu konu hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum; tuhaf bir suçluluk ve utanç içinde olmak dışında hiçbir şeyden emin değildim... Belki de böyle hissetmem gerekiyordu ama bu elimde değildi.

Amaçladığımdan daha sert bir şekilde, "Burada ne işin var?" diye sordum. Gözlerindeki incinmiş ifadeden bu sorunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

Maddie bana saçmalıyormuşum gibi bakarak, "Bugün gelebileceğini söylemiştin, unuttun mu?" diye araya girdi. "Benimle ve Meghan halamla kalıp oyun oynayamayacağı için bugün gelebileceğini söylemiştin."

Yanına gidip elimi başının üzerine koyarak gülümsemeye çalıştım. "Ah, onu biliyorum." Bende ki tuhaflığı hissetmemesini umuyordum. "Demek istediğim, neden *şimdi*? Daha sonra oyun oynayacaktınız."

"Bunlara ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi cebinden bir şeyler çıkarıp uzatırken. Anahtarlar ve bir telefon. Daha doğrusu *benim* telefonum ve anahtarlarım. "Bir yerlerde... unutmuş olmalısın."

"Ahh, teşekkürler," diye homurdandım, telefonum çalmaya başlayınca elinden aldım. *İşten arıyorlardı*. "Güne çok ters bir şekilde başladım. İş geç kalıyorum ve... şu telefonu açayım. *Alo?*"

Telefonu açtığımda, "Her şey yolunda mı?" diye sordu Marcus. "Mesain başlayalı on dakika oldu ve sen burada değilsin."

"Evet üzgünüm, en kısa sürede orada olacağım."

"Sadece kontrol etmek için aradım, pek senlik bir hareket değil."

Gözlerimi devirerek telefonu kapattım. Jonathan'a dönüp Maddie'yle sohbetlerini kısa kesmek zorunda kaldığım için özür dileyecektim ki, "İşe gitmen gerekiyorsa Maddie'yi okula ben götürebilirim," dedi.

Bu teklifi duyunca Maddie'nin gözlerinin içi parladı.

“Ben, şey... Bilmiyorum.”

“Buradan sadece birkaç sokak uzakta, öyle değil mi? Onu ben götürebilirim, benim için sakıncası yok.”

Ona destek oluyormuş gibi elini tutarken, “Lütfen, anneciğim?” dedi Maddie. “Beni okula o götürebilir!”

Aşırı korumacı ve paranoyak yanım buna *hayır* demek istese de onu okula götürmesine bile izin veremezken bir fuara götürmesi için nasıl güvenecektim ki? Maddie’yi alıp cebime koymak, hayatta olduğum sürece onu her şeyden korumak istiyordum ama bunu yapamazdım. Çünkü gerçek şuydu ki o sadece *benim* değildi.

“Evet, tamam anlaştık,” dediğimde Maddie heyecanla çığlık attı. Ona gülümsedim. “Seni öğle molalarından ve maaştan bile daha çok seviyorum.”

“Seni teneffüslerden bile daha çok seviyorum.”

“Bu çok büyük bir sevgi, küçük hanım.”

“Dünyadaki sevgilerin hepsi.”

Eğilip onu alnından öptüm. “Hadi, okula geç kalmak istemezsin.”

Gözleri fal taşı gibi açılırken duraksadı. “Bekle! Unuttum!”

O yatak odasına doğru koşarken, “Neyi unuttun?” diye sordum.

“Göster & Anlat!” diye bağırdı.

İç çekerek başımı iki yana salladım. “Göster & Anlat için yanında götüreceğin şeyi unutamazsın.”

“Bu bir fiyasko olur,” dedi Jonathan.

Ona bakarak kaşlarımı çattım ve yanından geçip evden çıktım. “Kapıyı benim için kilitleyebilir misin? *Lütfen?* Gitmem lazım.”

“Elbette,” dedi Jonathan. “Ne istersen.”

Üzerinde daha fazla düşünmek istemediğim için oradan ayrıldım çünkü düşünürsem kabul ettiğim her şeyi reddedebilirdim ve bu hiç iyi olmazdı. İşe sekizi çeyrek geçe, on beş dakika geç geldim ve telaşla mesaimе başladım.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Marcus beni süzerek.

“İyiyim,” diye mırıldandım. “Anahtarlarımı bulamadım.”

Yalan sayılmazdı... en azından tamamen değildi. Tabii ki bundan daha fazlası vardı ama o konuya girmek istemiyordum. Sonra ki birkaç dakikayı arka depoda saate bakarak geçirdim.

Saat sekiz buçukta gerilmeye başladım. Saat dokuza yaklaşıırken endişem tavan yapmıştı. Telefonumu çıkarıp Jonathan'a mesaj attım. **Onu okula bırakabildin mi?**

Cevap gelmedi.

Saat dokuz buçuk olduğunda daha fazla dayanamadım. Okulun numarasını tuşlayıp danışmadaki görevliye Maddie'nin okula gelip gelmediğini sordum. Maddie'nin sınıfta olduğunu ve bu sabah zamanında geldiğini onayladığında kendimi aptal gibi hissettim. Kendi kendime homurdanarak telefonu kapattığımda ekranda bir mesaj belirdi. *Jonathan.*

Telefonumu şarj etmeyi unutmuşum. Güvenli bir şekilde okula vardı. Herhangi bir uzvunu kaybetmedi.

Nasil cevap vereceğimi düşünerek telefona baktım ama gerçekten söylemek istediğim her şey bu sabah gülünç derecede saçma geliyordu. **Yani el ve ayak parmakları hâlâ yerinde mi?**

Sanırım her birinde onar tane var ama sayma şansım olmadı. Okula geç kalabilirdik.

Söylediklerine gülerek cevap yazdım. **Aynı anda birden fazla iş yapmayı öğren, dostum.**

"Bu kadar komik olan ne?"

Gönder tuşuna basıp kafamı kaldırdığımda Bethany'nin kapıda durduğunu fark ettim.

"Hiçbir şey, sadece... bilirsin işte." Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi telefonumu ona doğru salladım.

"Erkek arkadaşın mı?" diye tahmin yürüttü kaşlarını kaldırarak. "Buraya gelen adam mı?"

Yüzüm düştü. "Hangi adam?"

“Seni görmeye gelen adam işte.”

Aman Tanrım. “Sen nereden biliyorsun?”

“Çünkü buradaydım,” dedi. “Onu etrafta gizli gizli dolaşırken görmedim sanma.”

“Onu gördün mü?”

“Tabii ki,” dedi gülerek. “Cidden o seksi şeyi görmeyeceğimi mi sandın? *Merhaba*, sen beni tanıyor musun?”

“Pekâlâ, yani düşündüğün gibi değil,” dedim. “O şey değil... Yani biz... Bilirsin işte... O yüzden kimseye bir şey söylemezsen sevinirim.”

“Ah, endişelenmene gerek yok. Sırrın benimle güvende.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette!” dedi gülerek. “Sen biraz yaşlı gibisin biliyorum ama arkadaş olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Gidip herkese sırrını anlatmayacağım.”

Biraz önce bana yaşlı dediği gerçeğini görmezlikten geldim. *Sikerler*, içim çok rahatlamıştı. Bunu beklediğimden *çok daha* soğukkanlı bir şekilde karşılamıştı. “Teşekkür ederim. Sanırım onunla daha önce tanışmıştınız ama tekrar görüşmek istersen bir şeyler ayarlayabilirim.”

“Ah, hayır, teşekkürler,” dedi elini sallayarak. “Çok seksi bir adam ama benim tipim değil. Tutucu ve otoriter tiplerden pek hoşlanmıyorum, bilmem anlatabildim mi?”

“Ne?”

“Senin şu adam. Adı neydi? Andrew mu?”

“Ah, sen Drew’dan bahsediyorsun!”

“Başka kimden bahsedecektim ki... *Aman Tanrım*, başka biri mi var?” Çığlık attı. “Hayatta olmaz, *iki* sevgilin mi var?”

“Tabii ki hayır.” Telefonum çaldığında dudaklarımı büzdüm. Ekranı bakınca Jonathan’dan bir mesaj daha geldiğini gördüm. “Benim sevgilim falan yok.”

Sen kraliçesin. Bense sadece sıradan biriyim.

Sözleri nefesimin kesilmesine neden olmuştu. Bu sözleri bana söylemeyeli uzun zaman olmuştu. Hatta o kadar uzun zaman olmuştu ki bunun hatırlamak bile kalbimin ritmini bozuyordu.

Telefonumu cebime attım. “Yüz ifadene bakılırsa öyle görünmüyor,” dedi Bethany beni işaret ederek. “Kıpkırmızı oldun.”

Gözlerimi devirdim. “Olmadım.”

“Nasıl diyorsan öyle olsun.” Gitmek için arkasını döndü. “Muhtemelen *benim* Johnny Cuning’le tanıştığım zaman görüdüğüm gibi görünüyorsun.”

“Bu sabah birisinin onu okula bıraktığını duydum.”

Ön verandada oturmuş, sandalyesinde rahatça sallanan babama baktım. Toplantıyı yönetmek için gitmeden önce vakit öldürüyordu. Güneş batmak üzereydi. Bu sabah geç kalışımı telafi etmek için fazla mesaiye kalmıştım.

“Evet, benim işe gitmem gerekiyordu ve şey, o gelmişti.”

“Ne şanslısın,” dedi. “*Tesadüfen* orada olduğu için.”

“Bir de bana sor,” diye mırıldandım konuyu kapatmaya çalışarak. “Her neyse, hava kararmadan gitsek iyi olur.”

“O oyun oynamaya gelecek diye mi?” diye sordu babam. “Onu da duydum.”

Ters ters baktım ama cevap vermedim. Ön kapıyı açıp, “Maddie. Gitme vakti, hayatım!” diye seslendim.

Adım sesleri evin içinde yankılandı.

“Seni yargılamıyorum,” dedi babam. “Sadece dikkatli olduğunu bilmek istiyorum.”

Dikkatli. Omzunu sıkarak, “Merak etme, annem ergenliğe girer girmez benimle ‘*korunduğun seks en iyi sekstir*’ konuşmasını yaptı. Beni kliniğe götürüp doğum kontrol hapi falan aldı,” diye şaka yaptım.

Yüzünü buruşturdu. “*Bu* çok işe yaramış. Sana seks orucu tutmayı öğretmeliydi.”

Maddie sırt çantasıyla dışarı fırlarken, “Tam bir yobaz gibi

konuştun,” dedim. “Ayrıca ne olursa olsun, bu sayede ona sahip olduk.”

Maddie boynuna sarılmak için üstüne atladığında, “Ve o hepimiz için yeter de artar bile,” dedi sırıtarak. “Seni seviyorum, ufaklık. İyi eğlenceler.”

“Seni seviyorum, büyükbaba! Belki bir dahaki sefere sen de oynamaya gelirsin!”

“Belki,” diye karşılık verdi babam. Maddie koşarak verandadan indi, ardından yanımdan geçip arabaya doğru ilerledi. Maddie’nin duyamayacağı bir mesafeye gitmesini bekledikten sonra, “Dikkatli ol ve demek istediğim, *bilirsin işte...*” diye fısıldadı babam.

“Prezervatif yoksa seks de mi yok?”

Tekrar yüzünü buruşturdu.

“O da var tabii ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun,” diye homurdandı. “Umarım o çocukla olan geçmiş ilişkinden dersini almışsındır. Sonucu iyi olmaz.”

“*Maddie* de bunun bir sonucuydu,” diye belirttim.

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Endişelenme,” dedim. “*Dikkatli* davranıyorum.”

“Seks orucuna başlasan iyi olur.”

“Ben yirmi yedi yaşındayım, on yedi değil.”

“Fark etmez. Parmağında yüzük yok.”

“Mücevherleri pek sevmem.”

“Mesele mücevher değil.”

“Modası geçmiş yeminler de pek ilgimi çekmiyor.”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Kahrolası özgürlükçü hippiler.”

Bu söylediğine kahkahalarla güldüm. Annem ona her karşı çıktığında böyle söylerdi ve bu her zaman olurdu. “Hoşça kal, baba.”

Ben arabaya doğru giderken, “Ben ciddiylim, Kennedy,” diye seslendi babam.

“Ciddi olduğunu biliyorum,” dedim. “Endişelenme.”

“Endişelenme mi? *Evet, tabii.*”

Arabaya bindim, bir şeyleri ağzımdan kaçırmadan ve konunun ne kadar derin olduğunu çaktırmadan önce bu konuşmanın

bitmesini istiyordum. Sırtım terlemişti, direksiyonu tutup dikiz aynasından her şeyden habersiz Breezeo bebeğiyle oynayan Maddie'ye bakarken ellerim tir tir titriyordu.

"O evde mi, anne?" diye sordu bana bakarak.

"Kim?"

"Jonathan," dedi. "Oyun oynayabilmemiz için."

"Ah, emin değilim. Sanırım bunu gidince göreceğiz, ha?"

Gülümseyerek başını salladı.

Ama o evde değildi. Eve vardığımızda Jonathan bizi beklemiyordu. Maddie hayal kırıklığına uğradı ve gülümsemesi soldu.

"Gelecek," dedim ona yalan söylemediğimi umarak.

"Biliyorum," dedi.

Ödevini ve yazı çalışmalarını yaptı, ardından akşam yemeği yedik.

Ama Jonathan hâlâ ortalarda yoktu.

Maddie banyo yapıp pijamalarını giyerken Jonathan'ı aradım.

Sesli mesaja düşüyordu.

Yaklaşık bir saat sonra iş üniformamı çıkardım. Oturma odasına gidip Maddie'ye baktığımda uyuyakaldığını gördüm; televizyonda ilk Breezeo filmi sessizce oynuyordu ve ışıkların hepsi kapalıydı. Ekрана, bana bakan ve içimin düğümlenmesine neden olan yüzüne ters ters baktım.

"*Göt herif,*" diye homurdandım. Televizyonu kapamak için kumandaya uzanırken kapının hafifçe tıklatılması beni durdurdu. Hâlâ uyuyan Maddie'yi hızlıca kontrol ettikten sonra kapıya gidip gözetleme deliğinden baktım.

Aynı anda televizyonda olan yüzüyle karşılaştım.

Eh, tabii ki bazı farklılıklar vardı. Evimin önünde duran adam cehennemden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Bir süredir tıraş olmamıştı, ayrıca teni hâlâ ince çizikler ve morluklarla doluydu.

İç çekerek kapıyı açtım. Tam selam vereceği sırada arkamı döndüm ve ondan *uzaklaşarak* mutfakı temizlemeye gittim.

İçeri girip kapıyı kapattı ve beni takip etti. Kanepede yatan Maddie'ye bakınca duraksadı. "Uyumuş."

“Evet, bu kadar geç gelirsene öyle olur.”

“Daha erken gelmişim,” dedi. “Saat dört gibi.”

“İsteydim. Beklemen ya da daha erken gelmen gerekirdi.”

“Fırsatım olmadı.”

“Öyle mi? Yapacak daha önemli işlerin mi vardı?” Cevap vermeyince ona baktım. “Seni aradım. *En azından* telefonu açabiliyordun.”

“Kapatmıştım.”

“Neden? Rahatsız edilmek mi istemedin? Randevun mu vardı ya da *network* falan mı yapıyordun?”

Yüz ifadesi sertleşti. “Böyle yapma.”

“Sadece bir soru sordum.”

“Hayır, bundan daha fazlası var ve sen de bunu biliyorsun.”

Ona arkamı dönüp bulaşıkları yıkamaya koyuldum ve içimde biriken acıyı bastırmaya çalıştım. Haklıydı, bundan daha fazlası vardı. Hâlâ ona kızgındım. *Hem de çok*. Belli etmemeye çalışıyordum.

Mutfak masasına oturdu. “Bir toplantıya gitmem gerekti.”

Bunu söylediğinde yıkadığım tabağı düşürdüm, sıcak köpüklü su üzerime sıçradı.

“Yani toplantıdaydım,” dedi. “Daha erken gelmeye çalıştım ama düşündüğümde çok daha uzun sürdü.”

“Toplantı,” dedim başımı iki yana sallayarak. Toplantıların prensibinin *burada olan burada kalır* olduğunu ve anonim olmaları gerektiğini biliyordum ama onun durumunda bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim.

“Evet, konuşma beklenmedik bir yere saptı,” dedi. “İlişkilerde *dikkatli* olmak.”

Dehşet içinde ona döndüm. *Aman Tanrım*. “Lütfen bizim hakkımızda bir şey söylemedim de.”

“Tabii ki söylemedim,” dedi. “Söylemek istesem bile ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Emin olamadım... bizim hakkımızda.”

Biz diye bir şey yoktu. Bir zamanlar olmuştu ama artık sadece o, ben ve kendimi içine soktuğum bu karmaşa vardı.

Ellerimi kurulayıp Jonathan'ın karşısına oturdum.

Maddie'nin yemekten sonra masaya bıraktığı Breezo bebeğini aldı. "Bu sabah Göster & Anlat için okula bunu götürdü."

"Hiç şaşırmadım. Muhtemelen onlarca kez götürmüştür."

Gülümseyerek oyuncağa baktı ama bir şey söylemedi.

"Sen şey, bilirsin işte..." dedim ama nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için elimi ona doğru salladım. "İyi misin?"

Tek kaşını kaldırdı. "İyi miyim?"

"Toplantıya gitmen gerektiğini söyledin, merak ettim de..."

"Her şeyi batırıp batırmadığımı mı?"

"Hayır, öyle demek istemedim..."

"Sorun değil, sorabilirsin. Defalarca kez sıçıp batırdım. Ama hayır, şu anda yapmadım. Bu kez değil. *Henüz.*"

"Henüz."

Kuru kuru güldü. "Henüz."

"Pekâlâ, bunu bilmek güzel ama bunu sormadım," dedim. "İyi olup olmadığını sordum."

Jonathan oyuncağı masaya bıraktı. "Evet, iyiyim."

"Güzel."

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"Tabii."

"Mutlu musun?"

Havadan sudan konuşuyormuşuz gibiydi ama aslında bundan çok daha derindi ve düşünceleri yüzünden okunuyordu. Mutlu muydum? Bilmiyordum. "Her şeyin mükemmel olduğunu söyleyemem ama sanırım mutluyum. Peki, ya sen?"

"Hayır."

Anında cevap vermişti. Vereceği cevabı düşünmemişi bile. Hayalini yaşıyordu ama yine de mutlu değildi.

"Ama bu sabah mutluydum," diye devam etti gülümseyerek. "Dün gece de."

"Dün gece hiç yaşanmamalıydı."

"Ama yaşandı."

Masanın üstünden uzanıp elimi tuttu. İçimdeki kendimi ko-

rumamı söyleyen ses uzaklaşıp aramıza mesafe koymam için bana yalvarsa da kıpırdamadan ellerimize baktım.

Onunla göz göze geldiğimde elimi sıktı. Hâlâ gülümsüyordu. *Gerçekten* mutlu görünüyordu.

Tedirginliğim arttı.

“Hadi bir yerlere gidelim,” dedi Jonathan.

“Nereye?”

“Nereye gitmek istersen.”

Başımı iki yana salladım. “Gidemeyiz.”

“Neden?”

“Çünkü benim işim, Maddie’nin de okulu var. Öylece çıkıp bir yerlere *gidemeyiz*.”

“Hafta sonu gideriz.”

“Gidip ne yapacağız?”

“Ne yapmak istersen.”

Ondan uzaklaştım, dokunuşu düşüncelerimi bulandırıyor. Güzel sözler söylüyordu ama tüm bunlara inanıp inanamayacağımı bilmiyordum.

“Bunu düşüneceğim.” Aptal kalbim bunu ne kadar istese de kabul etmekten *korkuyordum*. “Önce önümüzdeki hafta sonu için endişelenmeliyiz. Biliyorsun, fuar var. Yani sen de eğer hâlâ...”

“İstiyorum.”

“Tamam ama bana detaylar gerekiyor; nerede, ne zaman, *nasıl* olacak. Onu ne zaman alacaksın, ne zaman geri getireceksin, ona ne yedireceksin, kaçırılmayacağının garantisini verebilir misin?”

Sandalyede arkasına yaslanırken espri yapmışım gibi güldü ama ben ciddi dim. Orada çok fazla insan, çok fazla yabancı olacaktı ve şimdiden kızımı götürebileceğini söylediğim için pişman olmaya başlamıştım.

“Onu cumartesi sabah erkenden alacağım. Cumartesi gecesi geç saatte geri getireceğim. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen o ne isterse onu yiyeceğiz. Kaçırılma konusuna gelince, endişelenmene gerek yok. Onu gözümün önünden ayırmayacağım.”

“Ama ben, şey... *tamam*.”

Başka ne diyeceğimi bilememiştim.

“Tamam,” dedi ve telefonu çalınca açıp sessizce cevap verdi.
“Nasıl gidiyor, Cliff?”

Cliff.

Bu konuşmayı dinlemek istemediğim için masadan kalktım ama mutfağı temizlemeye devam ederken bazı kısımları duymuş-
tum; zaman çizelgeleri ve programlar, şehirdeki toplantılar ve dok-
tor randevuları hakkında bir şeylerdi.

Telefonu kapattıktan sonra ayağa kalkınca gidecek sandım ama onun yerine bana doğru yaklaşıp arkamda durdu. Saçlarımı yana toplayıp omzumu öptüğünde nefesim kesildi. *O kadar yumuşak* bir öpücüktü ki dudakları tenime sürtünüp geçmişti. Tüm vücudum karıncalanmaya başlarken, dizlerimin bağını çözen bir ürper-
ti içime hücum ediyordu.

“Bunu yapmamalıyız,” diye fısıldadım.

Sağ kolunu belime doladı, alçısını karnıma bastırarak beni kendine doğru çekerken, “Hiçbir şey yapmıyoruz,” dedi.

Boynumu öptüğünde gözlerimi kapatıp tezgâha sıkı sıkı tutundum. Dün gece boynuma öpücük izleri bırakmıştı, hiçbir şeyi umursamayan gençlermişiz gibi her yerimde sevişme izleri vardı. Günün büyük kısmında bunları insanlardan saklamaya çalışmışım.

“Çok hata yaptım,” derken nefesi tenime çarpıyordu. “Ama bu hataları bir daha yapmayacağım.”

“Sana inanmak istiyorum,” diye fısıldadım.

Başımı çevirip ona baktığımda, öne doğru eğilip dudaklarımın kenarını öptü.

“Gitmeliyim,” dedi. “Saat geç oldu ve beni eğlendirmekten daha iyi işlerin olduğuna eminim.”

Karşı çıkmadım, onu durdurmaya da çalışmadım ama sanırım bunu yapmamı istiyordu. Maddie’nin uyumaya devam ettiği oturma odasına doğru ilerledi. Merakla peşinden gittim, diz çöküp Maddie’nin saçlarını yüzünden çekerek alnından öperken kapının önünde oyalandım. “Bu gece her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim, ufaklık.”

Yanımdan geçip kapıya doğru ilerlerken yolunu kestiğim için dikkatle bana baktı. “Seni tanıyacaktılar.”

“Ne?” dedi Jonathan.

“Fuarda,” diye cevap verdim. “İnsanlar kim olduğunu anlayacak. Onu nasıl savunacaksın... nasıl *koruyacaksın*?”

“Bir sorun çıkmayacak. Kimse anlamayacak.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Kapıyı açarken güldü. “*Cosplay** bunun için var.”

* Çeşitli aksesuarlar ve kostümler kullanılarak anime ve manga, film, oyun, kitap ve sanatçının yarattığı kurgusal karakterlere fanlarının eğlence amaçlı bürünmesidir. (ç.n.)

ON ALTI

JONATHAN

Knightmare.

Breezeo'nun baş düşmanı.

Breezeo aydınlık, temiz hava, sıcak yaz günündeki hoş bir esinti-yken; Nightmare her şeyi yıkıp götüren bir fırtınaydı. Karanlık-tı, yoğun ve boğucuydu; geceleri arka sokaklarda kaçamayaca-ğınız gölgelerdi.

Savaş botlarından yüzünün bir kısmını kaplayan ve kimliğini gizleyen metal maskeli büyük siyah kapüşona kadar baştan aşağı siyah deri kaplı koyu renkli bir zırhtı.

Bu kostümü hep kıskanırdım.

O kahrolası taytı giymekten daha iyi olduğu kesindi.

Kennedy kapıda durmuş, hayranlık dolu bir ifadeyle kostümü inceliyordu. "Ben, şey... *vay canına.*"

"Vay canına, ha?" Üstüme baktım. "İyi mi, yoksa kötü mü?"

"Sadece, şey bilirsin işte..."

"Vay canına?" diye cümlesinin devamını tahmin ettim.

Gülümsemesini bastırmaya çalışarak başını salladı. "Vay canına."

Sırıttım. "Bu orijinal kostüm."

"Ciddi misin?"

Kesik eldiveni taktığım elimle göğüs zırhıma dokunarak, "İkinci filmdeki kostüm," dedim. "Eh, eldivenler hariç. Oyuncu-nun elleri yüzünden gerçek eldivenler bana uymadı, ben de doğaç-lama yapmak zorunda kaldım."

"Bu, şey..."

"Vay canına?"

Kostüme dokunup parmak uçlarını zırhın üzerinde gezdirerek, “Güzel,” dedi. “Seni böyle görmek biraz tuhaf ama yine de güzel.”

O içeri girmem için kenara çekilirken, “Teşekkürler,” dedim. “Bana ödünç vermeleri için onları ikna ettim. Gerçi geri vermeye bilirim. Bu kostümü seviyorum.”

Kapıyı kapatırken gözlerini benden ayırmadan, “Sende kalma-
lı,” dedi. “Bu, şey...”

“Güzel?”

“*Vay canına.*” Muzip bir şekilde gülümseyerek yanımdan uzak-
laştı. “İş için hazırlanmam gerek. Maddie, bir ziyaretçin var!”

Kennedy gözden kaybolduktan bir süre sonra Madison koş-
arak geldi. Beni görünce aniden durdu, gözleri kocaman olurken
ağzı bir karış açık kaldı. “Oha.”

Kapüşonu indirip maskeyi yukarı kaldırdım, benim olduğumu
görünce ifadesi değişti ve yüzü parladı. Bana doğru koşup üzerime
öyle bir atladı ki geriye doğru sendeledim.

“Merhaba, güzel kız.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Sence ben güzel miyim?”

“Ne? *Tabii ki.*” Yanında diz çöktüm, sırtarak parmağımı bur-
nunun ucuna bastırdım. “Annene benziyorsun.”

“Annemin de güzel olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bence o dünyadaki en güzel kadın.”

Bunu söylediğimde yüz ifadesi hızla değişti, ardından gözleri
kocaman açıldı. “Maryanne’den bile daha mı güzel?”

Ona doğru eğilip fısıldayarak sözlerini tekrarladım. “Maryan-
ne’den bile daha güzel.”

“Oha.”

Tepkisine gülümseyip ona bir çanta uzattım. “Sana bir şey ge-
tirdim. Belki bugün giymek istersin diye düşündüm.”

Hiç tereddüt etmeden çantayı kaptı ve soluk soluğa içindikile-
ri çıkarmaya başladı. Boş çantayı fırlatıp odasına doğru koşarken
az kalsın koridorda Kennedy’ye çarpacaktı.

“Dikkatli ol,” dedi Kennedy. “Neden koşuyorsun?”

“Zamanımız yok, anne! Hazırlanmam lazım!”

“O halde peki.” Kennedy gözden kaybolana kadar ona baktıktan sonra bana doğru döndü. Ardından parmaklarını tutamlarının arasında gezdirerek saçlarını topladı. “Bununla başa çıkabileceğine emin misin?”

“*Hollywood Günlükleri*’ndeki akbabalarla başa çıkıyorum,” dedim. “O bana ne yaparsa yapsın, üstesinden gelebileceğime eminim.”

Kennedy ikna olmuşa benzemiyordu. “İki yıl önce *Hollywood Günlükleri* ekibinden birine yumruk attığın için saldırı suçundan tutuklandığını gördüm.”

“Nerede gördün?”

“*Hollywood Günlükleri*’nin kapağında.”

Başımı iki yana salladım. “O suçlamadan beraat ettim.”

“Masum olduğun için mi?”

“Daha ziyade onlar da benim kadar suçlu olduğu için.”

Kennedy gözlerini devirse de bir şey söyleme fırsatı olmadı. Ayak sesleri bize doğru yaklaşırken heyecanlı bir ses, “*Ta da!*” diye bağırdı.

Madison yüzünde çılgınca bir gülümsemeyle orada duruyordu. Beyaz-mavi renklerinde ufak bir Breezeo kostümü giymişti. Normalde bu kostümleri Cadılar Bayramı için yapıyorlardı ama ben erkenden bir kostüm almayı başarmıştım.

Madison’ın saçını düzeltirken, “Vay canına, şu haline bak!” dedi Kennedy. “Gördüğüm en güzel Breezeo.”

“Jonathan da beni güzel buluyor!” dedi Madison annesine gülümseyerek. “Bana öyle söyledi!”

“Öyle mi söyledi?” diye sordu Kennedy. “Akıllı bir adammış.”

“Ve senin de,” dedi Madison. “Senin dünyadaki en güzel kadın olduğunu söyledi.”

Lanet olsun. Beni ispiyonlamıştı.

Kennedy şaşırmış gibi görünüyordu.

“Eh, o çok kibar biri,” dedi Kennedy. “Gitmem gerek. Size iyi eğlenceler, tamam mı? Ayrıca uslu dur.”

“Duracağım.”

Madison'ın alnından öptü. "Seni cumartesi sabahlarından bile daha çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Madison. "Kostümlerden ve diğer tüm o şeylerden bile daha çok."

Madison elimi tuttu.

"Onu bu gece geri getiririm," dedim. "El ve ayak parmakları sapasağlam şekilde."

Kennedy bana bakmadı. Endişeli olduğunu biliyordum, o yüzden oyalanmadan Madison'ı dışarı çıkardım. Limuzin park yerinde boşta çalışırken şoför arabaya yaslanmış bekliyordu. Biz ona doğru yaklaştığımız sırada gülümseyerek arka kapıyı açtı ama Madison ayaklarını sürüdü.

"O senin arkadaşın mı?" diye sordu bana bakarak.

"Neden?"

"Büyükbabam yabancıların arabasına binmemi söyledi."

"Ah... evet, onu tanıyorum," dedim. "Tehlikeli biri değil."

Arabaya bindi, ben de yanına oturduktan sonra çocuk koltuğunun kemerini bağladım. Araba uzaklaşırken Kennedy'nin apartmanın önünden bizi izlediğini gördüm.

Fuara giderken Madison yol boyunca gevezelik edip hikâyeler anlattı, ben de dikkatle onu dinledim. Oraya vardığımızda o heyecandan yerinde duramıyordu ama ben diken üstündeydim. Bana gizliliğimiz için güvence verilmiş olsa da, gizlilik anlaşmaları geçit töreninde atılan şekerler gibi etrafa saçılırken işlerin her zaman planlandığı gibi gitmediğini biliyordum.

Araba, bekleyen kalabalığı geçip bizi doğruca arka girişe bıraktı. Otoparkta bizi bir kadın karşıladı, küçük bir güvenlik önlemi olan etkinlik koordinatörlerinden biriydi. Arabadan indiğimizde bize gülümsedi. "Bay Cunning! Ve bayan, ah..."

Madison sıırttı. "Maddie!"

"Bayan Maddie," dedi kadın. "Bize katıldığınız için onur duydum. Benim adım..."

Falan filan...

Her zamanki konuşmasına başladı. Bu beklendik bir şeydi.

Hep böyle oluyordu. Şirketin geçmişinden ve rekor kıran katılımlarından bahsederek gelecekte bir şeylere imza atmam için zemin hazırlarken onu pek dinlemedim. Madison sabırsızlanarak kıpırdanmaya başlayınca kadını acele ettirip kalabalığa karışabilelim diye herkesin taktığı bilekliklerden aldım.

“Etrafta güvenlik görevlileri olacak,” dedi. “Tabii ki etrafı kolağan edecekler ama yardıma ihtiyacınız olursa yardım istemekten çekinmeyin.”

Kadın yanımdan ayrılırken güvenlik bizi özel bir asansörle direkt ana kata çıkarıp salonun içine bıraktı. Kalabalık akın ediyor, gidecekleri yere ulaşmak için koşuşturuyordu.

Paneller. Ivır zıvır. İmzalar. Salon stantlarla, çizgi romanlarla, sanatçılarla, yazarlarla, oyuncularla, *cosplay* yapan insanlarla... ve türlü türlü şeyle doluydu. İlk kez fuara gelmiyordum ama genelde insanlar benim için sıraya girerdi.

“Ee, ne yapmak istersin?” diye sordum Madison’a. “Sen ne yapmak istersen onu yapacağız.”

Elimi sıkı sıkı tutmuş, kocaman gözlerle etrafa bakıyordu. “Her şeyi.”

Her şeyi. Güldüm. “Bunu yapabiliriz.”

Ufak ufak başladık, sadece etrafta dolaşarak görebildiklerimize göz attık. Maddie hayran hayran kostümlü insanları izliyordu; kalabalıktan gözünün korkabileceğini düşünmüştüm ama bir şeylere ısınması pek de uzun sürmüyordu. Onu imza masalarından uzak tutuyordum çünkü oradaki insanların çoğu beni *tanıyordu*. Beni stanttan standa, masadan masaya sürüklüyordu. Gördüğü her şeyi heyecanla anlatıyor ve hiçbir yerde bir şeyler satın alabileceğim kadar uzun kalmıyordu.

Bizzat şahsıma ait, kartondan yapılmış gerçek boyutlardaki bir maketin önünde durduğunda, “Oha,” dedi. “Bak babacığım! Bu sensin!”

Babacığım. Bana böyle seslendiğini duyduğumda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Bana ilk kez böyle sesleniyordu. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. O kadar şaşırmış ve büyülenmişim ki o

söylediğini tekrar edene ve insanlar dönüp ona bakana kadar ne dediğini algılayamadım.

“Babacığım, bu sensin!”

Kahretsin. Onu oradan uzaklaştırıp önünde diz çökerken neler olduğunu anlamıyormuş gibi şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Bugün o ben değilim,” dedim. “Ben Nightmare’im, unuttun mu?”

Kaşlarını çattı. “Ama gerçekte hâlâ sensin, değil mi?”

“Tabii ki benim ama bugün rol yapabilmek için kostümlerimizi giydik,” dedim. “Yani teknik olarak bugün o sensin.”

Arkasını dönüp standa bakarken yüzü aydınlandı. “Kendimi alabilir miyim?”

“Kendini... *kendini* mi alacaksın?”

Başıyla maketi işaret etti.

“Ah, bu şeylerden birini gerçekten istiyorsun.”

“Hı hı.”

“Taşımak için biraz büyükler.”

“Ben taşıyabilirim!”

Bütün gün o lanet şeylerden birini sürüklediğini hayal edince gülümsedim. “O şey senin üç katın.”

“Bunu yapabilirim.”

“Buna şüphem yok,” dedim. “Gün sonuna kadar beklemeye ne dersin, istediğin diğer her şeyi yaptıktan sonra kalmış olursa gelir alırız.”

“Pekâlâ.”

Bu beklediğimden çok daha kolay olmuştu. Makete ters ters bakarken tekrar elini tuttum. *Lütfen şu lanet olası şeyleri satıp bitirin.*

Madison beni yine bir yerden bir yere çekiştirirken, binanın diğer tarafında panellerin yapıldığı yere doğru ilerledik. Madison bir program alıp nerelere gideceğimizi seçmeye başladı. *Filmlerdeki Çizgi Romanlar. Hayran Sanatı. Metaforlar ve Temalar.* Yarısının ne olduğuna dair bir fikri olmadığına emindim. *Kahretsin*, seçtiği panellerin isimlerini okuyup okuyamadığını bile bilmiyordum

ama hepsinde hevesle oturup dinledi ve en sonunda beni üzerinde "*Hayran Topluluğu Kapişmaları*" yazan bir odaya sürükledi.

"Bundan pek emin değilim," dedim. "Sanırım bizden panele katılmamızı isteyecekler."

"Ah! Yani ben de oynayabilecek miyim?"

"Elbette!" dedi bir ses. Maryanne kostümü giymiş bir kadın arkamızdan odaya giriyordu. "Breezeo bilgi yarışması oynuyoruz."

Madison kostümünü tutarak gösterirken, "Bugün ben Breeze-o'yum!" diye haykırdı.

Kadın kahkahalarla güldü. "Demek ki tüm cevapları bileceksin, öyle değil mi?"

Madison başını salladı. "Evet."

Kadının gözleri bana kaydı ama gözlerimi kaçırıp hiçbir şey söylemedim. Odanın arka tarafında oturacak bir yer bulduk. Karşı karşıya gelecek oyuncuları seçip birkaç tur bilgi yarışması oynadıktan sonra oyunu herkese açıp seyircileri çağırdılar.

"Çizgi romanlarda Maryanne bir hemşire," dedi moderatör. "Peki, filmlerde ne iş yapıyor?"

"Ah, ah, ah, ben, ben!" diye bağırdı Madison. Ellerini çılginca sallayarak görünmeye çalışıyordu ama önündeki adam çok uzun olduğu için sandalyeye çıkıp ayağa kalktı. "Ben! Ben! Biliyorum!"

İnsanlar onu fark ettiğinde etrafımızdan boğuk kahkahalar yükseldi.

"Arkadaki minik Breezeo kızı," diye seslendi moderatör. "Maryanne filmlerde ne iş yapıyor?"

"Hiçbir şey!" diye sevinçle bağırdı Madison.

Kahkahalar yükseldi.

"Bu cevabı kabul ediyorum," dedi moderatör. "Çünkü hâlâ okuyor. Gelip ödülünü al, küçük Breezeo."

Madison sandalyeden atlayıp gururla ön tarafa doğru yürüdü. İnsanlar ona bakarak *yaa* ve *ayy* derken, o da hemen onlara ayak uydurdu. Ödülünün bir lolipop olduğunu öğrendik. Yanıma geri döndüğünde lolipopu bana uzattı.

Lolipopu açıp geri vermeye çalıştım ama sanki bir şeyleri yanlış yapıyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Sorun ne?"

"Önce senin tadına bakman gerekiyor," dedi.

"Ciddi misin?"

"Annem hep öyle yapar," dedi. "Yabancı biri verdiği için zehirli olma ihtimaline karşılık."

"Ah." Lolipopu yaladıktan sonra ona uzattım. "Böyle mi?"

Başını sallayarak hemen ağzına attı.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak onu izledim. Zehir potansiyeli taşıyan lolipopun tadına bakmak hayatımda yaptığım en tuhaf şeylerden biriydi.

Bilgi yarışması birkaç dakika sonra bitti. Madison'ı kalabalığın arasından geçirip odadan çıkarırken insanların onun ne kadar sevimli olduğuna dair iltifatlarını dinledim.

Sadece başımı sallayarak onaylarken muhtemelen bir pislik gibi görünüyordum.

Kalabalıktan uzaklaştığımızda, "Aç mısınız?" diye sordum. "Eminim buralarda yiyecek bir şeyler vardır."

"Sosisli sandviç!"

Sosisli sandviç. Kolayca satıldığı yeri bulduk ama sıra çok uzundu. Sosisli sandviç ve patates kızartması için yaklaşık yirmi dakika bekledik. Kola da içmek istediği için aldım ama içeride oturacak yer olmadığından küçük bir amfi tiyatroya girdik.

Knightmare kostümlü kalabalık bir grup toplanmıştı. Bir çeşit kılıç yarışmasına benzeyen bir gösteri yapıyorlardı.

Madison sosisli sandviçinden bir ısırık almadan önce, "Bu adamlar ne yapıyor?" diye sordu.

"*Roleplay*" gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Bana deliymişim gibi baktı. "Ne gibi görünüyor?"

"Kostümlü rol oyunu," dedim. "Canlı *roleplay*."

"Ah, ben de oynamak istiyorum! Oynayabilir miyim?"

"Pek sanmıyorum."

"Neden?"

* Kişinin kendi davranışını, ya bilinçsizce sosyal bir rolü doldurmak için ya da bilinçli olarak benimsenen bir rolü oynamak adına değiştirmesidir. (ç.n.)

“Bilmem,” diye itiraf ettim. *Çünkü sen çocuksun* demek onu hayali eğlencesinden mahrum etmek için boktan bir bahaneymiş gibi geliyordu.

Şövalyeler savaşıırken öğle yemeğini yedi. Film izliyormuş gibi kendini canlı *roleplay*’e kaptırmıştı. Hatta bir taraf bile seçmişti; simsiyah giyinen rakibinin aksine zırhını mavi renkle süsleyen şövalye.

Programı elime alıp göz gezdirdim. “Görünüşe göre bir seçim yapmamız gerek: *Alternatif Evrenlerin Sonuçları* ya da *Headcanon’u* * *Kesfetmek*.”

“Ne demek bunlar?”

“Sanırım ikisi de hayran kurgularıyla ilgili.”

“O ne demek?”

“Hayranların kendi hikâyelerini uydurması,” dedim başımı iki yana sallayarak. Bunu ona açıklayan bir panele katılmıştık ama bunun kafasını karıştırdığına emindim.

“Bunu yapabilir miyiz? Hayran kurgusunu?”

“Sen zaten yapıyorsun sanıyordum,” dedim. “*Hayalet*’in sonunu düzelteceğini söylemiştin.”

“Düzelteceğim.”

“Pekâlâ, o halde yapıyorsun. O zaman hangi panele girmek istersin?”

İki etkinliği birbirine karıştırarak, “Canonların sonuçları,” diye cevap verdi. Onu düzeltmeye çalıştım ama beni dinlemedi çünkü ayağa kalkmış tezahürat yapıyordu. “Bastır mavi adam!”

Aslında mavi adam kaybediyordu; tabii eğer bu yaptıkları şeyde kaybetmek diye bir şey varsa... Simsiyah giyinen adam eğilerek selam verdiği sırada Madison yüksek sesle yuhalayarak onların dikkatini çekti.

Adam rolüne devam ederken kılıcını ona doğrultup, “Sen, genç Breezeo,” dedi. “Beni yuhalamaya mı cüret ediyorsun? *Beni, kötü şövalye Knightmare’i?*”

“Gerçek Knightmare sen değilsin,” dedi ellerini kalçasına koyarak. “Gerçek Knightmare benim babam!”

* Bir kurguda belirtilmeyen ama takipçiler tarafından tahmin yürütülen gerçekler. (ç.n.)

Beni işaret ettiğinde kimden bahsettiği anlaşılmış oldu. *Kah-
retsin.*

Adam bana tiksindir gibi baktı. “O mu? *Hah!* Gerçek Knightmare o değil! Eldivenleri bile yok!”

Madison ellerime baktı. “Ne olmuş? Sürekli takmak zorunda değil.”

“Haklısın,” dedi adam. “Ama eğer baban gerçek Knightmare’se belki de buraya gelip iddiasını ortaya koymak ister.”

Kılıcıyla beni işaret etti.

Başımı iki yana salladım. *Böyle bir şey olmayacaktı.*

“Gelecek,” dedi Madison benimle çelişerek.

“Görünüşe göre baban aynı fikirde değil,” dedi adam. “Sanırım bir sahtekâr olmasının ifşa edilmesinden korkuyor.”

“Hiç de bile! Babam sahtekâr değil!”

Adam güldü.

Madison gitgide sinirleniyordu ve cidden, *bu adamı sikecektim.* Kimsenin oyuncusunu küçümsemez, karakterden çıkmasını istemezdim ama birinin kızımın önünde bana sataşmasına asla izin vermezdim. Bileğim kırık olsun ya da olmasın, kızımın onurunu savunacaktım.

Ayağa kalkıp adama doğru yürürken, “Sikerler,” dedim. “Biri bana bir kılıç versin.”

Beş altı kişi kılıcını uzattı. En yakınımıdakini alıp elimdeki alçıyla sıkıca tutmaya çalıştım. Bay Baş Düşmanım endişeli bir ifadeyle, “Sadece oyun oynuyoruz, biliyorsun değil mi?” diye sordu.

“Öyle mi?” diye sordum. “Ben emin olamadım.”

Dürüst olmak gerekirse, ikinci filmin büyük kısmını çekerken çok zorlanmıştım. Ancak çekimler başlamadan önce dövüş sahneleri için yaptığım saatler süren antrenmanlar içime öyle bir kök salmıştı ki bunu gözüm kapalı bile yapabiliirdim. Yani Kral Arthur’un hükümdarlığı zamanında yaşasaydım muhtemelen korkunç bir şekilde ölürdüm ama Knightmare kostümüyle rol yapan lanet olası bir adam benim için *hiçbir şeydi.*

“İstediğin zaman diz çökmekte özgürsün,” dedim. “Teslim olursan kabul ederim.”

Dudaklarını büzdü, söylediklerim onu kızdırmıştı. İlk hamleyi o yaptı. Zayıf, engellemesi kolay bir hamleydi. Birkaç kez daha denemesine izin vererek hareketlerini öğrendikten sonra onu savunmaya geçmeye zorladım, buna alışkın olmadığı belliydi.

ÇAT. ÇAT. ÇAT. Üst üste kılıç darbeleriyle, filmdeki dövüş sahnesini takip ederek üzerine yürüdüm. Koreografisi çıkarılmış bir dans gibiydi, adam da bunu biliyordu ama beni durduracak kadar hızlı değildi. Belki beş dakika boyunca ona saldırdım... Terlemişti, sanki onu gerçekten bıçaklayabileceğimi düşünmeye başlamış gibi gözleri kocaman açılmıştı. İyi mücadele etmişti, hatta birkaç darbesi dengemi kaybetmeme neden olmuştu ama bileğimdeki ve kolumdaki ağrıya rağmen o diz çökene kadar durmadım.

Kılıcını bırakıp tek dizinin üstüne çöktüğünde, Madison’ın çığlık çığlığa bağırarak bana doğru koştuğunu duydum. Kollarını belime dolayarak bana sarılırken, gülerek kılıcı ödünç aldığım kişiye geri verdim.

Adam ayağa kalkıp elini uzatırken, “Dostum, çok iyiydin,” dedi gülerek. “Ben Brad. Peki, ya senin adın ne?”

Madison benim yerime cevap vererek, “Jonathan,” diye araya girdi. “Ah, bir dakika. Bugün o Nightmare!”

“Pekâlâ, *Nightmare*. Kostümlü *roleplay* ligine katılmaya karar verirsen...”

Madison’ı uzaklaştırırken, “Teşekkür ederim ama pek benlik bir şey değil,” diye mırıldandım.

“Biraz önce olanları görmesem beni kandırabilirdin,” dedi adam.

Onu duymazlıktan gelip Madison’ı fuar merkezine geri götürdüm. “Ee, şimdi ne yapacağımıza karar verdin mi?”

“Biraz daha kılıç dövüşü!”

“Ah, maalesef bu başka bir zamana kalmak zorunda,” dedim.

“Ama hâlâ eğleneceğimiz başka yerler var.”

Daha fazla paneli ziyaret ettik. Biraz alışveriş yaptık. Hatta

yine bir bilgi yarışmasına katıldık. Madison her yerine bulaştırarak dondurma yemişti. Oyun oynarken sürekli *Barbie*'yi kullanmak zorunda kalmasın diye ona Maryanne bebeği aldım. Akşamüzeri yapacağımız işler bitmek üzereydi. Madison'ın enerjisinin bittiğini görebiliyordum. Artık sessizleşmişti ve elimi sıkı sıkı tutuyordu.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordum. "Annen seni çok özlemiştir."

Başını sallayarak onayladı.

Çıkışa doğru ilerlerken, Madison durup elimi çekiştirdi. "Bekle! Unuttuk!"

"Neyi unuttuk?"

Cevap vermek yerine beni doğruca maketlerin olduğu bölüme sürükledi.

Çalışana maketi göstererek, "Breezeo maketinden istiyorum," dedi.

"30 dolar," dedi kadın.

İç çekerek parayı saydım ve ödemeyi yaptıktan sonra maketi aldım.

Kalabalığın arasından geçerek çıkışa doğru ilerledik. Madison'ı binanın köşesine kadar götürdüm, arabanın gelip bizi alması için mesaj atarken orada biraz oyalandık. Aşağı yukarı birkaç dakikalık mesafedeydi, o yüzden insanlar yanımızdan geçip giderken bekledik.

Arabanın geldiğini görünce yüzümdeki maskeyi çıkarıp arabaya doğru bir adım atmıştım ki biri, "*Johnny Cunning?*" diye seslendi.

Gergin bir şekilde arkama döndüğümde bir kadın ve küçük oğlunu gördüm, ikisi de ağızları açık bana bakıyordu.

Kadın çocuğu omuzlarından tutarak, "Aman Tanrım, bu gerçekten sizsiniz!" dedi. "Oğlum bana sürekli sizi gördüğünü söyleyip duruyordu ama ona inanmamıştım."

Çocuklar hep böyleydi.

Sezgileri güçlüydü.

Kendimi ne kadar iyi gizlersem gizleyeyim, çocuklar hissedebiliyordu.

“Bir imza alabilir miyim?” diye sordu. Çantasından kalem bulmaya çalışırken çizgi romanı bana doğru uzattı. “Lütfen?”

“Şey, tabii,” diye mırıldanarak kalemi elinden alıp imzaladım, gözlerim çocuğun üzerindeydi. Madison’ın yaşlarında gibi görünüyordu, onun da yüzünde bu sabah Madison’ın yüzündeki hayranlık dolu ifadeden vardı. Onun da üzerinde Breezeo kostümü vardı ama onunkini evde dikmişlerdi... çok uzun zamanlarını almışa benziyordu. Yaptığım onca şeyden sonra çocukların bana bir kahramanmışım gibi bakması çok tuhaftı. “Fotoğraf çekilmek ister misin, küçük adam?”

Hevesle başını sallarken nutku tutulmuş gibiydi, yanına diz çöküp poz verirken annesinin hızlıca bir fotoğraf çekmesine izin verdim.

“Kendine dikkat et,” dedim çocuğa. “Annene her zaman göz kulak ol.”

Ardından ayağa kalkıp Madison’ın elini tuttum ve kimse beni fark etmeden onu arabaya bindirdim.

Eve dönüş yolumuz sonsuza dek sürecek gibi gelmişti. Vardığımızda hava kararmış ve Madison derin bir uykuya dalmıştı. Onu uyandırmaya çalıştım ama kıpırdamadı, ben de çocuk koltuğundan kaldırıp kucağıma aldım. Uykusunda homurdanarak kollarını boynuma doladı. Maketi kolumun altında sürükleyerek ön kapıya doğru yürüdüm, tam kapıyı çalacaktım ki kapı açıldı.

Kennedy üniformasıyla kapıda dikilirken, bizi gördüğü için içi rahatlamış gibi görünüyordu. İçeri girebilmem için kenara çekildi.

Maketi evin bir köşesine bıraktım. Kennedy maketi görünce bana tuhaf bir bakış attı.

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Muhtemelen görmek isteyeceğin son şey ama bunu almadan oradan çıkmayacaktı.”

Kennedy başını iki yana sallayarak kapıyı kapattı. “İstersen onu yatağına yatırabilirsin.”

YENİ BİR HAYATIN BAŞLANGICI

GEÇMİŞ

Fulton Edge Akademisi'ndeki öğrenciler final sınavlarına girerken, siz Kaliforniya'ya gitmek üzere Midwest'te yol alıyordunuz. Kız mavi Porsche'nin yolcu koltuğunda senin yanına oturmuş, defterine içini döküyordu.

Giderken yanına aldığı az sayıda eşyadan biriydi.

Sen ayılırken o eve geri dönüp kıyafetlerini okul çantasına doldurmuş, Breezeo çizgi romanlarını paketlemiş ve telefonunu aldıktan sonra ailesine bir not yazmıştı.

Anne ve baba,

Gittiğimi öğrendiğinizde kızacağınızı biliyorum ama lütfen benim için endişelenmeyin. Ben iyiyim. Jonathan'la birlikteyim.

Sizi çok seviyorum,

Kennedy

Tabii ki yirmi dört saat geçtikten sonra epey endişelenmişlerdi. Kız daha on yedi yaşındaydı. Çoktan polisi aramışlardı. Resmi olarak *reşit olmayan bir kaçaktı*. Siz yola çıktıktan kısa bir süre sonra telefonu çalmaya başlamış, mesaj bombardımanına tutulmuş ve eve dönmesi için yalvarmışlardı.

Birkaç saat sonra telefonun şarjı bitti.

Şarj aletini yanına almayı unutmuştu.

Peki, ya sen? Senin telefonunun şarjı neredeyse tamamen doluydu. Seni arayan tek kişi kız kardeşin olmuştu; birinin Fulton Edge Akademisi'nin kamera kayıtlarını sızdırdığına dair seni uyar-

mak istemişti. Babanla kavgan tüm haber kanallarında dönüp duruyordu. Bu siyasi bir kâbustu; Meclis Başkanı Cunningham öz oğluna saldırıyordu. Herkes istifasını istiyordu.

Zaman öylece akıp gitti.

Kaliforniya'ya yaklaştıkça New York ile aranızdaki kilometreler artmaya devam ediyordu. Kız için geri dönmeyi teklif etmiştin. Hiçbir pişmanlık taşımasını istiyordun. Kız ise çeneni kapatıp batıya doğru sürmeye devam etmeni söylemişti.

Birkaç gün sonra Los Angeles şehir sınırlarına girdiniz. Mezun olmanız gereken gündü. Kalıcı bir yer bulana kadar, on sekiz yaşında birine oda kiralayacak küçük bir otel buldunuz.

“Hadi dışarı çıkalım,” dedin.

“Nereye?” diye sordu kız.

“Güzel bir yerlere. Buradayız. Başardık. Bunu kutlamamız gerek.”

Öyle de yaptınız. Kızı randevuya çıkardın. Kız annesinin seçmesine yardım ettiği mezuniyet elbisesini giydi; kolsuz, koyu mavi bir elbiseydi. Yedek ayakkabı almayı unuttuğu için günlük ayakkabılarını giymek zorunda kalmıştı. Basit bir ayakkabıydı. Kendini çok sade hissetti.

Ona dünyanın en güzel kadını olduğunu söyledin.

Porsiyonların küçük, hesabın büyük olduğu türden şık bir et lokantasında akşam yemeğine gittiniz. Fakat insanlar bundan şikâyetçi değildi çünkü mekânın atmosferi buna değerdi. Daha sonra Hollywood Bulvarı'na gittiniz, çimentoyla ölümsüzleştirilmiş el izlerini gördükten sonra el ele Yıldızlar Geçidi'nde gezinirken ünlü yıldızlara baktınız.

Sen durup onu kendine çekerken, “Bir gün sen de burada olacaksın,” dedi kız. “Bu yıldızlardan birinde senin adın olacak.”

“Öyle mi? Benim de şey kadar yetenekli olduğumu mu düşünüyorsun...” Ayağının ucundaki en yakın yıldız bakıp üstünde yazan ismi okudun. “*Kurbağa Kermit* kadar?”

Kız güldü. “Pekâlâ, şimdi bir düşününce o kadar da emin olmadım. Yani Gonzo kadar yetenekli olabilirsin ama *Kermit*?”

“Belki çok çalışırsam olabilirim,” dedin.

“Belki,” diye sana hak verdi bir öpücük kondururken.

Tam orada, Hollywood Bulvarı’nda öpüştünüz. Çok güzel bir andı. Hiçbir şey bunu mahvedemezdi; Darth Vader kostümlü bir adamın öfkeyle *kendinize bir oda bulmanızı* söylemesi bile.

“Bir odamız var,” dedin. “Gidip onu kullanmaya ne dersin?”

“Hiç sormayacaksın sandım.”

Bütün gece seviştiniz. Artık o kelimeler söylendiği için, artık aranızdaki bu şeyin adı konduğu için bunu söylemeden duramıyordun.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Kaliforniya’daki ilk geceniz, hayatındaki en güzel gecelerden biri olmuştu. Geleceğe dair umutluydun.

Ertesi gün, tüm kredi kartların kapatıldı.

Sonraki gün, banka hesabın donduruldu.

Umutsuzluğa hızlı bir geçiş yapmıştın. Babanın seninle ilişkisini kesmesine şaşırmamış olsan da canın yanmıştı. Cüzdanında belki yüz doların kalmıştı ve 72 saat içinde oteli boşaltmanız için ihtar almıştınız. Ve bir işin *yoktu*. Etkili bir şey yapmak zorundaydın.

Ertesi sabah bir çözüm yolu bulmak için şafak sökmeden yola çıktın ve gün batımına kadar dönmedin. Birkaç saat uyuduktan sonra tekrar işe koyuldun.

Bu kez daha erken, öğleden sonra üç civarında döndün. Kız oteldeki yatakta oturmuş, defterine bir şeyler yazıyordu. Seni gülümseyerek karşıladı.

Sen yanına otururken, “Ne yazıyorsun?” diye sordun ama cevap vermesini beklemiyordun. Bunu sürekli soruyordun ve kız her seferinde “*bir hikâye*” diyordu.

Fakat bu kez, “Bizim hikâyemizi,” dedi.

“Bizim hikâyemiz,” dedin. “Bunu mu yazıyorsun?”

“Sayılır,” dedi kız. “Kendi versiyonumu yazıyorum.”

“Bir kısmını okuyabilir miyim?”

Kızın kalemi durdu. Tereddüt etti. Dikkatle en başına dönüp sana uzattı. “Sadece ilk birkaç sayfayı okuyabilirsin.”

Büyülenmiş bir halde okudun ama fazla ilerleyemeden bir şikâyetini dile getirdin. “Bak, işte bu saçmalık. Tam şuradaki satır. Senin *özel bir yanın olmadığını* söylemişsin.”

Kız defteri geri aldı. “O kızın, benim değil.”

“Ama o kız sensin. Ve seni temin ederim ki seni ilk gördüğümde aklımda...” Defteri yakaladın, kız vermek istemedi ama okuyabileceğin kadar yakına çekmiştin. “Senin sıradan biri olduğunu çünkü her kızın soylu olamayacağını yazmışsın. Bu saçmalık. Sen kraliçesin, bebeğim.”

Kız defteri çekip kapattıktan sonra ulaşamayacağın bir yere fırlattı. “Sana bunun *benim* versiyonum olduğunu söylemiştim. Bu bir kurgu.”

“Benim versiyonumu yazmalısın.”

“Peki, nasıl olacakmış o? Otuz sayfalık ördek şakası ve sonrasında bir sürü sevişme sahnesi mi?”

“Ördek şakaları,” dedin. “Ya da *seks* şakaları?”

“Seni tanırıyorsa, ikisi de.”

“Çok komik ama hayır. Zafere götüren bir mücadele hikâyesi olurdu.” Ayağa kalktın. “Hadi, ayakkabılarını giy. Biraz yürüyelim. Sana bunu göstereceğim.”

“Bana göstereceksin.”

Şüpheli ses tonuna rağmen dediğini yaptı ve birkaç sokak yürüdünüz. Mahalle mükemmel değildi ama çok tehlikeli de sayılmazdı. Biraz yıkık dökük olsa da sessiz bir yerdi.

İki katlı, beyaz-mavi boyalı eski bir binanın yanına geldiğinizde kızı arka taraftaki ufak bir merdivene götürdün. Cebinden bir anahtarlık çıkardın. Kız şaşkın şaşkın sana bakıyordu.

Yine de peşinden merdivenleri tırmandı, sen en üst kattaki gıcırdayan kapının kilidini açarken sabırla bekledi. İçeri girdi ve boş eve baktı.

Bir apartman dairesiydi. *Küçüktü*. Burayı tarif edecek başka bir sıfat yoktu. Mutfak ve oturma odası birleşikti, yanında da sadece bir yatağın sığabileceği büyüklükte bir oda vardı. Banyo her şeyin iç içe tıkıştırıldığı, kutu gibi bir yerdi. Eski, cilalanmamış ahşaptan

yapılan parkeler aşınmış ve lekelenmişti. Duvarlardaki beyaz boya soyulmuş ve yer yer şeftali rengi lekeler bırakmıştı. Tek bir penceresi vardı ve o da yatak odasındaki eski bir klimayla kapatılmıştı.

“Pek iyi olmadığını biliyorum,” dedin. “Hatta bok gibi. Biliyorum. Ama on sekiz yaşındayım, işim ve hesabımda para olmadığı için şu an elimden gelen bu.”

“Burası bizim mi?” Kız dönüp sana baktı. “Burayı kiraladın mı?”

Başını sallamadan önce tereddüt ettin, sanki bunu itiraf etmeye dilin varmıyordu. Gururunu yuttun. “Bizim.”

“İyi ama bir evi karşılayacak kadar paramız var mı?” diye sordu. “Kirasını nasıl ödeyeceğiz?”

“Bizim için biraz para buldum,” dedin. “Sonsuza kadar yetmez ama yerleşene kadar işimizi görür.”

“Parayı nereden buldun?”

Tekrar tereddüt ettin. “Ben, şey... Arabamı sattım.”

Mavi Porsche’yi satmıştın. Başka bir yol bulmaya çalışsan da sahip olduğun tek değerli şey oydu. Bu yüzden değerinin biraz altına da olsa arabayı satmıştın ama dikkatli harcarsanız birkaç aylığına masraflarınızı karşılamaya yetecekti.

“Burası harika,” dedi kız kollarını sana dolarken. “Birlikte yaşayacağımız ilk daire.”

“Ve umarım son daire,” diye mırıldandın. “Bundan sonra sadece yukarı tırmanacağız. İşleri yoluna sokar sokmaz senin için bir ev inşa edeceğim.”

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Bir eve ihtiyacı yoktu. Bir apartman dairesine bile ihtiyacı yoktu. Arabada uyuyabilirdi. Hem de bundan hiç şikâyetçi olmazdı. Sen o arabayı satmak zorunda değildin ama satmıştın; kız bunun için ne kadar minnettar olsa da şimdiden kendini suçlu hissediyordu. Bunun bir zafer hikâyesi olmamasından endişeleniyor, *korkuyordu*. Çünkü sana inanıyordu. İnanmasa orada olmazdı. Ancak dünya insanlara her zaman nazik davranmazdı. Bazen de diri diri yerd.

ON YEDİ

KENNEDY

Kirli üniformamı yatak odamdaki çamaşır sepetine atıp uzun beyaz bir tişört aldım, kapı aralığından bir öksürük duyunca tişörtle üstümü kapattım. “Kahretsin, özür dilerim. Ben sadece...” diye alçak sesle mırıldandı Jonathan.

Jonathan bakışlarını kaçırıp gözlerini benden uzak tutmaya çalışırken onu izledim. “Sorun değil. Üzerimde daha az şey varken de beni görmüştün.”

“Evet, şey...” Tekrar bana baktığında ne söylemek istediğine, hatta bir şey söylemesi gerekip gerekmediğine emin olamıyormuş gibi tereddüt ediyordu. “Şey yapmaya çalışmıyordum, bilirsin işte...”

“Biliyorum.”

Öyle yapmaya çalışmasa da bir şekilde *yapıyordu*. Gözleri yavaşça üzerimde gezindiği sırada tüylerim diken diken oldu. Her şey zaten yeterince tuhafken ağzı açık bir şekilde beni izleyerek durumu daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Yüz ifadesini ve dudaklarını yalarken gözlerinde beliren hayranlığı görünce midem düğümlendi.

“Her neyse.” Boğazını temizledi. “İyi geceler demek istemiştim.”

“İyi geceler,” diye fısıldadım.

Jonathan orada öylece durdu, gözleri üzerimde gezinmeye devam ediyordu. Bir süre sonra arkasını dönüp gitmek için uzaklaştı.

“Bekle.”

Dudaklarımdan tek bir kelime dökülüverdi. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Üstüne durup düşünmemiştim bile. Tekrar tereddüt ederek gözlerimin içine baktı. Kalbim, *ne halt* ettiğimi

sorup, küt küt atarken, Jonathan da nasıl cevap vereceğimi bilmediğim sorularla kaşlarını kaldırdı. Sanki yanmanın canımı nasıl acıttığını unutmuşum gibi ateşle oynuyordum ama buradan, benim durduğum yerden hissedebildiğim tek şey hafif bir sıcaklıktı.

Başka bir şey söylememe gerek kalmamıştı. Bu iyi bir şeydi çünkü doğru kelimeleri bulup bulamayacağımdan emin değildim. Bana doğru uzandı, parmak uçları kızarmış yanağımdan çeneme doğru ilerledi. Elleriyle yüzümü kavrayıp yukarı kaldırırken beni öpmek için eğildi. Dudakları yumuşacıktı; çok tatlı ve nazikti.

Hiç acele etmeden, zorlamadan, sadece *beklentiyle* uzun bir süre boyunca öptü. Nefesim ciğerlerimi terk etmişti ve kollarımı dolayıp onu yatağa çekerken tüm mantığımı kaybetmiştim.

“Emin misin?” diye sordu sessizce.

Başımı iki yana salladım; çünkü hâlâ hiçbir şeyden emin değildim ama kendimi durduramıyordum. Yatağa uzandığımda üstüme çıktı. O benim kıyafetlerimi çıkarırken ben de onun kostümünü çekiştirdim. Başım dönüyor, kalbim hızla çarpıyordu. Ben daha nefesimi düzene sokamadan tekrar dudaklarıma yapıştı ve bacaklarımin arasına yerleşip kendini içime itti. Jonathan boğazdan çıkan bir iniltiyle, beni sımsıkı tutarak içimi doldururken nefesim kesildi.

Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu.

Ne şu an. Ne de öncekinde.

Başta neredeyse acı verici derecede yavaş hareket ediyordu ama sonra hızını arttırarak daha sert bir şekilde iyice derine girdi. Dizlerimi yukarı kaldırdı ve içimde ayak parmaklarımin kıvrılmasına ve vücudumun sarsılmasına neden olan o noktaya çarptı. İsmi dudaklarımdan bir inilti halinde döküldü. “*Jonathan.*”

“Böyle mi?” diye sordu ritmini bozmadan. “Böyle mi istiyorsun?”

Başımı salladım, o tekrar tekrar aynı noktaya çarparken inlemeye devam ettim. İçimdeki düğümleri çözdükçe parçalanmaya başlıyordum. “Lütfen.”

Orgazm vücudumu sarstığı sırada hiç durmadan, “Sen kraliçe-

sin,” diye fısıldadı. Sırtımı kavislendirerek ona sıkı sıkı tutundum ve tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Boşaldığımda bile hareketlerini durmadı. Biraz olsun yavaşlamadı. Ne istediğimi biliyordu ve hem yalvarana hem de dayanamayacak noktaya gelene kadar tekrar tekrar bana istediğimi veriyordu. Ardından geri çekilip hızını arttırdı, darbeleri o kadar *sertti* ki âdeta nefesim kesiliyordu. Birkaç derin darbeden sonra inleyerek o da boşaldı.

Boynuma sokularak, “Siktir,” diye küfretti. Tenime öpücükler kondurup dişlerini boğazıma geçirdi. “Çok güzelsin.”

Dünyadaki en güzel kadın.

Maddie’ye de böyle söylemişti.

Beni böyle tarif etmişti.

Gözlerimi sımsıkı yumup ona sarıldım. Bunları söylerken ciddi olduğunu, ona inanabileceğimi umut ettim.

“Anne?”

Yanı başımda söylenen o kelime ve bana seslenen alçak fısıltı derin bir uykudan uyanmam için gereken tek şeydi. *Maddie*. Gözlerimi açıp birkaç kez kırpıştırarak kendime geldim. Oda aydınlanmaya başlamıştı, doğan güneş pencereden usul usul süzülerek yatağın etrafındaki parkelerden yansıyor.

Maddie’yi karşımda göremeyince gaipten sesler duyduğumu sandım ama gözlerimi tekrar yumacakken hafif bir kıkırdama duydum. O anda kafama dank etti, panik tüm vücudumu sararken parçalar yerine oturdu. Battaniyeyi çıplak göğsüme bastırıp birden doğruldum ve gözlerimi kocaman açarak diğer tarafa döndüm.

Yatağın diğer tarafında, babasının yattığı yerin hemen yanında duruyordu. *Benim* yatağımda. Kahretsin. Benim yatağımda uyu-yakalmıştı ve üzerinde hiçbir şey yoktu ama battaniyeye sarınmıştı. Tanrıya şükür üstünü örtmüştü fakat bu durumu değiştirmiyordu. Maddie neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük olsa da bu çocuğun tehlikeli bir hayal dünyası vardı.

Bir fikre kapılmasını ve gördüklerini zihninde büyütmesini istemiyordum... bu olanlar artık her neyse.

Babasının yanağını dürttükten sonra parmağını kulağına soktu, Jonathan uykusunda homurdanarak eliyle onu uzaklaştırmaya çalışınca tekrar kıkırdadı.

"*Madison*," diye fısıldayarak onu uyardım. Yakalandığını anladığında elini çekip bana "*kahretsin*" der gibi baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"*Hiçbir şey* yapmıyormuşsun gibi görünmüyor ama."

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Parmağını tekrar babasının kulağına soktu. Jonathan yüzünü buruşturarak dönerken, "Sikeyim, uyumaya çalışıyorum, Ser," diye homurdandı.

Maddie nefesini tuttu, elini geri çekip şok içinde babasına baktı. Onu anlıyordum, ben de aynı şeyi hissetsem de farklı sebeplerim vardı. *Ser*. Serena. Madison'ın o olduğunu sanmıştı. "Babam kötü kelimeler kullanıyor!"

Madison bunu söylediği anda Jonathan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. O kadar hızlı doğruldu ki battaniyeyi üzerimden çekip aldı. Nefes nefese battaniyeyi yakalayıp üzerimi örttüm, kendime doğru çekerken az kalsın onu çıplak bırakıyordum. Gözlerini kocaman açmış, paniklemiş bir halde bana bakarken, "*Siktir*," diye fısıldadı.

Maddie uzanıp onun kulağını dürtterek, "Bak!" dedi. "Bunu duydum!"

Jonathan güldü ve Maddie'nin elini itip ona doğru döndü. "Özür dilerim, odada minik kulaklar olduğunu bilmiyordum." Ardından Maddie'nin kulak memesini tutup şakacı bir şekilde çekti.

"Maddie? Neden mutfığa gitmiyorsun, hayatım?" diye sordum. "Hemen gelip sana kahvaltı hazırlayacağım."

Madison odadan çıktığında yataktan kalkmaya çalıştım. Jonathan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama kıyafetlerim ulaşamayacağım bir yerdeydi. Bana dokunmak için uzandı ve eli-

ni sırtıma götürüp parmak uçlarını omurgamda gezdirdi. Ondan uzaklaştım, battaniyeyi alıp çıplak vücuduma sararak birkaç parça kıyafet aldım.

“Kennedy? Sorun ne?”

Doğruca banyoya giderken, “Maddie kahvaltı için bekliyor,” diye mırıldandım. Kapıyı arkamdan kapatıp derin bir nefes verdim. Kıyafetlerimi giyerken kendi kendime söylenmeye başladım. “Aptal, aptal, aptal... Daha ne kadar *aptal* olabilirsin ki? Yaptığı onca aptalca şeyden sonra o aptal herifle yatmak... Senin sorunun ne?”

Kapıyı hızla çekip açtığımda az kalsın koridorda bekleyen bir bedene çarpıyordum. Jonathan pantolonunu giymeyi akıl etmişti ama hâlâ düğmelerini iliklemeye çalışıyordu.

“Pardon,” diye mırıldanırken gözlerimi ondan uzak tuttum ama önümden çekilmedi.

Yanından geçip gidemeden kolumu yakalayıp kaşlarını çatı. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Bilmem,” diye mırıldandım. “Yaptın mı?”

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama önümü kesti. “Hadi ama! Böyle yapma. Ne olduğunu söyle bana.”

Bir anlığına tereddüt ettim. Küçümseyici bir yorum yapıp hışım ile uzaklaşmak, kendimi çok aptal hissettiğim için çocuk gibi sinir krizi geçirmek istesem de bu ben değildim. Hiçbir zaman böyle biri olmamıştım. Artık olan olmuştu ve kulağa ne kadar aptalca gelse de ona söylemem gerekiyordu. “Ona *Ser* dedin.”

“Ne?”

“Maddie seni uyandırdı ve onun Serena olduğunu sandın.”

Kolumu bırakırken yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirdi ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Onu orada bırakıp mutfığa yöneldim, tezgâha doğru itilmiş bir sandalye görünce iç geçirdim. Maddie sandalyenin üzerine çıkmıştı ve dolapları karıştırıyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun, küçük hanım?”

Onu kucağıma alıp yere bıraktığımda, “*Lucky Charms*’ı arıyorum,” dedi.

“Maalesef hepsi bitti.” Bir kutu *Cheerios** aldım. “Bunlara ne dersin?”

Yüzünde iğrenir gibi bir ifade belirdi.

“*Raisin Bran*?”**

Tekrar yüzünü buruşturdu.

“Süzme peynire ne dersin?”

Öğürür gibi yaptı.

“Pekâlâ, şeye ne dersin...”

“Sizi kahvaltıya götürmeme ne dersiniz?” diye sordu Jonathan mutfağa girdiğinde. “Krep, sosis, yumurta...”

“Pastırma!” diye bağırdı Maddie.

“Bilemiyorum,” dedim. “Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Yani bilirsin, tüm bu *senin sen oluşun* meselesi.”

“Benim ben oluşum,” dedi Jonathan.

“Aynen, büyük ihtimalle birileri seni tanıyacak ve tüm bu olanları açıklamak zorunda kalacaksın. Sadece bir kahvaltı için buna değer mi bilmiyorum.”

“Ama *pastırma* için degebilir,” diye sızlandı Maddie.

Jonathan tereddüt ederek bunu tekrar düşündü, “Gidebileceğimiz bir yer biliyorum,” dedi bir bana bir Maddie’ye bakarak.

Bayan McKleski’nin oteli.

Landing Oteli.

Bizi oraya götürmüştü.

Maddie ve ben pijamalarımızla otelin girişinde duruyorduk, Jonathan’ın üzerinde ise sadece Knightmare kostümünün deri pantolonu vardı. Bayan McKleski bize delirmişiz gibi bakarken dünyanın başka bir yerinde olmak istiyordum ama artık çok geçti. Maddie’ye çoktan bir pastırma sözü verilmişti.

“*Kahvaltı* etmek istiyorsunuz,” dedi Bayan McKleski. “Bana bunu mu söylüyorsunuz?”

* General Mills tarafından üretilen ve katı bir torus şeklinde öğütülmüş yulaflardan oluşan bir Amerikan gevrek markasıdır. (ç.n.)

** General Mills’in Total markası ve Post Consumer Brands’ın Post Raisin Bran ürünü de dahil olmak üzere çeşitli markalar altında üretilen bir kahvaltılık gevreklerdir. (ç.n.)

Jonathan başını salladı. "Evet, efendim."

Kadın ters ters bana baktı. Bakışları *sertti*. Çok saçma bir fikir olduğu için reddetmesini bekledim ama bir süre sonra pes etmiş gibi iç çekti.

"İyi tamam ama git üstüne bir şeyler giy," dedi. "Burası bir otel, Bay Cunningham. *Chippendales** değil. Jigolo gibi görünürken seni soframa oturtmam."

Jonathan tek kaşını kaldırarak kadına baktı. "Jigolonun ne olduğunu bildiğini bilmiyordum."

Bayan McKleski, "Fikrimi değiştirmeden git üstünü değiştir," dedi sertçe.

"Emredersiniz, efendim," dedi Jonathan. Kadına gülümsedikten sonra bana dönüp başıyla merdivenleri işaret etti. "Biraz gelebilir misin?"

Yerimden kıpırdamadan ona baktım.

Bana doğru yaklaştı. "Lütfen?"

"İyi," diye mırıldandım Maddie'ye bakarak. Şu anda olay çıkarmak istemiyordum. "Hey, neden oturma odasında oturmuyorsun, tatlım?"

"Saçmalama," dedi Bayan McKleski. "Gelip kahvaltı hazırlamama yardım edebilir. Ona biraz sorumluluk almayı öğret. Babasının hiç öğrenmediğine eminim."

Jonathan kaşlarını çattıktan sonra onu yukarı kadar takip etmemi işaret etti.

Biz yukarı çıkarken, "Seks meks yok," diye seslendi Bayan McKleski.

Maddie mutfaka doğru peşinden giderken, "Seksmeks ne demek?" diye sordu.

Bayan McKleski'nin bunu nasıl açıklayacağını bilmediğim için o cevap vermeden, "Seksek demek istedi," diye bağırdım.

"Ah, seksek oynamayı severim!" dedi Maddie şaşkın şaşkın kadına bakarken. "Sen neden oynamak istemiyorsun?"

* Erkek striptizcilerin çıplak üst bedenlerine papyon, yaka ve kol manşeti takarak oluşturdukları kostümleriyle tanınan gezici bir dans topluluğudur. (ç.n.)

“Çok karışık,” diye homurdandı Bayan McKleski. “Hoplayıp zıplıyorsun falan.”

Başımı iki yana sallayarak yukarı çıktım. Jonathan birkaç parça kıyafet bulmak için eşyalarını karıştırırken odanın içinde oyalandım.

Pantolonunu çıkarıp karşımda çıplak kalırken, “Öyle demek istemedim, biliyorsun,” dedi. *Aman Tanrım*. Gözlerimi kaçırıp bakmamaya çalıştım ama göz ucuyla siyah *boxer*’ını çekiştirdiğini gördüm. “Serena meselesi... öyle demek istememiştim.”

Hiçbir şey söylemedim. Ne söylemem gerekiyordu ki? Kot pantolonunu giydikten sonra düz siyah bir tişört aldı.

“Ciddiyim,” dedi. “Uyku sersemiydim ve ne dediğimin farkında değildim.”

“Önemli değil,” diyerek uzaklaşmaya çalıştım ama beni durdurdu. Bir elini koluma koyup diğeriyle yanağımı avucunun içine almıştı.

“Önemli,” dedi beni kendisine bakmaya zorlayarak. “Serena kokainle kafayı bulur, günlerce uyanık kalır ve setteki herkesi *çıldirtirdi*. Ne zaman dinlenmeye çalışsak böyle şeyler yapardı. Oyunlar oynardı. Yani ben şey sanmadım...” Duraksadı. “Dün gece kiminle yattığımı *biliyorum*. Bu sabah kimin yanında uyanığımı *biliyorum*. Ve uykumda sana bunu bilmediğimi düşündürecek bir şey söylediğim için özür dilerim.”

Hâlâ ne diyeceğimi bilmediğim için, “Tamam,” demekle yetindim.

“Tamam,” diye tekrarladı Jonathan. “Sadece *tamam* mı? Bu kadar mı?”

Omuz silktim.

Bir kahkaha attı. “Sanırım hiç yoktan iyidir.”

Beni usul usul, *tatlı tatlı* öperken eli yanağımdan aşağı doğru süzülüp göğsümü avuçladı.

Geri çekildim. “Seks meks yoktu, unuttun mu?”

Sırıtarak elini çekti. “Tamam, tamam... Hadi, kahvaltı yapalım.”

Aşağı indik, mutfığa yaklaşırken Maddie'nin heyecanlı sesiyle fuardan bahsettiğini duydum. Sessizce masaya oturdum, ne kadar eğlendiğini ve *babacığının* ne kadar harika biri olduğunu anlatıp dururken onu dinledim.

Tüm bu süre boyunca Jonathan yanımda oturmuş gülümsüyordu.

Kahvaltı hazır olduğunda Bayan McKleski tabakları uzatıp birini benim önüme bıraktı. Bu sırada Maddie de pastırma dolu tabağıyla sağıma yerleşti. En son Jonathan'ınki geldi ve Bayan McKleski tabağı ona doğru iterken gülmemek için kendimi zor tuttum; yiyecekler özensizce tabağına konmuş, tostun yanmış ve pastırması fazla kızarmıştı.

Jonathan bir parça pastırma alıp ısırды, çatırtı sesini duyduğunda yüzünü buruşturdu. "Şey, teşekkürler."

"Beğenmedin mi? Yeme o zaman," dedi Bayan McKleski. "Kimse mızızlıları sevmez, Cunningham."

O hissimle mutfaktan çıkarken Jonathan onu izleyerek, "Sadece *teşekkürler* dedim," diye mırıldandı.

"Bunu *içten* söylemedin," diye seslendi ona. "Oscar kazanamama şaşmamalı. Berbat bir oyuncusun."

Jonathan girişe doğru ters ters bakarken kahkaha atmamaya çalıştım.

"Merak etme," dedi Maddie bir parça pastırmayı mideye indirirken. "Bir gün Oscar kazanabilirsin."

Sırıtarak Maddie'ye baktı. "Öyle mi dersin?"

Maddie başını salladı. "Tek yapman gereken bu işte daha iyi olmak."

Bu kez kahkahalara güldüm.

"Vay be," dedi Jonathan. "Sevgiyi gerçekten hissedebiliyorum."

Maddie onun kinayesini fark etmeden gülümsedi. "Çünkü seni seviyorum."

Jonathan'ın yüz ifadesi değişti. Sözlerinin onu etkilediğini görebiliyordum. "Beni seviyor musun?"

Maddie güldü. "*Herhalde.*"

Herhalde. Jonathan'ın bu soruyu sorması çok saçmaymış, sanki bunu bilmesi gerekiyormuş gibi söylemişti.

"Ben de seni seviyorum," dedi Jonathan.

Maddie, "Pastırmadan bile daha mı çok?" diye sordu ağzına bir parça daha tıktırırken.

"Pastırmadan bile daha çok," dedi Jonathan sessizce. "Her şeyden daha çok."

Maddie aldığı cevaptan tatmin olmuş bir şekilde gülümseyerek kahvaltısına devam etti. Göğsüm sıkıştı, kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum. Bazen söylediklerinin ne anlama geldiğini merak ediyordum ve duygularını, isteklerini, arzularını sorguluyordum ama şu andan itibaren Jonathan'ın Maddie'yi sevdiğinden asla şüphe etmeyecektim. Çünkü bunu içten söylediğini biliyordum. Buna inanıyordum.

Kahvaltımızı ettik.

Sohbet ettiler. Güleştüler.

Ben ise yas tutuyordum.

Kaybettikleri yılların, boşa harcanan zamanın, belki de onun şeytanlarını daha önce yenmesi için yeterli olmayan sevginin yasını tutuyordum. Bugün paylaştıkları her gülümseme aslında yıllarca akan gözyaşının, mücadelenin, umut etmenin, yas tutmanın, asla pes etmemenin ve vazgeçmemenin ürünüydü. Çünkü şu anda birlikteydik. Belki sonsuza kadar böyle kalmayacaktı, bunu bilmiyordum. Belki de yarın bir şey olacaktı ve gözyaşları geri dönecekti ama onu her şeyden çok sevdiğini bildiğim için buna şükredecektim.

Kahvaltımızı bitirip tabakları lavaboya koyduktan sonra, "Artık gitmemiz lazım," dedim. "Çamaşır yıkamam gerekiyor."

Maddie sandalyesinden atlayıp Jonathan'a baktı. "Geliyor musun? Yine yatıya kalabilirsin!"

"Bu gece olmaz," dedi Jonathan. "Sabah senin okula, annenin de işe gitmesi gerekiyor."

Maddie kaşlarını çatı. "Yarın oyun oynamaya gelecek misin?"

"Eğer istersen tabii ki."

Maddie başını salladı. "Yarın görüşürüz!"

O uzaklaşıp antreye doğru yürürken, "Yarın görüşürüz," dedi Jonathan. Ardından bana dönüp, "Teşekkür ederim, K," dedi.

"Ne için teşekkür ediyorsun?"

"Bana ikinci bir şans verdiğin için," dedi. "Hatta üçüncü, dördüncü, beşinci..."

"Ve yirminci."

Usulca güldü. "Ve yirminci."

"Yirmi birincisi olmayacak," dedim. "*Bir yerde* sınır çizmek zorundayım."

"Başka bir şansa ihtiyacım olmayacak," dedi bir eliyle kalçamdan kavrayıp beni yakınına, bacaklarının arasına çekerken. "Bu kez doğru olanı yapacağım."

"Meghan hala!"

Arabayı park edip onu indirdiğim anda, Maddie apartmana doğru koşup kapının önünde pusu kurmuş olan Meghan'a yöneldi.

Meghan kızımı kucağına alıp döndürürken, "Merhaba, şekerli kurabiye ve pekan cevizli çörek!" dedi. "Benim tatlı yeğenim nasıl olmuş bakalım, *öğlen* olmasına rağmen üzerinde hâlâ pijama mı var?"

Meghan'ın şüpheci bakışları bana kaydı. Evet, resmen ailecek utanç yürüyüşü yapıyorduk. Saçımı bile taramamıştım. Off, *duş* bile almamıştım. Kardeşinin DNA'sı her yerimde, hatta içimdeydi ve Meghan da tazi gibiydi.

Ona yaklaştığım anda... *biliyordu*.

Meghan onu yere indirdiğinde, "Babam beni fuara götürdü!" dedi Maddie. "Ardından gece bizde kaldı ama o annemle uyudu, sonra da pastırma yemeye gittik!"

"Vay be," dedi Meghan. Bana ters bir bakış atarken tekrar etti. "*Vay be.*"

Evin kapısını açtım. Maddie koşarak içeri girdi ve doğruca yatak odasına yöneldi ama Meghan'ın beni soru yağmuruna tutacağını bildiğim için kapıda oyalandım.

Meghan bir anda durup hâlâ oturma odamda bulunan karton Breezeo maketine bakarak, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi. Gözlerini şaşkınlıkla bana çevirdi. "*Gerçekten mi?*"

"Bununla benim hiçbir ilgim yok."

"Ama senin evinde."

"Evet, şey..."

Kendimi savunmak için tek bir cümlem yoktu.

"İnanılmaz," dedi Meghan başını iki yana sallayarak. "Yatıya kalmak mı? Sen... vay canına. Bunu gerçekten onunla *tekrar* mı yapıyorsun?"

"Hayır, yapmıyoruz. Yani, biz sadece... bilmiyorum." İç çekeerek yüzümü ovuşturdum. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Orası belli," dedi kardeşinin yüzünü taşıyan makete bakarak.

"Duş almam lazım," dedim. "Hemen dönerim."

"Aynen, git duş al. Bak bakalım onu üzerinden temizleyebilecek misin?"

Bunun için çok geç, diye düşündüm ama söylemeye cesaret edemedim. Jonathan şu anda hem gerçek hem de mecaz anlamıyla içimdeydi.

Duş alıp giyindim ve kendimi yeniden insan gibi hissettiğimde, çamaşır makinem hâlâ bozuk olduğu için sokağın karşısındaki çamaşırhaneye götürülecek birkaç parça kıyafet seçtim. Meghan bazen pazar günleri uğrayıp Maddie'yle vakit geçirerek benim işimi kolaylaştırırdı, birkaç saatliğine de olsa ev işlerini aksatmadan hallederdim.

Çamaşır işi bittikten sonra markete gidip yiyecek bir şeyler aldım ve kahvaltı için *Lucky Charms* almayı ihmal etmedim. Daha sonra yatak odamı toplayıp kıyafetlerimi yerleştirirken, haftalar önce alelacele dolaba kaldırdığım yırtık karton kutu dikkatimi çekti. Kutuyu tekrar çıkarıp tozlu hatıraları karıştırdım ve beş bölümden oluşan eski defteri elime aldım. Ucuz siyah kapağı bunca yıldan sonra solmuştu. Karalamalarım belli belirsiz seçilebiliyordu.

Deftere göz gezdirdim. İki yüz sayfaydı ve çizgiliydi, büyük kısmı benim dağınık karalamalarım ile doluydu. Defter olması gerekenden daha ağırdı ama onu ağırlaştırmanın kâğıt değil, tüm o kelimelerin hatıraları olduğunu biliyordum. Defter kalbimin ve ruhumun bir parçasını -uzun zaman önce Jonathan'a verdiğim bir parçayı- taşıyordu.

Meghan arkamdaki kapı eşiğinde belirdiğinde, "Aptallık ediyorsun," dedi.

Kendi kendime güldüm. "Biliyorum."

ON SEKİZ

JONATHAN

“Bir saksı bitkisi almalısın.”

Karanlıkta parktaki ahşap piknik masasına oturmuş, telefonunun hoparlöründen Jack’in gevezeliklerini dinlerken bu söylediğine güldüm. “Bitki.”

“Cidden, beni dinle... Bir bitki alırsın; onu sularsın, canlı tutarsın ve anında tüm bu olanlara hazır olup olmadığını görürsün.”

“Bu çok aptalca.”

“Hayır, değil. Bu gerçek bir şey. Bunu *28 Gün** diye bir filmde görmüştüm.”

“Zombili olan mı?”

“Hayır, dostum, *Sandra Bullock*’un filmi. Senin söylediğin *28 Gün Sonra*.”**

“Bana verdiğin tavsiyeleri *Sandra Bullock* filmlerinden mi çalıyorsun?”

“Ah, sakın beni yargılamaya kalkma. Senin sürekli oynadığın o boktan filmlerden çok daha iyi. Ayrıca iyi bir tavsiye.”

“Bir bitki almak.”

“Evet.”

“Sen aldın mı?”

“Ne?”

“Bitki,” dedim. “Bir ilişkiye hazır olduğunu kanıtlamak için bir bitki aldın mı?”

“Hayır,” dedi Jack.

* Alkol bağımlılığı sebebiyle 28 günlük rehabilitasyon programına katılması gereken Gwen’in kendini bulmasını anlatan ABD yapımı bir film. (ç.n.)

** Ölümcül bir virüsün İngiltere’yi sarmasını konu alan İngiliz yapımı bir film. (ç.n.)

“Neden?”

“Bir bitkinin, zaten bildiğim bir şeyi bana söylemesine gerek yok da ondan,” dedi. “Emojili *boxer* giyiyorum ve bodrum kattaki dairemde acılı *Cheetos* yiyorum. Bence tüm işaretler ortada.”

“Emojili *boxer* mı?” diye sordum gülerek. “Sıradan bir internet trolünden bahsediyoruz.”

“Tabii, her neyse,” dedi. “Konu ben değilim. Senin hakkında konuşuyoruz.”

“Benim hakkımda konuşmaktan bıktım.”

“Vay be, cidden mi? Bundan bıkabileceğin aklımın ucundan dahi geçmezdi!”

“Çok komik.”

“İki yıl önce *The Late Show*’a’ verdiğin röportajı hatırlıyor musun?”

“O konuda konuşmak istemiyorum.”

“Kafan iyiydi, kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsedip duruyordun.”

“Siktir git.”

“O adamın kendinden bahsetmekten asla bıkmayacağına eminim.”

“Götün tekisin.”

Jack sesli bir şekilde güldü. “Bu doğru.”

“Sinirlerimi bozuyorsun.”

“Rica ederim.”

İç çekerek başımı iki yana salladım. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi git kendine bir bitki al,” dedi. “*Call of Duty*” oynarken aradın, artık oyuna döneceğim.”

“Peki, tamam.”

“Ah... Bir şey daha var, Cunning? Bir şişe viskiyle kendini boğmadığına sevindim.”

“Neden? Beni özler miydin?”

“Aslında daha ziyade, kendini yok etmene izin verirsem hay-

* Stephen Colbert’in sunduğu, Amerika’da gece geç saatlerde yayınlanan, haber ve siyasi bıcıv temalı talk show programı. (ç.n.)

** İkinci Dünya Savaşı konulu bir aksiyon oyunları serisi. (ç.n.)

ranların beni öldürebilir,” dedi Jack. “Fark ettin mi bilmiyorum ama onlar *deli*. Hayran resimlerinden bazılarını gördün mü? Tam bir delilik.”

“Hoşça kal, Jack,” dedikten sonra aramayı bitirmek için düğmeye bastım. Telefonu cebime atarken biri arkamda boğazını temizleyince hazırlıksız yakalandım. Ay ışığında parlayan sarı saçlarını gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. “Meghan?”

“Arkadaşın mantıklı birine benziyor,” dedi kardeşim. “Jack’ti, öyle değil mi? Kim o? Johnny Cuning hayran kulübünün 350 kilo, sivilceli, kadın düşmanı başkanı mı?”

Keyifsizce güldüm. “Pek sayılmaz.”

Meghan bana doğru yaklaşırken yüz ifadesi sert, omuzları dikti. Tetikteydi, damarlarından buz akıyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

Kız kardeşimle birbirimize karşı hep bu kadar soğuk değildik.

“Aklından ne geçiyorsa söyleyebilirsin,” dedim. “Buraya ne söylemeye geldiysen.”

Piknik masasında yanıma oturup karanlık suya baktı.

“Kennedy, Maddie’nin ilk doğum günü partisini burada yapmıştı,” dedi. “Tabii buna *parti* denebilirse. Sadece o, ben ve Kennedy’nin ebeveynleri vardı. Başka çocuk yoktu, sadece aile arasındaydı. Babam uğradı ve... şey, tam bir felaketti.”

Gerildim. “Onun Madison’la bir işi olmadığını sanıyordum.”

“Yoktu,” dedi. “Kennedy’nin babası ona gitmesini, burada hoş karşılanmadığını söyleyince babam da hediyesini bırakıp gitti ve bir daha hiç çabalamadı.”

“Neydi o?”

“Ne neydi?”

“Aldığı hediye.”

Bunun neden önemli olduğunu, neden öğrenmek istediğimi bilmiyordum ama kızıma doğum gününde ne aldığını merak ediyordum.

“Saf gümüş bir çingirak,” dedi gözlerini devirerek. “Bir yaşında bir çocuğun en çok isteyeceği şey. Kennedy onu fırlatıp şuradaki suyun içine attı.”

“Güzel.”

“Diğer yandan, ben de ona şu küçük karton kitaplardan almıştım,” dedi. “Ayrıca bebek bezi ve ıslak mendil çünkü onun buna ihtiyacı vardı. Şey, aslında bir babaya ihtiyacı vardı ama onun yerine Meghan halası vardı. Sanırım iyi bir alternatif olabilirdim ama yine de *sen* değildim.”

“Yanlarında olmalıydım,” dedim.

“Evet, olmalıydın,” diye cevapladı kardeşim.

“Sıçıp batırdım.”

“Evet, öyle.”

“Daha iyi olmaya çalışıyorum.”

“Kennedy de öyle söylüyor ama eğer onun canını yakarsan, yemin ederim ki ben de *senin* canını yakarım.”

“Madison’ın canını yakmayacağım.”

“Maddie’den bahsetmiyorum. Onun canını yakarsan, seni parçalamak için hazır bekleyen bir sürü insan var zaten. Annesinden bahsediyorum. Kennedy’nin kendisi ve Maddie için bir hayat kurmaya çalışmasına şahit oldum ve eğer öylece buraya gelip bunu mahvedersen, onu tekrar yerle bir edip sonra da çekip gidersen seni taşaklarından tavana asarım.”

Ahhh.

Bir elimle yüzümü ovaladım. “Her zaman kök söktüren biriydin.”

“Ben siyasetçi bir kadını. Öyle olmak zorundayım.”

Ben daha kapıyı çalamadan apartmanın kapısı açıldı, Madison elinde bir kâğıt ve kısa bir kalemle kapıda dikiliyordu.

Kâğıdına bakarak, “Bir T’ye ihtiyacım var,” dedi hemen. “Tosbağa, terzi ve tır bulabildim ama daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Tavuk?” diye öneride bulundum.

Gözleri parlarken, “Tavuk!” diye bağırarak mutfığa doğru koşmaya başladı. Kısa bir tereddüitten sonra kapıyı kapatıp onu takip ettim.

Madison masaya yerleşip bir tavuk çizmeye başladı.

“Tablo,” dedim. “Sana bir T daha.”

“Tablo,” diye tekrarladı.

“Ayrıca timsah ve taş...”

“Küçük bir kıza bu gece ödevi kendi başına yapabileceğini ve kimsenin ona cevapları söylemesine gerek olmadığını söylediğime eminim.”

Dikkatim mutfağa girerken lafımı kesip imalı bir şekilde Maddie’ye bakan Kennedy’ye kaydı. Onu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Bir şeyler moralini bozmuştu.

Madison kaşlarını çatarak çizmeye devam etti.

“Özür dilerim,” dedim. “Bilmiyordum.”

“Sorun değil,” diye mırıldandı Kennedy. “Bak, bu gece onunla vakit geçirmek istediğini biliyorum ama bugün işler çığırından çıktı. İşyeri karman çorman, çalışanlar hastalık izninde ve sayım yapılması gerekiyor. O yüzden birkaç saatliğine işe geri dönmem ve Maddie’yi de babamın evine bırakmam gerekiyor.”

Midem altüst oldu.

“O da gelebilir,” dedi Madison.

“Hiç sanmıyorum,” diye cevap verdi Kennedy. “Büyükbaban misafir sevmiyor.”

“Ama bizi seviyor,” dedi.

“Biz ailedeniz,” dedi Kennedy.

“O da benim babam,” dedi Madison. “Yani o da aileden biri, öyle değil mi?”

Kennedy tereddüt etti. “Doğru.”

İki arada bir derede kalmış gibiydi.

“Sorun değil,” dedim. “Anlıyorum.”

“Gerçekten özür dilerim,” dedi telefonunu çıkarıp bir numara tuşlarken. Derin bir iç çekerek, “Aç şu lanet telefonu, baba...” diye mırıldandı kendi kendine.

Babası telefonu açmadı.

Tekrar denedi.

Yine açmadı.

İnleyerek telefonu kapattıktan sonra üçüncü kez aradı.

Tekrar cevap alamayıp telefonu kapatırken, "Ben ona bakabiliyim." diye öneride bulundum.

"Bakmak zorunda değilsin."

"Bunu yapmak istiyorum," dedim. "Ayrıca, o benim kızım. Ben de ondan senin kadar sorumluyum."

Telefonu çalmaya başladığında, "Daha önce bunun bir önemi olmamıştı," diye mırıldandı. *Ahh*. İç çekerek telefona baktı ve açıp, "Merhaba, baba," dedi.

O babasıyla konuşmaya giderken ben de Madison'ın karşısına oturdum. Madison tablo çizmekle meşguldü; tavuk çizmeyi bitirmiş ama üstüne ismini yanlış yazmıştı.

"B değil, V olacak," dedim parmağımla göstererek. "T-A-V-U-K, T-A-B-U-K değil."

Tekrar düzgünce yazabilmek için tüm kelimeyi sildi. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, ufaklık."

Bir dakika kadar sonra Kennedy telefonunu pantolonunun arka cebine tıktırarak odaya girdi. Hiç bana bakmadan ödevler, akşam yemeği ve yatma zamanıyla ilgili bir şeyler gevelerken Madison da sessizce annesinin taklidini yaparak kuralları tekrarlıyordu. Belli ki bunların hepsini daha önce de duymuştu...

"Bir dakika, yani ona benim bakacağımı mı söylüyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kennedy bana doğru döndü. "Bunu sen istedin, öyle değil mi? İstemiyorsan babamı tekrar arayabilirim."

"Hayır, hayır, istedim... *İstiyorum*. Sadece çok şaşırdım."

"Şaşırmamalısın. Söylediğin gibi, o senin de kızın."

En kısa zamanda döneceğini söyleyip Madison'ın alnından öptü. Ardından kapıdan çıkarak beni burada, talimatlarından *hiçbir şey* anlamamış şekilde bırakıp işe gitti.

Evet, bu işi batıracaktım.

Madison tabloyu çizmeyi tamamladı, timsah ve taşı da çizdikten sonra ödevinin bittiğini söyledi. Kâğıdı sırt çantasına tıktırıp yırtık pırtık bir defter ve keçeli kalemle dolu bir kalemlik çıkar-

dı. Hepsini masanın üzerine yayıp defteri açtı ve karalamalarıyla dolu sayfaları tek tek çevirdi.

Eğilip sayfalara bakmaya çalışırken, “Ne var orada?” diye sordum. Keskin bir nefes alıp defterin üzerine kapanırken çizimlerini görmemi engelledi.

“Hayır, bakma!” dedi yüzümü iterek. “Daha bitmedi!”

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedim gülerek. “Bakmayacağım.”

“Bakmasan iyi olur çünkü henüz hazır değil.”

“Sen söyleyene kadar bakmayacağım.”

Ben bunu söyledikten sonra eserinin güvende olduğuna kanaat getirerek sandalyesine yaslandı. Kennedy’ye o kadar benziyordu ki onu izlerken dejavu oluyor gibiydim.

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım ve mutfağa göz gezdirdim. “Akşam yemeği için ne hazırlamamız gerektiğine dair bir fikrin var mı? Annenin bu konuda bir şeyler dediğini biliyorum.”

“Abur cubur yok dedi. Gerçek yemekler yemeliymişiz.”

Dolaplara göz gezdirdim. “Gerçek yemeği tanımla.”

“Pizza,” dedi.

Buzdolabının üstünde sipariş verebileceğim bir numara görünce, “Ah, pizza olur,” dedim.

“Biraz da tavuk ve sarmısaklı ekmek!” diye bağırdı Madison. Defterine bir şeyler çizmeye devam ediyordu.

“Tamamdır.”

Numarayı arayıp büyük boy *pepperoni*’li pizza, tavuk kanadı ve ekmeklerden sipariş ettim; hatta Kennedy eve aç gelirse diye jambonlu ve ananaslı pizza da ekledim.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra kapı çaldı. Cüzdanımdan biraz para alarak kapıya doğru ilerledim ama sonra duraksadım. Birinin beni tanıyabileceği ve neden burada olduğumu sorgulayabileceği aklıma dahi gelmemiştii. Maddie’ye dönüp parayı ona ödetmeyi düşündüm ama bu annesinin ona yabancılara kapıyı açmama konusunda öğrettiği her şeye ters düşerdi.

Kapı tekrar çaldığında derin bir nefes alıp açtım. Yirmili yaşlarının ortasında, benden büyük görünmeyen bir adamdı. Kafayı

bulmuş gibi görünüyordu; sanki kapıya gelmeden önce ot içmiş gibi gözleri kıpkırmızı olmuş ve odunsu koku üniformasına sinmişti. Ücreti mırıldanırken parayı ona uzatıp pizzayı aldım. Kapıyı kapatamadan kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak bana baktı ve şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Hey, sen şu adam değil misin? Bilirsin işte... şu filmdeki? Hani şu, şey..." Beni işaret ederken hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını şıklattı. "Breezeo!"

"Hayır, değilim," diye cevap verdim. "Gerçi bunu çok sık söylüyorlar."

Adam daha fazla üsteleyemedi kapıyı kapattım ve orada öylece dikilirken kapı deliğinden onu izledim. Omuz silkip uzaklaşmaya başladı ve daha arabasının yanına gitmeden sigarasını yaktı.

Rahat bir nefes alarak mutfağa döndüğümde, az kalsın birkaç santim arkamda duran Madison'a çarpıyordum.

"Yalan söyledin," dedi.

"Söyledim," diye itiraf ettim. "Ama bunu herkesin iyiliği için yaptım."

"Bu ne demek?"

"Bazen insanlara benim kim olduğumu söylemememiz daha iyi olur demek."

"Neden?"

"Çünkü insanlar her şeye burnunu sokar," dedim. "Kim olduğumu söyleseydim o adam gidip arkadaşlarına anlatacaktı, onlar da kendi arkadaşlarına anlatacaktı. Ardından tüm dünya benim işime burnunu sokacak ve burada ne yaptığımı öğrenmek istiyor olacaktı."

Ben pizzayı mutfağa götürürken o da sessizce peşimden geldi. Onun yemeğini tabağına koyup kendi tabağımla birlikte karşısına otururken defterini kapatıp öylece oturdu.

Ters giden bir şeyler vardı.

Bir şey onu rahatsız ediyordu ve bunu görebiliyordum.

Aynı annesi gibiydi, unuttun mu?

"Neyin var?" diye sordum.

"Bir şeyim yok," dedi başını iki yana sallayarak.

“Ah, şimdi de bence *sen* yalan söylüyorsun.”

“Herkesin iyiliği için.”

Benim sözlerimle bana karşılık vermeye çalışınca güldüm. “Hadi ama! Bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söyle.”

Sanki başının etini yiyormuşum gibi uzun uzun, abartılı bir şekilde iç çekerek, “Babam olmak istemiyor musun?” diye sordu.

Sorusu göğsüme bir yumruk gibi inmişti.

“Tabii ki istiyorum. Neden böyle düşündün?”

“Çünkü insanların bunu bilmesini istemiyorsun,” dedi Madison. “Çünkü bundan önce babam değildin.”

Şu anda kendimi bir pislik gibi hissediyordum. Kennedy’nin o küçük iğnelemelerinin hiçbirisi, Madison’ın söyledikleri kadar canımı yakmamıştı.

“Ben her zaman senin babandım,” dedim ona. “Sadece iyi bir baba değildim. Daha iyi olmaya çalışıyorum. İnsanların bunu bilmesini istiyorum ama bu biraz karışık bir durum ve ilk öğrenen kişinin pizzacı olması pek doğru değil. Ama herkese söyleyeceğiz. Bunu yapacağız.”

Cevabım onu tatmin etmiş gibi gülümseyerek yemeğini yedi ama ben kendimi hâlâ pislik gibi hissediyordum. Bu onun için adil değildi, hem de *hiç değildi*. Buradaydım ve çabalıyordum ama tüm bu süre boyunca sadece kapalı kapılar ardında onun babası olabilirmişim gibi gizli kapaklı hareket edersem ne önemi kalırdı ki?

Ona kirli sırlarımdan biriymiş gibi davranıyordum.

Ve bunu ilk yapışım değildi.

Aynı şeyi annesine de yapmıştım.

Cliff olsa bana aşırı tepki verdiğimi, bunun koruma amaçlı olduğunu söylerdi; hem onu hem de imajımı korumak için. Özel hayatım gizli tutulacaktı. Bu işler böyle yürürdü. Jack olsa bana adam olmamı, hayatımı gizlilik içinde yaşamanın ayık kalmak için bir tehlike oluşturduğunu söylerdi. Bana doğru olanı yapmamı ve bencil bir pislik olmayı bırakmamı söylerdi. Ama ben, neyin *doğru* olduğunu bilmiyordum.

“Şey, akşam yemeğini de hallettiğimize göre,” dedim. “Anne-
nin yatma saati konusunda ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Sekizde,” dedi Madison. “Yedi buçukta banyo yapmam gere-
kiyor, sonra da bana kitap okuyacaksın ama hangisini okuyacağını
ben seçeceğim.”

“Öyle olsun,” dedim. Yakındaki saate baktığımda daha altı
buçuk olduğunu gördüm. “Yaklaşık bir saatimiz var. Ne yapmak
istersin?”

Sırtarak bana baktı. “Resim çizmek!”

Düzenleyen: Seraphina

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.**

<https://t.me/ayisigikitap>

HAYAL DÖNÜMÜ HEDİYELERİ

GEÇMİŞ

Bugün tam bir yıl oldu.

Senin sarhoş bir halde, Bennett Landing'deki iki katlı beyaz evin önüne gidip kıza seninle birlikte kaçmasını söylediğin ve kızın da bunu kabul ettiği o gecenin üzerinden bir yıl geçmişti. *Hayal dönümümüz*, diyordu kız. Hayallerinin peşinden gitmeye karar verdiğin gün.

Ancak hayallerin peşinden gitmek kolay değildi, özellikle de seninki gibi hayallerin. Binlerce insanın aynı hayalin peşinde koştuğu bir şehirde yaşıyordunuz ve birçoğu birkaç adım önden başlıyordu.

Herkes sana şimdiye kadar şansının yaver gittiğini söylüyordu ama sen öyle hissetmiyordun. Ufak çapta bir ajansla anlaşmıştın, IMDb sayfana birkaç küçük rol daha eklenmişti ama çocukluğundan beri hayalini kurduğu şey *CSI*'da "eroin satıcısı" ve *Criminal Minds*'da *üçüncü adam* rollerini oynamak değildi, faturalarını ödemeye de yetmiyordu.

Elinizdeki para biteli çok oluyordu. Üç ay bile dayanmamıştı. Birkaç ufak tefek iş bulmuştun ama hep seçmelerin önüne geçiyordu ve eline geçen her kuruş, vesikalık fotoğrafların ve oyunculuk derslerinin arasında eriyip gidiyordu. *Kızın* omuzlarına çok fazla yük binmişti ama o bundan şikâyetçi değildi. Çünkü her gece, onu çok sevdiğini söylüyordun. Ona değer verdiğini biliyordu ve verdiğin tek söz de buydu.

Kız ufak dairenin yatak odasından çıkarken, "*Hayal dönümümüz* kutlu olsun," dedi. Saat geç olmuştu, belki gece bire yaklaşı-

yordu. Köşedeki lokantada çift vardiya garsonluk yaptıktan sonra eve daha yeni döndüğü için yorgunluğu her halinden belli oluyordu. “Sana bir şey vereceğim.”

Sen yatağa uzanmış, tavanı seyrediyordun. Kız yanında yokken uyuyamazdın. Kız eskiden şişme yatakta yattığınız için uyuyamadığını söylerdi ama geçen ay gerçek bir yatak almış olmanıza rağmen bir şey değişmemişti.

Uyuyamıyordun.

Alkole sığınmadığın sürece bir türlü uyuyamıyordun ama kız bundan hoşlanmadığı için ağırdan alıyordun. Hem seni sızmış halde bulmak onu üzüyordu hem de olmayan paranızı sarhoş olmak için harcamak seni düşüncesiz bir pislik yapıyordu.

Doğrulup yatak odasının loş ışığında kıza baktın. Gerçi o artık bir kız değildi. İş üniforması olan pembe düğmeli mini elbisesini giymiş, ince beline de beyaz bir önlük bağlamıştı. Son zamanlarda çok kilo vermişti ama vücudu artık daha kıvrımlıydı. O artık evi ve işi olan bir kadındı. Elleri arkasında, bir şey saklayan bir kadın.

“Neymiş o?” diye sordun. Kız sana doğru yaklaşırken bir kartvizit çıkarıp havada salladı. Yatakta üstüne çıkıp gülümseyerek kucağına oturdu.

Kartı alıp baktın. *Caldwell Yetenek Ajansı*. Clifford Caldwell. Onun kim olduğunu biliyordun. Geçen yıl sana onlarca kez Hollywood’da önemli biri olmak istiyorsan o adama ihtiyacın olduğunu söylemişlerdi. Fakat ne kadar denersen dene ona ulaşamamıştın. Sadece randevuyla görüşme yapıyordu ve bir randevu almaya çalışmak *Battle Royale*’e benziyordu.

“Arkasındaki tarih ve saati gördün mü?” diye sordu kız. “Onunla yapacağın toplantının günü ve saati.”

Şok içinde kıza baktın. “Nasıl...”

“Bu gece restorana geldi,” dedi. “Birkaç müşterisiyle birlikteydi... hani şu yeni dans filminde oynayan adam var ya? İsmi *Step On In* gibi bir şeydi. Bir de şu vampir filmlerindeki adam! Ve birkaç kız daha, şey... ah, tüm reklam panolarında olan manken

kız var ya? Hani şu genç, sarışın olan? Adı Markson gibi bir şeydi sanırım? Selena da olabilir?”

Kız saçmalamaya devam ederken, sen gülerek kızın yüzünü ellerinin arasına aldın. “Kennedy, odaklan bebeğim,” dedin. “Man-ken falan umurumda değil. Ondan randevuyu nasıl kopardın?”

“Ah.” Yanakları kızarıırken bileklerini tuttu. “Sadece sordum.”
“Sordun.”

“Şey, yani yavaş yavaş bu sonuca ulaştım. Başta yüzüme bile bakmadı, telefonuyla uğraşıyordu ama dikkatini çekmeden gitmesine izin veremezdim. Ben de kahvesini döktüm.”

“Ne yaptın?”

“Üzerine dökmedim. Sadece masaya döktüm. Birazı da man-kene geldi ama *o kadar da* sıcak değildi o yüzden bir önemi yok. Her neyse, ben masayı temizlerken Clifford telefonunu bırakıp bana baktı, ben de işe koyuldum.”

“Tam o an mı sordun?”

“Ne? Hayır. Ölümüne flört etmeye başladım.”

“Sen? Sen flört mü ettin?”

“Kırpiklerimi falan kırıştırdım. Yardıma ihtiyacı olan bir kız gibi davrandım. *Aman Tanrım, Bay Caldwell, efendim. Çok ama çok özür dilerim... Bazen böyle güçlü adamların yanında elim ayağım birbirine dolaşıyor. Son derece parlak bir zekâ ve şey, muhteşem bir vücut söz konusu olduğunda kendime hâkim olmakta zorlanıyorum.*”

Güldün. “Bu saçmalığa inandı mı?”

“Evet.” Kız sıırıttı. “Yemin ederim, sonrasında bir saat daha kaldılar. Sürekli sohbet etti, bana hayatımla ilgili sorular sordu. Ona seninle ilgili her şeyi anlatım ve *işlem tamam*, işte randevu!”

“Vay be,” dedin tekrar karta bakarken.

“Ah, en iyi kısmını unuttum!” dedi seni yatağa itip öptüğü sırada. “Bana çok büyük bir bahşış bıraktı.”

Kızın kalçalarını kavrayıp ona sürtünürken, “Hmm, ne kadar büyük?” diye sordun. “*Bu kadar mı?*”

“Daha büyük,” dedi kız. “Çok daha büyük.”

“Beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun?”

“İşe yarıyor mu?”

Sen onu döndürüp bacaklarının arasına yerleşirken kız ciyakladı. Kıyafetlerini sıyırıp içine girdiğin anda kız nefesini tuttu.

“Bu gece hayatımızı değiştirdin, bebeğim,” dedin. “*Hayal dönümümüz* kutlu olsun.”

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kadın var ya? Sen onunla sevişirken, kulağına onu ne kadar çok sevdiğini fısıldarken, içine her girdiğinde her şeyin çok güzel olacağını söylerken, her bir kelimeye inanıyordu. Ve bunu, hayatınızın nasıl değişeceğini, senin için ne kadar çok kapı açılacağını hayal ediyordu. Senin hayallerin gerçek oluyordu. Orada, sen hâlâ üstünde, içindeyken yatıyor ve neredeyse bir yıldır ilk kez omuzlarındaki yükün hafıflediğini hissediyordu. Nihayet... *nihayet*... işler yoluna giriyordu. Nihayet, güzel bir haber almışlardı.

ON DOKUZ

KENNEDY

“Pekâlâ, kötü haber...”

Mağazanın arka tarafındaki depoda, elimdeki ufak koliyi iç çekerek yere bırakıp duvara doğru ittim. Başımı iki yana salladım ve kapıda duran kötü haber tellalı Marcus’a bakmak istemedim. “Yapma bunu.”

“Neyi yapmayayım?”

“Şu *kötü haber* olayını,” dedim, elimi ona doğru sallayarak. “Duymak istemiyorum.”

“Sadece ufak bir sorun.”

“Her ne sorunuysa, *benim* sorunum değil.”

“Ama öyle.”

İnleyerek yüzümü ovaladım. “Yapma bunu bana, Marcus.”

“Bethany hasta gibiymiş, o yüzden onu eve göndereceğim.”

“Sana yalvarıyorum,” diye homurdandım. “Yapma bunu.”

“Burada kalıp onun yerine kasaya bakmanı istiyorum.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Bu sabah *açılışı* ben yaptım. Sabah sekizden beri buradayım.”

“Saat üçte çıktın,” dedi.

“Ama beşte geri döndüm,” dedim. “Sabah sekizde geri geleceğim. Şimdi de gece yarısına kadar kalmamı mı istiyorsun?”

“Başka seçeneğim olsaydı senden bunu istemezdim,” dedi ve cevap vermemi beklemeden çekip gitti. Aslında bunu benden *istememişti*. Kalacağım varsaymıştı çünkü ben buydum. Hep bunu yapardım.

Birkaç koliyi daha depoya taşıdıktan sonra kapıyı kapatırken, "Şu halime bak, yaşasın Piggly Q'nun müdür yardımcısıyım," diye homurdandım kendi kendime. "Harika bir hayatım var."

Mağazanın ön tarafına gittiğimde Bethany'nin dışarı fırladığını gördüm, hasta gibi görünmüyordu ama ben ne bilirdim ki? Otoparkta arkadaşlarıyla buluştuğunda yaptığı küçük dans, kazıklanışımın en net resmiydi.

Harika.

Canım çok sıkındı. Bütün gün böyle geçmişti. Beni bu hale getirenin ne olduğunu bilmiyordum ama gergindim. Monoton, küçük ve sakın hayatım gitgide evren bana bir şaka yapıyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı. Radyoda LeAnne Rimes'in *How Do I Live* şarkısının çalması da bunu kanıtlar nitelikteydi.

Mağaza kapanana kadar kasaya baktım, bütün gece ayakta durmuştum ve ayaklarım öfkeyle çılgılık atıyordu.

Eve döndüğümde saat on ikiyi çeyrek geçiyordu, içeri girip kapıyı kilitledim. Işıklar kapalıydı ama televizyon açıktı, sesi kısılmıştı ve ışığı kanepede sarılıp yatan Maddie ve Jonathan'ı aydınlatıyordu. Jonathan derin bir uykuya dalmıştı, Maddie ise uyukluyordu, gözleri açıktı ama öyle bir dalmıştı ki beni fark etmemişti bile. *Saatler* önce yatmış olması gerekiyordu ama buna sinirlenemeyecek kadar yorgundum. Jonathan'ın bileğindeki beyaz alçıyı renkli kalemle boyamıştı.

Yanına gidip onu kucağıma aldığımda karşı koymadı, yatağına yatırana kadar horlamaya başlamıştı.

Oturma odasına döndüğümde Jonathan yattığı yerde doğruldu. Eliyle yüzünü ovuştururken, "Saat kaç?" diye sordu sersem bir şekilde.

"On ikiyi geçiyor."

Ben kanepede yanına oturup ayakkabılarımı çıkarırken beni izleyerek, "Tanrım," diye homurdandı. "Eve *yeni* mi geldin?"

"Bir dakika önce," dedim. "Kasiyer hasta olduğu için erken çıktı, ben de kapanışa kalmak zorunda kaldım. Biraz daha fazla uyumak için hızlıca eve geldim çünkü yarın kalkıp yine aynı şeyleri yapacağım."

“Bu delilik.”

“Aynen, gerçek dünya böyle bir yer.”

“Gerçek dünyada yaşamadığımı mı düşünüyorsun?”

“Bence sen *kendi* dünyanda yaşıyorsun, Jonathan.”

“İstifa edebilirsin,” diye öneride bulundu.

“Peki, daha sonra ne yapacağım? Başka bir yerde işe girip tekrar asgari ücret mi alacağım?”

“Evde kalabilirsin,” dedi. “Hatta belki bir şeyler yazarsın, ne yapmak istersen onu yaparsın.”

“O şekilde faturaları ödeyemem.”

“Ama ben ödeyebilirim.”

Bunu söyleyince ona ters ters baktım.

O da meydan okurcasına bana bakıyordu.

Teklifinin nesinin yanlış olduğunu bile anlamamış gibiydi.

“Seninle bu yola girmeyeceğim,” dedim. “Tekrar yapamam.”

“Ama benim kızıma destek olmam gerekiyor. Benim de katkıda bulunmam gerekiyor.”

“Yapman gereken çok fazla şey var.”

“Evet, o yüzden *bana izin ver.*”

Başımı iki yana salladım. “İşimi bıraktığımda ve sen *katkıda bulunmaktan* vazgeçtiğinde ne olacak?”

Soruma güldü. Espri yapıyormuşum gibi gülüyordu ve sesi sinirlerimi bozuyordu. *Ahh*. Ayağa kalkıp uzaklaşmak istedim ama beni durdurup kanepeye geri çekti. “Bak, anlıyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattım ama bunu biraz düşün.”

“Düşünecek bir şey yok. Sana ihtiyacım yok. *Hiç* olmadı.”

Kelimeler dilimden dökülür dökülmez içimi dolduran pişmanlık selinde boğulacak gibi hissettim. Söylediklerim doğru olabilirdi. Ciddi olabilirdim. Ona ihtiyacım olmayabilirdi. Fakat her kelimemden acımasızlık damlıyordu ve ben böyle biri değildim. Neler yaşamış olursak olalım hiçbir zaman onun canını yakacak şeyler yapan insanlardan biri olmak istememiştim.

Dirseklerimi dizlerime dayayıp, başımı öne eğerek, “Özür di-

lerim,” dedim. “Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Şu anda her şey allak bullak olmuş durumda. Duygularım karmakarışık.”

O cevap vermeye fırsat bulamadan kapı çaldı. Zar zor ayağa kalkıp kim olduğuna bakmaya gittim, kapı deliğinden bakıp Bethany’yi gördüğümde kaşlarımı çattım. *Tuhaf*. Jonathan ayağa kalkıp Maddie’ye iyi geceler dilemekle ilgili bir şeyler mırıldanarak koridorda kayboldu.

İç çekerek kapıyı açmaya ilerlediğim sırada tekrar çaldı. Kapıyı açtığımda Bethany gerildi, kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

“Kennedy?” dedi şaşkınlıkla. “*Senin* burada ne işin var?”

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakarken, “Burada yaşıyorum,” dedim. Yanında arkadaşları vardı, onu işten almaya gelen kız ve otuzlu yaşlarının ortasında gibi görünen bir adamla birlikteydi. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Bethany’nin yanakları kızardı. “Ah, şey... hayır,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Kusura bakma. Biz sandık ki... Yani... Başka birini arıyorduk. Yanlış daireye gelmiş olmalıyız.”

Yanındaki adama sertçe dirsek attığında adam yüzünü buruşturarak, “Yemin ederim buradaydı,” diye mırıldandı.

Söyledikleri midemi altüst etti.

“Kimi arıyorsunuz?” diye sordum. “Belki onu bulmanıza yardım edebilirim.”

“Kimseyi,” dedi Bethany. “Aptalca, unut gitsin.”

Arkadaşlarını peşinden sürükleyerek apartmandan uzaklaştı, yürümeye devam ederken bir yandan da adamı azarlıyordu. Onlar sıvışırken konuşmalarının bir kısmını, o korkunç ismi duydum.

Johnny Cunning.

Dikkatlice kapıyı kapattım, tekrar kilitlediğimden emin olduktan sonra oturma odasındaki televizyonu kapatıp koridora doğru ilerledim. Jonathan’ın önünde dikildiğimde adımları sendeledi.

“Sen, şey... burada kalmak isteyebilirsin,” dedim.

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet.” Bir adım yaklaşıp ona yaslandım ve parmak ucuna kalkarak, “Sanırım *ifşa olmuşsun*,” diye fısıldadım.

Yatak odama doğru ilerledim, tereddüt ederek kapı eşiğinde duraksadıktan sonra peşimden geldi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Üniformamı çıkarıp soyunurken, “Kapı çaldı,” dedim. “Görünüşe göre buralarda bir yerlerde olabileceğini öğrendikleri birini arıyorlarmış.”

“Siktir.”

Kıyafetlerimi kirli sepetine atarken, “Onlara hiçbir şey söylemedim,” dedim. “Gelen mağazadaki kasiyer ve arkadaşlarıydı. Bilirsin, hani bu gece *hastalanıp* eve giden kız. Sanırım biri seni gördüğünü düşünmüş ve bir sebepten kasabada olduğun haberi işyerinde ona ulaşmış.”

Bir tepki vermesini, bir açıklama yapmasını bekleyerek ona döndüm ama yüzüme bile bakmıyordu. Aksine ben beyaz, pamuklu, basit bir sutyen ve külotla karşısında dururken gözleri vücudumda geziniyordu.

Suratının önünde elimi salladım. “Beni dinliyor musun?”

Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine baktı. “Ne?”

Başımı iki yana sallayarak dolaba doğru ilerledim ve bir tişört alıp giydim. Ona döndüğümde yine bana bakmıyordu. Hayır, bu kez dikkati hemen yanındaki şifoniyerin üstünde duran eski defterdeydi.

Bir süre sonra konuya odaklanmaya çalıştı. “Demek ifşa oldum, ha?”

“Öyle görünüyor.”

Yanıma gelip yatağımın kenarına otururken, “Çok yazık,” dedi. “Anonimlik hoşuma gidiyordu.”

“Evet işte gerçek dünya, unuttun mu? Bunun uzun sürmeyeceğini bilmen lazımdı.”

“Evet,” diye mırıldanırken bu durum pek hoşuna gitmemiş gibi görünse de dikkati alçısını kaplayan çizimlere kaymıştı. Parmak uçlarını renkli çizgilerin üzerinde gezdirdi.

Yatağımın başucundaki çekmecedен siyah bir keçeli kalem alıp Jonathan’ı yatağa ittikten sonra kucağına çıktım. Dişlerimle kalemin kapağını tutup çıkardım. Onu sabit tutarak alçada hâlâ

beyaz kalan küçük bir nokta bulup dikkatlice “aşk unvan tanımaz” yazdım.

Beni izledi, yazdığım şeyi okuyunca gülümsedi.

Ben altına sadece “K” yazıp kalemin kapağını kapatırken, “Bu replik filminden,” dedi. “*Hayalet*’in senaryosunu aldığımda yoktu ama ortaya böyle bir şey attım ve onlar da senaryoya ekledi.”

“Senaryoyu değiştirmene izin mi verdiler?”

“Tabii ki,” dedi. “Kontratımda yazıyor.”

“Eh, o halde,” dedim. “Kızın için sonunu düzeltmelerini istemelisin.”

Kahkaha attı. “Yapabileceğim bir şey var mı diye bakarım.”

Onu öptüm. Öpmemeliydim. Sürekli yaptığımız bu şeylerin hiçbirini yapmamalıydık ama konu bu adam olunca kendime hâkim olmakta zorlanıyordum. Beni yine pervasız birine dönüştürüyordu.

O da beni öptü. Elleri vücudumda gezindi, kıyafetlerimi çekiştirdi, dokundu, *okşadı*. Klitorisimi ovalamaya başladığında dudaklarına doğru inledim. Kırık bir bilekle sınırlandırılmış olsa bile sihrini rahatça konuşturabiliyordu.

Öpüşmeyi kesip dudaklarını boynumda gezdirdiğinde nefesim kesildi. Pantolonunu çekiştirdi ama nedense bir anlığına tereddüt etti. “Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?”

Gözlerine bakabilecek kadar ondan uzaklaştım.

“Bu konuyu hiç konuşmadık,” dedi. “Emin olamadım, biliyorsun ve dikkatli olmalıyız.”

Ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyordu. Mantıklı bir konuşma. Yapmak *zorunda olduğumuz* bir konuşma. Muhtemelen babamı gururlandıracak bir konuşma. Ama hiç durmadan okşamaya devam ediyordu ve orgazma yaklaştıkça vücudum zevkten karıncalanıyor ve her şey bulanıklaşıyordu.

Orgazm olurken kesik nefeslerimin arasında kendimi konuşmaya zorladım. “Deri... *ahh*... altı... implantı... *ah*... yaptır-dım.” *Aman Tanrım*. “Bir yıl... daha... süresi var... *ahhhhh*.”

Beni şaşırtarak altına alırken, “Pekâlâ, *o halde...*” dedi. Tereddüt etmeyi bırakmıştı.

“Hayır, hayır, hayır...”

Alarmın tiz sesiyle irkilerek uyandım. Yatak odası hâlâ loştu ve gözlerimi zorla açarken hâlâ çalışıyordu. Gürültüyü kesmek için komodine vurdum.

“Kapat şu şeyi,” diye homurdandı hırçın bir ses. Jonathan başını yastığın altına gömdüğü için kelimeleri boğuk çıkmıştı. Alarmı kapatmak için bir düğmeye, *herhangi bir* düğmeye bastım. Doğrulamaya çalışırken kollarını etrafıma dolayıp beni geri çekti. “Hmm, *gitme.*”

“Yapamam,” diye mırıldandım. “Çalışmak zorundayım.”

“İşi bırak.”

“Maddie’nin okulu var.”

“O da okulu bırakabilir.”

Gülerek onun elinden kurtulmaya çalıştım. “Ciddiyim, Jonathan. Kalkmak zorundayım.”

“Kalkmamamı tercih ederim.”

“Zor.”

Abartılı bir tavırla iç çekerek ellerini gevşetti ve yataktan çıkmama izin verdi. Durup gerindim, bu sabah tüm vücudum sızlıyordu. Sanki kemiklerim bile ağrıyordu. Bu kadar yaşlı hissetmek için çok gençtim ama *işte gerçek hayat* böyleydi.

Arkamdaki yatağa, yastığın altından çıkan Jonathan’a baktım. Tuhaftı, onun burada olması gerçekten çok tuhaftı. Heyecan vericiydi ama bir o kadar da korkutucuydu. Fakat tıpkı anonimliği gibi, bunun da sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum.

Yastığı yatağa fırlatıp doğrulurken, “Sanırım benim de kalkmam gerekiyor,” dedi Jonathan. “Halkın arasına karışıp huysuz ev sahibemin yanına dönmeliyim.”

“Burada kalabilirsin,” diye öneride bulundum. Bana şaşkın bir şekilde bakışına bakılırsa biraz fazla hızlı davranmıştım ama ben de onun kadar söylediğim şeye şaşırmıştım.

Cidden ona *burada* kalabileceğini mi söylemişim?

“Emin misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

Kahkaha attı.

“Yine de istersen kalabilirsin,” diye devam ettim. “Bilirsin işte, burada kalıp saklanabilirsin. Maddie’yle görüşmen daha kolay olur.”

“Pekâlâ.”

“Sadece ben evde yokken iç çamaşırı çekmecemi karıştırma.”

“Aklımdan bile geçmedi,” dedi pis pis sırıtarak. “Yani sen buradayken bakmama izin var mı?”

Göz devirerek yatağa eğilip onu öptüm ve uzun süre oyalanmadan, sorusuna cevap vermeden odadan çıktım. Duş alıp üniformamı giydim. Ben daha Maddie’yi uyandırmadan Jonathan tekrar uyumuştı.

Çok yorgundum ve sabah uzadıkça uzuyordu. Maddie *Lucky Charms*’ını yedikten sonra onu okula bıraktım ve tam sekizde mağazadaydım. Marcus çoktan gelmiş, ıslıl ıslıl parlayan gözlerle programlardan, tatil günlerinden ve fazla mesai ücretlerinden bahsediyordu. İşe giriş saatimi kaydederken onu pek dinlemedim. Ta ki, “Kennedy bu hafta sonu kasaya bakabilir,” dediğini duyana kadar. *Ah, hey hey...* “Pardon, ne yapabilirmişim?”

Dikkatini evrak işlerine çevirirken, “Senin için sakıncası yok, değil mi?” diye sordu yüzüme bile bakmadan. “Bethany hafta sonu izin istiyor ve onun yerine bakabilecek kimse yok.”

“Sana bir fikir vereyim: *Birini işe al*,” dedim. “Bethany bu kadar izin istemeye başlamadan önce bile kasiyer sayısı yeterli değildi.”

“Alabilirdim,” dedi. “Bekâr bir anne olarak fazla mesai istersin diye düşündüm.”

“Bekâr bir anne olarak çocuğumla vakit geçirme şansına sahip olmak istiyorum çünkü son zamanlarda bunu pek yapamadım.”

“Öyle olsun,” dedi bana bakmadan. “İçeri girdiğinde bana bir iyilik yapar mısın? Bethany’ye talebini reddetmek zorunda olduğumu söyle.”

Merhaba, duygusal manipölasyon.

Başımı iki yana sallayarak uzaklaştım ve buradan zamanında çıkabilmek için işlerimi halletmeye başladım. Depoda vermem gereken siparişleri kontrol ederken kapı sessizce çalındı ve açıldığında Bethany içeri girdi. “Selam, Kennedy.”

“Selam,” dedim ve hemen konuya girdim. “Marcus hafta sonu iznini onaylayamadı.”

Kaşlarını çatsa da şikâyet etmedi. Ben kolileri itip dün gece onun yerine kasaya bakarken yapamadığım işleri bitirdiğim sırada orada öylece durup kapının pervazına yaslanmış halde beni seyrediyordu.

Onun burada olmak yerine ön tarafta, kasada olması gerektiğini bildiğim için birkaç dakika sonra, “Bir şey mi lazım?” diye sordum.

“Hayır. Ben, şey... dün gece için özür dilemek istedim,” dedi Bethany. “Bilirsin işte, kapına geldiğim için. Erkek arkadaşım Josh pizza teslimatı yapıyor. O daireye pizza götürdüğüne ve oradaki adamın... birine benzediğine yemin etti.”

“Bildiğim biri mi?”

“Johnny Cunning.”

Tuhaf tuhaf güldüğünde ona baktım ve utançtan yanaklarının kızardığını gördüm.

“Yani erkek arkadaşın sana Johnny Cunning’e benim dairemde pizza teslim ettiğini söyledi.”

“Evet,” dedi. “Önceden buraya gelmişti. Son zamanlarda ortalıkta olmadığı için kasabaya gelmiş olmasının o kadar da çılgınca olmayacağını sanmıştım ama sanırım Josh halüsinasyon falan görüyor. Sanırım görüştüğün şu Andrew denen adam olmalı, yani sonuçta Johnny Cunning’in *senin* evinde takılıyor olmasının imkânı yok.”

Yaptığım işi bırakıp ona baktım. “Nedenmiş o?”

“Ha?”

“Neden benim evimde olamazmış?”

Kahkaha attı. “Neden *olsun* ki?”

“Bilmem,” dedim omuz silkerek. “Belki çok eskiden tanışıyoruzdur ve o da eski günleri yad etmek istemiştir.”

“Aynen, tabii,” dedi gülmeye devam ederek. “O zaman ona selamımı söyle.”

“Söylerim.” Yanımdan uzaklaşmaya başladığında başımı iki yana salladım.

Öğleden sonra da sabah nasılsa öyle geçiyordu. Öğle yemeği vakti geldiğinde, biraz huzur ve sessizlik istediğim için molamı kendimi depoya kilitleyerek geçirdim. Kolilerden birinin üstüne oturup telefonumu çıkardım ve Drew’un mesaj attığını gördüm.

Bu hafta sonu yemeğe çıkmak ister misin?

Bir süre mesaja baktıktan sonra bildirimi silip Jonathan’a bir mesaj gönderdim. **Bethany (yerel hayranın) selam söyledi.**

Anında cevap verdi. **Çok hoş. Benden de selam söyle.**

Söylerim ;)

Bunu gönderdikten sonra biraz tereddüt ederek bir mesaj daha yazdım.

Drew beni yemeğe davet etti.

Gönder tuşuna bastığım anda kendimi aptal gibi hissettim ve çaresizce mesajı geri alabilmeyi diledim. “Aptal, aptal, aptal,” diye mırıldandım. Bunu ona neden söylemiştim ki?

Küçük mesaj baloncuğu ekranda belirip kayboldu ve birkaç dakika boyunca böyle devam ettikten sonra telefonum çaldı. *Jonathan.*

Parmağım tuşlar arasında gidip gelirken az kalsın kapatma tuşuna basıyordum, bu yüzden panikle açtım. “Alo?”

“Hastings’e söyle, aletimi yalayabilir,” dedi Jonathan.

Sessizce güldüm. “Yemekten önce mi, yoksa sonra mı?”

“İkisi de olur,” dedi. “Yine de yemeğe gitmemeni tercih ederim.”

“Bildiğim iyi oldu,” dedim. “Bu mesajı iletteğimden emin olabilirsin.”

“İlet,” dedi sert bir tonla. O sırada bir hışırtı ve yayların gıcır-tısını duydum.

“Bir dakika, sen hâlâ yatakta mısın?” diye sordum. “*Cidden mi?*”

“Hey, beni yargılama,” dedi. “Sen de hâlâ yatakta olabiliydin ama işe gitmeyi tercih ettin. Sen kendi seçimini yaptın. Benim seçimim yüzünden bana kızma.”

Saate baktım, neredeyse bire gelmek üzereydi. “Tek bildiğim iki saat sonra işten çıkacağım. O zamana kadar yataktan çıkmış olsan iyi edersin.”

“Yoksa?” diye sordu Jonathan. “Ne yaparsın?”

“Sanırım bunu birlikte öğreneceğiz, değil mi?”

Gülerek bir şeyler söyledi ama deponun kapısı açılınca ne dediğini duyamadım. Bu kez elinde haftalık programla Marcus gelmişti. Düşüncelere dalmış bir halde kalemini dudaklarına götürdüğünde birazdan söyleyeceği şeyin hoş bir şey olmadığını hemen anlamıştım.

“Gitmem lazım,” dedim sessizce. “Saçma sapan işler.”

Marcus konuşmaya başladığında, Jonathan’a cevap verme fırsatı tanımadan telefonu kapattım. “Biraz kurnazlık yapıp hafta sonu Bethany’nin yerine bakacak başka birini buldum...”

“Şanslı kız,” dedim.

“Evet, eğer yapabilirsen perşembe günü çift vardiya çalışmanı istiyorum,” dedi gözlerini bana çevirerek. “Tabii senin için çok büyük bir problem olmayacaksa.”

Ona problem olduğunu söylemek istesem de fazla kibar biriydim. Ayrıca ortada bir *para meselesi* vardı. “Hiç sorun değil.”

“Güzel, güzel,” diye mırıldanarak dışarı çıkarken telefonum titredi.

İş mi? İstifa edememen çok... kötü.

Başımı iki yana sallayarak ona cevap vermeyip Drew'un mesajına döndüm. Cesaretimi kaybetmeden yazdığı şeye cevap vermiydim. **Olan biten onca şeyden sonra yemeğe çıkmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.**

Bir sürü asık surat emojişi gönderirken vicdan azabından mahvolmuştum çünkü onunla takılmak kolaydı ve o çok iyi biriydi. Ama bunun sadece sorun çıkaracağını biliyordum ve ona karşı hislerimin *tanıdık* olmaktan öteye geçmemiş olması, ekstra karmaşanın zahmete değmeyeceğine işaret ediyordu. İşe dönmek için telefonu cebime attım, önümüzdeki birkaç saatin daha hızlı geçmesini umsam da öyle olmadı. Geçen her saniye uzayıp gidiyor gibi hissettiriyordu. Saat üçe geldiğinde, günlerdir buradaymışım gibi hissediyordum.

Mağazadan çıkarken Bethany'ye rastladım, kasanın yanında kafasını *Hollywood Günlükleri*'nin son sayısına gömmüş oyalanıyordu. Kapakta Jonathan hakkında hiçbir şey yoktu. "İlginç bir şey var mı?"

Kaşlarını çatarak magazin dergisini kapattı. "Hiçbir şey yok."

"Bu arada ona selamını ilettilim. O da selam söyledi."

Güldü. "Aynen, tabii."

Ona gülümsedim. *Zavallı kız*. İleride kendini pataklamak isteyecekti. "Her neyse, hafta sonu izinli olduğunu duydum. Büyük planların mı var?"

"Her zamanki gibi," dedi omuz silkerek.

"Her zamanki gibi derken, gecenin birinde kapıları çalıp Johnny Cuning'i mi arayacaksın?"

"Hemen hemen," dedi tekrar kızarıken. "Josh tam bir aptal."

"Eh, o konuda iyi şanslar," dedim ve kıza acıyıp tüm sırlarımı ortaya dökmeden oradan ayrıldım.

Maddie'nin otobüsüyle aynı anda babamın evine vardım, babam verandadaki sandalyesinde sallanırken Maddie'yle ön bahçe de buluştuk.

Maddie sırt çantasını karıştırarak ona doğru koştu. Ardından bir resim çıkarıp, "Büyükbaba!" diye bağırdı. "Sana bir resim yaptım!"

“Şuna bak!” dedi babam sırtarak. “Bir dinozor!”

Maddie güldü. “Hayır değil, şapşal! Bu bir timsah!”

“Ah, bu hayatımda gördüğüm en harika timsah,” dedi babam. “Kesinlikle mükemmel.”

Maddie her zamanki gibi resmi bir yerlere asmak için içeri koştu. Babam beni izlerken dışarıda oyalanıyor, Maddie’nin dönmesini bekliyordum.

“Ee,” dedi.

“Ee,” diye tekrarlardım.

“Nasıl gidiyor?”

“İyi,” diye cevap verdim.

“İyi,” diye tekrar etti.

Birbirimize bakarken bir süre sessizlik oldu.

“Sana yine zarf geldi,” dedi babam. “Mutfak masasının üstünde.”

“Teşekkürler.”

“Ne demek.”

Maddie dışarı koşarken yanından geçip içeri girdim. Bir yığın zarfı elime alıp gözden geçirdim. Geneli her zamanki gibi çöpe attığım ıvır zıvır şeylerdi ama son zarfa geldiğimde duraksadım.

Cunningham adına Caldwell Yetenek Ajansı

Bir süre öylece baktıktan sonra katlayıp arka cebime koydum ve Maddie’nin babamın yanına oturup *babacığıyla* yaşadıkları eğlenceli anları anlattığı bahçeye çıktım.

“Hazır mısın, tatlım?” diye sordum. “Eve gitmemiz gerek.”

“Tamam, anneciğim,” dedi. Ardından sırt çantasını kaptığı gibi verandadan atladı.

“Bu hafta sonu barbekü yapmayı düşünüyorum,” dedi babam. “Büyük bir şey değil ama umarım siz de gelirsiniz. Son zamanlarda kızlarımı hiç göremedim.”

“Olur,” dedim ona sarılarak. “Geliriz, baba.”

Maddie sırt çantasını sallayarak daireler çizerken, “Babam da gelebilir mi?” diye sordu.

“Ben-” diye başladım çünkü bundan pek emin değildim ama babam sözümü kesti.

“Tabii ki,” dedi. “Eğer gelmek isterse.”

Aman Tanrım.

Eve döndüğümüzde Maddie içeri girer girmez çığlık atmaya başladı. “Babacığım! Buradasın!”

Jonathan mutfaktaydı, üzerinde sadece kot pantolonuyla ocakta yemek pişiyordu. Sesini duyabiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Bir şeyler kızartıyordu ve bu her neyse henüz yanmamıştı. Benim hazırladığım akşam yemeklerinden daha iyiydi.

Maddie yaklaşırken spatulayı ona doğru sallayarak, “Buradayım,” dedi Jonathan. “Acıkmışsındır diye düşündüm.”

“Ne yaptın?” diye sordu yemeği görmeye çalışırken.

“Kızarmış tavuk,” dedi Jonathan. “*Tater tot.* Mac&Cheese.*”

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra mutfığa gittim. İkinci söylediği hazır yemektir ama yine de etkileyiciydi. *Hah.*

“Ödevine başla,” dedim Maddie’yi oradan uzaklaştırırken. “Yemek hazır olduğunda sana haber veririm.”

Sırt çantasını yanında sürükleyerek mutfaktan çıktı.

Jonathan tavuğu kontrol ederken omzunun üstünden bakarak, “Akşam yemeği, ha?” dedim. “Daha önce hiç tavuk kızarttın mı?”

“Hayır,” dedi. “Ama bir tarif buldum ve *ne olmuş yani*, ne kadar zor olabilir ki diye düşündüm.”

Epey zor olabilir, diye düşündüm ama bunu söylemekten vazgeçip tezgâhın üstüne oturdum.

Babamın evinden aldığım zarfı alıp kurcaladım, parmak uçlarımı kenarlarında gezdirdikten sonra üzerinde yazan gönderici adresine dokundum.

Jonathan spatulayı zarfa doğru sallayarak, “O ne?” diye sordu.

Kuru bir kahkaha atarak görmesi için havaya kaldırdım.

Ne olduğunu hemen anlamıştı. Spatulayı tezgâha bırakıp zarfı elimden kaptığı gibi açtı ve içine baktığı anda alçak sesle bir ısıklık çaldı. Bacaklarımın arasına sokulup, zarfı göğsüme çarparken, “Hiçbir şey bilmesem bile, bunun işi bırakman için fazlasıyla yeterli olduğunu söyleyebilirim,” dedi.

* Rendelenip kızgın yağda kızartılmış, sıklıkla garnitür olarak servis edilen patateslerden yapılan bir besin. (ç.n.)

Yeterliydi. Bunu biliyordum. Bakmama bile gerek yoktu.

“Eh, hiçbir şey bilmesem bile,” dedim. “Bu kadar çok para kazanıyor olmanla böbürlendiğini söyleyebilirim.”

“Kim, *ben mi?*” dedi masum rolü yaparak.

“Kimse böbürlenenleri sevmez, Cunningham. Hiç çekici değil.”

“Öyle mi?” diye sordu başını eğerek bana yaklaşıırken. “Başarılarımı duymak keyfini mi kaçırıyor, Garfield?”

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirerek suratını ittim. “*Ahhh.*”

Gülerek elimi tuttu. Ardından beni kendine doğru çekerek tezgâhın üzerinden kaldırdı ama vücudu beni aynı hizada, kendine yapışık şekilde tutuyordu. Beni kışkırtırcasına tekrar tekrar öperken, “Sanırım bu durumu kabullenemiyorsun,” diye fısıldadı dudaklarına doğru.

“Hiç de bile,” dedim kolumu elinden kurtarıırken.

“Bence hoşuna gidiyor. Benimle gurur duyuyorsun.”

Kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. “Bence kendini beğenmişin tekisin.” Yoğundu. Sertti. *Tutkuluydu.* Çok uzun sürmedi, birkaç saniye sonra mutfaktan keskin bir nefes sesi geldi. Jonathan dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında beni nefessiz bırakarak uzaklaştı.

Maddie kapı eşiğinde durmuş bize bakıyordu, gözleri kocaman olmuş ve ağzı açık kalmıştı. “Sen az önce annemi mi öptün?”

“Şey, evet,” dedi Jonathan. “Annemi öptüm.”

“Artık onu randevulara mı çıkaracaksın?” diye sordu Maddie.

Jonathan bana kısa bir bakış attı. “Tabii, eğer o da isterse.” Ardından Maddie’ye dönüp, “Yani, eğer senin için de sorun değilse?” diye ekledi.

Maddie’nin yüzü kocaman bir sırıtişla aydınlandı. “Olur ama güzel olduğunda bunu görmek şartıyla kabul ediyorum. Çünkü bazen insanlar bunu görmüyor.”

“O her zaman çok güzel,” dedi Jonathan.

“Ama bunu ona söylemen gerekiyor ve ona çiçek de almalısın çünkü ben ona çiçek alınca çok mutlu oluyor.” Yavaşça Jonathan’a doğru yaklaşıp elini tuttu ve onu mutfaktan çıkarmaya çalıştı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Jonathan kaşlarını çatarak.

“Hazırlanmaya, *tabii ki*. Randevuya üstün çıplak gidemezsin.”

Gülerek tezgâhtan atladım. “Bu akşam yemeğe çıkmayacağız, hayatım. Baban şu an biraz meşgul. Yemek pişiriyor.”

Jonathan elini Maddie’nin elinden kurtarıp ocağa doğru koşarken, “Kahretsin,” dedi. Ocağın altını kapatıp tavaların yerini değiştirirken inledi. “Umarım ekstra cıtır tavuk seviyorsundur.”

“Ben severim!” dedi Maddie. “Annem de hep öyle yapar.”

YİRMİ

JONATHAN

Bir rutine girmenin, normallik hissine kapılmanın bu kadar kolay olması çok tuhaftı. *İçgüdüsel* bir şey gibiydi.

Kennedy işe gidiyordu. Madison okula gidiyordu. Ben de oturuyor ve şey... onların eve dönmesini bekliyordum. Küçük bir evdi ama ilk dairemiz kadar sıkışık değildi. Huzursuzlanıyordum ama dayanılmayacak gibi değildi. Yemek yaparak dikkatimi dağıtıyor ve ne zaman gergin hissetsem Jack'i arıyordum. Küçük kasaba ve ev hayatının benim için biçilmiş bir kaftan olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Pekâlâ, tamam. Daha üç gün olmuştu ama bu yıllardır geçirdiğim en güzel günlerdi.

Kapı çaldı. Cuma günüydü ve saat üçtü. Kennedy ve Madison'ın gelmesine daha bir saat vardı.

Sessizce kapıya doğru ilerleyip kimin çaldığını görmek için delikten baktığımda, o tanıdık ve huysuz kadını gördüm. *Orospu çocuğu*. Kapıyı açınca elinde bir spor çantasıyla eşikte duran McKleski'yle yüz yüze geldim.

Benim spor çantamla.

Ben daha ona selam veremedem çantayı ayak ucuma fırlattı.

Çantaya baktım. "Beni kovuyor musun?"

"*Eşyalarını* almak istersin diye düşündüm," dedi McKleski. Sanki çantanın içinde skandal yaratacak şeyler varmış gibi vurgulamıştı ama sadece kıyafetlerim vardı. "Günlerdir odana gelmedin. *Günlerdir!* Orada yapayalnızım!"

"Evet, şey... o konuda üzgünüm."

Alayla dudaklarını büzdü. “Üzgün falan değilsin.”

Haklıydı. Üzgün falan değildim. “Ee, beni özledin mi?”

“Bir alkoliğin indirimli içki saatlerini özlediği gibi.”

Beni kızdırmak için söylemiş olabilirdi ama bu beni güldürmüştü. “Seni ziyarete geleceğime söz versem daha iyi hisseder misin?”

Yüzünü buruşturdu.

“Odanı başkasına kiralayacağım, sakın sürüne sürüne geri gelme,” dedi McKleski. “*Ayrıca* ödediğin para bende kalacak. Para iademiz yok.”

“Senden de aksini beklemezdim.”

Dönüp gidecekken umursamaz bir tavırla elini salladı. “Tüm *bunlarla* sana iyi şanslar. Beni terk ettiğin gibi onları da terk etme.”

Ahh. Bu biraz canımı acıtmıştı ama söylediğini hazmedip sırt çantamı yerden aldım ve kapıyı kapattım.

Duş alıp üzerime yeni kıyafetler giydim; yanımdaki en şık kıyafetlerim siyah pantolon, mavi gömlek ve siyah ayakkabılarımdı. Giyindikten sonra banyo aynasında kendime baktım. Kazanın üstünden yaklaşık bir ay geçtiği için morlukların hepsi geçmiş, sıyrık ve kesikler kapanmıştı. Alçı dışında kaza neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünüyordu. *Neredeyse.*

Ancak bazen hâlâ gözlerimi kapattığımda o anı görüyordum. Farların parıltısı. Kan. Ortalık sessizken bile hâlâ duyabiliyordum. Lastiklerin gıcırtısı. Çığlıklar. Acısı geçmiş olabilirdi ama anısı zihnime kazınmıştı.

Kapının açıldığını duydum. Maddie içeri fırlarken Kennedy de peşinden geliyordu. Onları karşıladığımda Madison koşarak yanımdan geçti. Sırt çantasını odasına bırakırken, “Merhaba, baba,” dedi. Artık burada olmama alışmıştı.

Kennedy yanıma gelip çenemi tuttu ve hâlâ tıraş etme zahmetine girmediğim sakallarına dokunarak, “Vay, vay, vay,” dedi. Sakallarımı da gizlilik ve koruma kalkanı olarak kullanıyordum. Yüzümdeki kıllarla pek tanınabilir bir halde değildim. “*Neredeyse* tertemiz olmuşsun.”

“Dışarı çıkabiliriz diye düşünmüştüm,” dedim. “Bilirsin işte, randevu gibi.”

“Randevu,” diye tekrarladı Kennedy.

“Randevu!” diye haykırdı Madison koşarak odasından çıkar-ken. “Bir randevu!”

Ona bakıp güldüm. “Evet, bir randevu.”

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu gözlerini kocaman açarak. “*Lütfen?*”

“Tabii ki,” dedim. “Sensiz nasıl randevu olurdu ki?”

“Berbat bir randevu olurdu,” dedi Madison. “Öyle değil mi, anne?”

“Doğru,” dedi Kennedy sırtarak. “Sanırım gidip üstümüze giyecek bir şeyler bulmalıyız, ne dersin?”

Madison tekrar koşarak uzaklaşırken, “Hadi!” diye bağırdı.

Hazırlanmaları biraz uzun sürdü ama sorun etmedim. Madison milyarlarca kez üstünü değiştirdikten sonra sarı bir elbisede karar kıldı. Bu kız tam bir güneş topuydu.

Peki, ya annesi? *Yüce Tanrım.*

Onu gördüğüm anda, içim içime sığmadı. Mavi mini bir elbise giymişti. *Lanet olsun*, çok güzeldi. Bana Kaliforniya’daki ilk gecemizde giydiği elbiseyi hatırlatmıştı. O yıllara dair her şeyi hatırlamıyordum ama onunla geçirdiğimiz o geceyi asla unutmuyacaktım.

Her ne kadar karşılığını veremesem de bana ne kadar inandığını, beni ne kadar sevdiğini asla unutmuyacaktım.

“Sen... *vay canına*,” dedim onu kendime çekerek. “Çok güzel görünüyorsun.”

Eğilip onu öpecektim ama buna fırsatım olmadı. Dudaklarım onunkilere değdiği anda Madison, “Dur! Daha değil! Sonuna kadar bunu yapamazsın!” diye bağırdı.

Aramıza girip beni kapıya doğru iten Madison’a baktım. “Ne?”

“Sanırım randevunun sonuna kadar beni öpemeyeceksin,” dedi Kennedy.

Madison kapıyı açıp beni zorla dışarı çıkardı. “Kapıyı çalman gerekiyor.”

“Şey, pekâlâ.”

Başka bir şey söylememe fırsat bırakmadan kapıyı yüzüme çarptı ve beni kapının önünde bıraktı.

Pusuda bekleyen biri var mı diye etrafa bakındıktan sonra kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama o sırada Maddie tekrar kapıyı açtı.

“Biraz çiçek topla,” diye fısıldadı.

Ardından yine kapıyı kapattı.

Kalın ahşap kapının arkasından bile Kennedy’nin içeride kahkahalarla güldüğünü duyabiliyordum.

Çiçek. Etrafıma bakındım. Tek bir çiçek bile yoktu, ben de koşarak çimenliğe gidip birkaç karahindiba kopardım.

Kapıyı çaldım.

Açan olmadı.

Tekrar çaldım.

Kapının diğer tarafından, “Kim o?” diye sordu Madison.

“Benim,” dedim. “Jonathan.”

“*Hangi* Jonathan?”

Bu çocuk... beni öldürmeye çalışıyordu. Tekrar etrafı kolaçan ettikten sonra, “Cunningham,” dedim.

Madison sırtıarak kapıyı açtığı anda, karahindibaların birini saklayarak çoğunu ona verdim.

“En sevdiğim çiçekler!” dedi elimden alırken.

“Hoşuna gideceğini düşündüm,” dedim. “Elbisenle aynı renk.”

Kennedy yanıma geldiğinde son karahindibayı ona uzattım. Kahkahasını bastırmaya çalışarak çiçeği aldı.

Cebimde duran telefonuma bildirim geldi, araba servisinden bir mesajdı. “Aracımız gelmiş.”

Dış kapıya süslü olmayan, basit siyah bir araba yanaştı; Madison’la beni fuara götüren arabanın ve şoförün aynısıydı.

Albany’ye gitmek üzere araca yerleştik. Araba oraya ulaşıp bizi kenarda bırakana kadar ikisi de nereye gittiğimizi sorgulamadı. Güneş batmış ve üzerimize karanlık bir örtü örtmüştü, birkaç saatliğine karanlıkta kaybolabilmeyi diliyordum.

“Bir film,” dedi Kennedy. “Parkta.”

“*Herhangi bir film değil,*” dedim kolumu ona sarıp kendime doğru çekerken. “Büyük ihtimalle şimdiye kadar yapılmış en iyi süper kahraman filmi.”

“Breezeo!” diye heyecanla bağırdı Madison.

Kennedy’nin adımları duraksadı. “Olamaz.”

“Olur,” dedim. “İkinci film.”

“Bana şaka yaptığını söyle.”

“Yapmıyorum.”

“Bizi kendi filmini izlemeye getirdin. *Cidden mi?*”

“Şey, kendimi savunacak olursam aslında ben hiç izlemedim,” diye itiraf ettim. “Ayrıca Madison’ın hoşuna gideceğini biliyordum ve şey, siz ikinizden daha iyi izleyici olmaz diye düşündüm.”

Kennedy bana delirmişim gibi bakarken Madison kendinden geçmiş bir halde hoplayıp zıplıyordu. “Kendi filmini hiç izlemedin mi?”

“Tamamını izlemedim,” dedim. “Lanet olsun, *filmi çektiğimiz zamanları* bile doğru düzgün hatırlamıyorum. Yine de güzel olduğunu söylüyorlar... şeye rağmen...”

Tüm o süreç boyunca o kadar boktan durumdaydım ki filmi çekebildiğimiz için şanslıydık.

“Filmin iyi olduğunu duymuştum,” dedi Kennedy.

İyi. Ondan bunu duymayı bir başarı olarak kabul ediyordum.

Tüm bu planlama konusunda pek iyi bir iş çıkaramamıştım. Yanımızda bir battaniye getirmiştik ama yiyeceksiz piknik olmayacağı için seyyar satıcıdan sosisli sandviç almak zorunda kalmıştım. Parkta diğer insanlardan uzak bir yere kurulduğumuz için kendimize özel bir alanımız olmuştu.

Filmin jenerik müziği çalmaya başladı. Evet, bir jenerik müziğimiz vardı. *Örümcek Adam*’ın daha farklı sözlerle yazılmış, senaryosu daha neşeli olan haliydi. Film başlarken Madison jenerik müziğe eşlik ederek dans ediyordu.

Madison ilk saniyede büyülenmişti. Battaniyenin üstüne oturup bacaklarımı uzattığımda, Kennedy uzanıp başını kucağıma

koydu. Tüm film boyunca dalgın dalgın Kennedy'nin saçlarını okşarken kendimden utandım.

Bir süre sonra ona döndüğümde ekrana bakmadığını, dikkatinin benim üzerimde olduğunu fark ettim. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi Kennedy. "Sadece tuhaf."

Kızaran yanaklarını okşadım. "Burada benimle olmak mı?"

"Evet," dedi. "Hem de tam seni tekrar göremeyeceğimi düşünmeye başlamışken."

"Sürekli karşına çıkmayacağımı mı sandın?"

"Ah, tabii ki çıkacaktın ama o *sen* değilsin," dedi. "O adamın sürekli geri geleceğini biliyordum. Hayatımın sonuna kadar onunla uğraşacağım sanıyordum. Sarhoş, bağımlı, aklını kaçırmış... Yine de seni, yani *gerçek* seni tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradasın. Hep o *eski sen* olacaksın sanmıştım."

Başıyla ekranı işaret ederken ne demek istediğini anlamıştım. Kendimde olmadığını görebiliyordum. Bu acı vericiydi.

"Buradayım," dedim. "Ve hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Buna inanmak istiyorum."

"İnanabilirsin."

Yavaşça gülümsedi. Henüz buna inanıp inanmadığını bilmiyordum ama o an için halinden memnun görünüyordu. Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdiğimde dudakları aralandı, şu anda onu deli gibi öpmek istesem de bunu yapmaya kalkarsam kızımından azar işiteceğimi biliyordum.

Madison beni hazırlıksız yakalayıp üstüme atlarken, "Ahhh, babacığım!" dedi dikkatimi çekerek. Kennedy güldüğü sırada doğruldu ve Madison beni yakalamadan ateş hattından çıktı. Kızım sırtıma atlayıp elleriyle yüzümü kapatmaya çalıştı. "Bunu yapmanın gerekiyordu!"

"Neyi?" dedim gülerek. "Hiçbir şey yapmadım!"

"Onu öpüyorsun!" Elleriyle ağzımı kapatmaya çalışırken onları tutup çektim. Elini ısıtıyormuş gibi yaptığımda ciyakladı. "Dur, baba!"

Üzerime atlayıp kucığıma oturduğunda ekrana döndüm ve

Breezeo'nun Maryanne'i öptüğünü fark ettim. Kaşlarımı çatarak Madison'ı gıdıkladım. "Bu sadece bir film. Gerçek değil."

Kıkır kıkır gülerek ellerimi kendinden uzaklaştırdı. "Onu gerçekten öpmedin mi?"

"Şey, öptüm ama o sayılmaz."

"Neden sayılmıyormuş?"

"Çünkü o Breezeo, *ben* değilim."

"Yine de iğrenç," dedi yüzünü buruşturarak.

"Sence beni öpmek iğrenç bir şey mi?"

Onu tekrar gıdıklamaya başladığımda gülerek debelendi ve elimden kurtulmaya çalıştı ama bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim. Onu tutup kendime çektim, burnumu yanağına sürterken suratımı itti. "Yardım et, anne!"

"Ah, hayır. Bu konuda tek başınasın," dedi Kennedy. "Kendini bu işe sen bulaştırdın."

"Off, bu hiç adil değil!" dedi Madison ellerini ağzıma kapatarak. "Sonuna kadar öpüşmek yok!"

Uzun ve abartılı bir tavırla iç çekerek, "İyi, tamam," dedim. "Sen kazandın."

Bana dil çıkardı.

Ciddi bir şekilde dilini çıkarıp böbürlenerek annesinin üstüne atladı ve onu öptü. Benim de gördüğümden emin olarak Kennedy'yi kocaman, sulu sulu öpücüklerle boğdu. Ardından tekrar gitti, aşk sahnesi bittiği için hemen filme geri dönmüştü.

"İnanılmaz." Başımı iki yana salladım. "Bana hiç sevgi gösterilmiyor."

Kennedy sırtarak tekrar yere uzandı ve başını kucağıma yasladı. Hemen sonra bana uzanıp parmak uçlarını dudaklarıma dokundurdu. "Uslu durursan, daha sonra sana bunun karşılığını verebilirim."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Ben..."

Cep telefonum çalınca o ayrıntıya girmeden cümlesi yarım kaldı. *Cliff*. Aramayı reddettim ama tekrar aradı. O aramayı da

reddettim ama bu kez de bilinmeyen numaradan aradı. Aynı numara iki kez daha aradıktan sonra telefonu kapatıp bir kenara koydum ve dikkatimi yeniden Kennedy'ye çevirdim. Bu gece hiçbir saçmalıkla uğraşmayacaktım. "Ee, ne diyorsun?"

Sinsi bir sırıtışla başını iki yana salladıktan sonra ekrana bacak şekilde döndü.

Filmin kalanına odaklanmaya çalışsam da bu görüldüğünden daha zordu. Bittiğinde içim rahatlamıştı. Jenerik akarken ayağa kalktık ama ek sahneler oynamadan oradan ayrılamayacağımızın farkındaydım. Battaniyeyi alıp katladım ve Madison gidebileceğimizi söylediği anda yürümeye başladık.

Aracımız bizi eve götürmek için kenarda bekliyordu.

Eve vardığımızda Madison arabadan fırladı. Kendi etrafında dönüp duruyordu, karahindibalar avucunun içinde ezilmişti. Onları kaybetmemek için sıkı sıkı tutarak önümüzde koşuyordu. Kolumu Kennedy'ye dolayarak onu kendime çektim ve hiç tereddüt etmeden öptüm. Başta hem yumuşak hem de tatlı bir öpücüktü ama daha sonra uzun bir şekilde öpmeye çalıştığımda geri çekildi ve sırtarak işaretparmağını dudaklarıma bastırdı.

"Birlikte sadece bir film izledik diye hemen seninle sevişeceğimi mi düşündün?" dedi. "Nasıl bir kız olduğumu sanıyorsun sen?"

"Bence sen daha çok filmde *önce* sevişecek türden bir kızsın."

Nefesini tutup oyuncu bir tavırla beni itti. Ardından gömleğimden tutup tekrar kendine doğru çektiğinde, "Belki beni masanın üstüne yatırmana bile izin veririm," diye fısıldadı.

Adımlarım aniden durdu, o benden uzaklaşıp anahtarlarını çıkararak eve doğru ilerlerken söylediği şeye güldüm. Geride durup onu ve Madison'ı izlerken gülümsedim. İçimde biriken tüm duygulardan göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum.

Burada olduğumuza, onunla... *onlarla* birlikte olduğuma inanamıyordum. Onu sevmek için bir şansım daha olduğuna inanamıyordum. Nihayet kızıma babalık ettiğime inanamıyordum.

Lanet olsun, bütün geceyi rahatsız edilmeden geçirdiğime inanamıyordum.

Tam bir şey söyleyeceğim sırada bir ses ortamdaki sessizliği böldü... Kadınsı, tanıdık bir sestti... *Sikeyim*. "Johnny?"

Kaskatı kesilerek arkama döndüğümde, onun apartmanın otoparkında birkaç metre uzağımda durduğunu gördüm.

Serena.

"Johnny!" Koşup üstüme atladı ve kollarını sımsıkı etrafıma dolarken birkaç adım sendeledim. "*Her yerde seni arıyordum!*"

Madison nefesini tuttu. "Anne, bu Maryanne!"

"Biliyorum," diye fısıldadı Kennedy. "Görebiliyorum."

Serena arkasına döndü, burada yalnız olmadığımızı yeni fark etmiş gibi kollarını gevşetti. Madison'a bakıp gülümsedi. "Sen kimsin bakalım, sevimli kız?"

Madison ona ters ters baktı. Kafası karışmış bir şekilde karahindibalarıyla oynarken, "Ben Maddie," dedi.

"Pekâlâ. Merhaba, Maddie," dedi Serena. "Hayranlarımla tanışmayı çok severim."

Madison daha da huzursuzlandı.

Kennedy, Madison'ın omzundan tutup eve götürürken, "Hadi gel, hayatım," dedi. "Biz içeri girelim de konuşsunlar."

Madison annesinin söylediğine karşı çıktı. Kafası karışmıştı, gitmek istemiyormuş gibi görünse de sonunda pes etmişti. Kennedy bana anlık bir bakış attı ama gözlerindeki endişeye başka bir duygunun da karıştığını görebileceğim kadar uzun sürmüştü. *Kalbi kırılmıştı.*

Onlar gittiği anda Serena'nın ifadesi değişti, gülümsemesi soldu. Bana dönüp inleyerek göğsümü itmeye başladı. "Johnny, bu da ne? Bütün gece seni aradım!"

"Neden?"

Serena söylediğime inanamıyormuş gibi güldü. Tanrım. Gözleri simsiyah olmuş ve kocaman açılmıştı. "Neden mi? Bir aydan uzun süredir seni görmedim!"

"Biliyorum ama..." Başımı iki yana sallayarak ondan bir adım uzaklaştım ve yüzümü ovalayarak aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım. "Rehabilitasyonda olduğunu sanıyordum."

“Rehabilitasyondaydım,” diye cevap verdi. “Ama orada kalmazdım. Cehennem gibiydi, Johnny. Ve o insanlar beni anlayamadı. Senin hep anladığın gibi değil. Ayrıca seni özledim. Buna daha fazla dayanamadım. İhtiyacım vardı...”

“Bunu yapma,” diye sözünü kestim. “*Benim* yüzümden rehabilitasyonu bırakmışsın gibi göstermeye çalışma.”

“Sana araba çarpmıştı! Endişelendim!”

“Şimdi mi endişelendin? Kaza gecesi gelip nasıl olduğumu kontrol edecek kadar endişelenmemiş miydin?”

“Hastanelerden nefret ettiğimi biliyorsun,” dedi Serena.

“Ben de öyle,” dedim. “Rehabilitasyondayken gösterişli bir hastanedeymişsin gibi hissettiğini biliyorum ama insanların bazen yardıma ihtiyacı olur.”

“Ben iyiyim,” dedi. “Şu anda daha iyiyim.”

“*Şu anda* kafan iyi, Serena.”

Gözlerini devirdi. “Ne olmuş yani?”

“Bir şeyler kullanmaya devam ederken nasıl *daha iyi* olabilirsin ki?”

“Bununla başa çıkabiliyorum,” dedi Serena. “Fark ettin mi bilmiyorum ama bu lanet kasaba çok iç karartıcı. *Bir şeye* ihtiyacım vardı. Dürüst olmak gerekirse, senin nasıl hayatta kaldığını bile bilmiyorum. Cliff’in seni iyileşmen için bir yerlere gönderdiğini biliyordum ama *burası* da ne böyle?”

Şu anda onun yüzüne bakmakta zorlanıyordum. Bakışlarım evin kapısına, kapının önündeki sarı lekelerle kaydı. *Madison’ın attığı karahindibalar*. “Burada benim bir ailem var.”

Alayla dudaklarını büzdü. “Sen aileden nefret edersin.”

“Babamdan nefret ediyorum. Bu ailemden nefret ettiğim anlamına gelmiyor.”

“Peki, her neyse. *Ailen*.” Bu kelimeyi söylerken, parmaklarıyla tırnak işareti yaparak evi işaret etti. “Bunlar onlar mı?”

“O benim kızımdı.”

“*Kızın*.”

Keskin ve yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Çok kızmıştı. Buna sinirlendiğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

“Sana bir baba olduğumu söylemiştim.”

“Bana o evdeki kadını hamile bıraktığını ve çocuğun onda kaldığını söylemiştin.”

“Evet.”

“Bu seni baba yapmaz,” dedi Serena. “Ne yani, ben cehennem dibinde acı çekerken sen burada evcilik mi oynuyordun?”

“Ben hiçbir şey *oynamıyorum*. Onun hayatının bir parçası olabilmek için bağımlılığımдан kurtuldum.”

Serena acı acı güldü. “Hayır, Johnny. Onlar seni buna zorladığı için bıraktın.”

“Beni rehabilitasyona zorla gönderdiler ama hâlâ temiz olmamın nedeni bu değil.”

Başını iki yana sallayarak ellerini film için koyu bir renge boyadığı saçlarının arasında gezdirdi. “Ben sadece... sana neler olduğunu bilmiyorum ama benim tanıdığım Johnny *sen* değilsin.”

Başımı sağa sola salladım. Açıklamaya çalışsam bile anlamayacaktı. “Bak, seninle bu konuyu tartışmak istemiyorum. Bana burada *gerçekten* ne işinin olduğunu söyle, Ser.”

“Söyledim ya, seni özledim. Bir süredir ayrı kaldığımız için sen de beni özlemişsindir diye düşündüm. Belki bir şans verebiliriz. Belki...”

“Asla yürümezdi.”

“*Yürüyebilirdi*,” diye üsteledi.

“Yürümezdi.”

Kalbi kırılmış gibi görünüyordu. “Birlikte güzeldik.”

“Hayır, değildik,” dedim. “Bu meseleyi kapatmıştık. Sadece lanet olası bir karmaşadan ibarettik. Kafayı bulduğumuzda iyiydi ama etkisinden çıkıp ayıldığımız anda aynı odada durmaya bile katlanamıyorduk.”

“Bu doğru değil,” dedi Serena. “Şu an burada *seninleyim*.”

“Kafan iyi.”

“Ah, *siktir git*! Evet, kafam iyi. Bunun sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok.”

“Var,” dedim. “Her şeyle ilgisi var.”

Bana ters ters baktı.

Bu konuşma hiçbir yere gitmeyecekti.

Hiçbir zaman gitmezdi zaten. Geçen yıl uyuşturucu ve alkolü bıraktığımdan beri aynı tartışmayı defalarca kez yapmıştık. Bazı şeylerin neden değişmesi gerektiğini, ona neden farklı davranmaya başladığımı bir türlü anlayamıyordu.

Fakat onunla sağlıklı olmayan bir geçmişimiz vardı. O da kırmam gereken döngünün bir parçasıydı. Kendimi uyuşturuyordum, kendimi *öldürüyordum* ama bu sadece uyuşturucu ve alkol-den kaynaklanmıyordu. Binlerce dolarlık psikiyatri seansları bana asıl sorunun davranışlarım olduğunu öğretmişti. Eskisi gibi aynı yerlere, aynı kişilere giderseniz sonunda her zaman yaptığınız şeyleri yapmaya dönerdiniz.

Ben de her şeyi arkamda bırakmıştım. *Her şeyi*. Seksi bile.

Ayık ve cinsel ilişkiden uzakken her şey farklı hissettiriyordu.

“O kadını mı beceriyorsun, Johnny?” diye sertçe sordu Serena. Ayılmaya başlamıştı. “Buraya gelip tekrar sevişmeye mi başladın? *Onu* mu beceriyorsun?”

“Seni ilgilendirmez.”

ŞAK.

Bana *sert* bir tokat attığında yanaklarım sızladı ve başım geriye savruldu. Bir adım geri çekilip ondan uzaklaştım.

O kollarını göğsünde kavuştururken, “Bunu yapmayacağım,” dedim. “Cliff’i ara. Muhtemelen endişelenmiştir.”

Eve doğru yürümeye başladığımda çatallaşan sesiyle bana seslendi. “Bekle, Johnny. *Lütfen*.”

“Kendine iyi bak, Serena.”

Evin önünde durup paramparça olmuş karahindibalara baktım. İç çekerek arkama döndüğümde otoparkın boş olduğunu, Serena’nın gittiğini gördüm.

Bir pislik gibi hissediyordum.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyordum.

Çimenliğe doğru yürüyüp yerden bir tane karahindiba kopar-

dım. Kapının kilitli olmadığını görünce sevindim. Kennedy içeri-
de durmuş, dikkatle bana bakıyordu.

Etrafa göz gezdirdim ama Madison'ı görememiştim.

"Odasında," dedi Kennedy.

O tarafa doğru ilerlediğimde Madison'ı yatağının ucuna otur-
muş halde buldum. Bacaklarını sallayarak ojelerini çıkarıyordu.
Masasının yanındaki çöp kutusuna bakınca duraksadım. Genel-
likle attığı çizim kâğıtlarıyla dolu olan çöp kutusunda tanıdık bir
oyuncak bebek gördüm. *Maryanne*. Onu çöpe atmıştı.

Bebegi çöpten çıkarıp Madison'ın önünde çömeldim. Kara-
hindibayı ona uzattım. "Çiçeklerinin parçalandığını biliyorum, o
yüzden sana yenisini getirdim."

Çok dikkatli bir şekilde elimden aldı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim. "Seni üzen şeyin ne olduğunu bana an-
latmak ister misin?"

Omuz silkti.

"Bu gece eğlendin mi?"

Başını salladı.

"Ben de eğlendim. O elbiseyle çok güzel görünüyordun."

Gülümseyerek karahindibaya baktı.

Bana bakmıyordu.

İç çekerek yere oturdum. "Tüm bunların kafa karıştırıcı ol-
duğunun farkındayım. Eskiden pek sizin yanınızda olamadım
ama şimdi buradayım. Ben Breezo'yum ama aynı zamanda senin
babanım. Beni anneni öperken görüyorsun ama Breezo, Mar-
yanne'i öpüyor. Sonra Maryanne geliyor ve annenin önünde bana
sarılıyor. Hangisinin gerçek olduğunu takip etmek zor, öyle değil
mi?"

Başını salladı.

"Pekâlâ, Breezo gibi Maryanne de bir hikâye kahramanı.
Dışarıdaki kadının adı Serena. Onunla birlikte çalışıyoruz. Onu
anneni öptüğüm gibi öpmeyeceğim. Çünkü anneni gerçekten is-
teyerek öpüyorum."

Gözlerimin içine baktı.

“O yüzden sinirini zavallı Maryanne’den çıkarma bence,” dedim bebeği ona doğru sallayarak. “Breezeo onu seviyor, tıpkı benim anneni sevdiğim gibi.”

Bebeği aldı. “Annem seni seviyor mu?”

“Seviyordu.”

“Artık sevmiyor mu?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim dürüstçe. “Ama bu onun hatası değil. Ben onun sevgisinin kıymetini bilemedim.”

“O ne demek? Onun sevgisinin kıyametini bilemedin mi?”

Söylediğim şeyi yanlış anlamasına güldüm. “Bu, ona onu ne kadar sevdiğimi göstermediğim anlamına geliyor.”

“Şimdi gösterebilirsin,” dedi Madison. “Sadece ona daha fazla çiçek al ve ona güzel olduğunu söyle, o zaman seni sevebilir.”

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Saçlarını okşayıp ayağa kalkarken, “Bunu aklımda tutmalıyım,” dedim. Dönüp birkaç adım atmıştım ki bana seslendi.

“Bekle, baba!” Ayağa kalkıp koşarak yanıma geldi ve kolumdan tutup beni aşağı çekti. Tekrar çömeldim, dudaklarını hâlâ sızlayan yanağıma bastırdığında çok şaşırmıştım. “Az kalsın öpücüklerini unutuyordun!”

HOLLYWOOD'DA KALP KIRIKLARI

GEÇMİŞ

Meğerse, Clifford Caldwell düşüncesiz, egoist bir pislikmiş.

Randevuna gitmiştin. Erkenciydin ama *çok* da değil. İstediklerini her şeyi yanında götürmüştün; vesikalıklar, özgeçmiş ve demo makarası. Harcamaman gereken parayı yeni kıyafetler için harcamıştın ve *iyi* görünüyordun.

Vakit geldiğinde, sekreter Clifford'ın ofisine kadar sana eşlik etti. Temiz, şık, camla çevrili ve Hollywood manzaralı bir ofisti. Clifford şık bir metal masanın arkasına oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Sen karşısına otururken, sekreter ona dosyanı uzattı.

Clifford sana selam bile vermeden dosyayı açıp içine göz gezdirdi. Otuz saniye, dosyayı sana doğru itmeden önce dosyayı incelemesi yalnızca bu kadar sürmüştü. "Olmaz."

İşte bu kadar. Olmaz dedi. Demo makarasını bile izlememişti. Eşyalarını toplayıp gitmek üzere ayağa kalktın. "*Nedenini* sorabilir miyim?"

Clifford kafasını kaldırdı. "Bu cevabı duymak istediğine emin misin?"

Clifford hiçbir özelliğinin olmadığını söyledi. Vesikalık fotoğrafların sıradandı. Özgeçmişinin masasına gelen binlerce özgeçmişten farkı yoktu. Elbette rol yapıyor olabilirdin ama onun aradığı şey dikkat çekici, yıldız yapabileceği biriydi ama sen? *Olsa olsa bir amatör* olduğunu söylemişti.

Söyledikleri, ruhundan bir parça kopardı.

Bunları daha önce de duymuştun.

Eve döndüğünde, daireniz her zamankinden daha küçük hissettiriyordu. Dosyayı mutfaktaki çöp kutusuna attıktan sonra son parayı harcadığın viski şişesini açtın.

İçtin. Sarhoş oldun.

Televizyonu açınca kablolu yayının kesildiğini fark ettin. Geçen ay ikiniz de faturayı ödememiştiniz.

Biraz daha içtin. Daha da sarhoş oldun.

Kız lokantadaki uzun bir vardiyadan eve döndüğünde saat ona geliyordu. Sen son iki saatini karanlıkta tek başına oturarak, kız öğrendiğinde nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını düşünerek geçirmiştin.

Tüm gün çalışmış olmasına rağmen mutluydu ve gülümsüyordu ama mutfak lambasını açtığı anda birden durdu. Çöp kutusundaki dosyayı gördüğünde, “Hayır,” diye fısıldadı.

İlki şişesinin neredeyse tamamını bitirmiştin. Kız sana baktığında son damlasına kadar içtin. Sendeleyerek ayağa kalktın ve boş şişeyi çöp kutusuna, dosyanın üzerine fırlattın. Kesik kesik nefes alıyordun. Gözlerin kan çanağı olmuştu. Kız sana tiksindir gibi bakıyordu. Sarhoş olduğun, ayakta bile duramadığın için öyle bakıyordu ama hiçbir şey seni başarısız olduğun için böyle bakmadığına ikna edemezdi. Heba edilmiş bir hayat.

Kızın yanağını okşarken, “Özür dilerim,” dedin ama kız elini itti. Dokunmanı istemiyordu. Arkanı dönüp yatak odasına giderken, “Yarın bir iş bulacağım,” dedin.

Kız yatağa gitmedi. Ertesi sabah, sen uyandığında o çoktan gitmişti. Çöp kutusundaki dosyayı çıkarıp tezgâha bırakmıştı.

Dosyaya dokunmadın.

İş aramaya gittin. Her yere başvurdu. Haftalar geçti. *Hiç iş bulamadın.* Gururun yeterince büyük bir darbe almamış gibi, iş bulamadığın için kız ikinci bir iş buldu.

Sana söylememiştin bile. Bir gece eve gelmediğinde anladın. Bir yerlerde ölüp kaldığını sandın. Kız fazla tepki verdiğini söylemişti. Köşedeki dükkânda yarı zamanlı bir işti. Sen bunun tehlikeli

olduğunu söyleyen de umursamamıştı. Gece vardiyalarında daha çok kazanıyordu.

Üç hafta sonra soyuldu.

Bir adam ona silah doğrultup kasadaki her şeyi istedi. Bu yetmemiş, çantasını da almıştı. Adam onun *canını* da alabilirdi ama her şey bittiğinde kızı daha çok endişelendiren adamın kendisinden çaldığı paraydı.

O anda sana bir şey oldu.

Kırılma noktasına ulaşmıştın.

Başını eğmiş, kanepede oturuyordun. Kız yatak odasında, senin telefonunda biriyle konuşuyordu. Kendi telefonu çantasında kaldığı için seninkini ödünç almak zorunda kalmıştı. Alçak sesle konuşuyordu. Konuşmasına kulak misafiri olmanı istemiyordu.

Birkaç dakika sonra odadan çıkıp telefonu geri verdi. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kızarmıştı. Ağlamıştı.

“Parayı havale yapıyor,” dedi. “Senin hesabına.”

Babasını arayıp yardım istemişti. Kiranın ödenme vakti gelmişti. Elektriğin de. Tüm parası cüzdanındaydı. O öğlen maaşını almıştı. Bir yılı aşkın süredir babasından tek bir şey bile istememişti. Babası sana âşık olmanın bir hata olduğunu fark ettiğinde yanında olacaklarını söylemek dışında onunla pek konuşmuyordu.

Kızın bunu fark etmek üzere olduğunu düşünüyordun. Gururunu kaybetmiştin. Hayallerini yitiriyordun. Onu da kaybedeceğini düşünüyordun.

Bu kararı ne zaman verdiğini söylemek zordu. Ya da böylesine düştüğün anı saptamak.

Söylediğin ilk yalanı hatırlıyor musun? Onu kandırırken yüzüne güldüğün ilk anı?

Ona iş bulduğunu söylemiştin ama bulmamıştın. Fakat olağanüstü bir oyuncu olduğun için onu ikna etmeyi başardın. Vale olduğunu ve para kazanmaya başladığını söyledin. İyi bahşiş verdiklerini söylemiştin. Bazı geceler insanların aşırı cömert olduğunu.

Aslında hırsızlık yapıyordun. Para çalışıyordun. Eşya çalışıyordun. Vicdanına ağır geldiği için daha fazla içmeye başlamıştın.

Cesaret sıvısı.

Ama bir gece yakalandın; hem de bizzat Clifford Caldwell'e bir arabayı karıştırırken yakalanmıştın. Tesadüf eseri oradaydın. Kaçmadın. Hayır, konuşmaya başladın. Adama farlarını açık bıraktığını ve aküsü bitmesin diye kapattığını söyledin. O kadar inandırıcıydın ki adam sana inandı. Cüzdanını çıkarıp *bahşış* verdi. Tam arkayı dönüp gidecektin ki adam tekrar seslendi.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu. "Seni tanıyor gibiyim."

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Bir kez tanışmıştık," dedin.

"Hafızamı tazele."

"Kız arkadaşım garsonundu. Benim adıma senden randevu aldı. Otuz saniye dosyama bakıp bana amatör dedin."

"Ah, lokantadaki kız mı?" diye sordu. "Onu hatırlıyorum. Senden övgüyle bahsetmişti. Her kelimesini inanarak söylediğine eminim. '*Sizin için bile fazla iyi Bay Caldwell*' dediği aktörle tanışmak istememe neden oldu."

Güldün. "Öyle mi dedi?"

"Öyle dedi," dedi. "Ayrıca söylemem gerekir ki iyi bir aktör-sün. Doğuştan yeteneklisin, çok inandırıcı konuşuyorsun. O kadar inandırıcısın ki az kalsın farlarımın otomatik olduğunu unuttuğum."

Adam bunu söylediği anda yakalandığını anlamıştın.

Cebinden parayı çıkardın; bahşış olarak verdiği yirmi dolarla birlikte arabanın torpido gözüne saklanmış bir karton zarfta bulunduğu kalın para destesini de. Adama doğru uzattı. Adam çok şaşır-mış gibi görünüyordu ama elini sallayarak geri çevirdi. "İhtiyacın varsa sende kalsın."

Tekrar cebine attın.

"Pazartesi sabahı. Sekiz buçuk. Benim ofisimde."

"Pardon?"

"Tekrar deneyeceğiz," dedi. "Orada ol."

Haberleri vermek için eve gittin ama kimse yoktu, kız bu gece lokantada çalışıyordu. Kız gecenin bir yarısı eve gelene kadar onu

bekledin ve ona adamın bir şansı daha verdiğini anlattın. Çalışırken ona denk geldiğini söyledin. Kızı kucağına alıp heyecanla döndürdün. Hem mutlu hem de ayıktın. İkisini aynı anda hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ve bu kızın asla itiraf etmeye cesaret edemeyeceği bir şey ama o kadın var ya? Haberleri çoktan almıştı. Clifford Caldwell daha sonrasında kahve içmek için lokantaya uğradığında sana bir şans daha vereceğini öğrenmişti. Seni hırsızlık yaparken yakalaması da dahil olmak üzere her şeyi anlattı. Sonra da eğer senin başarılı olmanı istiyorsa, şansını artırmak istiyorsa bunun bir yolunu bildiğini söyledi: Kızın tek yapması gereken kıyafetlerini çıkarmaktı. O kadın var ya? Hiç tereddüt etmedi... hayır, hem de hiç... o domuzun kasıklarına sıcak kahveyi dökerken hiç tereddüt etmedi. *Cidden, ne pislik ama!!!*

YİRMİ BİR

KENNEDY

“Ben, şey... *kahretsin.*”

Arabayı kenara çekip park ettim ve sokağın aşağısındaki eve baktım. Görünüşe göre babam “*sadece birkaç kişi, büyük bir şey değil*” derken aslında “*hayatın boyunca tanıdığın herkes ve yanlarında getirmek istedikleri insanlar*” demek istemişti. Ev tıklım tıklım insan doluydu, sosyalleşiyorlardı.

Motoru durdurup anahtarı cebime attım, ben söyleyecek bir şey bulamadan Maddie emniyet kemerini çıkarıp arabadan indi.

Yolcu koltuğunda oturan Jonathan’a baktım. Bugün sessizdi, tamamen durgunlaşmıştı. Hiç dinlendiğini sanmıyordum. Dün gece evde kalmıştı ama benimle uyumamıştı. Şafak vakti uyandığımda hâlâ kanepede oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu.

Söylediği ilk şey neydi?

“*Biliyorlar.*”

Sabaha kadar her şey internete yayılmıştı... *Johnny Cunning bulundu!* Konumunu paylaşarak başlamışlardı, *Hollywood Günlükleri* onun New York’un küçük ve sakin bir kasabasında saklandığını yazmıştı ama saatler ilerledikçe dedikodular artmıştı. Artık birilerinin her şeyi anlaması an meselesiydi.

Güneş gözlüklerini takmış, şapkasını aşağıya doğru çekmişti. Hava sıcak olmasına rağmen kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar sıyrılmış bir kapüşonlu giymişti. Kendini olabildiğince koruyor ve *gizliyordu* ama pek işe yaramıyordu.

Maddie koşup gitmeden önce arabadan indim, Jonathan da

peşimizden babamın evine doğru geldi. Eve vardığımız anda Maddie içeri fırladı ama ben kaldırımda oyalandım.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim Jonathan’a bakarak. “Maddie seni anlar.”

Jonathan iç çekti. “Sorun değil. Bu karmaşayı ben yarattım. Bununla yüzleşmek zorundayım.”

“Evet ama...”

“Ama?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sanki bir *ama* olması gerekiyor.”

Jonathan sessizce gülerken babam verandaya çıkıp ellerini ön-lüğüne sildi.

“Merhaba, baba,” dedim. “Güzel parti.”

“Bu bir parti değil,” diye homurdandı. “Sadece küçük bir şey.”

Belki de bu bir testti. Karşılama heyeti gibiydi ama pek dostça değildi.

Jonathan boğazını temizleyerek, “Merhaba, Bay Garfield,” dedi. “Davetiniz için minnettarım.”

“Bu torunumun isteğiydi,” dedi babam. “Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Eminim bunu anlıyorsundur.”

“Elbette,” dedi Jonathan.

“O halde ben barbekünün başına döneyim.” Babam kuşkuyla bana bakarken, “Bana katıl, Cunningham. Arayı kapatırız,” dedi.

Jonathan hafifçe gülümseyerek bana güven vermeye çalıştı ama hiç şüphesiz dünyanın tepeklak olmak üzere olduğunu biliyordum.

Yerçekimi, beni yüzüüstü bırakma.

Bazı konuşmalardan uzak durarak, sorulardan kaçarak, komşularla basit şakalaşmalar yaparak ortama karıştım. Maddie etrafta koşuşturuyor, onu dinleyen herkese *babacığını* anlatıyordu. Onu başka bir konuya yönlendirmeye çalışıyordum ama o daha çocuktu. Bunun neden büyük bir mesele olduğunu anlamıyordu. O sadece mutluluğunu paylaşmak isterken, ben içimdeki huzursuzluktan kurtulamıyordum.

Büyüyor, derinleşiyor ve dipsiz bir kuyuya dönüşüyordu.

Bir fırtına gibi bize çarpmak üzereydi.

Jonathan'ı her gördüğümde babamın yanındaydı; sohbet ederken ikisi de gerilmiş gibi görünüyordu. Fakat babam yemek vaktinin geldiğini söylediğinde Jonathan ortalıktan kaybolmuştu.

Maddie'ye bir sosisli sandviç hazırlayıp onu verandadaki sandalyeye oturttum ve ben babasını bulmaya giderken orada kalmasını söyledim. Dışarıda değildi, bu yüzden içeri girdim ve sesini duydum. *O kadar sessizdi ki âdeta umutsuzluğa kapılmış gibiydi.*

Telefonla konuşuyordu.

"Ne yapabiliyorsan yap," dedi Jonathan. "Kontrolden çıkmadan önce bunun önüne geçmeye çalış."

Tek başına kapının önünde durmuştu ve dışarı bakıyordu.

"Biliyorum, seni duyuyorum ama ben sadece... *yapamam*," dedi bir süre sonra. "Anlıyorum ve haklısın ama bunu yapamam. Bu yüzden bunu durdurmak için elinden geleni yap."

İç çekerek telefonu kapatıp cebine attı. Ona bir adım daha yaklaşırken bu sözleri, sesini özümsemek için gıcırdayan parke ona geldiğimi haber verdiğinde omzunun üzerinden baktı, gözlerinde bir panik parıltısı vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Her şey yolunda," dedi Jonathan. "Cliff'le konuşmam gerekiyordu."

"Ne yapacaksın?"

"Basın sorumlularına bir açıklama yaptırıp özel hayatımın gizliliğini talep edeceğim," dedi. "Bir fark yaratır mı bilmiyorum. Cliff bu işin çığ gibi büyümesini engellemenin tek yolunun buradan ayrılmam olduğunu söylüyor. Dikkatleri farklı yöne çekmek için başka bir yerde görünmem lazım, böylece hikâye uydurma gibi görünecek."

"Bunu yapacak mısınız?"

"Hayır," dedi tereddüt ederek. "Tabii senin istediğin bu değilse."

Ne istediğimi söylemememe fırsat vermeden beni kapının önüne çekti, kollarını bana dolayıp sırtımı göğsüne yasladı.

Bana doğru eğilerek, "Sokağın karşısına bak," diye fısıldadı.

Dediğini yaptım. Ortalık sakın görünüyordu.

Neye bakmamı istediğini bilmiyordum.

Tam karşımızdaki ev eskiydi, tuğladan yapılmıştı ve etrafı bir sürü saksıyla çevriliydi. Orada yaşayan çift uzun zaman önce emekli olmuştu. Şu anda babamın arka bahçesinde kızımınla birlikte sosisli sandviç yiyorlardı.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Jonathan.

“Bir sürü çirkin bitki.”

“Bu kadar mı?”

“Şey, bir ev, ağaçlar... bir posta kutusu ve bir bayrak ve...” Bir hareket dikkatimi çektiğinde geri çekildim. Biri saklanıyordu. “Kim o?”

“Kendini muhabir olarak tanıtmış.”

Şaşkın şaşkın Jonathan’a baktım. “Onunla konuştun mu?”

“Hayır ama baban konuşmuş. Bu sabah kapısını çalıp seninle konuşmak istemiş.”

“Benimle mi?”

“Burada benimle ilgili bir şeyler bilen bir kız olabileceğini duymuş,” dedi. “Baban ona arazisinden defolup gitmesini söylemiş ama sonra adamın komşuların etrafında dolandığını görmüş, öyle olunca da komşuları buraya davet etmiş.”

“Vay be,” dedim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. “Neden babamın evi? Neden benim evime gelmemişler?”

“Bilmiyorum,” dedi sessizce. “Ama eninde sonunda oraya da geleceklerine eminim.”

Muhabir gözden kaybolup fark edilmemeye çalışıyordu.

Hâlâ tüm bu olanları algılamaya çalışırken, “Yemek hazır,” dedim. “Bir şeyler yemelisin.”

“Aç değilim.”

“Ama yine de yemen gerekiyor.” Jonathan’a dönüp şakacı bir şekilde karnını okşarken, hayatlarımızın değişmek üzere olabileceği gerçeğinin üzerinde durmamaya çalışıyordum. “Gücünü kaybetmemelisin çünkü bu partinin eğlence kısmının senin sorgun olacağından oldukça eminim.”

Arka bahçeye gidip kendimize tabak hazırladık. Jonathan pek bir şey yememişti ama herkes ona soru sormaya başladığında rahatlamış görünüyordu.

Özel sorular sormuyorlardı. Hayır, insanlar bizim durumumuzu sormuyordu. Bunun yerine, Hollywood'un göz kamaştırıcı olup olmadığını soruyorlardı. En sevdikleri ünlüleri tanıyıp tanımadığını soruyorlardı.

Tüm soruların üstesinden geliyordu.

Çekici ve hazırcevaptı.

Fulton Edge Akademisi'nde âşık olduğum o çocuğa çok benziyordu, hiç yapmacık değildi.

Maddie'yle ilgileniyordu, kucağına oturup zaman geçirmek için komşulara resim çizerken onu güldürüyordu. Maddie bu sevgiyi güneş ışığı gibi emiyordu. Buradaki insanların bir tanesinin bile o muhabire Jonathan hakkında kötü bir şey söylemeyeceğine emindim.

Bahçenin kenarında, grubun biraz dışında oturan babamın yanına gittim. "Bu zekiceydi."

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedi babam.

Sandalyesinin kenarına tüneyip ona baktım. "Evet, anladın. Burada düzenlediğin şu '*mahalleyi Jonathan'ın tarafına çekme*' olayı. Bu aklına nasıl geldi?"

"Ben siyasetle uğraştım," dedi. "Elimde bir sürü numara var."

"İkinci yasa değişikliğinin bir sebebi var," dedi babam. "*Halkın silah bulundurma ve taşıma hakkı ihlal edilmeyecektir.* Aynen böyle diyor. 'Ama' diye bir şey yok, herhangi bir şart ya da koşul yok."

"Tüm saygımla söylüyorum, bu saçmalık," diye cevap verdi Jonathan. "Kimse bir delinin elinde AK-47 ile dolaşmasını istemez. Kurucuların amacı bu değildi."

"Öyle mi? Yani onlarla konuştun mu? Aydınlat beni, ona bu soruyu sorduğunda Thomas Jefferson ne dedi? Çünkü sana kötü haberi vermek istemem, evlat. Ama Broadway'de *Hamilton** izle-

* Amerika'nın kurucularından Alexander Hamilton'ı konu alan tiyatro oyunu. (ç.n.)

miş olman, seni onların o zamanlardaki amaçları konusunda uzman yapmaz.”

“Bu sadece sağduyu,” dedi Jonathan. “Eşeği sağlam kazığa bağlamak iyidir.”

“İşte *bu* saçmalık,” dedi babam. “Birinin bir şey yapma *ihtimali* düşüncesiyle anayasal bir hakkı ihlal edemezsin.”

Jonathan cevap vermek için ağzını açtuğunda yüksek sesle boğazımı temizledim ve aralarına girip dikkatlerini üstüme çektim. Nasıl başladığını bile bilmiyordum ama Maddie kanepede uyurken ikisi oturma odasında oturmuş siyaset üzerine tartışıyorlardı. Bu babamın en sevdiği aktiviteydi.

“Her ne kadar çok sürükleyici bir konuşma olsa da,” dedim. “Saat geç oluyor, o yüzden aynı fikirde olmadığınızı kabul edebilir misiniz?”

Birbirlerine baktılar.

İkisi de bunu ilk kabul eden kişi olmak istemiyordu.

Fakat şunu söylemem gerekiyordu; onların *benimle* ilgisi olmayan bir konuda sohbet ettiklerini görmek güzeldi.

“Falan filan, falan filan, asla aynı fikirde olmayacağız ama aptal olduğumu düşünsem de bakış açına saygı duyuyorum,” dedim aralarına girip elimi sallayarak. “İşte, ben ikinizin yerine de konuyu kapattım. Artık eve gitme vakti.”

Babam eğlencesini mahvettiğime dair bir şeyler homurdanırken eğilip ona sarıldım. Gece çökmüştü. Dışarısı karanlıktı. Bütün günü burada geçirmiştik ve artık yorulmuştum.

Maddie’yi kucağıma aldım. Uykusunda mırıldandı, bana yaslanıp başını omzuma dayadığında vücudu ağırlaştı. Jonathan ayağa kalkıp elini babama uzattı. “Bay Garfield, efendim.”

Babam bir süre uzattığı eline baktıktan sonra, “Cunningham,” diyerek elini sıktı.

Bu iki adamın yapabileceğini düşündüğüm ateşkese en yakın şey buydu. Jonathan’ın hadım edilmeden buradan çıkabilmesi bile bir başarıydı. O da kendi kendine gülerек bunu mesele haline getirmede.

Evden çıktığımızda hızlı adımlarla arabaya doğru yürüdüm. Maddie'yi çocuk koltuğuna oturtup kemerini bağlarken çok yakınımdan gelen bir ses duydum. "Çocuk kim, Johnny?"

"Bizden uzak dur," dedi Jonathan. Başımı kaldırıp oradaki adamı görünce kalbim ağzıma geldi. *Muhabir.*

Telefonu elindeydi. *Kayıt yapıyordu.*

"Lütfen böyle yapma," dedi adam biraz daha yaklaşarak. "Burada sadece işimi yapıyorum."

"Geri çekil," diye uyardı Jonathan.

Arabanın kapısını kapattım. Adam geri çekilmiyordu. Aksine, arka arkaya her biri bir öncekinden daha kötü olan sorular sormaya başlamıştı. "Peki, kadın kim? Bu onun çocuğu mu? Onunla mı yatıyordun? Ha? Onunla ne zamandır görüşüyorsun? Ne zamandır Serena'yı aldatıyorsun? Bir dakika... Çocuk *senin* çocuğun mu? Onu sen mi hamile bıraktın, Johnny? Onu hamile bırakıp ağzını kapalı tutması için para mı verdin? Sana ne kadara patladı? Bunu neden yaptın? Kimsenin o piçi öğrenmesini istemiyor musun?"

İşte bu kadar.

İşte gereken tek şey buydu.

O kelime ağzından çıktığı anda Jonathan patladı. Bunu görmüştüm, yüz ifadesi öfkeyle sertleşmişti. Alçılı koluyla adamın suratına bir yumruk indirerek onu sersemletti. Adam sendeleyerek telefonunu düşürdüğünde Jonathan da üstüne bastı.

Muhabirin suratının dibine girip, "Sana *geri çekilmeni* söyledim," dedi Jonathan. "Tekrar söylemeyeceğim."

"Jonathan dur!" Adamı itince koşup kolundan tutarak uzaklaştırmaya çalıştım ama bana karşı koyuyordu. "Lütfen, sadece... arabaya bin."

Adam ona bağırırken birkaç adım geri çekildi. Muhabir *ona yapacağı şeylerle* ilgili bir şeyler mırıldanırken Jonathan etkilenmiş benzemiyordu.

"Benden uzak dur," dedi Jonathan. "Buradan siktir olup git ve ailemi rahat bırak."

"Buna pişman olacaksın!" diye bağırды adam. "Her şeyi videoya çektim!"

Jonathan benden uzaklaşıp ekranı çatlamış telefonu kaldırımdan aldı. Video hâlâ açıktı ve kaydetmeye devam ediyordu. Hızlıca tuşa basıp videoyu durdurdu, onu sileceğini ya da telefonu *alacağını* düşündüm ama onun yerine adama fırlattı.

Muhabir telefonu yakalamaya çalıştı ama telefon elinden kayıp ayaklarının dibine düştü.

“Seni de *videonu* da sikeyim,” dedi Jonathan. “Bir daha seni buralarda yakalarsam kötü olur.”

Bunu söyledikten sonra arabaya bindi. Muhabir telefonunu kapıp, “Hâlâ eski Johnny Cuning,” dediğinde aceleyle direksiyonun başına geçtim.

Hızla eve doğru sürerken gözlerim yol boyunca dikiz aynasındaydı. Maddie mışıl mışıl uyuyordu. Tüm olayları kaçırmıştı. Jonathan hiçbir şey söylemedi, elini hafifçe yumruk yapıp gevşeterek yol boyunca sessiz bir şekilde durdu.

Apartmana geldiğimde bir park yerine girip motoru kapadım. Ardından etrafı gözetleyerek pusuda bekledim.

Bacağıma bir şey değince bağırarak yerimden sıçradım. Jonathan’ın eli bacağımda üzerinde duruyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Sanırım bunu benim *sana* sormam gerekiyor.”

“Ben iyiyim.”

“Elin incinmiş.”

“Zaten incinmişti.”

“Yine de o adam... Tam bir *şerefsizdi*.”

“Buna alıştım.” Sonra tereddüt ederek devam etti. “Tabii bir insan buna ne kadar *alışabilirse*. Ama senin o adamın kötü şeyler söylemesine alışık olmadığını biliyorum.”

“Ben iyiyim.”

Başını salladı ama bana inanıp inanmadığını bilmiyordum.

Benim de kendime inanıp inanmadığımı bilmiyordum.

Sallanıyordum. Tir tir titriyordum.

Jonathan’ın bacağımdaki eli sabit bir şekilde duruyordu.

Başıyla evi işaret ederek, “İçeri girmeliyiz,” dedi. “Yine birileri gelirse diye.”

Bu kez Maddie'yi o taşıdı, ben kapıyı kilitlerken hızlıca eve girip onu odasına götürdü. Afallamış bir halde mutfığa doğru yöneldim ve dolaplara bakıp inledim. Kendi kendime, "Şu an biraz alkol için neler vermezdim," diye mırıldandıktan sonra bir bardak alıp musluk suyu doldurdum.

Neden o mükemmel viskiyi dökmek zorundaydım ki?

Arkamda hafif bir kahkaha yankılandı. "O hissi bilirim."

Jonathan kapı eşiğinde duruyordu.

Utangaç bir tavırla ona gülümsedim. "Bunu söylememeliydim."

"Sözlerine dikkat etmene gerek yok. Ben koca bir çocuğum. Bununla başa çıkabilirim." Duraksadı, yavaşça bana yaklaşırken başını iki yana salladı. "*Çoğu zaman. Rehabilitasyonda bunun üzerinde çok çalıştım. Kötü sözlerin kötü eylemlere yol açmasına gerek yok. Sanırım hâlâ kendi üzerimde çalışıyorum.*"

"Hepimiz çalışıyoruz."

"Pek sanmıyorum," dedi bana bakarak. "Sen oldukça iyi toparlanmış gibi görünüyorsun."

"Kim, *ben mi? Piggly Q'nun* müdür yardımcısı mı?"

"Sen mesleğinden ibaret değilsin."

"Bu iyi çünkü orada çok uzun bir süre çalışıp çalışmayacağımı bilmiyorum. Babamı bulduklarına göre, muhtemelen çalıştığım yeri de bulmuşlardır."

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil. Eninde sonunda bırakacaktım. Sadece biraz daha inatçı olmak istemiştin."

Söylediğime gülerek yanımda tezgâha yaslandı. "Sen hep tanıdığım en inatçı insan oldun."

"Evet, bu konuda beni çok zorladın. Seninle eşimi buldum."

"Cennette yapılmış bir eşleşme."

"Ya da cehennemde. Kime sorduğuna bağlı."

"Sana," dedi Jonathan. "Sana soruyorum."

"O halde ikisinden de biraz diyebilirim. Ateş ve benzin gibiydik. Uzun süre cayır cayır yandık."

“Geçmiş zaman,” dedi Jonathan.

“Ne?” diye sordum.

“Bunu geçmiş zamanda söyledin.”

“Sanırım bizden bu şekilde bahsetmeye alıştım.”

Ortama sessizlik çöktü.

Ellerim hâlâ titriyordu.

Bardağı sallayarak suyu yudumlarken olanları kafamda toparlamaya çalışıyordum.

“Gidebilirim,” dedi sessizce. “Burada olmamı istemezsen anlarım.”

“Neden burada olmanı istemeyeyim ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Jonathan. “Aklında dönüp duranları gerçekten bilmiyorum, Kennedy. Bazen bildiğimi sanıyorum ama diğer zamanlar...”

Bardağımı tezgâha bırakıp elini tuttum. “Sana göstermeme ne dersin?”

“Göstermek mi?”

Başımı salladım.

Onu yatak odasına çektim.

Ardından yatağa doğru ittim.

Vücutlarımız çarşafların arasında birbirine dolanırken kıyafetlerimiz kaybolarak etrafa saçıldı. Ben onun üstündeydim, o benim içimdeydi. Ellerimi çıplak göğsüne bastırırken teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Aramızdaki ateş? Hâlâ cayır cayır yanıyordu.

İçimden bir ses kim söndürmeye çalışırsa çalışsın, daima yanmaya devam edeceğini söylüyordu.

Uyandığımda adım sesleri evin içinde yankılanıyordu. Saat daha erkendi. Yataktan çıkmaya çalıştığımda Jonathan homurdanarak bana yapıştı.

Gülerek kollarından kurtuldum ve üzerime bir şeyler giydim. Koridorda ilerlerken mutfaktan gelen tıkırtıları duydum. Ardından ince bir ses, “*Eyvah,*” diye fısıldadı.

Elinde bir kutu *Lucky Charms* ile tezgâhın üzerinde oturan Maddie'yi ve yere düşen kâseyi gördüğümde, "Neler oluyor?" diye sordum. "Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı," diye cevapladı.

Onu tezgâhtan kaldırıp mısır gevreğini elinden aldım. "Neden gidip izleyecek çizgi film bulmuyorsun? Birazdan sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Tamam, anneciğim," dedi oturma odasına koşarken. Ona mısır gevreği ve süt koyup mutfaktan çıktığımda kapının tıklatıldığını duydum. *Lanet olsun.*

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

O tarafa doğru adım bir attığım sırada Maddie'nin kapıyı açtığını görünce kaskatı kesildim. "Tatlım, bekle!"

Kapıyı çekip açtı. "Oha."

"Madison Jacqueline," diye homurdanarak yanına yaklaştım. "Sana daha kaç kez kimin geldiğine bakmadan..."

Kapıyı açmamamı söyleyeceğim.

Cümlemi tamamlayamadım.

Çünkü olduğum yerde donup kalmıştım. Kapımın önünde üniformalı bir polis memuru duruyordu. *Oha*, doğru bir tepkiydi.

"Ah, merhaba," dedim. "Yardımcı olabilir miyim, memur bey?"

Polis memuru arkama bakıp evin içine göz gezdirdi. "Aslında birini arıyorum."

"Kimi?" diye sordum.

Arkamdan boğuk bir ses geldi. "Bu *ben* olabilirim."

Sese doğru döndüm. Jonathan hâlâ yarı uykulu bir halde, üzerinde sadece eşofman altıyla orada duruyordu. "Sen mi?"

Başını salladı.

Tekrar polis memuruna döndüm.

O da onaylar gibi başını salladı.

Kısa bir süre sonra her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Tüm parçalar yerine otururken mısır gevreği kâsesini Maddie'ye uzattım. "Bunu odanda ye."

“Ama odamda yemek yemenin yasak olduğunu çünkü yatak odalarının bunun için yapılmadığını söylemiştin.”

“Şimdilik bir istisna yapıyorum. Hadi gidip oyun oyna.”

İtiraz etmediği için şükreliyordum.

Burada birazdan olabilecek şeyleri görmesini istemiyordum. Benim için ilk olmayacaktı ama *ben bile* görmek istemiyordum.

“Giyinip gelmemin bir sakıncası var mı?” diye sordu Jonathan rahat bir tavırla. “Pusuda bekleyen insanlar olduğuna eminim.”

“Tabii ki,” dedi polis memuru. “Ama çok uzun sürmesin.”

Jonathan birkaç dakika sonra kot pantolon, tişört, deri ceket ve ayakkabılarıyla geri döndü. Polise doğru ilerlediği sırada tamamen şok içindeydim.

“Tutuklama emri ne için?” diye sordu Jonathan. “Saldırı mı?”

Polis başını salladı. “Ve suç teşkil eden yaralama.”

Jonathan arkasını dönüp ellerini arkasına koydu. Bileklerine kelepçe takıldı ama bundan rahatsız olmuş ya da *şaşırmış* gibi görünmüyordu.

Dudaklarıma minik bir öpücük kondurduktan hemen sonra, “İlk fırsatta geri döneceğim,” dedi.

YİRMİ İKİ

JONATHAN

Cliff, *Blackberry*'sinde bir şeyler yazıyordu.

O lanet olası şeyden hep nefret etmiştim.

Hiç evlenmemişti. Hayatının büyük bir kısmını ekrana yapışık geçirdiği düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Birkaç kişiyle flört etmek dışında hiçbir şeye ayıracak zamanı yoktu. Her zaman karısının işi olduğunu söylerdi.

Karakoldan onu aradığımda, Cliff'in çalıştığı şehirden buraya gelmesi uzun sürmemişti.

O benim diğer pisliklerimi örtmeye çalışırken, ben daha fazlasını yaratmakla meşguldüm.

Sorgu odasında sadece o ve ben vardık. Yarım saat önce serbest bırakılmıştım ama Cliff yalnız konuşabileceğimiz bir yere gitmek istediği için polis burayı teklif etmişti, tabii birkaç imza karşılığında.

Sorun şuydu ki, oturduğumuzdan beri Cliff tek kelime dahi etmemişti. Telefonundaki bir şeylerle uğraşıyordu.

"Pekâlâ, güzel sohbetti," dedim uzun bir sessizlikten sonra. "Büyüleyici bir konuşma oldu."

"Ah, seni sıkıyor muyum?" diye sordu kafasını telefondan kaldırmadan. "Kusura bakma. Tutuklanmanı açıklayacak bir basın bülteni koordine etmek için basın sorumlularıyla konuşmakla meşgulüm."

"Açıklanacak bir şey var mı bilmiyorum," dedim. "Video her şeyi açıklıyor zaten."

Başını iki yana salladı. "Aklından ne geçiyordu, Johnny?"

“Kızıma piç dedi.”

“Ne olmuş? Bunlar sadece laf. Video çekerken adama saldırmazsın. Ona dava açması için zemin hazırladın. Bu da uzlaşma ve senin cebinden daha fazla para çıkması demek.” *Blackberry*’sini bırakıp çantasını karıştırmaya başladı ve bir yığın kâğıt çıkarıp bana uzattı. “Avukatın incelemen için bunları gönderdi.”

En üstteki sayfaya baktım.

Gizlilik anlaşması.

“Bu ne için?”

“Bayan Garfield’ın gizliliğinin devamını sağlamak için.”

Birkaç saniye şaşkın şaşkın gözlerimi kırıştırdıktan sonra ona döndüm. “Dalga geçiyorsun.”

“Dalga geçiyor gibi görünüyor muyum?” diye sordu *Blackberry*’sini eline alırken.

Hayır, görünmüyordu.

“Ondan bunu imzalamasını istemeyeceğim.” Hiçbirini okumadan bütün kâğıtları ona doğru ittim.

“Ondan bunu *benim* istememi mi tercih edersin?” diye sordu Cliff.

“Bu gereksiz bir şey. Onun bunu imzalamasına gerek yok.”

“Sana katılmıyorum. Eşeği sağlam kazığa bağlamak lazım.”

“Bu çok rahatsız edici. Bu saçma sapan şeyi imzalamasına imkân yok.”

“Neden imzalamasın ki? Bir öncekini imzalamıştı.”

Söylediklerini algıladığımda ona bakakaldım. “Bir öncekini imzaladı da ne demek?”

“Daha önce bir gizlilik anlaşması imzalamıştı demek. Bu sadece güncellenmiş versiyonu.”

“Ona bu anlaşmalardan mı imzalatmıştın? *Sen ciddi misin?*”

“Tabii ki imzalattım,” dedi. “Seninle sözleşme yaptığım anda o belgeyi hazırlatmıştım.”

Ne diyeceğimi bile bilmiyordum.

Cliff bundan hiç bahsetmemişti.

Kahretsin, *Kennedy* de bahsetmemişti.

İlişkilerim konusunda bu adama çok fazla hareket alanı tanıyordum. Birkaç yıldır hayatımın neredeyse her kısmını koordine ediyordu. Benim adıma yaptığı bazı şeyleri bilmiyordum bile. Bir kısmını bilmek *istemeyeceğime* de emindim. O yüzden bunu yapmasına şaşırdığımı söyleyemezdim.

Fakat Kennedy'nin bana bunu söylememesine şaşırmıştım.

"Ayrıca babalık bağını da kanıtlaman gerekiyor... Herhangi bir şüphe olmasa da." Bakışları bana kaydı. "Yok, öyle değil mi?"

"Hiç şüphe yok."

"Her halükârda, yasal olarak bunu yapman gerekiyor. Sonra da resmi bir ziyaret programıyla birlikte bir velayet düzenlemesi lazım."

"Her şey bu haliyle gayet iyi gidiyor."

"Şimdilik," dedi. "Ama Bayan Garfield seni tekrar hayatından çıkardığında, kızını göremeyeceğin bir konumda olmak istemezsin."

Çıkardığında. Çıkarırsa değil.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim.

"Geçmişiniz farklı bir hikâye anlatıyor."

"Kariyerimi yönetmek için para aldığına eminim, özel hayatımı yargılamak için değil."

"Senin için her şey aynı, Johnny. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, özel hayatın kariyerini etkiliyor."

"Bu hoşuma gitmiyor."

Bana ters ters bakarak kâğıt yığını masadan alıp çantasına koydu. "Bugün görüşmem gereken başka müşterilerim var, son zamanlarda senin yüzünden ihmal ettiğim müşteriler. Seni otele bırakmamı ister misin?"

"Orada kalmıyorum. Kennedy'nin evindeyim."

"Elm sokağındaki evde mi?"

Tereddüt ettim. *Elm sokağı.* Orası babasının yaşadığı, Kennedy'nin büyüdüğü evdi. "Orada yaşamıyor."

"Emin misin? Çünkü çekler her ay hâlâ oraya gönderiliyor."

"Eminim," dedim. "Evini bilmiyor musun?"

"Nasıl bilebilirim ki? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun."

Gerçekten sinirlenmiş gibiydi.

“Serena nereden biliyordu? Kennedy’nin evine geldi.”

“Kim nereden bilebilir ki?” diye homurdandı sandalyesini itip ayağa kalkarken. “Hadi seni gideceğin yere bırakayım. Hâlâ en azından bu iş bitene kadar kasabadan ayrılman gerektiğini düşünüyorum ama bununla başa çıkmak zorunda olan sensin. Bu yüzden... nasıl biliyorsan öyle yap, Johnny. Ben de elimden geleni yaparım.”

Kapının önünde durdum, çalmak ve direkt içeri girmek arasında kalmıştım. Burası benim evim değildi ama burada kendimi evimde hissediyordum. Bir süre ikilemde kaldıktan sonra tokmağa uzandım, kapı açılmayınca midem kasıldı.

Eh, benim yerime sorunumu çözmüş oldu.

Kilitliydi.

Tereddüt ederek tahta kapıyı çaldım.

Adım sesleri yaklaştı, bir anlığına duraksadıktan sonra kilidin tıkırtısını duydum ve kapı açıldı. *PAT*. Kennedy üstüme öyle bir atlamıştı ki az kalsın arkaya doğru devriliyordum. Bana sarılırken, “Döndün,” diye fısıldadı.

Kahkaha attım. “Altı saat falan oldu.”

Beni içeri çekip kapıyı kilitlerken, “Bir altı yıl daha geçmiş gibi hissettirdi,” dedi. “Sana anahtar vermeyi hep unutuyorum.”

“Anahtar.”

“Evet, bir dahaki sefere kapıyı çalmak zorunda kalma diye,” dedi Kennedy. “Tabii sen de istersen. Düşündüm de...”

“Lütfen,” dedim. “Çok isterim.”

Usulca gülümseyerek mutfığa gitti ve çekmecedен bir anahtar çıkardı. Avucunun içindeki anahtarı bana uzattığında elini tutup onu kendime çektim.

“Teşekkür ederim,” dedim. “*Bilirsin...* tüm bu olanlara rağmen kalmama izin verdiğin için.”

“Muhabiri dövmene rağmen mi?” Beni usulca öptü. “Tutuk-

lanmana rağmen mi?" Bir kez daha öptü. "Magazin dergilerindeki karının gelip gizli kalma şansımızı mahvetmesine rağmen mi?"

Bir öpücük daha kondurduğunda dudaklarına doğru güldüm. "Aşağı yukarı."

Anahtarı avucundan alıp cebime attım. Bu sırada Madison'ın odasında biriyle konuştuğunu duydum.

"Ah, bu arada," dedi Kennedy. "Kız kardeşin ziyarete geldi."

Oturma odasının ortasında donup kaldım.

İhtiyacım olan son şey buydu.

"Videoyu duymuş," diye açıkladı Kennedy. "O yüzden seni görmeye gelmiş."

"Ne için, başıra çağıra bana büyümemi söylemek için mi? Sorumluluk hakkında bana ders vermek için mi?"

Birinin yakınımda boğazını temizlediğini duyduğumda o daha konuşmadan kim olduğunu anlamıştım. "Aslında seni tebrik etmeye gelmiştim ama tabii o da var. Saydıklarının hepsini yapmalısın."

"Büyümek ve sorumluluk almak mı?"

"Çın çın çın."

Başımı iki yana salladım. "Çabalıyorum."

Meghan bir şeyler söylemek istiyor gibi görünüyordu ama Madison içeri dalınca dilini ısırды. Kızım soluk soluğa koşup tıpkı annesi gibi üstüme atlayarak belime sarıldı. "Baba, gelmişsin!"

"Geldim," dedim saçlarını okşayarak. "Tanrım, son kırmızı halımdan beri beni görmek için *bu kadar* heyecanlanan insanlar olmamıştı."

"Ben de kırmızı halıya gidebilir miyim?" diye sordu Madison.

"İleride bir gün olur," dedim. "Eğer annen izin verirse."

"Anneciğim? Gidebilir miyim?"

"Bakarız," dedi Kennedy.

Madison sırtarak bana baktı. "Olur dedi!"

Gülümsedim. "Öyle demediğine eminim ama iyi denemeydi."

Madison oyun oynamaya geri dönünce kanepeye oturup ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Yatak odasına gidip beni kız kardeşimle yalnız bırakmadan önce, "Konuşmanız için size biraz zaman vereyim," dedi Kennedy.

"Ah, ne güzel," dedim. "Nezarethane yeterince eğlenceli değilmiş gibi, üstüne bir de ailemle kaliteli vakit geçireceğim."

Meghan güldü, kanepeye oturmak için yanımdan geçerken çekileyim diye tekme attı.

"Aileden bahsetmişken," dedi telefonunu çıkararak.

İç çekerek başımı eğdim. "Bahsetmesek olmaz mı?"

"Olanları bana babam haber verdi," dedi Meghan. "Bu sabah bana bir mesaj gönderdi."

"Harika."

Boğazını temizledi, babamızın sesini taklit ederek mesajı okurken sesini alaycı bir şekilde alçalttı. "*Sevgili Meghan, kardeşinin basın ile yine bir münakaşaya karıştığını öğrendim. Basın özgürlüğünün sadık destekçisi, Birinci Ek Maddé'nin * savunucusu olarak muhtemelen birileri yorumumu almak için benimle temasa geçecektir. Sizi önceden uyarmamın daha uygun olacağını düşündüm. Grant B. Cunningham.*"

"James Madison'ın ** tek derdinin birinin bir çocuğa sözlü saldırıda bulunma hakkını korumak olmadığına eminim."

"James Madison, Birinci Ek Madde'ye gerçekten inanmıyordu bile," dedi Meghan. "Onun için her şey siyasetçileri sorumlu tutmakla ilgiliydi."

"Aynen öyle," diye cevap verdim. "Ona bir mesaj gönder ve James Madison'ın ona fikrini kıcına sokmasını söyleyeceğini yaz."

"Evet ama ne yazık ki bunun için çok geç," dedi Meghan. Telefonunu bana doğru sallayarak bir makale gösterdikten sonra okumaya başladı.

Eski Meclis Başkanı Grant Cunningham, oğlunun davranışından büyük bir rahatsızlık duyduğunu belirten bir açıklama yayınladı. Açıklamasında özgür basının bir toplum için elzem olduğunu belirt-

* 15 Aralık 1791'de onaylanarak Amerikalıların konuşma, din, basın, toplanma ve dilekçe özgürlüğünü koruma altına alan ek maddedir. (ç.n.)

** Amerika Birleşik Devletleri'nin dördüncü başkanı, siyaset felsefecisi, devlet adamı ve ABD'nin kurucularındandır. (ç.n.)

si. Basın mensuplarına yönelik şiddete göz yumulmamalıdır. John'un geçmişte taşkınlıkları olsa da umarım bu durum onun için bir uyarı alarmı olur."

"Bunları onun söylemesi çok komik. Muhtemelen bunların çocuğumu etkilemesi umurunda bile değil."

Meghan okumaya devam etti:

"Söylentilere göre torunu sorulduğunda, Eski Meclis Başkanı Cunningham aile meseleleri hakkında hiçbir zaman konuşmadığını belirtti."

"İşin ucunda bana çamur atmak olmadığı sürece."

"Eh, onun açısından bakarsak işini *epey kolaylaştırıyorsun*," dedi Meghan. Söylediğine gülmeyip ona ters ters baktığımda ellerini havaya kaldırdı. "Şaka yapıyorum."

"Konuyla ilgili yorumunu almak için seni aradılar mı?" diye sordum.

"Tabii ki hayır." Gözlerini devirdi. "Onu aradıklarından bile şüpheliyim. Muhtemelen ilgiyi üzerine çekmek için onları kendisi aramıştır."

"Yazık," dedim. "Onlara benim ne kadar sorumsuz bir pislik olduğumu söyleyebilirdin."

Ayağa kalkıp, telefonunu arka cebine atarken, "Onlara böyle söylemezdim," dedi. "Onlara peşini bırakmalarını söyledim. Çünkü *çabalıyorsun*."

KAYBOLAN SESLER VE ÇALINAN ZAMAN

GEÇMİŞ

Sen kendini ikinci kez Clifford Caldwell'in ofisinde bulduğunda, adam dosyana yine otuz saniye göz gezdirip kapadı.

Sonra sana baktı. *Gerçekten* baktı.

"Bana kendinden bahset," dedi.

Tereddüt ettin. "Ne duymak istiyorsun?"

"Hiçbir şey duymak *istemiyorum* ama hepsini bilmem gerek."

"Hepsi özgeçmişimde yazıyor."

Clifford'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Çalıştığın işler değil. Ben bir ajans yetkilisi değilim. Menajerim. Benim işim *sensin*. O yüzden sen bana kim olduğunu düşündüğünü anlat ben de sana kim olacağını."

Ona Jonathan Cunningham'ın özünde kim olduğunu anlattın. Bozuk aile düzeni dışında anlatacak pek bir şey yoktu. Onu zaten tanıyor olsa da seni evde bekleyen kadını anlattın.

Birkaç dakika konuştuktan sonra durdun ve Clifford, "Hadi *Johnny* hakkında konuşalım," dedi.

Johnny Cunning.

Dönüşeceğin kişi buydu.

Johnny, Jonathan'dan daha samimi geliyordu. Cunningham insanların aklına babanı getirdiği için son heceyi atmıştınız. Sadece bu isim değişikliği bile seni siyasetçi bir ailenin zengin çocuğu olmaktan çıkarıp bir şekilde tanıdık gelen gizemli bir adam haline getiriyordu. Onlar tahmin etmeye çalışırlar, sen sorularına cevap vermezdin... ama hep akıllarında kalmasını sağlayacak bir yola çıkmış olacaktın.

Plan buydu.

Clifford, seni Hollywood'un en büyük ismi yapabileceğini söylüyordu. Tek yapman gereken onu dinlemek ve dediklerini yapmaktır.

Sen daha ofisten çıkmadan bir sözleşme hazırlanmıştı. Sözleşmeyi okudun. Bunu okuyacak bir *avukatın* olması gerekiyordu ama fırsat kapını çaldığında kapıyı kırıp açmak gibi bir huyun vardı.

O an, orada sözleşmeyi imzaladın.

Daha sonra eve dönmek yerine doğruca kızın yanına lokantaya gittin. Çalışıyor, pembe mini üniformasıyla etrafta dolaşıyor, gülüyor, şakalaşıyor ve *flört ediyordu*. Sen dışarıda, kaldırımında durup onu izledin. Kız seni fark ettiğinde gülümsedi.

Dışarıyı çıkıp, "Nasıl geçti?" diye sordu.

"Artık *menajeri* olan bir adama bakıyorsun."

Gözleri kocaman oldu. "Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum."

Kız ciyaklayarak kollarına atladı, bacaklarını beline dolayıp sıkı sıkı yapıştı. Kız yüzünün her yerini çılginca öperken gülerken sana sarıldı.

"Seninle gurur duyuyorum Jonathan," dedi. "Ve senin için çok ama *çok* mutluyum."

"Bizim için," dedin. "Bu aynı zamanda senin için."

Kız kollarını çözüp tekrar kaldırıma indi. "Pantolonu indirmeye çalışan o kudurmuş hayranların olduğunda bunu unutmasan iyi edersin."

"Merak etme, benim tek kudurmuş hayranım sen olacaksın."

Kız sırtarak seni dürttü. "Pekâlâ Bay Çok Önemli, işe dönmem gerekiyor... bilirsin, sen çok başarılı olana ve ben istifa edene kadar."

Kız lokantaya geri döndü. Sen de eve gittin.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama sen gittikten birkaç dakika sonra Clifford Caldwell lokantaya girdi. Az kalsın yine senin sıranı çalışıyordu. Kızın servis yaptığı alana oturup yüzsüz bir tavırla kahve sipariş etti ve ona bir kâğıt uzattı. "İmzala bunu."

Gizlilik Anlaşması.

Kız tereddüt etti. "Hayır."

"Ya imzalarsın ya da kariyeri biter."

Kız bunun ne için olduğunu anlamamıştı.

O yüzden blöfünü gördü ve adam gitti.

Hiçbir şey imzalamayacaktı.

Her şey normale döndü. Haftalar geçti. Sen endişelenmeye başlamıştın. Yeni menajerinin telefonlarını neden açmadığını bilmiyordun.

Ama o kız biliyordu.

O yüzden Clifford Caldwell'in ofisine gidip o aptal kâğıdı imzaladı ve seninle ya da *bu olanlarla* ilgili hiçbir şeyi kamuoyuna açıklamayacağına yemin etti. Bunu asla yapmazdı ama adamın onu susturmak için neden bu kadar kararlı olduğu konusu onu endişelendiriyordu.

Ertesi gün, nihayet telefonun gecenin bir yarısı çaldı ve her şey başlamış oldu. Toplantılar. Çok fazla toplantı. Yeni bir ajansla anlaşman gerekiyordu. Birkaç basın sorumlusuyla konuşman gerekiyordu. Daha iyi vesikalıklar lazımdı. Alman gereken dersler ve görüşmen gereken vokal koçları vardı, seçmelere hazırlanmaktan ve daha çekici bir demo makarası oluşturmaktan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bunların hiçbirisi için para almıyordun. Hayır, *faturana* yazılacaktı. Clifford tüm masrafları önceden karşılıyordu ama daha sonra senden tahsil edilecekti. Gece gündüz uzun saatler çalıştın. Programın o kadar yoğunlaşmıştı ki yetişemiyordun.

Ama *o kız* yetişiyordu. Oturma odasında, duvardaki takvime her şey yazılmıştı. Fazla mesai yapsa bile seni takip ediyordu. Faturaları ödüyordu. Yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve geç kaldığın gecelerde yorgun olsa bile seni bekliyordu. Tek istediği biraz uymak olduğunda bile.

İlk büyük seçmelerin onun on dokuzuncu yaş gününe denk geldiğinde bile gülümseyip sorun olmadığını söylemişti.

Aylar, kaos dolu aylar geçti. Günler birbirine karışıyordu. Za-

man akıp gidiyordu. Sen tatilleri özlüyordun ama o kız da öyle. Noel'i ocak ayında kutlamıştınız.

İlk filmini kiraladınız. Romantik gençlik filmlerinden biriydi. En yakın arkadaş rolünü oynuyordun. Artık *üçüncü adam* ya da *eroin satıcısı* rolü yoktu. Oynadığın karakterin bir ismi vardı: *Greg Barlow*. Yerli bir filmdi. Kız birkaç kez sette seni ziyaret etmişti ama ikiniz de o kadar meşguldünüz ki sadece birkaç dakikalığına kalabilmişti.

Film çekimleri ikinci *hayal dönümünüzde* bitmişti. Kutlamak için kızı dışarı çıkardın ama filminden kazandığın her kuruş geri ödemeye gittiği için kutlamayı parkta yapmak zorunda kalmıştınız.

Piknik masasında karşılıklı otururken, "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu kız. Kızın ellerini tutmuş, başparmaklarıyla nazikçe okşuyordun.

"Tabii ki seviyorum."

"Her şeyden çok mu?"

"Her şeyden," dedin. "Neden soruyorsun?"

"Sadece bunu duymayı özledim," dedi.

Ona öylece bakakaldın. Bir süredir bunu söylemiyordun. Kas-ten yapmamıştın. Hayatın kontrolden çıkmıştı ama kız bunu anlıyordu. Yazmaya bile pek vakit bulamıyordu. Ne zaman yazmak için fırsat bulsa düşünceler karman çorman, kelimeler bulanık oluyordu. Tüm şiirselliği kaybolmuştu. Metaforlar. Sembolizm. Hepsi kaybolmuştu. Hepsi kâğıt üzerinde sadeleştirilmiş hecelerden oluşan silik bir yığına dönüşmüştü.

"Seni seviyorum," dedin. "Bu parktaki her şeyden daha çok. Şu ana kadar ağzımdan çıkan her replikten daha çok. Hollywood'dan daha çok. Bu hâlâ yeterli mi, K? Aşkım?"

Gülümsedi. "Tabii ki."

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kadın var ya? Gülümserken bile korkudan ölüyordu. Senin sevgin onun için fazlasıyla yeterliydi ama o sevginin parça parça kopup gittiğini hissediyordu. İçinde bir şeyler parçalanıyordu. *Kızın* hayali. Hayali ellerinden

kayıp gidiyordu. Buraya seninle birlikte gelmişti, neler yaşadığını-
zın pek farkında değildi. Sen görünmez olmuş gibi hissediyordun
ve bir seyirci kitlesine ihtiyaç duyuyordun ama bu aşkını nereye
götürüyordu? Çünkü ne kadar insan seni görürse, sen *o kızı o ka-*
dar az görüyor gibiydin. Ve kız artık hikâyesini bile istediği şekilde
anlatamıyordu çünkü sesini çalmışlardı ve hiç kimse onun sözcük-
lerini okuma şansına sahip olamayacaktı.

YİRMİ ÜÇ

KENNEDY

Marcus bana ters ters bakıyordu.

Bakıyor... biraz daha bakıyor... hâlâ bakmaya devam ediyordu.

Ofise garip bir sessizlik çökmüştü, yoğun ve boğucuydu. Gün doğumundan kısa bir süre sonraydı. Henüz işyerinde kimse yoktu. Bunu kimse gelmeden yapmak istemiştım, daha kolay olacağını düşünmüştüm ama hayır... *garipti*.

Ters ters bakmaya devam ediyordu.

"Pekâlâ, evet," diye mırıldandım. "Hepsi bu kadar."

İstifa dilekçemi verip ihbar süremi başlatmışım.

İki hafta boyunca nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Pazartesi sabahıydı ve koca bir hafta sonu dedikodular yayılmıştı. İlk yirmi dört saat içinde video viral olmuştu. Adamın *Hollywood Günlükleri* için çalıştığını öğrenmiştik.

Marcus boğazını temizledikten sonra, "Bunu tekrar düşünürsen çok memnun olurum," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Ama kararım değişmeyecek."

Suratından mutlu olmadığını anlayabiliyordum ama en iyisi buydu ve içten içe o da bunu biliyordu. Daha şimdiden otoparka bir polis aracı yerleştirilmiş, mağazanın kapısına da *sadece müşteriler girilebilir* yazılı yeni bir tabela asılmıştı.

Ofisin açık kapısını işaret ederek, "Bütün bunlar sona erecek, biliyorsun," dedi Marcus. "Sıkılıp gidecekler."

"Biliyorum ama yine de... Artık zamanı geldi."

Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar verme

zamanı gelmişti çünkü bunu yapmak istemiyordum. Bu ne ailemin benim için istediği *özel şey* bir şeydi ne de benim hayalimdi.

“Öyle olsun,” dedi Marcus. “Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmış gibi de yapmayacağım. Seni bir gün kaybedeceğimizi biliyordum. Sadece sen aklını başına toplayana kadar emekli olurum diye umuyordum.”

“Büyük talihsizlik.”

“Öyle.” Elini sallayarak öylece gitmemi işaret etti. Ofisten çıkıp işe başlamak için arka taraftaki depoya giderken telefonumu çıkardım. Bir sürü bildirim vardı. Bir sürü cevapsız çağrı gelmişti. Hepsini silip Jonathan’a bir mesaj gönderdim. **Maddie’yi bu sabah okula senin götürebilme ihtimalin var mı?**

Hemen cevap verdi. **Elbette.**

Bir süre cevabına baktıktan sonra yeniden mesaj attım. **Muhabirlere SALDIRMADAN, tamam mı?**

Bak, şimdi bu gerçekçi olmayan beklentiler hakkında konuşmamız gerekecek.

Çok haklısın. Senden medeni olmanı beklerken aklımdan ne geçiyordu ki?

Hiç bilmiyorum. Yine de merak etme. Onu okula götüreceğim... Ne pahasına olursa olsun.

Mesajının sonuna sırıtan bir şeytan ve su tabancası emoji eklemişti. Ben de karşılık olarak göz devirme emoji gönderdim.

Zaman hızla akıp gidiyordu.

Depodaki stok durumunu kontrol ettim.

Açılıştan sonra insanların mağazada gezindiğini duydum ama kimse beni rahatsız etmiyordu. Yine de edeceklerini biliyordum. An meselesiydi.

Saat dokuz olduğunda Jonathan’a mesaj attım. **Onu okula sorunsuz bir şekilde götürdün mü?**

“Sorunsuz” kelimesini tanımla.

Kimsenin yumruklanmaması ve ağlamamasından bahsediyorum.

Yardımcı öğretmen de buna dahil mi?

Ne...

Yardımcı öğretmeni mi yumrukladın???

Hayır yumruklamadım, kadın ağlayarak imza istedi. Çok büyük bir hayranımmış.

Bir tane daha göz devirme emoji gönderdikten sonra telefonu cebime attım. Daha sonra işime odaklanmaya çalıştım ama dikkatim çok dağınıktı.

Saat on olduğunda Jonathan’a tekrar mesaj attım. **Kahvaltı yaptı mı?**

Yardımcı öğretmen mi?

Hayır, Maddie. Sabah bir şeyler yedi mi?

Ah evet, bir kâse *Lucky Charms* yedi.

Memnun bir şekilde stok sayımına geri döndüm ama çok uzun sürmedi.

Saat on bir olduğunda bir mesaj daha attım. **Dişlerini fırçalamayı unutmadı, değil mi? Bazen unutuyor.**

Cevap gelmedi.

Onun yerine telefonum çalmaya başladı.

Jonathan arıyordu.

Telefonu açtım. “Alo?”

“Bu sabah bana yirmi tane soru sormak yerine yapman gereken başka bir şey yok mu?”

İç çekerek kolilerden birinin üstüne oturdum. “Senin aksine, ben aynı anda birkaç iş yapabiliyorum.”

“Dişlerimi fırçaladı,” dedi Jonathan. “Saçını da taradı. Ayrıca tek parça bir şey giydi. Tulumdu galiba? Mavi olabilir? Ya da siyah.”

“Sırt çantasını da aldı mı?”

“Tabii ki,” dedi Jonathan gülererek. “Evden çıkmadan önce ayakkabılarını bile giydi.”

“Üzgünüm, çok soru sorduğumun farkındayım. Ama genelde her sabah yanında olurdum. İlk kez kahvaltısını hazırlamak ya da ayakkabılarını bağlamak için yanında değildim.”

“O gayet iyi,” dedi. “Onu uyandırdığımda annesinin işe erken gitmesi gerektiğini söyledim. Babası yanındaydı, ayrıca onu okula bıraktığımda *hâlâ* el ve ayak parmaklarının yerinde olduğuna eminim.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Artık işe dönmem gerek. Sonra görüşürüz.”

Telefonu kapatıp işe dönerken kapı çaldı. Ardından yavaşça açıldı ve Bethany çekingen bir tavırla önümde dikildi. Başta hiçbir şey söylemedi. Marcus gibi bana baktı. Baktı, baktı ve baktı...

“Bir şey mi lazım?” diye sordum.

Ofisteki boğucu sessizlik buraya da çöktüğünde başını iki yana salladı. “Ben sadece...”

“Sadece ne?” diye sordum.

“Sadece... bu doğru mu? Yani, ciddi senin evinde miydi?”

“Evet.”

İncinmiş gibi görünüyordu. “Johnny Cunning’i tanıyor muydun? Ve bunu bana söylemedin mi?”

“Söyledim,” dedim. “Hatta geçen gün sana selam söylediğini bile söyledim.”

“Biz sadece şakalaşıyorduk. Ya da ben şaka yaptığını sanıyordum. *Ciddi miydin?*”

Belki de haksızlık ettiğimi düşünerek suçluluk duygusuna kapılırken omuz silktim. “Gerçekten selam söyledi. Seni hatırladı.”

Gözlerini kocaman açarken beti benzi attı. “Aman Tanrım, gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedim. “Ayrıca bunun şaka olduğunu düşünmene izin verdiğim için üzgünüm ama onu gerçekten tanıdığımı inanır mıydın? Hiç sanmıyorum.”

“Ama sen, ne bileyim onu buraya falan getiremez miydin? Aman Tanrım. İşte o zaman inanırdım, Kennedy!”

“Getiremezdim.”

“Neden?”

“Bak, bu biraz karışık. Onu uzun zamandır tanıyorum, tanıştığımızda senden daha küçüktüm. Johnny Cunning diye biri yokken bile onu tanıyordum. Aramızdaki durum... karmaşık.”

“Sen... Aman Tanrım. Sen ve Johnny, öyle mi? *Yaptınız mı?*”

“Ne yaptık mı?”

“Bilirsin işte... *Şey* yaptınız mı?”

Ona inanamıyormuş gibi baktım. “Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyorsun, öyle değil mi?”

“Biliyorum ama... *Aman Tanrım*. Bu doğru mu? Onun kızı mı?”

“Evet.”

“Aman Tanrım.”

“Bethany, yemin ederim ki bir kez daha *Aman Tanrım* dersin...”

“Özür dilerim! Sadece *senin* Johnny Cunning'den bir bebeğin olduğu gerçeğini aklım almıyor! Bu nasıl gerçek olabilir?”

“Şey, artık bebek sayılmaz. Ayrıca dediğim gibi, bu uzun zaman önceydi.”

“Yani o buralara geldiğinden beri yapmadınız mı? Siz... *birlikte olmadınız mı?*”

Gerçekten buna cevap vermek istemediğim için ağzımı açmadım ama sessizliğim ona istediği cevabı vermişti.

Aniden nefesini tuttu. Gözleri daha da büyürken bir çığlık attı. “Olmuşsunuz!” diye bağırdı.

İrkildim.

Tekrar ciyaklayarak depoya girdi. “Hayatta olmaz! Bana *her şeyi* anlatmak zorundasın. Detaylara ihtiyacım var!”

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

“Özel hayatımızı anlatmayı sevmiyorum.”

“Ne? Olmaz! Anlatmak *zorundasın!* Bana Johnny Cunning ile yattığını söyleyip daha fazlasını anlatmadan konuyu kapatamazsın. Mesela o, yatakta nasıl? Ne kadar büyük? Nasıl görünüyor? Tarif et!”

Söylediklerine güldüm. “Tarif etmeyeceğim. Ve o, şey... bilmiyorum. Yetersiz olmadığı kesin, eğer sorduğun şey buysa.”

“Aman Tanrım!”

Bunu duymazlıktan geldim.

“Sadece... vay be,” dedi Bethany. “Bu olay aklımı başımdan alıyor. Bana kamera şakası falan yapılmıyor, değil mi? Bu gerçek yani?”

“Gerçek.”

Bir süre tereddüt ettikten sonra telefonumu çıkarıp FaceTime’den Jonathan’ı aradım. Onunla hiç görüntülü konuşmadığım için açıp açmayacağından bile emin değildim ama bir süre sonra telefonu açtı ve karşımdaki ekranda yüzü belirdi.

Tek gördüğüm çıplak teniydi, tişört giymemişti. Saçları dağınıktı. Hâlâ tıraş olmamıştı. Yatağında yattığını anlamam sadece bir saniye sürdü.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordum hemen. “Cidden uyuyor muydun?”

“Uyumaya çalışıyordum,” dedi Jonathan. “Ama *birileri* uyku mu bölüp duruyor.”

“İnanılmaz.” Başımı iki yana sallayarak kolinin üzerinden kalktım ve şoka girmiş Bethany’nin yanına gittim. Jonathan’ın sesini duyduğunu biliyordum. Sesinden tanıdığını biliyordum. Telefonumu Bethany’ye uzatıp eline tutuşturdum. “Sana iyi eğlenceler. Belki senin için o tarif eder.”

Depodan çıkarken ciyakladığını duyabiliyordum: “Aman Tanrım!”

Pazartesi öğleden sonra olmasına rağmen mağaza tıklım tıklım doluydu. Stok çıkarabilmek için reyonları gezmem gerekiyordu ama her yerde alışveriş yapan insanlar vardı.

Eh, ya da *alışveriş yapıyormuş gibi davranan* insanlarla.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Hoparlörden Marcus'un sesi yükseldi. "Müdür yardımcısı müşteri hizmetlerine bekleniyor," diye anons yaptı.

İnledim. Buradaki tek müdür yardımcısı bendim. Mağazanın ön tarafına gittiğimde adımlarım yavaşladı, gözlerim müşteri hizmetleri bankosunda duran adama takıldı.

Clifford Caldwell.

Uzun zamandır görmediğim, hayatımın sonuna kadar bir daha görmesem de olur diyebileceğim bir yüzdü. Ellili yaşlarda, *Mad Men* tarzında bir yakışıklılığı vardı. Bana hep o eski reklam yöneticilerini hatırlatıyordu. Her hücrelerinden özgüven fişkırıyordu ve muhtemelen bu altı dolu bir özgüvendi. Yaptığı işte iyiydi. Sektördeki onlara bir tanrıymış gibi davranıyordu ama ben uzun zaman önce onun kılık değiştirmiş bir şeytan olduğunu anlamıştım.

Clifford bankoya yaslanmış, bir şey bekliyordu.

Beni beklediğini fark ettim.

"Bay Caldwell," dedim yanına yaklaşırken. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümseyerek bana baktı. Tüylerim diken diken olmuştu. "Biraz sohbet ederiz diye umuyordum."

"Sohbet," dedim. "Burasının sohbet için doğru yer olduğunu sanmıyorum."

"Benim ofisimi kullanabilirsiniz," diye öneride bulundu Marcus.

Daha önce hiç kimseyi boğmayı, yakında eski patronum olacak kişi kadar istememiştim. Clifford'la havadan sudan *sohbet* etmeyecektik. Kaçınılmaz olduğunu bilmeme rağmen buraya gelmesinden korkuyordum. Jonathan'ın hayatının bir parçası olmak, bu adamın beni kontrol etmeye çalışması anlamına geliyordu ve bu kabul edip etmeyeceğimi bilmediğim için düşünmekten kaçındığım bir şeydi. Artık kabul edemezdim. Yıllar önce bunu Holl-

ywood'un kötü ama gerekli şeylerinden biri olarak gördüğüm için tolere etmiştim ama artık işler değişmişti.

"Önden buyur," dedi Clifford boş ofisi işaret ederek.

O kadar yüksek sesle iç çektim ki muhtemelen mağazadaki herkes duymuştu, kollarımı kavuşturarak ofise girdim ve masanın arkasındaki sandalyeye oturdum.

Clifford kapıyı kapattı.

Oturmadı.

Beni ölçüp biçermiş gibi izleyerek önümde dikildi ve önümdeki masaya bir kâğıt koydu. "İmzala."

Gizlilik anlaşması.

"Bunu zaten imzalamıştım."

"Bu güncellenmiş versiyonu. Sen o anlaşmayı imzaladığında Jonathan bir hiçti. Söz konusu ünlü biri olduğunda sonuçları farklı oluyor."

"Bu benim imzaladığım anlaşmanın artık geçerli olmadığı anlamına mı geliyor?"

Ters ters gülümsedi.

Bunu hoşnutsuz bir "evet" olarak kabul ettim.

"Seninle yaptığımız anlaşmayı yıllar önce güncellemem gerekirdi ama açıkçası gerek görmemişim. Senin tekrar problem olacağını tahmin edemedim."

"Problem... şu anda bu muyum?"

"Belki *karmaşıklık* seni daha iyi tanımlar çünkü evet, işleri karmaşıklştırıyorsun. O zaman da böyleydin, şimdi daha da fazla karmaşıklştırıyorsun. O yüzden şunu imzalayın, Bayan Garfield. Bitirelim şu işi."

Nelerin değiştiğini görmek için anlaşmayı okudum. Artık mesele Jonathan'ın gizliliğini ve itibarını korumak değildi. Artık her şey bu bilgiler üzerinde para kazanma hakkını korumakla ilgiliydi.

Jonathan'ın isminin bir değeri vardı. Hikâyesi para ediyordu. Magazinciler bunun için epey para ödeyebilirdi. Artık bir birey değil, marka haline gelmişti ve ruhunu şeytana sattığında özel hayatının gizliliğini şöhretle takas etmişti.

Bu küçük kâğıt da bildiklerime dair tek kelime fısıldayamayacağımı çünkü bunun onun *malını* çalıp kendi mallımmış gibi göstermek anlamına geldiğini belirtiyordu.

“Onun bundan haberi var mı?” diye sordum merakla. Çünkü Jonathan’ın kendi varlığını bir insan değil de kazanç sağlayan bir kuklayla eş tutulmasını kabullenmesini aklım almıyordu.

“Hepsinin farkında,” dedi Clifford. “Avukatı onun adına bu anlaşmalardan birkaç tanesini yürürlüğe koydu.”

Anlaşmada tahkim yazıyordu, yani mahkeme yoktu. Sadece kısa bir karar vardı ve anlaşma gizli tutuluyordu.

“Peki ama hiç bu kâğıdı *okudu* mu?”

Clifford buna cevap vermek yerine, “Umarım bunu kişisel algılamıyorsundur,” dedi.

“Tabii ki kişisel,” dedim. “Hep öyleydi. Aksi takdirde Serena Markson’a da bunlardan imzalatırdın.”

“Bunları herkese imzalatıyorum.”

“Çok işe yaramış, öyle değil mi? Magazincileri babamın kapısına gönderdiği için onu mahkemeye verecek misin?”

Gözlerini dikip bana baktı.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

İnsanların dik dik bana bakmasından sıkılmıştım.

“Bunu yapanın Serena olduğundan neden bu kadar eminsin?” diye sordu Cliff. “*Diğer kadını* suçlamaya programlı olduğun için olabilir mi?”

Bunu ifade ediş tarzı tüylerimi diken diken ederken, “Diğer kadın falan yok,” dedim. Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ve işe de yarıyordu. “Bana sadece arkadaş olduklarını söyledi.”

“Peki, siz nesiniz?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. O kızımın babasıydı. Yanımda uyuyan, benimle sevişen, beni hâlâ sevdiğine yemin eden bir adamdı ama tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildim.

Sessizliğim onu küçük nutkuna devam etmeye teşvik etti. “Johnny yetenekli,” dedi Cliff. “Fakat bu iş acımasızdır ve yükselmek

için yetenekten fazlası gerekir. Zirvede kalması için çok çalışıyorum. Benim gözetimimde silinip gitmeyecek. Tekrar söylüyorum, bu kişisel bir şey değil. Onun bir daha asla bir 'hiç' olmaması için gerekeni yapıyorum.”

Söylemek istediğim çok şey vardı. Bir kalem çıkarıp bana uzattı ama aldırış etmedim. Bunun yerine kâğıdı buruşturdum ve sandalyeyi iterek kalktım. “Mesele şu ki Bay Caldwell... Jonathan hiçbir zaman bir hiç olmadı. Size yıllar önce söylediklerimin arkasındayım. O sizin için fazla iyi.”

Ofisten çıkıp birkaç adım attığım anda ortamda yükselen sesleri duydum. Kasaların olduğu tarafa bakınca Bethany’yi gördüm.

Yanında Serena Markson vardı.

“*Harika*,” diye homurdandım.

İhtiyacım olan şey tam da buydu.

Uzun zamandır görüşmeyen iki arkadaşmış gibi *selfie* çekiyorlardı; Serena insanlara imza verirken Bethany ona övgüler yağdırıyordu. Clifford peşimden ofisten çıktı ve boğazını temizleyerek Serena’nın dikkatini üzerine çekti.

Serena müşteri hizmetlerinin bankosuna yaklaşıırken, “Cliff, nerelerdeydin?” diye sordu.

“Bir problemi hallediyordum,” diye cevap verdi. “Artık gidebiliriz.”

Yanlarından geçip gitmeye çalıştım, tek istediğim işler çirkinleşmeden *sahnedən çıkmaktı* ama Serena beni fark etti.

“Kennedy,” dedi isim kartımı okuyarak. “*Malum Kennedy mi? Çok farklı görünüyorsun.*”

Kulağa iltifat gibi gelmediği için ne demek istediğini merak ederek, “Farklı,” diye tekrarladım.

“Geçen gecedən,” dedi Serena. “Johnny’yle beraberken süslenip püslenmiştin, üzerinde elbise mi vardı? Az kalsın *sen* olduğunu fark etmeyecektim. Şu minik üniformanın içinde çok farklı görünüyorsun.”

Evet, kesinlikle iltifat etmemiştı.

O marketteyken bile fotoğraf çekimine hazırlanmış gibi görünüyordu, saçının tek bir teli bile dağılmamıştı.

“Evet, nasıl olduğunu bilirsin,” diye mırıldandım. “Gerçek dünya falan işte.”

Gözlerini kıstı.

“Her zamanki gibi benim için bir zevkti, Bayan Garfield,” dedi Clifford. Elini Serena’nın sırtına koyup hafifçe dürttü. “Yakında tekrar görüşeceğimize eminim.”

“Dört gözle bekliyorum.”

Bu *koca* yalanın vebalini ödemek için bir sürü yaşlı kadını karşıdan karşıya geçirmem gerekecekti.

Birlikte dışarı çıktıkları sırada Serena omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Dışarı çıkar çıkmaz da ellerini kaldırıp söylenmeye başladı. Cam kapıdan, Clifford’ın onu olay çıkarmadan önce arabaya zorla bindiğini izledim.

İç çekerek Bethany’ye yaklaştım, heyecandan yerinde zıplıyordu. Yanına gittiğimde bana sarıldı. “Aman Tanrım! Sen harikasin!”

“Sanırım Jonathan’la güzel bir telefon konuşması yaptınız?”

“Muhteşem bir konuşmaydı!” Telefonumu geri uzattı. “Sayende iki idolümle de konuşabildim!”

“Ah, Serena kısmında payım olduğunu sanmıyorum.”

“Ama geçen gün buraya gelip seni sordu, o yüzden kesinlikle sana hakkını vermem gerek.”

“Geçen gün mü?” Sorduğum anda anladım, evime geldiği günden bahsediyordu. “Bekle, *beni* mi sordu?”

“Evet, Kennedy adında bir kadını tanıyan olup olmadığını sordu. Bu komik çünkü senin burada çalıştığını bile bilmiyordu! Sadece Bennett Landing’de yaşadığını biliyordu ve açık olan tek yer burasıydı. Seni nerede bulabileceğini sordu, ben de ona evini tarif ettim.” Bethany’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bir dakika, bunu yapmamam mı gerekiyordu? Bilmiyordum... emin olamadım... Çok heyecanlıydım ve Johnny’den hiç bahsetmediği için farkına varamadım... Aman Tanrım, *kocasıyla* bir ilişkin mi var yoksa?”

Başımı iki yana sallarken buruşturulmuş gizlilik anlaşmasını saran yumruğumu sıktım. Bunlara ne cevap vereceğimi bile bilmiyordum, o yüzden oradan uzaklaştım.

Telefonu cebime koyamadan bir mesaj geldi.
Ekranı baktım.
Jonathan'dan gelmişti.

Bu kız delirmiş. Penisimi tarif etmemi istedi.

Tüm yaşananlara rağmen buna güldüm. **Ona ne söyledin?**

Cidden mi? SENCE ne söylemiş olabilirim?

"Aklını kaçırdığını" yazıyordum ki bir mesaj daha geldi.

**Ona dünyadaki en güzel 22 santim olduğunu söyledim, be-
beğim. ;)**

"Baba! Baba! Tahmin et ne oldu!"

Maddie eve girer girmez Jonathan'a doğru koştu. O kadar heyecanlıydı ki dışarıda dolaşan polis memurunu fark etmemişti; devriye arabası gelenleri uzak tutmak için kapımızın çok yakınına park etmişti.

Jonathan yine mutfakta yemek yapıyordu ya da yapmaya çalışıyordu. Çünkü yanık kokusu alıyordum. Bu işte benden daha iyi sayılmazdı. Tavayı bir kenara ittikten sonra ocağın birini kapatıp bize baktı. "Ne oldu?"

"Bugün okulda Bayan Appleton bir gösteri yapacağımızı söyledi!"
Jonathan tek kaşını kaldırdı. "Gösteri mi?"

Heyecanla başını salladı. "Dışarıdaki hava, su ve diğer şeylerle ilgili! Rollerini biz seçtik ama herkes güneş olmak istediği için şapkanın içinden çektik ve ben güneş olamadım! Kar tanesi oldum!"

"Vay be, bu harika," dedi sırtarak ona bakarken. "Sanırım ben de kar tanesi olmak isterdim."

"Ama okul bittiğinde yapılacak," dedi Maddie. "İzlemeye gelir misin?"

“Tabii ki,” dedi. “Orada olacağım.”

Okulun bitmesine bir aydan fazla zaman olmasına rağmen pratik yapması gerektiğine dair bir şeyler söyledi ve koşarak uzaklaştı. Ocağın yanındaki tezgâha yaslandığımda yemekler gözüme takıldı.

“Sosisli sandviç.”

“Evet, hepsinin içine ettim,” dedi gülerek. “Bir an için tavanın başından ayrıldım ve kıyamet koptu.”

“Biz buralarda sosislileri böyle severiz,” dedim. “Ne kadar yak olursa o kadar iyidir.”

“Güzel,” dedi Jonathan. “Çünkü o kadar yanmış ki simsiyah olmuşlar.”

Dolapları karıştırmaya başladı, yanlarına koymak için bir kutu *Mac & Cheese* çıkardı. Ocak dışında ev tertemizdi. Öncesinde de dağınık değildi ama temizlik yaptığı belli oluyordu. Bu evcimenliğini ne kadar takdir etsem de rahatsız edici bir his uyandırıyordu.

Huzursuzlanmaya başlamıştı.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

“Neden olmayayım ki?”

“Çok fazla nedeni var.”

Makarnayı haşlamaya başladı ve sorumu o kadar uzun bir süre duymazlıktan geldi ki cevap vermeyeceğini düşündüm. “Yine o günlerden biriydi,” dedi sonunda.

“İçki içmek istiyorsun.”

Bana bir bakış attı. “Beni yanlış anlama. Kötü değilim. Sadece...”

“İçki içmek istiyorsun.”

“Evet.” Sanki bana bakmak istemiyormuş gibi ocağa döndü. “Hayal kırıklığına uğradın mı?”

“Duruma göre değişir,” dedim. “Ben işyerindeyken sarhoş oldun mu?”

“Tabii ki hayır,” dedi Jonathan.

“O zaman hayal kırıklığına uğramamı gerektirecek bir neden yok.”

“Güçsüz olmam seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu. “Kay-

bedecek çok şeyim var ama *yine de* bir yudum içebilmek için sol testisini verirdim.”

“Bu güçsüzlük değil, Jonathan. Güçsüz olduğun zamanları gördüm. Ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunu gördüm. Kafayı öyle bir bulmuştun ki uyuşturucunun etkisinden hiç çıkmayacağını sanmıştım ama işte karşımdasın.”

Tekrar bana baktı.

“Beni hayal kırıklığına uğratmanın tek yolu buraya sarhoş gelmen,” dedim. “Ya da hiç gelmemen.”

“Bu konuda endişelenmene gerek yok,” dedi konuyu değiştirerek. “Ee, günün nasıl geçti?”

Günüm nasıl mı geçmişti? “Dürüst olmak gerekirse, bu öğleden sonra bir içki için testislerinin *ikisini* de verirdim.”

İrkildi. “O kadar mı kötüydü?”

Arka cebime uzanıp tüm gün yanımda taşıdığım kâğıdı çıkardım. Küçük bir kare şeklinde katlanmış, kırışmış ve yırtılmıştı. Defalarca düzeltip sonra buruşturmuştum; kelimeleri tekrar tekrar okuyup bazı bölümleri ezberlemiştim. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşündüm ve hâlâ emin olamıyordum.

“Ne bu?” diye sordu.

Kâğıdı ona uzattım.

Kaşlarını çatarak açtı, gözleri imzalanmamış gizlilik anlaşmasının üzerinde gezindi.

“İmzalayacağım,” dedim. “Eğer istediğin buysa.”

“Bunu dert etme.”

“Umarım seni asla satmayacağımı biliyorsundur,” dedim. “Hikâyenı asla satmam. Satmayı bırak asla *anlatmam* bile. Bu benim hikâyem değil.”

Bana inanamıyormuş gibi bakarken, “Bu senin de hikâyem, Kennedy. Bunu anlatma hakkına sahipsin.”

“Ama sana bunu asla yapmam.”

Bu kez bakışlarında başka bir duygu belirdi. *Şüpheli*. “Bu yüzden mi yazmayı bıraktın? Cliff’in uzun zaman önce sana bunlardan imzalattığını biliyorum.” Buruşuk kâğıdı bana doğru salladı. “Hikâyemizi anlatmayı bu yüzden mi bıraktın?”

Tereddüt ettim. *Hayır* demek istiyordum çünkü sebebi bu değildi, en azından onun düşündüğü şekilde. Ama yine de öyleydi. Hikâyemizi yönlendiren, bu şekilde bitmesine neden olan birçok şeyden biriydi. Fakat bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Yüz ifadesi yine değişti, sessizliğim onu üzmüştü. Gözlerinde öfke belirirken çenesi kasıldı; sanki güvendiği birinden, onu düşünmesi gereken birinden, ona asla zarar vermemesi gereken birinden darbe yemiş gibiydi. Göğsüm sıkışırken gözlerim yanmaya başladı, görüşüm bulanıklaştı. Ağlamamaya çalışıyordum ama ifadesi içimi parçalıyordu.

Kâğıdı parçalayıp küçük parçalara ayırdıktan sonra çöp kutusuna attı. "İmzalamana gerek yok."

Endişeyle Jonathan'a doğru uzandım çünkü onu daha önce de böyle görmüştüm. Gençken pek çok kez içine kapandığına şahit olmuş-tum. Koluna dokundum ama o geri çekilip aramıza mesafe koydu.

"Jonathan..."

Ben başka bir şey söyleyemeden ya da o tepki veremeden Maddie koşarak mutfığa geldi ve acıktığını söyledi. Jonathan'ın yüz ifadesi tekrar değişti, o kadar hızlı değişmişti ki nefesim kesilmiş-ti. Kızının üzgün olduğunu görmesine izin vermeden gülümsedi, içindeki aktör devreye girmişti. Maddie'ye bir sosisli sandviç verip *Mac&Cheese*'i hazırladı. Onu nazikçe masaya oturtup alnını öptükten sonra bana doğru döndüğünde yüz ifadesi tekrar değişmiş-ti. *Öfkeyle doluydu.*

Yanımdan geçip mutfaktan çıkarken, "Biraz yürümem lazım," dedi ve doğruca kapıya yöneldi.

Peşinden gittim.

Maddie'nin duymasını istemediğim için, "Dur," diye fısıldadım. "Lütfen, bu haldeyken dışarı çıkma."

"İyiyim ben," dedi Jonathan. "Sadece biraz hava almam gerek."

Maddie sosislisini bitirerek mutfaktan çıkıp, "Babam nereye gitti?" diye sorana kadar orada durup kapıyı izledim.

"Bazı yetişkin işleri yapması gerekiyormuş. Kısa bir süre sonra eve gelecek."

Daha sonra. Çok daha sonra.

Maddie'yi yatırdım, ona kitap okurken babası eve dönmediği için endişeli görünüyordu ama o sırada evin kapısı açıldı. Maddie yataktan fırladı, beni kitabın ortasında bırakıp babasına doğru koştu. Jonathan'ın kahkahasının apartmanda yankılandığını duydum ve onu odasına taşıırken gülümsediğini gördüm. Bana tek kelime etmeden kızımızı yatağına yatırmasını izledim.

O anda kendimi tamamen görünmez hissediyordum.

Kitabı Jonathan'a uzatarak, "Sen okuyabilirsin," diye mırıldandım ve odadan çıktım.

Üniformamı çıkardığım sırada Jonathan odama geldi ve iç çekerek yatağa oturdu. Pijamalarımı giyerken beni izlediğini hissedebiliyordum. Artık görünmez değildim. Aksine şu an kendimi ürpertici şekilde çıplak hissediyordum, üzerimde kıyafetlerim olmasına rağmen.

"Bu konuyu açmamalıydım," dedim. Bir şey söylemem gerekiyordu çünkü gerginlik içimi kemiriyordu. "Zor bir gün geçiriyordun. Gününü daha da kötüleştirdim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye cevap verdi. "Sana benimle açık konuşmanı söylemiştim."

"Kızgınsın."

"Ama sana değilim," dedi Jonathan. "Ben sadece... bu duruma çok kızgınım. Saçma sapan işlerimin sana yaşattıklarına kızgınım. Ne zaman işleri düzeltmeye çalışsam, sonunda sen acı çekiyorsun."

"Çekmiyorum."

Bunu duymazlıktan gelip konuşmaya devam etti. "Hatalarını telafi et diyorlar; iyi bir insan olmanın, daha iyi bir hayata sahip olmanın tek yolunun buradan geçtiğini söylüyorlar. Fakat hatalarımı telafi etmek başka birine zarar vermek anlamına geliyorsa olmaz. *Daha fazla zarara yol açmıyorsa telafi et.* Geçen yıl sürekli kendime buraya gelmememi, bunu yapmamamı söyleyerek geçirdim çünkü senin inşa ettiğin her şeyi yıkmış olacaktım. Yine de

belki sorun olmaz diye düşündüm. Belki işe yarar dedim ama işte buradayız; rahatça dışarı bile çıkamıyorsun ve *lanet olsun ki* kendi hikâyende özgürce var olmana bile izin olmadığı için menajerim seni gizlilik anlaşmalarına zorluyor.”

“Acı çekmiyorum,” dedim tekrar. “Burada olman bana zarar vermiyor. Babalık yaptığın için bize zarar vermiyorsun. Jonathan zarar verdiği tek şey, *kendi imajın*.”

“İmajım umurumda değil.”

Fakat umurundaydı. Uzun zamandır böyle biriydi.

“Johnny Cunning’in bir ailesi yok, tıpkı bir kız arkadaşı olmadığı gibi,” dedim. “Onun hayatında karısı ya da değil, ünlü bir manken ve aktris var. Johnny Cunning ne küçük kasabalarda takılır ne de küçük bir kızın kar tanesi rolünü izlemek için okul gösterilerine gider. Johnny Cunning’in umurunda olan tek beyaz şey *kokaindi*.”

Hiçbir şey söylemeden yere bakıyordu.

“Belki her gün kendini onun yerine koyduğun için bunu görmüyor olabilirsin. Belki göremeyecek kadar yakınındasın ama dışarıdan, benim olduğum yerden bu açıkça görülüyor. Siz iki farklı insansınız. İki farklı hayatınız var. Ben onlardan *biriyle* aynı hikâyeyi paylaşıyorum. Sen gerçekte kim olduğuna, kim olmak istediğine karar verene kadar hiçbir şey değişmeyecek.”

“Tekrar tekrar canını yakmak istemiyorum,” diye fısıldadı. “Bunu hiç istemedim.”

“Biliyorum.” Onu yatağa itip kucığına çıktım. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak bana bakmasını sağladım. “*Biliyorum*, Jonathan. Bana her zaman iyi hissettirmek istedin.”

“Çünkü seni seviyorum,” dedi.

“Viskiden daha mı çok?” diye sordum.

“Viskiden daha çok,” diye onayladı. “Kokainden bile çok.”

“Manken ve aktrislerden daha mı çok?”

“Genelde onlardan *hazzetmiyorum* bile. Ama sana aşığım.

Yemin ederim, on sekizinci yaş günümde babamın kanepesinde oturup televizyonda ölü çocuk rolümü izlediğimiz günden bile öncesinden beri sana âşığım.”

“Şimdiye kadarki işlerin arasında en sevdiğim oydu,” diye fı-sıldadım onu öperek. “Bana hâlâ bir imza borçlusun, *Law & Or-der*’daki ölü çocuk.”

YİRMİ DÖRT

JONATHAN

Kennedy kapının önünde durup saatine bakarken, "Hadi, hayatım!" diye bağırdı. "Gitme vakti! İşe gitmem gerek."

"İstersen onu ben götürebilirim," dedim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Madison sırt çantasını arkasında sürükleyerek geldi. "Beni okula yine babamın götürmesini istiyorum! *Lütfen?*"

Kennedy birkaç kez gözlerini kırpıştırarak, "Belki de zorundasındır," diye mırıldandı.

"Ben hallederim," dedim. "Sorun değil."

Başta tereddüt etti ama Madison elimi tuttuğunda pes ederek iç geçirdi. "Götürmen gereken her şeyi çantana koydun mu?"

Madison başını salladı. "Evet."

"Bugün salı," dedi Kennedy. "Göster & Anlat için kullanacağın şeyi koydun mu?"

Tekrar başını salladı. "Evet."

"Breezeo mu?" diye tahmin yürüttü Kennedy.

Bu kez sırtıttı. "Evet."

Kennedy eğilip Madison'ı öperken, "Tabii ki," diye mırıldandı. "İyi dersler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, anneciğim," dedi Madison. "Göster & Anlat'tan bile daha çok."

Kennedy ayağa kalkarken, "Babanın yanmış sosisli sandviçlerinden bile daha çok," dedi şakacı bir tavırla. Yanıma gelip beni öperken hafifçe gülümseyip, "İşten sonra görüşürüz," diye fısıldadı.

Kennedy dışarı çıktığında Madison elimi çekiştirdi. “Hadi, baba. Okula gitme vakti.”

Bu çocuğu sabahları okula götürmek çok zordu. Apartmanın önüne bir polis arabası park etmişti. Okulun önünde de olacaktı. Fakat ikisinin arasında işler biraz karışıyordu. Okul sadece birkaç sokak ötedeydi ama bizim durumumuzda *Jumanji* oynamak gibiydi.

Zarı at ve kan emicilerin birden ortaya çıkıp peşine yapışmamasını dile.

Dün şansımız yaver gitmişti ama bugün o kadar şanslı değildik. Okuldan bir sokak uzakta bir adam yolun karşısından bana seslendi, koşarak yanıma gelirken beni durdurmaya çalıştı.

Onu duymamış gibi yaparak yürümeye devam ettim.

“Baba, şu adam sana sesleniyor,” dedi Madison.

“Biliyorum,” dedim. “Orada değilmiş gibi davran.”

“Görünmezmiş gibi mi?” diye sordu. “Breezeo gibi?”

“Aynen öyle,” dedim. “Ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, yokmuş gibi davran.”

“Bunu yapabilirim,” dedi başını sallayarak. “Şu an bir kar tanesi olduğum için kulaklarım bile yok. Hiçbir şey duymuyorum.”

“Aferin kızıma.”

Adam hâlâ çabalıyordu. *Tanrım, gerçekten çabalıyordu.*

Kızımın önünde söylediği şeyler için defalarca kez ağzına yumruğumu geçirmek istemiştım. *Yine mi içmeye başladın? Hâlâ alkolik misin? Neden o muhabire saldırdın? Dünya senin küçük kirli çamaşırını öğrendiği için kızgın mısın? Sevimli bir çocukmuş, neden onu saklamaya çalışıyorsun? Annesinden falan mı utanıyorsun?*

Okulun önünde yavaşlayıp Madison’a baktım. “Hadi bakalım okula.”

Elini bırakmaya çalıştım ama sıkı sıkı tutup çekiştirmeye başladı. “Hayır, sen de gelmek zorundasın.”

“Okula mı gelmek zorundayım?”

“Evet.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ben istiyorum.” Olabildiğince sertçe çekerek beni yemenden kımıldatmaya çalıştı. Pes ederek onu içeriye kadar takip ettim ve beni sınıfına götürmesine izin verdim.

“Müdürün ofisinde imza falan atmam gerekmiyor mu?” diye sordum. “Ya da kimlik göstermem? Yetişkinlerin öylece okul koridorlarında dolaşmalarına izin vermiyorlar, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi omuz silkerek.

“Eh, bu konuyu açıklığa kavuşturuyor...”

Beni sınıfın içine çekip kapının önünde durdu. “*Ta-daa!*”

Sınıftaki herkes bize bakarken ben de şaşkın şaşkın Madison’a bakıyordum.

“Bugün kariyer günü falan mı?”

“Hayır, şapşal,” dedi Madison. “Göster & Anlat günü.”

“Ne?”

Sanki etkinliği anlamıyormuşum gibi bana Göster & Anlat’ı açıklamaya başladı. “Birbirimize gösterebilmek için en sevdiğimiz şeylerden birini getiriyoruz,” dedi. “Ama çalınabileceği için çok pahalı bir şey olmaması gerekiyor, gerçi ben seni buraya getirmek için hiç para ödemedim.”

“Göster & Anlat için *beni* mi getirdin?” diye sordum şok içinde. “Breezeo’yu getireceğini sanıyordum.”

Kelimeler ağızından çıktığı anda, taşlar yerine oturdu.

Bugün getirdiği Breezeo bendim.

“*E herhalde,*” dedi Madison. “Bayan Appleton, Göster & Anlat’ımı hemen yapabilir miyim? Çünkü öğle arasına kadar onu sırt çantamda tutamam.”

Öğretmen ne diyeceğini bilemiyormuş gibi elini sallayarak ona izin verdi. Zil çaldığı sırada Madison beni tahtanın önüne çekti.

“Bu benim babam ama o sadece benim babam değil. Aynı zamanda Breezeo. *Gerçek Breezeo!*”

Birkaç kişinin *yaa* ve *ayy* dediğini duydum ama arkadaki küçük bir çocuk alay etti. “Breezeo’ya benzemiyor.”

“Eh, yine de o,” dedi Madison ve bana baktı. “Öyle değil mi, babacığım?”

Tuhafliktan bahsetmişken. “Evet, öyle.”

Öğretmen boğazını temizledi. “Sorularımızı daha sonra soruyoruz, çocuklar. Sunum sırasında değil.”

Kadına inanamıyormuş gibi baktım. “Sorular mı?”

Kadın başını sallarken bu durumdan keyif alıyor gibi görünüyordu.

“İlk olarak, babamı bulduğumda... ne zaman bilmiyorum,” dedi Madison kaşlarını çatarak bunu düşünürken. Sanırım ben bu etkinliğe pek uygun değildim. “Galiba bebektim ama beş yaşına kadar bilmiyordum. Şey, sanırım onu bana annem verdi.”

Öğretmen gülmek için kendini zor tutuyordu.

“İkincisi, onu annesi ve babası yaptı ama ben onları tanımıyorum,” dedi Madison. “Üçüncüsü de en sevdiğim şeylerden biri çünkü o benim babam. Ve çünkü o Breezeo. Dinlediğiniz için teşekkürler ve sorularınız varsa elinizi kaldırabilirsiniz.”

Sınıfın arkasında gizlenen yardımcı öğretmen de dahil olmak üzere çok fazla el havaya kalktı. Madison sırtıttı, ilgi odağı olmak çok hoşuna gitmişti.

“Bir sandalye alabilir miyim?” diye sordum. “İçimden bir ses, bir süre daha burada kalacağımı söylüyor.”

Kıçımı bir sandalyeye koyduğumda sorular başladı. *Breezeo gerçekten gerçek mi? Görünmez olabilir mi? Ne zaman Breezeo oldu? Neden ona benzemiyorsun?* Madison elinden geldiğince sorulara cevap veriyordu ama ara sıra ben de araya girip gerçekten bir süper kahraman olmadığımı açıklıyordum.

“Peki ama süper kahramanlar gerçek mi?” diye sordu küçük bir çocuk.

Madison bu konuyu uzmanlığıma bırakarak beklentiyle bana bakıyordu ama elimden bir şey gelmezdi. Koca bir sınıf dolusu anaokulu öğrencisinin hayal gücünü bu gerçeklikle öldürmeyecektim. Ensemdeki paparazziler yeterince kötüydü zaten. Üstüne bir de meşaleli annelerle mi uğraşacaktım? *Hayatta olmazdı.*

“Kahramanlar kesinlikle gerçek,” dedi yardımcı öğretmen. “Bay Cuning geçenlerde genç bir kadını araba kazasından kurtardı.”

İşte yine *yaa*, *ayy* ve bir iki tane de *oha* sesleri duyulmuştu.

“O kadar da büyük bir olay değildi,” dedim bileğime bakarak. “Sadece olay gerçekleştiğinde oradaydım.”

Bayan Appleton araya girdi. “Bunu burada kesmeyi hiç istemem ama bugünün derslerine başlamamız gerekiyor.”

Görünüşe göre bu konuda hayal kırıklığına uğramayan tek kişi bendim. Öğretmen bana teşekkür etti ve Maddie bana sarıldı. Yardımcı öğretmen ağlamaya başlamadan hızlıca sınıftan çıkıp koridora yöneldim.

Dışarı çıktığım anda bizi buraya kadar takip eden adamın hâlâ beklediğini gördüm. Başımı eğerek yanından geçerken, “Johnny, *karın* tüm bu olanlar hakkında ne düşünüyor?” diye sordu.

“Benim karım yok.”

“Yok mu?”

“Yok.”

Yürümeye devam ettiğimde beni takip etmeyi bıraktı.

Sanırım onun işi de seyirci olmayınca o kadar da eğlenceli değildi.

Eve döndüğümde polis arabası apartmanın önünde değildi ama siyah bir sedan bekliyordu. Cliff arabaya yaslanmıştı ve *Blackberry*’siyle uğraşıyordu.

Yanına gittiğimde bile kafasını kaldırıp bakmadı.

“Bugünkü randevunu unuttun mu?” diye sordu. “Yoksa umursamamayı mı tercih ettin?”

“Randevu mu?”

“Bileğin için,” diye cevap verdi. “*En azından* kırık olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Güzel,” dedi. “Sen etrafta koşuşturup insanları yumruklayınca merak ettim. İşe geri dönebilmen için iyileşmesi gerektiğini unuttun sandım.”

Keyfi kaçtı. Hatta bir şeyler *yazarken* bile agresifti, parmaklarını ekrana o kadar güçlü vuruyordu ki ekran çatlarsa şaşırırmazdım.

“Doktorunu arayıp geç kalacağını söyledim,” dedi. “Bu asistanının yapması gereken bir şey.”

“Bir asistan daha bulmaya zahmet etmedim.”

“Farkındayım,” dedi Cliff. “Bu yüzden ben yapmak zorunda kaldım.”

“Kimse sana bunu yapmak *zorunda* olduğunu söylemedi,” diye belirttim. “Özel hayatım kendi problemim.”

“Sana defalarca kez söyledim, Johnny. Bu ikisini birbirinden ayırmak mümkün değil. İşe geri dönebilmen doktor raporuna bağlı ve eğer kahrolası bir doktor randevusuna gitme zahmetine bile katlanamazsan siktiğimin filminin içine sıçmış olursun.”

Ona ters ters baktım. Bu adamı tanıdığımdan beri asla “*kahrolası*” dememişti, özellikle de arkasından “*siktiğimin*” dediğini hiç duymamıştım.

“Bak, tamamen aklımdan çıkmış,” dedim. “Kızımı okula bıraktım. Seni kızdırmaya çalışmıyordum.”

“Sorun değil,” dedi başını iki yana sallayarak. “*O kadar da* büyü-tülecek bir şey değil. Zaten buraya gelmeden önce de sinirliydim.”

“Seni bu kadar sinirlendiren şey ne?”

“Kız arkadaşın.”

“Ne?”

“Ya da *eski* kız arkadaşın demeliyim.” *Blackberry*’sini kaldırıp bana baktı. “Bayan Garfield değil, Serena. Eğer Bayan Garfield şu an *eski sevgilinse* ben hâlâ neler olup bittiğini anlamadım.”

“Biz, şey... Bilmiyorum. Serena ne yaptı?”

“Aşırı doz almış.”

Bunu duyduğumda midem altüst oldu. *Aşırı doz.*

“O iyi mi?”

“İyileşecek,” dedi. “Nasıl olduğunu bilirsin. Onu asistanı bulmuş. Beni aradı... ben de hallettim.”

Daha fazlası olması gerektiğini biliyordum, her zaman *daha fazlası* olurdu ama Cliff bana anlatmayacaktı.

“Randevunu *tekrar* ertelemek zorunda kalmamak için gitmemiz gerekiyor,” dedi.

Yolcu koltuğuna oturdum.

Cliff arabayı sürerken sessizdi.

“Beni aramamana şaşırdım,” dedim. “Geleceğini hatırlatmak için.”

“Aramaya çalıştım,” dedi Cliff. “Telefonun kapalı.”

Kaşlarımı çatarak cebime uzandım ve telefonumu çıkarıp bir tuşa bastım. Ekran açılmadı. Açma tuşuna bastığımda ekranda pil sembolü yanıp söndü. *Şarjı bitmişti.* Dün geceki tüm o saçmalıklar, gizlilik anlaşması ve benim çıkıp gitmem, Jack’i aramam, kıcımlı kaldırıp, toplantıya gittikten sonra eve dönüp Kennedy’yle konuşmamam sırasında telefonumun şarjı aklıma bile gelmemişti. “*iPhone* şarj aletin yok, değil mi?”

Bana ters ters baktı.

Blackberry kullanıyordu.

“Dün gece şarj etmeliydin,” dedi Cliff.

“Evet,” diye ona hak verdim. “Unutmuşum.”

“Son zamanlarda çok unutkan oldun.”

“Kullandığım onca uyuşturucu yüzünden olmalı.”

Bu ona komik gelmemişti.

Bana sinirli sinirli baktı.

Hastaneye vardığımızda Cliff arabayı valeyeye bıraktı ve tıpkı geçen seferki gibi bekleme odalarını geçip ortopedi bölümüne girdik.

Doktor ofisinde beni bekliyordu.

Geçen sefer olduğu gibi ayağa kalkıp bana elini uzatırken, “Johnny Cunningham,” dedi sırtarak. “Sizi gördüğüme sevindim.”

Onun gibi insanlar gerçek adımı biliyordu. Tüm evraklarda gerçek ismim yazıyordu. Jonathan Elliot Cunningham. Adımı yasal olarak değiştirmemiştin. Yine de onlar için her zaman Johnny Cunningham’dim.

Bu kez elini sıktım ve işe koyulduk.

Röntgenler. Muayeneler.

Bileğimdeki alçıyı kestikleri sırada biraz homurdandım, testere tam da Kennedy’nin imzaladığı yeri kesince yazdıkları yok oldu.

“Bileğiniz nasıl?” diye sordu doktor.

Bileğimi eğip bükerken, “Bok gibi,” diye itiraf ettim. Ayrıca bok gibi görünüyordu. “Kaskatı. Sanki ikiye ayrılacakmış gibi güçsüz hissettiriyor.”

“Sizi temin ederim ki böyle bir şey olmayacak. Bir süre ağrıyacak ama ilaç yazabilirim...”

“Hayır.”

“Pekâlâ.” Doktor tuhaf bir kahkaha attı. “Bunun dışında kemikler güzel kaynamış. Başka bir hasar yok. Sanırım attığın yumruk çok sert değilmiş.”

Ofisin köşesinde oturan Cliff başını iki yana salladı. “Hayatımı kâbusa çevirecek kadar güçlüydü.”

Doktor bunu çok komik bulmuştu.

“Yani bu kadar mı?” diye sordum parmaklarımı esneterek.

“Sana bir bandaj vereceğim. Gücünü geri kazanana kadar birkaç hafta takacaksın. Ama gerektiğinde çıkarılabilir, yani işlerine geri dönmemen için bir sebep yok. Yine de tehlikeli sahneler çekmek yok.”

“Yumruk atmak da yok,” diye araya girdi Cliff.

“Yumruk atmak yok,” diye onayladı doktor. “Gücün yerine gelene kadar ağırdan al.”

Doktor bileğime siyah bir bandaj sarıp tam oturması için sıktı ve sonra hastaneden çıktık.

“Stüdyodakiler buna sevinecek,” dedi Cliff arabayı hastaneden uzaklaştırırken. “Birkaç telefon konuşması yapıp bu gece işleri yoluna koyacağım, böylece sen de film çekimlerine dönebilirsin.”

“Peki, ya Serena?”

“Ona birkaç gün vereceğiz,” dedi Cliff. “Sete çıkarmadan önce iyileşmesini bekleyelim.”

“Birkaç günden daha uzun bir zamana ihtiyacı var,” dedim. “Berbat haldeydi.”

“Farkındayım,” dedi. “Onu *daha yeni* rehabilitasyona gönderdim. Çekimler biter bitmez onu tekrar göndereceğim.”

Bunu çok net söylemişti.

Sanki her şey o kadar kolaymış gibi...

“*Umurunda mı ki?*” diye sordum.

Bana ters bir bakış attı. Damarına basmıştım.

“Bu konuda konuşacak son insan sensin,” dedi Cliff. “Seninle sözleşme yaptığımda kaçak kız arkadaşınla yaşıyordun ve hırsızlık yapıyordun, bir de şimdiki haline bak. Yani umurumda mı? Tabii ki umurumda. Ama kariyerler kendi kendine *çizilmez*. Yapmam gereken bir işim var.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, yalanlamak istesem de yapamadım. Ben sessizce otururken o arabayı sürüyordu, trafikte birkaç dakika geçirdikten sonra bir şeylerin ters gittiğini fark ettim.

“Yanlış yöne gidiyorsun,” dedim. “Midtown’a doğru gidiyorsun.”

“Seni bir otele bırakacağım. İşlerimi halletmem gerek.”

“Pekâlâ, *benim* eve gitmem gerek.”

Arabayı St. Regis Otelі’nin önüne çekip bana baktı. “*Eve* mi? Neresi orası? Los Angeles mı? Evin orada, öyle değil mi?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Geri döndüğünde o daire hâlâ orada olacak,” dedi Cliff. “İçinde yaşayan insanlar da öyle. Ama bu film senin yüzünden *haftalardır* erteleniyor, o yüzden birkaç saate ihtiyacım var. Kariyerine devam edebilmen için sadece birkaç saatine ihtiyacım var. Çok şey mi istiyorum?”

“İyi, tamam,” dedim arabadan inerken. “Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Ben daha otele girmeden araba hızla uzaklaştı.

Takma ad kullanma zahmetine girmeden otele girişimi yaptım. Saat çoktan öğleni geçmişti, akşamın ilk saatlerine doğru ilerliyordu. Üst kata çıkmadım. Bırakacak valizim de olmadığı için anahtar kartımı cebime atıp dışarı çıktım.

Burası New York’tu. Burada her şey bulunabilirdi. Yine de aradığım şeyi bulamamış, kaosun içinde kaybolmuştum. Telefonuma şarj aleti bulmak neredeyse bir saat sürmüştü. Yemek yemediğim için yiyecek bir şeyler alıp beşi çeyrek geçe odama girdim.

Telefonumu şarja takıp sandviçimi yerken ekranı aydınlandı. Bir anda arka arkaya bildirimler düşmeye başladı.

İlk gördüğüm şey Kennedy'den gelen sayısız mesajdı.

Daha on dakikadır işteyim ve günüm şimdiden felakete döndü.

İki hafta önceden haber verip iki gün sonra işten ayrılmak insanı ne kadar aşağılık biri yapar?

Maddie'yi okuldan alabilir misin? Çift vardiya çalışmak zorundayım.

Off, uyuyor musun?

Boş versene.

Sikerler.

Son mesajı iki buçuk saat önce göndermişti. Kennedy'nin "sikerler" demesi asla iyiye işaret değildi.

İştahım kaçtığı için sandviçimin kalanını bırakıp bir mesaj yazmaya başladım çünkü muhtemelen onu görmezlikten geldiğimi düşünüyordu.

Özür dilerim, bir işim çıktı. Telefonumun şarjı bitmişti. Mesajlarının hepsini yeni gördüm. Her şey yolunda mı?

Hemen mesaj baloncuğu belirdi ama mesaj gelene kadar yaklaşık beş dakika boyunca bir görünüp bir kayboldu.

"Yolunda" kelimesini tanımla.

Benim kelimelerimi kullanıyordu. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu ama yine de kendi cevabıyla karşılık verdim.

Kimsenin yumruklanmaması ve ağlamaması.

Her şey yolunda.

Fakat yolunda olmadığı ortadaydı, mesajlaşma saçmalığı yeterli gelmediği için ona FaceTime'dan arama isteği gönderdim. Onu görmek istiyordum.

Hemen açmadı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra telefonu açtı. Yüzü ekranda belirdiğinde etrafı çarşaf, battaniyeler ve yastıklarla çevriliydi.

"Yatakta mısın?" diye sordum. Kafam karışmıştı. "Çift vardiya çalışacağını sanıyordum."

“İşi bıraktım.”

“Vay be.”

Ekrandan bana bakarken, “Evet,” diye mırıldandı. Telefonun içinden bile bakışlarının keskinliğini hissedebiliyordum. “Görünüşe göre şu anda yatak odasında olan tek kişi ben değilim.”

“Teknik olarak bir otel odası.”

“Şık bir odaya benziyor. Neden oradasın?”

“Doktor randevum vardı.” Bileğimi görebileceği şekilde kaldırdım. “Bandaja terfi ettim.”

“Aferin sana,” dedikten sonra duraksadı. “Bunun kulağa kinayeli geldiğini biliyorum ama ciddiylim. Senin adına sevindim.”

“Teşekkürler.” Kolumu indirdim. “Ee, her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda.”

“Pek öyle durmuyor.”

Tuhaf hissediyordum, sanki aramıza bir şey girmişti ve onu yakınlaştırmamanın bir yolunu bulmak için çırpınırken yavaş yavaş onu kendimden uzaklaştırıyormuşum gibiydi.

“Yine o günlerden birini yaşıyorum işte,” dedi Kennedy.

“İçki içmek istediğin türden mi?”

“Daha çok her şeyi sorguladığım türden.”

“Dur tahmin edeyim. İşi bıraktın ve eve döndüğünde beni bulamadın. Bu da seni korkuttu çünkü kimseye bağlı kalmak istemiyorsun, özellikle de benim kadar güvenilmez birine?”

“Oldukça iyi bir tahmin.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Belki de daha minik adımlarla başlamalıydık diye düşünüyorum. Başta sana bakman için bir kaktüs vermeliydik.”

Kahkaha attım. “Jack bunu duysa çok takdir ederdi. O da bana bir bitki almamı söylemişti.”

“Jack senin sponsorun, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Onunla bir toplantıda mı tanıştınız?”

“Hayır, rehabilitasyonda tanıştık. Grup seansları yapıyorduk ve o bana sürekli saçma sapan şeyler söyleyip ortamı bozduğu için

azar yiyordu. Çıktıktan sonra çok zorlanıyordum ve onu araştırdım. Bana seni hatırlatmıştı.”

Kennedy şaşırmış gibi görünüyordu. “*Beni mi?*”

“Evet, herkes gibi bana karşı gerçek kimliğini gizlemedi. Hâlâ bazen kendimi Fulton Edge’de sıkışıp kalmış gibi hissediyorum; etrafım sahte gülümsemelerle, bu siktiğimin kusursuz dünyasındaki kusursuz insanlarla çevrili gibi hissediyorum. Fakat Jack rol yapmıyor. Sen de hiç yapmadın.”

“İyi birine benziyor. Yakışıklı mı?” diye sordu Kennedy.

“Senin tipin değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bana hiç benzemiyor.”

Yüzünü buruşturdu. “Seni beğendiğimi kim söyledi?”

“*Ben* söylüyorum,” dedim. “Ayrıca vajinan da son zamanlarda benden oldukça hoşlanıyor gibi görünüyor.”

Gözünü öyle bir devirdi ki gülmeden edemedim.

“Lafı açılmışken, daha önce hiç telefonda seks yaptık mı?”

Gülmemeye çalışıyordu ama gözlerinden keyiflendiğini görebiliyordum. “Artık kapatıyorum.”

“Ah, hadi ama. Benim için kendine dokun.”

Ekran karardı.

Telefonu yatağın üzerine fırlattım. Dakikasında tekrar çalmaya başlayınca kendi kendime gülümsedim.

Belki fikrini değiştirmişti.

Belki de sadece *görmemi* istemiyordu.

Cevap vermek için telefonu tekrar elime aldığımda karşılaştığım isimle donup kaldım. *Serena*.

Az kalsın bakmadan açacaktım.

Bir süre tereddüt ettikten sonra aramayı reddettim.

Parmaklarımı telefonun kenarlarında gezdirirken, içimi kemiren bir şey vardı ama onu bastırmaya çalıştım. Henüz Cliff’ten haber alamamıştım. Uzun bir gece olacaktı.

Mesaj kutumu açıp Kennedy’ye bir mesaj gönderdim.

**Madison'a onu sevdiğimi ve iyi geceler dilediğimi söyle.
Yatma saatinden önce geri dönemeyeceğim.**

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

O da seni sevdiğini söylüyor.

Altında başka bir mesaj daha belirince gülümsedim.

**Pardon, seni odasındaki o ürkütücü maket versiyonundan
daha çok sevdiğini söylüyor. (Belirtmemi istedi)**

Bir mesaj daha geldi.

**Bunun ürkütücü OLMADIĞINI söylüyor ve onun değil,
benim ürkütücü dediğimi bilmeni istiyor. O maket versiyonu-
nu seviyormuş.**

Sonra bir mesaj daha geldi.

Ama seni sevdiği kadar değil.

Gülerek cevap yazdım.

Bildiğim iyi oldu.

Peki, bu gece buraya gelecek misin?

Geç olacak ama geleceğim.

Basit bir gülümsemeyle cevap verdi.

Tereddüt ederek bir mesaj daha yazdım.

Seni seviyorum, K. Umarım buna inanıyorsundur.

Birkaç dakika boyunca hiçbir cevap gelmedi. Sessizlik içinde telefona bakıp durdum. Tam vazgeçmek üzereyken mesaj geldi.

İnanıyorum.

GÜM. GÜM. GÜM.

Kulaklarımda yankılanan gümbürtü beni uykumdan uyandırdığında irkilerek doğruldum. Bulanık gözlerle ay ışığının aydınlattığı odayı taradım. Bir süre nerede olduğumu hatırlayamadım, birinin odamın kapısını çaldığını algılayamadım.

Ayağa kalkıp sendeleyerek kapıya doğru ilerledim, kahrolası lambayı açmaya çalışırken az kalsın deviriyordum. Pes edip karanlığın içinde yolumu bulmaya çalıştım. Ben kapıya ulaşana kadar sesler kesilmemisti.

Kapı deliğinden baktım.

Cliff gelmişti.

Kapıyı açıp kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hangi odada kaldığımı nereden biliyorsun?"

"Resepsiyona sordum."

"Onlar da sana söyledi mi?"

"Evet."

"İnanılmaz," diye mırıldandım o içeri girerken.

Yerini bulamadığım lambayı yakarken, "Asıl *inanılmaz* olan, otele giriş yaparken gerçek adını kullanmış olman," dedi. "Bunu anlamak için beş altı kez denemek zorunda kaldım. Kullandığın tüm takma adları denedim ama olmadı, *Jonathan Cunningham*'di."

"Evet, bunun önemli olacağı kadar uzun süre burada kalacağımı düşünmemiştim."

Odanın köşesindeki masaya yaslanırken, "*Doğru*," dedi kelimeyi uzatarak. "Bu gece eve gidecektin."

"Gideceğim."

Cliff telefonunu çıkarıp onunla uğraşırken, "Daha erken geldim ama Serena'yla uğraşmakla meşguldüm," dedi. Bir süre sonra odanın diğer ucunda şarjda olan telefonuma bildirim geldi. "Sana geçici bir çekim programı gönderdim. Önümüzdeki hafta için."

Önümüzdeki hafta. "Yani birkaç gün sonra mı?"

"Aynen öyle, önümüzdeki hafta başlıyor," dedi Cliff. "Programın tamamını çıkarmak için çalışıyorlar ama senin için uzun saatler boyunca çalışma ve az uykuyla geçecek bir ay olacak gibi görünüyor, o yüzden fırsatın varken biraz dinlen. Buna ihtiyacın olacak."

Sözleri aklımda yer ederken ters ters ona baktım. "Bir ay."

"Bunu halledebilirsin," dedi. "Daha kötü programların olmuştu."

"Ama o zamanlar ilgilenmem gereken bir çocuğum yoktu."

Bunu söylediğim anda, kelimeler kahrolası dudaklarımdan döküldüğü saniyede kendimi çok kötü hissettim. Çünkü *vardı*. Bir çocuğum vardı. Hem de yıllardır vardı. Televizyonda konuk oyuncu olduğum tüm programlarda, o saçma gençlik komedilerinde,

deştirmenlerce beğenilen ama para etmeyen dizilerde, Breezeo filmlerinde... o hep vardı. Yaşıyordu. Nefes alıyordu. *Hayattaydı.*

O zamanlar ilgilenmem gereken bir çocuğum vardı ama ben kendi derdimin peşine o kadar düşmüştüm ki onun için hiçbir şey yapmamıştım.

Başımı iki yana sallayarak sanki utancımı silmeye çalışıyormuşum gibi yüzümü *sertçe* ovaladım. Hem bileğim acıyor hem de başım ağrıyordu ama acı beni rahatlatmıştı.

“Sadece bir ay,” dedi Cliff büyük bir mesele *değilmiş* gibi. “Bu dünyanın sonu değil.”

“Dünyanın sonu olmadığını biliyorum,” dedim. “Ama küçük kızım böyle hissedebilir.”

Cliff masadan uzaklaştı. Söylediklerime cevap vermemişti. Bunun yerine kapıya doğru ilerlerken tamamen profesyonel bir havaya bürünerek, “Kendine bir asistan bul. Terapistini de arayabilirsin. Bu işi hallet. Seni pazartesi sabahı altıda, bu binanın önünden alacaklar. Bu arada Serena’nın nereye gittiğini bulmam gerekiyor çünkü senin odanı bulmaya çalışırken, o da *kendi* odasından kayboldu. Onu görürsen bana haber ver.”

Odadan çıktı, belli ki beni gitmek istediğim yere götürmeyecekti. Telefonumu yataktan alıp saate baktım. *Gece yarısıydı.*

Sikerler.

Oda kartlarını masanın üzerine bıraktıktan sonra dışarı çıkıp lobiye doğru ilerledim.

Ona birkaç saat vermiştim. Artık gitme vaktiydi.

Taksi çağırıp lobide oyalandım. *On dakika uzaklıktaydı.* Etrafa bakındım, lobideki bara göz atarken duraksadım. “Lanet olsun, dalga geçiyor olmalısın.”

Serena.

Barda tek başına bir bar taburesine oturmuş, gözlerini önündeki bardağa dikmişti. şu meyveli karışımlardan birine çok benziyordu, genellikle likörle dolu olanlardan.

Bunu yaptığım için kendimi pislik gibi hissediyordum ama yine de Cliff’e mesaj attım. **Serena lobideki barda.**

Cevap yazdı. **Dikkatini dağıt. Hemen geliyorum.**

Kendi kendime homurdanarak bara girip ona doğru ilerledim. Burası dünya üzerinde olmak istediğim son yerdi. Serena içkisini yudumlarken kafasını kaldırıp beni gördü. “Johnny.”

“Aklını mı kaçırdın, Ser? Gelmiş burada *içki mi içiyorsun?*”

Bardağı uzatıp pipeti bana doğru çevirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bir yudum almak istersen, söylemen yeter.”

“Hiç *istemediğimi* çok iyi biliyorsun.”

“Ah, sakın ol,” dedi gülerek. Bardaktan bir yudum daha alırken beni başından savdı. “Alkolsüz bu.”

“Ciddi misin?”

Bardağı tekrar bana uzattı. “Dene ve kendin gör.”

“Teşekkürler ama hayır,” dedim. “Minik şemsiyeli bir kokteyl uğruna bağımlılıktan kurtuluşumu riske atmayacağım.”

“Sen kaybedersin,” dedi Serena omuz silkerek. “Yine de söylüyorum, bu içecek senin şu bağımlılıktan kurtulan inek arkadaşın kadar *bakir*.* Adı neydi onun? Josh mu?”

“Jack,” dedim. “Ayrıca bakir olmadığına da oldukça eminim.”

“O adamla yatacak biri var mı?”

“Eminim vardır.”

“O halde... benim içkim ondan *daha bakir*, bu da keşke içinde alkol olsaydı dedirtti.”

Bara yaslanarak ona baktım, keyfi yerinde görünüyordu.

“Bugün uyuşturucu kullandın mı?” diye sordum. “Ne aldın?”

Gülümsemesi soldu, keyfi kaçtı ve sesinde acı bir ton belirdi. “Neden buradasın ki? Gitmen gereken başka bir yer yok mu?”

Gözlerim caddeyi gösteren bar pencerelerine kaydı ve siyah bir sedan arabanın durduğunu gördüğümde telefonum çaldı. “Bunu sorman çok komik çünkü aracım tam da şimdi geldi.”

Onu barda bırakıp lobide Cliff’in yanından geçtikten sonra dışarı çıkıp arabaya bindim. Şoföre Long Island’da bir adres söyledim ve yolda birkaç yeri arayarak benimle orada buluşmalarını istedim. Oraya vardığımızda, araziye çevreleyen devasa çitlerin

* İngilizcede *virgin* kelimesi içecekler için kullanıldığında alkolsüz anlamına gelir. (ç.n.)

önünde bir adam bekliyordu. Bana selam verip içeri girebilmem için kapıları açtı ve ardından bir dizi anahtar uzattı. "İlk garaj."

Garaj iklim kontrollüydü ve sanki bu *lüks araba deposunda* Mavi Elmas'ı koruyorlarmış gibi güvenlik kameralarıyla donatılmıştı. Garaj kapısı açıldığında ışıklar yandı ve içeri girip elimi Porsche'nin parlak mavi boyasının üzerinde gezdirdim.

Rehabilitasyondan sonra Jack'in ısrarlarıyla almıştım.

Daha doğrusu, Jack bu dönüm noktasını kutlamak için kendime bir hediye vermem gerektiğini söylemişti. On yıl içinde en uzun süre ayık kaldığım dönemdi. Ben de kendime Hollywood'a taşındığımda sattığıma benzer, üstü açık bir 911 Porsche almıştım.

Jack'e bunu söylediğimde bana *adi şerefsiz herif* demişti. Anlaşılan o kutlama hediyesi olarak kendine çiçek almıştı.

Arabayı teslim almak için birkaç evrak imzaladıktan sonra direksiyona geçtim. Göstergeye göre bin kilometreden daha az yol yapmıştı ve ben buna iki yüz kilometre daha eklemek üzereydim.

Bu uzun bir yolculuktu ama şu anda daha da uzun hissettiriyordu. Eve vardığımda saat dörde yaklaşmıştı. Kapı kilitliydi, bu yüzden Kennedy'nin verdiği anahtarla içeri girdim.

Sessizce küçük koridorda ilerledim ve Madison'ın odasına bakıp huzur içinde uyuduğunu gördüm. Onu rahatsız etmek istemediğim için ilerlemeye devam ettim. Kennedy'nin yatak odasının kapısı hafif aralıktı, küçük lambanın loş ışığı odanın bir kısmını aydınlatıyordu. Kapıyı açıp tanıdık eski bir deftere sarılarak mışıl mışıl uyuduğunu gördüğümde kalbim sıkıştı, hikâyemizi kendi versiyonuyla yazdığı defterdi.

Bazı bölümlerini okumuştum. Sadece başını. Kaliforniya'da her şeyin nasıl cehenneme döndüğünü görmekten çok korkuyordum. O bana yönelik yazmıştı ama ben o zamanları farklı hatırlıyordum. Bana göre o evrenin merkeziydi, parıl parıl yanan güneş ışığıydı ama o kendini gölgelerde, kendi hayatının arka planındaymış gibi yazmıştı. Onun yerine *beni* kahraman yapmış, kendi etrafına ördüğü bu alternatif evrenin merkezi haline getirmişti.

Bunu hep biliyordum, evet ama onun Breezeo'sunun *ben* olduğumu hiç anlamamıştım.

Sonra da yavaş yavaş ortadan kaybolmuştum.

Defteri dikkatlice elinden alıp kenara kaldırdım. Ardından lambayı kapattım ve yanına uzandım. Yatak hareket edince kıpırdanarak gözlerini açtı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra dudaklarında minik, miskin bir gülümseme belirdi. "Gelmişsin," diye fısıldadı uykulu bir sesle.

"Geleceğimi söylemiştim, öyle değil mi?"

Bana doğru sokulurken, "Evet, ama sen çok şey söylüyorsun," diye mırıldandı.

Kolumu beline dolayıp onu biraz daha kendime çektim. Hemen ardından bandajımı çözüp karanlıkta bir yere fırlattım. Elimi tişörtünün altında gezdirdim, parmak uçlarımı omurgasına sürterek sırtını okşamaya başladım. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

Siktir. Çıkardığı ses bana bir şeyler yapmıştı. Sırtını kavislendirerek vücudunu kaydırduğunda içgüdülerimle hareket ederek üzerine çıktım.

Bana baktı ve eğilip onu öpmeden önce titrek bir nefes verdi.

Ellerim o sinir bozucu kıyafetlerden kurtulmaya çalışırken, "Söylediğim her şeyde ciddiye," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Her bir kelimesinde."

"Korkunç şeyler de söylemiştin," diye hatırlattı bana.

"Onlar kokain yüzündendi," dedim. Başını eğdiğinde omzunu öptüm. "Ve viski."

"Git sikinde olan birine anlat."

Sesi sakindi, tehditkâr değildi ama *küfretmişti*. Geri çekilip ona baktım.

"Ne?"

"Bana söylediğin son sözler bunlardı."

"Gittiğin gün mü?" diye sordum.

Başını salladı.

"Bunu söylediğinde kendindeydin."

Git, sikiinde olan birine anlat.

Eğer hikâyemiz onun için böyle bittiyse o defterin son birkaç sayfasında ne yazdığını öğrenmekten ölesiye korkuyordum.

Yataktan kalkmaya çalıştım ama kollarını bana doladı. "Ah, hayır. *Hiç* sanmıyorum. Başladığın işi bitir, Bay Çok Önemli."

Beni sertçe öptüğünde hemen teslim oldum ve bacaklarının arasına yerleştim. Tek hamlede içine girdim ve işte yine *evime* dönmüştüm. O altımda kıvranırken, o saçma sözleri söylediğimde ciddi olmadığımı ona tekrar tekrar gösterdim.

TRAJİK KAHRAMANIN ÖLÜMCÜL KUSURU

GEÇMİŞ

Hayaller her zaman sadece bir hayal değil. Bazen de çılgılık attığın ama kimsenin seni duymadığı korkunç kâbuslara dönüşüyor. Dinlemek istemiyorlar. Sesini bastırmak istiyorlar.

Kokaini ilk kez Los Angeles'ta bir gece kulübünde kullandın. Model kız Markson'ın hediyesiydi. Adı Serena. Yirmi birinci yaş günündü. Clifford senin için bir parti verdi ve Hollywood'un yıldızlar geçidini davet etti ama sevdiğin kadın evde kaldı. Clifford gelmek için kızın yaşının tutmadığını söylemişti. Mekânda yirmi bir yaş sınırı vardı. Sen de kıza bunun özel bir şey olmadığını, sadece iş için çevre edineceğin bir etkinlik olduğunu söyledin. İşinin bir parçasının da insanlarla bağ kurmak olduğunu. Bunun sadece iş olduğunu.

Ancak magazine düşen fotoğraflarda pek de çalışıyor gibi görünmüyordun, özellikle de çoğu fotoğrafta masanın üzerinden kokain çekerken yakalanmışken. Clifford'ın tüm çevresi oradaydı. Kızlar senin etrafını sarmıştı. Ama onlardan birkaçı da henüz yirmi bir yaşında değildi. Hatta birkaçı daha *reşit* bile değildi.

Özür diledin. Bunun bir hata olduğunu söyledin. Ondan ikinci bir şans istedin. Ama bunu kanıtlar ortaya çıktıktan sonra yaptın. İkinci filminin (bu kez başrolde oynadığın bir gençlik komedisi) çekimleri başladığında da dünya sarsılmaya başladı. Daha ilk filmin bile çıkmamıştı ama şimdiden fısıltılar dolaşıyordu. Clifford Caldwell'in en yeni müşterisi dikkate değer biri olabilirdi. Daha fazla soru alıyordun. Daha fazla şeyle uğraşıyordun. Yakında tanıtım çalışmaların başlayacaktı. Biraz canlanman gerekiyordu.

Kendine böyle söylüyordun. Ufak bir destekten zarar gelmezdi. Ve buna inanıyordun, *Tanrım* çünkü sana çok iyi hissettiriyordu. Dünyayla başa çıkabilirmişsin gibi hissediyordun. Gece eve dönüyordun ve o parıl parıl mavi gözler artık yoktu. Kız çamurlu bir su birikintisine bakıyor ve yavaş yavaş boşluğa düşüyordu ama sen gülümsüyor ve olduğun yerde her şeyin yolunda olduğunu söylüyordun. Kız orasının neresi olduğunu ve oraya nasıl gidebileceğini merak ediyordu çünkü artık yanında değildin. Kayboluyordun.

Kız sana endişelendiğini söylediğinde, sen onu sevdiğini söyledin. Ona bırakacağını söyledin, bırakacaktın ama *Tanrım*, keşke kız bunu hissedebilseydi.

Sen de kendini kıza verdin. Ona iyi hissettirdin. Sen onun içindeyken, onunla sevişirken kız gerçekten de bu sarsılan dünyaya karşı koyabileceğine inandı.

Fakat aşk ancak insanların onu beslediği kadar güçlüydü. Ya sen? Sen Süpermen'din, Kriptonit'in seni yenilmez yaptığını düşünüyordun.

Ya sevdiğin kadın? O tüm bunlar normalmiş gibi davranmaya devam edemezdi. Bir yerlerde olay örgüsü kendiliğinden düzelecekmiş gibi yazmaya devam edemezdi. Bu onun hikâyesi değilmiş gibi davranmaya devam edemezdi.

Bir çatışma içindeydin. Karanlıkta hiçbirimizin göremediği bir şeye doğru savruluyordun ama o her neyse canını yakacaktı. Her şeyin kontrol altında olduğunu, yükseldiğini sanıyordun ama düşüyordun ve seni uyarmaya çalıştığımda beni duymadın.

Ben bunları yazarken sen dört bin kilometre uzaktasın. New York'tasın, eve çok yakınsın ya da eskiden evimiz olan yere. Başka bir filmin çekimlerindesin. Los Angeles'ta hava hâlâ karanlık ama senin olduğun yerde güneş doğmuş, yeni bir gün başlayacak. Dün üçüncü *hayal dönümümüzdü*. Burada sensiz geçirdim.

Kötü bir yıldız. Bunu allayıp pullayacak bir yol yok, bu kadar acı çekiyorken bunu daha hoş göstermek için uydurabileceğim güzel kelimeler yok. Sen kozaya girmiş ve o kozanın içinden muhteşem bir kelebek olarak çıkan tırtılsın ama ben kelebeklerin uzun

süre kalmadığının, en fazla birkaç hafta sonra yok olduklarının hatırlatıcısıyım.

Her şeyi ayrıntılı ayrıntılı anlatarak zaman kaybetmeyeceğim. Bunu benim gözümdeki versiyonuna, yaklaşık dört yıl önce *Amerikan Siyaseti* dersine girip kalbimi çalan versiyonuna uydurmak için çok fazla şeyi değiştirmek isteyeceğim ama o çocuk artık yok. Nereye gitti? Kalbimi de alıp gitti ama kalbimi geri almam gerek. Gelecekte beni bekleyen şeyler için kalbime ihtiyacım olacak; böylece onu korumaya çalışabilirim, böylece bu yeni versiyonun dibe vurduğunda paramparça olmaz.

Çünkü bu olmak üzere, Jonathan. Senin hayalin benim kâbusum oldu ve uyanmama izin vermen için sana yalvarıyorum.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama sevdiğin kadın var ya? O henüz genç bir kızken, acı çekmene ve gitmek istemene rağmen, uğruna bir süre daha New York'ta kaldığın kadın var ya? İşte o kadın, şimdi aynı şeyi senin için yapıyor.

YİRMİ BEŞ

KENNEDY

“Derin bir nefes al. Yüksek sesli ve net konuş. Eğer bir şeyi unutursan, doğaçlama yap. Anlaşıldı mı?”

Maddie oturma odasında hoplaya zıplaya babasının karşısına geçip sırtarak otururken, “Anlaşıldı!” diye haykırdı. Birlikte, Jonathan’ın deyiimiyle “ezber provası” yapıyorlardı. Maddie oyuncu olacaksa bir *kostüme* ihtiyacı olduğunu söyleyerek Breezeo gibi giyinmişti.

Jonathan elindeki kâğıt yığınınına bakarken, “Pekâlâ,” dedi ve boğazını temizleyerek, “Hava...” diye okumaya başladı.

“Dur!” diye bağırdı Maddie kâğıtların üstünü kapatıp. “Daha hazır değilim!”

“Hazır olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Hazırdım ama...” Kaşlarını çatarak duraksadı. “Doğaçlama ne demek?”

Jonathan güldü. “Kafandan uydurmak demek. Herhangi bir şey söyleyebilirsin. Unuttuğunda garip bir sessizlik olmasını istemezsin.”

“Ah, pekâlâ.” Ellerini çekti. “Anladım!”

Kanepede oturmuş televizyonda kanalları gezerken, “Ah, önerdiğin şey konusunda *gerçekten* emin misin?” diye sordum. Televizyonun sesi kısıktı. “Bunun pek iyi bir tavsiye olduğunu sanmıyorum.”

Jonathan bana ters bir bakış attı. “Pardon ama burada oyuncu olan sen misin, yoksa ben miyim?”

“Ben,” dedi Maddie kendini işaret ederek.

“Sadece diyorum ki doğaçlama bu durum için biraz fazla kaçabilir.”

Maddie, Jonathan’ın suratını iki yandan tutup yanaklarını sıkarak kendisine bakmaya zorladı. “Sorun değil, anne. Artık hazırım ama o bölümü yapma. *Benim* bölümüme geç.”

Jonathan kâğıtları karıştırarak ilerledi. “Bir zamanlar güzel, pofuduk bir bulutken ağırlaşmaya ve üşümeye başladım. *Brrr*. Ah, olamaz! Sanırım kar gibi yağacağım!”

Jonathan bu cümleyi okurken kahkahamı bastırmaya çalıştım.

“Hey, çocuklar!” dedi Maddie yüksek sesle. “Altı kolu olan ve dünyada eşi benzeri olmayan şeye ne denir?”

“Kar tanesi,” dedi Jonathan.

“İşte o benim!” Maddie kollarını iki yana açıp dönmeye başladı. Bu, senaryoda yoktu. *Doğaçlama yapıyordu*. “Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Nereye gidiyorum?”

“Aşağı,” dedi Jonathan. “Yeryüzüne.”

Maddie kendi etrafında dönerken az kalsın takılıp düşecekti ama Jonathan onu yakalayıp kucağına oturturken kıkır kıkır gülüyordu.

İşte bu kadar. Gösterinin sonunda “*Eşsiz olan tek şey kar taneleri değildir, hiçbirinizin eşi benzeri yok!*” diyene kadar ezberlemesi gereken replikler bunlardı. Okulda tüm gününü bunları ezberleyerek geçirmişti.

Maddie, “Bir daha!” dedi ayağa fırlayarak.

“Daha sonra,” dedi Jonathan. “Şimdi akşam yemeği hazırlamamız gerekiyor.”

“Ben hazırlayabilirim.” Ayağa kalkmaya yeltendim ama beni durdurdu.

“Ben hallederim,” dedi Jonathan. “Sen dinlen.”

Dinlenmek. Uzun zamandır ilk kez hafta içi bir gün çalışmıyordum. Bütün gün hiçbir şey yapmamış, öylece oturmuştum. Maddie okuldayken şekerleme bile yapmıştım. Yapacak işimin olmamasına alışkın değildim. Tuhaf bir durumdu.

Jonathan mutfağa gitti.

Maddie de yatak odasına gitti.

Ben de kanalları gezmeye devam ettim.

Neredeyse bütün kanal listesini gezip başladığım yere dönmüş-rüm ki beni durduran bir şeyle karşılaştım. Eğlence programların-dan biriydi, magazin programlarına benziyordu. Jonathan'ın sette çekilmiş eski bir fotoğrafı ekrana yansıtılmıştı.

"Breezeo çekimlere başlıyor! Merakla beklenen üçüncü Breezeo filminin başrol oyuncusu Johnny Cuning'in bir kazada yaralanma-sıyla kesintiye uğrayan çekimlerine önümüzdeki hafta devam edil-mesi planlanıyor. Kaynaklarımıza göre Cuning pazartesi günü sete dönecek, rol arkadaşı ve bir ayrılıp bir barıştığı kız arkadaşı Serena Markson ise prodüksiyon Avrupa'ya taşındığında ona katılacak."

"Ben, şey..." Jonathan'ın sesi oturma odasına ulaştığında, göz-leri doğrudan ekrana kaydı. "Pizza sipariş ettim."

Kanalı değiştirdim, midem kasılmıştı. "Tamam."

Telefonunu cebine atıp ellerini saçlarının arasına daldırdı. Gördüğünü biliyordum. Duyduğunu da. Önemi yoktu çünkü zaten biliyordu.

Ona bunu söylemişlerdi.

Başka bir kanalı, anlamsız bir komedi dizisinin tekrarını açtı-ğında Jonathan derin derin iç çekti. "Ben de seninle bu konuyu konuşacaktım."

"Ne zaman? Kapıdan çıkıp giderken mi?"

"Hafta sonu gelmeden konuşacaktım," dedi. "Ben de dün gece öğrendim. Doktor çalışmam için rapor yazdı, stüdyodakiler de tarihi ertelemek zorunda kalmamak için bir an önce başlamak is-tiyorlar."

Onu dinlediğimi anlaması için başımı salladım ve gözlerimi televizyondan ayırmadan kanepenin koluna yaslanıp bacaklarımı altım çektim.

"Kızgınsın," dedi Jonathan.

"Değilim," dedim.

"Rahat ol," dedi.

"Evet."

“O zaman sorun ne? Yoksa umurunda mı değil? Çünkü mutlu görünmüyorsun.”

Dönüp ona baktım, sanki istediği tepkiyi vermemişim gibi kaşlarını çatarak bana bakıyordu.

“Kızgın değilim,” dedim tekrar. “Sanırım sadece... üzgünüm. Er ya da geç bunun olacağını biliyordum. Bunun uzun sürmeyeceğini, gitmek zorunda kalacağını biliyordum ama biraz daha zamanımız olur diye düşünmüştüm.”

Jonathan kaşlarını çatarak bana yaklaştı. “Sadece bir ay sürecektir. Bir ay sonra çekimler bitecek ve...”

Cümlesini tamamlamayınca, “Ve ne?” diye sordum. “Sonra ne olacak?”

“Sonra geri döneceğim.”

“Sonra geri döneceksin,” diye mırıldandım. “Ne kadar süreliğine? Birkaç gün mü? Belki altı hafta daha? Fakat sonra yine çekimler, tanıtımlar, röportajlar, toplantılar, oyuncu seçmeleri ve dersler başlayacak... Kırmızı halılardan, stüdyo partilerinden, *network* etkinliklerinden bahsetmiyorum bile.”

Son söylediğime yüzünü buruşturdu, sanki ona bir suçlama yöneltmişim gibi tepki vermişti. Belki de öyleydi... bilmiyordum. Üzgün olmam dışında ne hissettiğimi bilmiyordum. Karmakarışık bir haldeydim. Eskiden umut dolu olan kalbi kırılmış bir âşıktım. Şu anda ise kalbimi sımsıkı bir yumruğun içinde tutmuştum ve parmaklarımı açıp alması için yalvarıyordum ama buna rağmen kontrolü ona vermekten korkuyordum.

Çünkü en son ona kalbimi verdiğimde paramparça etmişti.

“Beni burada istediğin sürece,” diye cevap verdi Jonathan. “Sana bağlı.”

Başımı iki yana salladım. Bu kaçamak bir cevaptı. “Bu içten bir cevap değil. Öyle olduğunu *sanıyor* olabilirsin ama değil. Bir kutunun içinde yaşamıyoruz, Jonathan. Bu duvarların dışında da bir dünya var. Ve o dünya asla yok olmayacak.”

“Bunu biliyorum.”

Kendini neye bulaştırdığını anlayıp anlamadığını gerçekten

merak ederek, "Öyle mi?" diye sordum. "En son ne zaman bir yerde bir haftadan fazla kaldın? En son ne zaman her gece aynı yataktaki uyudun? Çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu hatırladığını sanmıyorum."

"Bunları yapmıyor muydum? Bir süredir seninle birlikteydim, değil mi?"

"Bu sayılmaz."

"Neden?"

"Çünkü sayılmaz."

Başını iki yana sallayarak ellerini saçlarında gezdirdi. "Bu çok saçma."

Bence asıl saçma olan, ona baktığımda göğsümün böylesine sızlamasıydı. Kahkahasını duyduğumda iç organlarımda düğümlenmesiydi. Gülümsemesinin ruhumu ateşe vermesiydi. Asıl saçma olan, ne zaman geleceği düşünsem *kaybolduğumu* hissetmemdi.

Jonathan hep hayalperest biri olmuştu, gözlerinde yıldızlarla dolışırdı. Uyuşturucunun o ışığı söndürdüğünü görmek dünyanın en kötü hislerinden biriydi. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Denemiş ve her seferinde başarısız olmuşum.

Tüm bunlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da kendi kendimizin kahramanı olmamız gerektiği. Kostümlü bir adam bizi kurtarmaya gelmeyecekti. Kendimizi kurtarmak zorundaydık.

"Seni affediyorum," dedim. Bunu bilip bilmediğinden emin değildim ama sanırım bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Buraya hatalarını telafi etmek için geldiğini biliyorum ama bana hiçbir şey borçlu değilsin. Borçlu olduğun tek kişi odasında duran o küçük kız. O bir babayı hak ediyor ve senin yanında olmana alıştığı için gitmen onu korkutacak."

"O zaman benimle gelin," dedi Jonathan. "İkiniz de."

"Gelemeyiz."

"Neden? Birlikte olabiliriz."

"Bir zamanlar peşinden gelmek uğruna her şeyden vazgeçtim. Bunu tekrar yapamam."

Jonathan inleyerek yüzünü ovuşturdu. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Kennedy."

“Onun ihtiyaç duyduğu adam olmanı istiyorum,” dedim. “Çünkü ona geri döneceğini söylediğinde sana inanacak.”

Bir süre bana baktıktan sonra, “Peki, ya sen? Bana inanıyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

Şaşırılmış gibi görünüyordu.

“Ama asıl soru bu değil,” dedim. “Geri döneceğinden şüphem yok. Asıl soru, o zaman da burada olmak *isteyip istemeyeceğin*.”

“Neden istemeyeyim ki?”

“Çünkü gerçek dünya, seni orada bekleyen şeylerle yaşanmaz. Belki beni seviyorsundur ama...”

“Seviyorum,” dedi net bir ses tonuyla.

“Yine de sevgi, sana gelip gitme özgürlüğü vermez. Döner kapılı bir yerde yaşamak istemiyorum.”

Kanepeye oturdu, ellerini yüzüne kapatırken omuzları çöktü. “Oyunculuğu bırakmamı mı istiyorsun? İstedğin bu mu?”

“Tabii ki hayır,” dedim. “Hayalinden vazgeçmeni istemiyorum. Hayalini paylaşmanı istiyorum. İşinin önemli olduğunu biliyorum ama o da önemli. Kendini kaptırıp onun evde yolunu gözlediğini unutamazsın. Çünkü sen koskocaman bir dünyada yaşasan da onun dünyası küçücük. Sensiz geçirdiği bir gün ona güneş doğmamış gibi gelecek. Günlerinin karanlığa gömülmesine izin verme.”

Bu konuşmaya devam etmek istemediğim için ayağa kalktım.

“Sen böyle mi hissetmiştin?”

“Evet.”

“Özür dilerim.”

“Dileme,” dedim. “Bana çok önemli bir şey öğretti.”

“Ne öğretti?”

“Hiçbir zaman başka birini kendi hikâyemin ana kahramanı yapmamam gerektiğini.”

“Ben işe gidiyorum.”

Jonathan yatak odasının kapısının önünde ceketini giydiği sırada bana tuhaf tuhaf baktı. “İş.”

Yeni yıkanmış üniformaları katlarken, "Yani eski işyerime," diye mırıldandım. Bu sabah uyandığımda, şu anda bana aklımı kaçırmışım gibi bakan adam sayesinde evime yepyeni bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi yerleştirilmişti. Ona bunu yapmasına gerek olmadığını söylemişim ama düğmeleri, sesleri ve ayarlarıyla süslü makinelerdi ve doğal olarak tüm günümü yeni oyuncaklarımla oynayarak geçirmiştim. *Off, yaşılanıyordum.* "Bu üniformaları geri vermem lazım."

"Ben senin yerine bırakabilirim," dedi saatine bakarak. "Mad-die'yi okuldan almaya gitmeden önce biraz vaktim var."

Yanıma gelip üniformaları almaya yeltendi ama kıyafetleri çekip koruyucu bir tavırla ondan uzaklaştırdım. "Olmaz."

Ellerini havaya kaldırarak güldü. "Tamam, götürmeyeceğim."

"Ben sadece... uzun zamandır dışarıdaki dünyayı görmedim. Güneş ışığının nasıl hissettirdiğini unutmaya başlamıştım."

"Çok dramatik davranıyorsun."

"Davranmıyorum."

"Daha iki gün oldu."

Doğru söylüyordu. Daha kırk sekiz saat olmasına rağmen *hiçbir şey* yapmamaktan huzursuzlanmaya başlamıştım. "Yine de on-ları kendim götürebilirim."

Jonathan gülmemeye çalışıyordu. "Kennedy... Sanırım sen iş-kolik olabilirsin, bebeğim."

"Hayır, değilim."

İtirazımı duymazlıktan gelerek, "Biliyorsun, bunun için top-lantılar yapılıyor," dedi Jonathan. "Enerjini başka bir şeye yönlendirmene yardımcı olur; belki okumak, belki *yazmak*."

Gözlerimi devirdim. "Bunu aklımda tutarım."

"Gel buraya," dedi uzanıp beni kapıya doğru çekerken. "Be-nimle dışarı gel."

Karşı çıkmadım çünkü yapmaya çalıştığım şey tam olarak buy-du. *Dışarı çıkmak.* Üniformaları yanıma alıp apartmanın kapısına kadar onu takip ettim. Tam nereye gittiğimizi soracakken ceke-tinin cebinden bir anahtar çıkarıp bir düğmeye bastı, *bip* sesini duyduğumda park yerinde ışıklar yanıp söndü.

Arkasına bakıp Toyota'mın hemen yanına park edilmiş mavi bir Porsche gördüğümde az kalsın düşüyordum. "*Siktir.*"

Jonathan kolunu omzuma atıp beni arabaya doğru yönlendirirken sırtıyordu. "Sana küfrettirdiğine göre müthiş bir sürpriz olmalı."

"Eski arabanın tıpatıp aynısı."

"Eh, biraz daha yenisi ama evet..." Anahtarları bana uzatıp üniformaların üzerine bıraktı. "Düz vites araba kullanmayı biliyorsun, değil mi?"

"Ben şey, *ne?*" Anahtarlar kayarken hemen yakaladım. "Yani sürebiliyorum ama senin arabanı süremem."

"Neden süremeyesin?"

"Bu lanet olası bir Porsche! Ya bir yere sürtersem? Ya çarparsam? Ya onu mahvedersem? Tamir ettiremem!"

Jonathan kahkaha attı. *Tekrar.* Bu öğlen çok fazla gülüyordu. "Ben nadiren araba kullanıyorum, o yüzden sen de kullanabilirsin. Yoksa şehirdeki bir garajda boş boş duracak. Ayrıca alınma ama bu hurda yığınının daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum."

Kaşlarımı çatarak arabama baktıktan sonra Jonathan'a döndüm. Onun iyi niyetli olduğunu biliyordum ve minnettardım. Ama bu konuda beni endişelendiriyordu. "Bu kadarı çok fazla, Jonathan. *Daha bu sabah* bana çamaşır ve kurutma makinesi aldın. Şimdi de arabanın anahtarlarını veriyorsun. Yani, sırada ne var?"

"Bulaşık makinesi," dedi. "Yarın sabah teslim edilmesi gerekiyor."

Aval aval ona baktım. "*Mala mülke* ihtiyacım olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi ve beni arabaya doğru itti. "Şimdi git ve üniformalarını teslim et. Güneş ışığını hissedebilmek için arabanın üstünü açmayı unutma."

İçeri girip beni dışarıda bıraktı.

Uzun uzun arabaya baktıktan sonra pes ettim. Bana ait değildi ama *yeni bir oyuncaktı* ve nostaljik hislere kapılmışken karşı koymak biraz zor oluyordu. Bana hayallerimizin hâlâ güzel hissettirdiği zamanları hatırlatıyordu.

Direksiyona geçip arabayı mağazaya doğru sürdüm. Fakat mağazanın önüne geldiğimde durmak yerine geçip gittim. Sokakta birkaç tur attıktan sonra cesaretimi toplayıp arabayı park edebildim. Ardından içeri girip ofise yöneldim.

“Kennedy.” Marcus masanın arkasında oturuyordu. Tamamen resmi bir ses tonuyla beni selamladı. “Senin için ne yapabilirim?”

“Üniformalarımı teslim etmek için uğradım,” dedim kıyafet yığınının havya kaldırarak.

“Onları şuraya koyabilirsin,” dedi eliyle işaret edip. “Teşekkürler.”

Kıyafetleri kapının yanındaki bir kutunun üstüne bırakırken, “Ne demek,” dedim. Evrak işlerini halletmesini izleyerek oyalandım, vicdan azabı çekiyordum çünkü benim işimi yaptığını biliyordum.

Kaşlarını kaldırmış halde bana bakarken, “Başka bir şey mi lazım?” diye sordu.

“Hayır,” dedim tereddütle. “Şey, üzgün olduğumu söylemek istedim.”

“İşine geri dönecek kadar mı üzgünsün?”

“Pek sayılmaz.”

Gülerek evrak işlerine geri döndü. “Şansımı denemem gerekiyordu.”

“Her neyse,” dedim. “Bana bu şans verdiğin için teşekkür ederim.”

Daha fazla duygusallaşmak istemediğim için ofisinden çıktım. Mağaza çok kalabalıktı, cuma günleri için alışıldık bir durum değildi. Çıkışa doğru ilerlerken, kuryenin kasaların yanındaki dergileri değiştirdiğini gördüm. Gözlerim refleks olarak dergilere kaydı ve bir tanesinde takılı kaldı: *Hollywood Günlükleri*. Keskin bir nefes alarak durdum. Yumruk yemiş gibi hissediyordum.

En üstteki nüshayı aldım. Dünya etrafımda tepetaklak olmuştu. Kalbim şiddetle atıyordu. İçimi büyük bir panik kaplarken ellerim titremeye başlamıştı.

Dergiyi yanıma aldım, arkamı dönüp mağazadan çıktım ve

arabayı eve sürdüm. Ev sessizdi. Jonathan, Maddie'yi okuldan alıp yürüyerek eve getiriyordu. Bu yüzden bir süreliğine yalnızdım.

Doğruca odama gittim.

Ardından yatağa oturup derginin kapağına baktım.

JOHNNY CUNNING'İN İKİLİ HAYATI

En üstte *bizim* fotoğrafımız vardı; Jonathan, ben ve kızımız. Yüzlerimiz *Hollywood Günlükleri*'nin kapağına koyulmuştu. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Hayatını yakıcı spot ışıklarının altında yaşıyordu. Biz de kaçınılmaz olarak bunun içine çekiliyorduk.

Tuhaftı ama Jonathan *mutlu* görünüyordu.

Gülümserken çekilip basılmış nadir fotoğraflarından biriydi.

Bunun altında ise çok farklı bir hikâye anlatılıyordu. Altındaki yazıda birkaç gün önce bir barda çekildiği yazan bir fotoğraf vardı. Jonathan, Serena'nın yanında durmuştu ve kadın ona içkisini uzatıyordu.

Dergiye göz gezdirirken daha fazla fotoğraf gördüm. Biraz bizim fotoğraflarımız vardı. Biraz da *onların*. Pazartesi gece yarısına doğruydı, doktor randevusunun olduğu gündü. Manşette saatler önce kızını okula götürürken Serena'yla olan ilişkisi hakkında nihayet sessizliğini bozduğu yazıyordu. Ardından şehirdeki bir otelde buluştukları belirtilmişti.

Dergiyi kapatıp bir kenara attım.

Çok geçmeden ön kapıdan Maddie'nin kahkahası duyuldu. Eve girip koridora doğru koşarken, "Merhaba, anne! Güle güle, anne!" diye bağırdı ve odasına doğru ortalıktan kayboldu.

Jonathan odama geldiğinde, "Ee, mağazada işler nasıl gitti?" diye sordu.

Bir süre sessizce ona baktım. "Düşündüğüm gibi."

"İyi mi, yoksa kötü mü?"

Omuz silktim.

Yanıma gelip yatağın üzerindeki magazin dergisini fark edince kaşlarını çatı. Dergiyi kapıldığı gibi inleyerek yanıma oturdu. "Bu saçma şeyi *satın mı aldın?*"

“Hayır, öylece alıp çıktım.”

“Öylece alıp çıktın.”

“Evet.”

Bakışlarını derginin kapağında gezdirdikten sonra doğruca yazıya baktı. Kaşlarını çatarak yazıyı okudu, ardından sertçe bir kenara fırlattı.

“Ne zamandan beri hırsızlık yapıyorsun?”

“Yapmıyorum,” dedim. “Bu bir hataydı.”

“Hata,” dedi Jonathan. “O hatalardan ben de payıma düşeni aldım.”

“Son zamanlarda yaptın mı?” diye sordum.

“Belki birkaç tane.”

“Mesela?”

“Eh, birincisi az önce okuduğum o haber.”

“Hangi kısmı hataydı?”

“Beyin hücrelerimi boşa harcayarak onu *okuduğum* kısım,” dedi. “Haberin olsun, o gece içki içmedim. Kötü göründüğünü biliyorum ama arabamın gelmesini bekliyordum ve Serena da tesadüfen oradaydı. Aramızda bir şey olmadı, sessizliğimi bozduğumu iddia ettikleri kısımda da o pislik herife bunun aynısını söylemiş olmam.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Jonathan uzanıp ellerimi tuttu ve ellerinin üstüne kapattı. Huzursuzlukla kıpırdandığımı fark ettim.

“Yapma bunu,” dedi. “Lütfen. *Şunların* bastıkları haberler yüzünden benden sakın şüphe etme.”

“Sadece, bilirsin işte... fotoğraflar.”

“Bunlar anlık fotoğraflar,” dedi Jonathan. “Eğer asıl konudan uzak bir şekilde kullanılırsa her şeyi kötü gösterebilir. Ve ellerine geçen her fırsatta bunu yapacaklar.”

“Biliyorum.”

“Ama konuya dönelim. Yapabileceğimiz çok daha iyi şeyler varken onların saçmalıklarına kafa yormak için bir gram bile enerji harcamak da başka bir hata.”

Beni yatağa geri iterken gözlerimi kapattım. Dudakları benimkilerle buluştu ve öpüşürken dillerimiz birbirine dolandı. Elleri vücudumda gezindi, bir eli tişörtüm altına kayarak karnımı okşadı. Ardından göğsümü avucunun içine alıp sıkı ve sutyenimin içinden çıkardı. Parmak uçları meme ucuma dokunduğunda inledim, vücudumda kıvılcımlar çaktı ama aşağı doğru ilerlerken tekrar kayboldu.

Elleri karnımdan aşağı süzüldü ve pantolonumun düğmesini çözdü. İç çamaşırlarımın yumuşak kumaşının üstünden okşamaya ve sürtünmeye başladığında keskin bir nefes aldım. Tüm vücudum ısınmaya başlamıştı. Karıncalanmalar beni yiyip bitiriyordu. Bu adamın tek bir dokunuşu dünyamı ateşe vermeye yetiyordu.

“*Aman Tanrım,*” diye fısıldadım. Parmakları sihrini konuştururken sırtım kavislendi, omurgamdan aşağı kıvılcımlar süzülüyordu. Şimdiden orgazma yaklaşıyordum. İçimde bir şeylerin biriktiğini, kasıldığımı hissedebiliyordum. Çok fazla ses çıkarmamak için dudağımı ısırardım.

Çok yaklaştım...

Çok yaklaştım...

Aman Tanrım, çok...

“Baba!”

Maddie’nin sesi koridorda yankılanırken adımları bize doğru yaklaşıyordu. Jonathan anında geri çekilip ayağa kalktı. “Ne oldu?”

Kendimi doğrulup oturmaya zorlarken Maddie içeri daldı. Hâlâ nefes nefeseydim. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Titriyordum ve *sızlıyordum*... Bunu durdurmak için bacaklarımı birbirine yapıştırdım.

“Birkaç ezber provası için hazırım!” dedi sırtarak. Üzerinde yine Breezeo kostümü vardı.

Jonathan güldü. “Ezber provası demek istiyorsun.”

Maddie kaşlarını çattı. “Ben de öyle söyledim.”

“Hayır, sen dedin ki...” Sonra sustu. “Boş ver.”

“Yine ezber provası mı yapacaksınız?” Jonathan bütün eşyaları-

nın içinde olduğu spor çantasına uzanıp karıştırmaya başladığında ikisini izliyordum. “Ne kadar sürececek... Beş dakika mı? Yoksa on dakika mı?”

Beni ne kadar bekleteceğini hesaplamaya çalışıyordum.

Jonathan kalın bir kâğıt tomarı çıkarıp bana doğru salladı. “Muhtemelen bundan biraz daha uzun sürecektir.”

Breezeo senaryosu. *Hayalet*.

“Oha.” Belgelere doğru uzandım ama geri çekip benden uzaklaştırdı.

“Dokunmak yok,” dedi ve Maddie’ye uzattı. “Bu çok gizli bir belge.”

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak. “O neden okuyabiliyormuş?”

Madison beni yanına bile yaklaştırmadan senaryoyu alıp kaçtı. “*E herhalde*, ben Breezeo’yum.”

“Aynen,” dedi Jonathan dudaklarıma bir öpücük kondururken. “*E herhalde*.”

Uzaklaşmaya çalıştı ama onunla işim bitmemişti, bedenini benimkine doğru çektim.

Gülerek birkaç kez daha öptü, ardından kendini bana bastırarak gerçek öpücükler kondurmaya başladı. *Sertleşmişti*. “İstediğin bu mu, bebeğim?”

Bebeğim. Bana böyle seslendiğini duymak kollarının arasında titrememe neden oldu. “Tanrım, evet...”

“Baba!” diye sızlandı Maddie oturma odasından. “Acele et!”

Altdudağıma ısırp geri çekilirken, “Çok yazık,” dedi Jonathan. “Sanırım bunu ertelememiz gerekecek.”

Kapıya doğru ilerlerken onu izledim. “Seni or...”

“Orospu çocuğu mu?” dedi gülerek.

“Bu çok zalimce,” dedim. “Zalimce ve sıra dışı bir ceza!”

“Kızma, anne!” diye bağırdı Maddie evin öbür ucundan. “Belki babam onu sana sonra verir.”

Senaryodan bahsettiğini biliyordum ama Jonathan kaşlarını kaldırarak bana bakınca yüzüm kızardı. “Belki babası bunu yapar.”

Ona ortaparmağını gösterdim.

Yine güldü.

İçim kıpır kıpırdı ve bir parçam hâlâ sızlıyordu ama senaryo-yu okumaya başladıklarında Maddie'nin heyecanlı sesini duyunca içimi bir huzur kapladı.

Gülümsemeden edemedim.

Yıllardır istediğim tek şey buydu.

Kalkıp mutfığa gittim ve akşam yemeğini hazırladım. Yemek hazır olunca provaya ara verdiler. Üçümüz birlikte masada yemek yedik. Yemekten sonra onlar tekrar işe koyulurken ben de odama döndüm.

Kenara fırlatılmış *Hollywood Günlükleri* nüshasını alıp kapa-ğından Jonathan'ın gülümsediği fotoğrafı yırttım. Derginin geri kalanını çöpe attım. Eski anıları biriktirdiğim kırık kutumu çıkarp fotoğrafı içine koydum. Bunu saklamam çok tuhaf görünebi-lirdi ama bu bizim bir aile olarak çekildiğimiz ilk gerçek fotogra-fımızdı.

“Benimle biraz ezber provası yapmak ister misin?”

Hava karardığında Jonathan yeniden yatak odasının kapısında belirdi, pervaza yaslanırken elinde senaryo duruyordu. Yatağa otu-rup yatak başlığına yaslanmış, dizlerimi yukarı çekerek kucağıma defterimi almıştım. “Bunu kızınla yapmıyor muydun?”

“Uyuyakaldı,” dedi. “Sıkıntıdan bayılmış olmalı.”

“Öyle olmalı,” diye onayladım. “Ee, yani? Sen de sürünerek bana geri dönebileceğini mi sandın? Seni kollarımı açarak karşı-layacağımı mı düşündün? Ya da sana bir şans daha vereceğimi?”

“Kesinlikle öyle olmasını umuyordum. İçinde bir parçanın benden gerçekten hoşlandığı gerçeğine güveniyorum.”

“Çoğu parçam senden hoşlanıyor.”

“Hangi parçan hoşlanmıyor?”

“Genellikle beynim.”

Gülerek yanıma yaklaştı, elimde tuttuğum şeyi görünce kaşla-rını çattı.

“Yazıyor musun?”

Yanıma oturduğunda defteri kapatıp, "Sadece düşünüyorum," dedim. Senaryoyu elinden aldığımda bu kez direnmeyip göz gezdirmeme izin verdi.

"Eskiden görünmez olmaktan daha kötü ne olabilir diye merak ederdim," dediğinde repliklerden birini okuduğunu anladım çünkü çizgi romandan kelimesi kelimesine alınmıştı. "Daima tek başına olmaktan daha yalnız hissettiren ne olabilir?"

O sahneyi bulana kadar sayfaları çevirirken, "Sanırım artık biliyorum," diye fısıldadım.

"Bundan daha kötüsü, ortadan kaybolan birini sevmek ve geri dönüp dönmeyeceğini asla bilmemek. Çünkü gittiğinden bile emin olamıyorsanız hayatına nasıl devam edersiniz? Cevap? Edemezsiniz. Hayatınızın çoğunu hayaletleri kovalayarak geçirirseniz sonunda siz de bir hayalete dönüşürsünüz.

Gülümsedim.

"Bu kısmı hep sevmişimdir."

Yaklaşıp bacaklarımı tutarken, "Biliyorum," dedi. Beni yataktan aşağı çekerken ciyaktı, ardından sırtüstü yatırıp üstüme çıktı. "Pazartesi günü bu kısmı çekeceğiz."

Ona bu konuda sorular sormak istesem de pantolonumu çıkarmaya başladığında tek düşünebildiğim şey elleriydi. Her yerimde geziniyorlardı; sonra dudaklarıyla öptü, dokundu, gezindi, gitgide aşağılara indi ve...

Dudakları bacaklarımın arasına girdiğinde her şeyi bir kenara itip saçlarını çekiştirerek, "Tanrım," dedim soluk soluğa. Beni kıskırtmıyordu. Oyun oynamıyordu. Doğruca esas meseleye gelirken âdeta saldırganlaşmıştı.

Kıvranıyordum ve nefes nefese kalmıştım. Onun adını inlerken içimdeki gerilimin arttığını hissedebiliyordum. Bu yüzden vücudunu sertçe tutup daha yakına çekmeye çalıştım. Çaresizce dokunmasını istediğim o noktaya geldiğinde ani bir zevk patlaması yaşadım.

Sırtım kamburlaştı, orgazm vücudumu sararken nefesim kesil-

di. Jonathan'ın dudakları içimdeki his azalana ve rahatlayıp yatağa sırtımı yaslayana kadar durmadı.

Geri çekilip tişörtünü çıkararak soyunmaya başladı. Göz açıp kapayana kadar bacaklarımın arasına girip dizlerimi kaldırdı, dudakları benimkileri bulurken içime girdi. Ağzının içine doğru inlediğimde öpücükleri sesi yuttu; derinlerime, sertçe, tekrar tekrar girip çıkıyordu.

Her zerremi tüketirken ellerim tir tir titriyor, dünya etrafımızda sarsılıyordu. Vücutlarımız birbirine dolanmıştı ve kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki artık nasıl doğru şekilde atacağını bilmiyor gibiydi. Ancak bir parçam *bir şeyler* biliyor olmalıydı çünkü bununla ilgili her şey mükemmel hissettiriyordu. Ben ve o, burada ve bu şekilde... Bunu kabul etmek istemesem de *şey*...

Şey işte...

Yani şey...

Onu seviyordum.

Biraz geri çekilerek bana baktı, sanki o bir medyumdu ve duymak için çabaladığı ama benim henüz -bunun gelip geçici bir şey olmadığına emin olana kadar- ona söyleyemediğim kelimeleri az önce aklımdan geçirdiğimi biliyordu.

İki gün sonra evimin kapısından çıkıp gidecek olan bu pervasız, hayallerinin peşinden koşan aptal adama âşıktım ve tek yapabileceğim gözlerinde aynı aşkla geri döneceğine güvenmektir. Çünkü eğer dönmezse bu sadece benim kalbimi kırmayacaktı.

Ve eğer *onun* kalbini de kırarsa onu asla affetmeyecektim.

Pazar gecesiydi.

Dışarıda güneş batıyordu.

Geçen her saniye göğsüm daha da daralıyor, dışarıdaki dünyanın ağırlığı üzerime çöktükçe omuzlarım iyice ağırlaşıyordu. Jonathan birazdan gitmek zorundaydı.

Bunu ona söylememişti.

Maddie hiçbir şey bilmiyordu.

Mutfak masasında etrafı boya kalemleleriyle çevrili bir şekilde

oturmuştı. Yarın doğum günü olduğu için Meghan halasına bir kart hazırlıyordu. Bacaklarını sallayarak kendi kendine şarkı mırıldanırken hiçbir şeyden haberi yoktu.

“Meghan halam kaç yaşına giriyor, anne?” diye sorduğu sırada ben bulaşıkları yıkıyor... son on dakikadır lavabonun içinde aynı bardağı ovalıyordum.

“Otuz,” diye cevapladım.

“Oha,” dedi Maddie. “Bu *çok fazla*.”

Dönüp ona ters ters baktım. Ben de otuza çok uzak değildim. Yine de Jonathan’ın çantasıyla mutfığa girdiğini görünce bir şey söylemedim.

Maddie ayak seslerini duyunca başını kaldırdı ve bacaklarını sallamayı bıraktı. Şaşkın şaşkın ona baktıktan sonra, “Bir yere mi gidiyoruz?” diye sordu.

Jonathan hemen cevap veremedi. O donup kaldığı için Maddison bana döndü, sanki o söylemediği için *benim* söyleyeceğime inanıyormuş gibiydi.

Sessizliğin hiçbir faydası olmayacağı için Jonathan’ı kendine getirmeye çalıştım. “Hayır, tatlım. Biz gitmiyoruz. Ama baban...”

“Babam *ne yapacak?*” diye sordu ama cevabı zaten biliyordu. Pastel boyasını o kadar sıkı tutuyordu ki en sonunda kırıldı.

Jonathan sonunda söz girerek, “İşe gidiyorum,” dedi. “Film çekimlerini tamamlamak zorundayım, o yüzden bir süreliğine uzakta olacağım.”

“Ne kadar bir süre?” diye sordu Maddie. “Yarına kadar mı?”

“Ondan daha uzun bir süre,” dedi Jonathan.

“Ondan sonraki gün mü?” diye sordu Maddie. “O gün mü geri döneceksin?”

“Şey, hayır,” dedi Jonathan. “Aşağı yukarı bir ay sürecektir.”

“Bir ay mı?” Maddie nefesini tutup bana bakarak, “Bu kaç gün demek?” diye sordu.

“Yaklaşık otuz gün,” diye cevap verdim.

İçini kaplayan paniği görebiliyordum. Ufacık bir kız için bu kadar gün çok fazlaydı. Başını çılgınca sallayarak elindeki kalemi masaya attı. “Olmaz, bu çok fazla! Gitmeni istemiyorum!”

“Özür dilerim,” dedi Jonathan ama kızımın duymak istediği şey bir “özür” olmadığı için onu daha fazla üzmemekten başka bir işe yaramamıştı.

Maddie sandalyesini itip ayağa kalktı, başını tekrar sallayarak Jonathan’a koştı ve çantasını elinden aldı. Çantayı sertçe çekerek elinden almaya çalışıyordu. “Hayır, gitme! Kalmanı istiyorum!”

“Biliyorum,” dedi Jonathan. “Ben de kalmak istiyorum ama Breezeo olmak zorundayım, unuttun mu?”

“Umurumda değil!” Topuklarını yere vurarak çantayı öyle sert çekti ki Jonathan pes ederek tutuşunu gevşetti. Madison az kalsın düşecekti ama Jonathan onu yakaladı. Çanta yere düştüğünde kızımız tekmeleyerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. Çanta yerinden kıpırdamayınca *Jonathan’ı* itti, çantayla babasının arasına mesafe koymak istiyordu.

“Breezeo olmak zorunda değilsin! Sadece baba olabilirsin ve her şey güzel olur! Meghan halamın doğum gününü kutlayacağız, okula benimle birlikte yürüyebilirsin ve pratik yapabilmem için repliklere çalışmamız gerekiyor çünkü ben bir kar tanesi olacağım! Hem sen burada kalmazsan nasıl kar tanesi olabilirim ki?”

Kızımızın gözleri yaşlarla dolarken sesi titriyordu. Hâlâ Jonathan’ı iterek hareket ettirmeye çalışıyordu ama o kıpırdamıyordu.

Madison öfkelenmeye başlamıştı.

Jonathan iç çekerek onun hizasına eğildi ve Madison öfkeyle onun yüzünü itmeye çalışınca nazikçe kollarını tuttu.

Araya girmeyi çok istiyordum. Kızımı tutup sarılmak ve her şeyi unutturmak istiyordum ama yapamıyordum. Bu yüzden tezgâha yaslanıp kendimi toparlamaya çalıştım çünkü dağılmamın şu anda kimseye faydası olmayacaktı.

“Yine de bir kar tanesi olabilirsin,” dedi Jonathan. “Gelmiş geçmiş en iyi kar tanesi olacaksın.”

“Ama sen bunu nasıl bileceksin?” diye sordu ilk gözyaşları dökmeye başlarken. “Yine de gelip beni izleyecek misin?”

“Tabii ki,” dedi Jonathan. “Bunu asla kaçırmam.”

“Söz mü?”

Ben nefesimi tuttum ama o bir anlığına bile tereddüt etmedi.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı Madison’ın yanaklarını silerken. “Gösteri için geri döneceğim. Sadece şimdilik film için Breezeo olmalıyım.”

“Ama benim babam olmana ihtiyacım var,” dedi Maddie.

“Breezeo olduğunda bile senin baban olacağım.”

“Hayır, olmayacaksın!” diye bağırdı Maddie. “Gideceksin, sonra bir daha buraya gelmeyeceksin ve her şey eskisi gibi olacak!”

“Eskisi gibi olmayacak,” dedi Jonathan.

“Olacak! O zaman da benim babam olmak istemiyordun, şimdi yine istemiyorsun! Gitmek istiyorsun ve tüm eşyalarını alıp hepsini götürüyorsun, artık burada yaşamayacaksın ve anneme güzel olduğunu söylemek için burada olmayacaksın, bu yüzden artık seni asla sevmeyecek!”

Vay be. Tüm bunlar tek nefeste dudaklarından dökülürken Jonathan’ı itip koşarak odasına gitti ve kapısını çarptı.

Madison gidince mutfığa boğucu bir sessizlik çöktü. Jonathan yavaşça ayağa kalkarak, “Muhtemelen bunu hak ettim,” dedi.

Kaşlarını çatarak tezgâhtan uzaklaştım ve kızımın peşinden gitmeden önce Jonathan’ı durdurdum. “Bırak onunla ben konuşayım.”

Yatak odasına doğru ilerledim, eşikte durup kapıyı çaldım.

“Kim o?” diye bağırdı Maddie.

Artık kapıyı açmadan önce kim olduğunu sormayı öğrenmişti. “Annen.”

“Hangi annem?” diye mırıldandı.

Kendi kendime güldüm ve yüz ifademi toparlayarak kapıyı açtım. “Sahip olduğun tek *anne*.”

“Sadece bir annem var,” diye mırıldandı Maddie. “Ve artık hiç babam yok.”

Yanına gidip yatağının kenarına oturdum. “*Gerçekten* böyle mi düşünüyorsun?”

Omuz silkti.

“Bak, onu özleyeceğin için gitmesini istemediğini biliyorum

ama Breezeo'nun ne kadar özel olduğunu biliyorsun. Bunun senin için adil olmadığını da biliyorum; nihayet senin baban olmuşken şimdi gitmek zorunda olması gerçekten berbat bir durum ama ona yazabilir, arayabilir ve istediğin tüm resimleri çizebilirsin."

Gözlerini yerden ayırmadan bacaklarını sallıyordu. "Bu aynı şey değil."

"Biliyorum ama döneceğine söz verdi," dedim ayağa kalkarken. "Gelip ona veda etmek ister misin? Belki ona şans dilersin?"

Başını iki yana salladı.

Onu odasında bırakıp çıkarken kapıyı aralık bıraktım. Jonathan elinde çantasıyla oturma odasında bekliyordu. Beni görünce kaşlarını çatı. Bunu üstüme alınmadım.

"Madison iyi mi?" diye sordu.

"İyi olacak," dedim. "Endişelenme."

Saatine bakıp iç çekti. "Gitmem lazım. Araç beni almaya geldi."

Eğilip beni öptüğünde, "Tamam," diye fısıldadım. "Dikkatli ol. Ve akıllı ol. İçki yok. Uyuşturucu yok. Hareket halindeki arabaların önüne atlamak yok."

"Her şeyin eğlencesini geçiriyorsun ama," diye takıldı. "Fırsat oldukça arayacağım."

Tam kapıyı açıp çıkacaktı ki Maddie'nin yüksek ve telaşlı sesi evin içinde yankılandı. "Dur, baba! Bekle! Hemen gitme!"

Jonathan duraksadı, Maddie elinde çizim defteriyle koşarak yanımdan geçerken az kalsın bana çarpıyordu.

Defteri babasına doğru itip göğsüne vurdu. "Bunu almayı unutmuşsun."

Jonathan defteri aldı. "Nedir bu?"

"Senin için hazırladığım hayran hikâyeleri," dedi Maddie. "Yoksa unuttun mu? Sonunu düzeltmiştim. Eğer şimdi Breezeo olacaksan bunu alman gerekiyor çünkü bu hali daha iyi."

Jonathan gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Madison tereddüt ederek başını salladı, bir süre ikisi de garip garip birbirine baktı ama sonra Madison babasının üstüne atlayıp ona sarıldı. "Seni seviyorum, baba. *Bütün Breezeo* filmlerinden bile daha çok."

"Ben de seni seviyorum," dedi Jonathan ona sarılarak. "Dünyadaki her şeyden daha çok."

YİRMİ ALTI

JONATHAN

Bu kadar kısa süre içinde, birinin bakış açısının böylesine değişebilmesi çok garipti.

Kendimi bildim bileli hep oyuncu olmak istemiştim ama bu yolda bir yerlerde içimdeki kıvılcımı kaybetmiştim. Kokain alemi ve çalkantılı ilişkiler arasında, rehabilitasyonda geçirdiğim zamanlar ve paparazzilerle karşılaşmalar arasında, ayık kalma mücadelesi ve kötü şöhretle yüzleşme arasında, bütün bunlarda asıl sevdiğim şeyin ne olduğunu unutmuştum.

Altı yaşına girmek üzere olan bir çocuğun iki ay gibi kısa bir sürede bana bunu hatırlatabilmesi de çok komikti.

Setteki saç-makyaj karavanının merdivenlerinde otururken güldüm. Şafak sökmek üzereydi ve herkes kahvaltı için yemek çadırında toplanmıştı ama ben burada oturmuş, Madison'ın defterini okuyordum. Yazdığı hikâye çok komikti. Çoğunlukla resim ve az sayıda sözcükten oluşuyordu. Scooby Doo çizgi romanları gibiydi; Breezeo'nun çözdüğü gerçek bir hayalet gizemiydi. Görünmez olduğu için hayaletlerle takılabileceğini söylüyordu Maddie. Bu gayet mantıklıydı.

Hikâyenin sonunda Maryanne depoda havaya uçuyordu.

GÜM.

Oldukça ters bir yoldan bile olsa mutlu sonla bitiyordu çünkü Maryanne de bir hayalet olmuştu ve birlikte sonsuza kadar görünmez ve mutlu yaşıyorlardı.

Bir çocuğun düşünce tarzı.

“Vay, vay, vay... Bu Johnny Cunning değil de kim?” Karavana doğru gelirken Jazz’ın sesini duydum. “Yüzünü gören cennetlik.”

Defteri kapatıp sırtarak ona döndüm. “Jazz.”

“Bu...” Şok olmuş gibi yaparak elini göğsüne götürdü. “Bu yüzündeki bir *gülümseme* mi?”

“Olabilir,” dedim. “Ne yani, yüzümde en son ne zaman bir gülümseme gördüğünü hatırlamıyor musun?”

“Ah, hayır. Oldukça iyi hatırlıyorum,” dedi Jazz. “Beş yıl önce, Breezeo’nun setindeki ilk gününde. Yüzünde gerçek bir gülümseme gördüğüm tek an, kostümü ilk giydiğin andı.”

Ona boş boş baktım. “Tanrım, bunu yılın önemli günlerinden biriymiş gibi takviminde falan mı işaretledin?”

“*Johnny Cunning her zaman bir pislik değildir* günü. Eskiden bunu bir şişe sert içkiyle kutlardık ama artık bütün gün uyuyarak pisliklerden uzak duruyoruz.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Gülümsedi. “Peki, seni sabahın altısında gülümseten şey ne?”

Defteri havaya kaldırdı. “Biri bana bir hikâye yazdı.”

“Biri, öyle mi?” Beni karavanın merdivenlerinden kaldırıp içeri girerken onu takip etmemi işaret etti. “Kimmiş bu kişi acaba?”

“Kızım.”

“Kızın,” diye tekrarlarlarken şaşırma benzemiyordu. Büyük aynasının önündeki koltuğa pat pat vurarak oturmamı işaret etti. Önce saç yapıldığı için Jazz makyaj masasına yaslanıp kuaförlerden birinin işe koyulmasını izledi.

“Yani bu doğru mu?” diye sordu Jazz. “*Hollywood Günlükleri*’nde yazılanlar?”

“Şüpheliyim,” diye cevap verdim. “Yazılanların çoğu saçmalık.”

İkisi de işe başladı çünkü bu sabah çok yoğunlardı. Saçımın kesilmesi ve tıraş olmam gerekiyordu; üstelik bu, kazadan beri kendimi ne kadar saldıgımın kanıtı olan buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Kazadan bu yana tek bir oyunculuk dersine gitmemiştim. Kesinlikle hiçbir oyuncu seçmesine de katılmamıştım.

En son ne zaman bir spor salonunun içini gördüğümü hatırlamıyordum ve diyetime dikkat etmediğim de ortadaydı. Lanet olsun, terapistimle bile konuşmamıştım.

“Gittiğin hazırlık okulunda bir kızla tanıştığını yazmışlar,” dedi Jazz. “İkiniz birlikte kaçmışsınız ve Bay Caldwell seni keşfedene kadar küçük, sinsi bir suçluymuşsun.”

Kaşlarımı çattım. “Benim bir suçlu olduğumu mu yazmışlar?”

“Eh, bunun için başka kelimeler kullanmışlar.” Kahkaha attı. “Hayatta kalmak için hırsızlık yapıyormuşsun ki ailen bu kadar zenginken bu inanılır şey değil. Ama sen büyük bir çıkış yakaladığında onun hamile kaldığını, senin şöhretine içerleyerek bebek haberini vermeden seni terk ettiğini de yazmışlar.”

Az önce söylediği şeyde o kadar fazla yanlış şey vardı ki nereden başlayacağımı dahi bilmiyordum. Ayrıca aklım sürekli hırsızlık meselesine kayıyordu. Çünkü ironik bir şekilde doğru kısım buydu. Ama bunu çok az insan biliyordu. Babamın söylediği gibi başarısız biri olduğumu kanıtlar korkusuyla bu sırrı çok iyi saklamıştım. Peki, bunu *onlara* kim söylemişti?

Jazz konuşmamı beklemiyordu çünkü ona hiçbir zaman bir açıklama yapmamıştım. Bu yüzden, “Kızımdan haberim vardı,” dediğimde çok şaşırmış gibiydi.

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedim. “Ayrıca şöhretime içerlemedi, şöhretin beni dönüştürdüğü şeye içerledi.”

Jazz bana ters ters baktı. “Yani bir kızın olduğunu *biliyor muydun?*”

“Evet.”

“Tanıştığımız günden beri aslında bir baba mıydın?”

“Evet.”

KÜT.

Saç fırçasını alıp bana vurduğunda irkildim. “Tanrım. Ne yapıyorsun, Jazz?”

“Yanında olabileceğin bir ailen varken neden hayatını o adi insanlarla heba ediyordun?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Buna verecek iyi bir cevabım yoktu.

“İnanılmaz,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ee, kızın nasıl biri?”

“O zeki. Yaratıcı. Komik. *Güzel*. Aslında annesine çok benziyor.”

“Annesi, ha?” dedi Jazz sırtarak. “Sana kötü haberi vermek istemem ama abayı yakmış gibi görünüyorsun.”

“*Gibisi* yok,” dedim. “Onu seviyorum.”

Jazz nefesini tuttu. *KÜT*. Bana tekrar vurmuştu. “Kapa çenen!”

Cevap verme fırsatı bulamadan biri boğazını temizleyerek karavana girdi. Omzumun üzerinden baktığımda Cliff'i gördüm. Jazz anında alarma geçip tamamen profesyonel bir tavra bürünmüştü.

“Johnny,” dedi Cliff. “Seni gördüğüme sevindim. Bu sabah seni almak için otele geldiğimde yoktun.”

“Uyuyamadım. Ben de sete erken gelebilirim diye düşündüm.”

“Güzel,” dedi ama sesindeki keskin ton ona göre bunun hiç de güzel olmadığını belli ediyordu. Alışkanlıkların bozulması onun için endişe vericiydi. “Bir dahaki sefere haber ver.”

Oyalanarak ortalıkta dolaştı, bir sandalyeye oturup *Blackberry*'siyle uğraşmaya başlayınca Jazz konuyu tekrar açmadı, herkes sadece işini yapıyordu.

“Pekâlâ, şu haline bak,” dedi Jazz yarım saat sonra. “Tekrar Johnny Cuning gibi görünüyorsun.”

Yansımama baktım.

“Bunun olacağından şüphe ediyordum,” dedi Cliff. “Tanınmayacak hale gelmek üzereydi.”

İnsanlar karavana girip çıkıyor, aşırı dostça davranarak beni selamlayıp tekrar hoş geldin diyordu. Sorun etmiyordum. İşe geri dönmek güzeldi, özellikle de kostümü giydikten sonra. Kumaşı eskisinden daha da sıkıyordu ve kostümcüler olması gerektiği gibi görünmesi için çok uğraşmıştı. Aynalarla çevrili bir odada gülümseyerek dikiliyordum.

Jazz ofis sandalyesinde dönerek beni izlerken, “Dostum, eğer suratını bu şekilde sokmaya devam edersen yapışıp kalabilir,” dedi.

“Yapacak başka işin yok mu senin?” diye sordum. “Çekidüzen vereceğin başka biri falan?”

“Sadece *sen* varsın, süperstar.”

Saat sekiz buçukta sete çağırıldım. Bugün içeride çekim yapıyorduk, bu yüzden etrafımıza insanların toplanmasından endişelenmeme gerek yoktu. İçim kıpır kıpırdı. Umutlu hissediyordum. Oyuncululuğumun zirvesindeydim. Dünyayı ele geçirmeye ve fethe etmeye hazırdım... Ta ki kamera çekmeye başlayana kadar.

Zaman hızlıca geçip gidiyordu. Yapacak çok işimiz vardı. Sahneden sahneye, açıdan açıya geçerken kafamı toplamaya ve duygularımı aktarmaya çalışıyordum. Günü tamamladığımızda keyifsiz, nefes nefese ve bitik haldeydim.

Üstümdekini çıkarmak için kostüm karavanına yöneldiğimde Cliff bana eşlik etti. “Bu gece spor salonuna git ve kondisyonunu güçlendir. Yoksa hayatının en uzun ayını geçireceksin. Hiç kolay olmayacak.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım karavana doğru ilerlerken.

Kıyafetlerimi değiştirip gitmeye hazır olmam bir saatimi aldı ama gidemedim çünkü yönetmen toplantı talep etti, bir yapımcı hızlıca konuşmak istedi ve programım güncellendikten sonra senaryonun değiştirilmesi gerekti. Üzerimdeki baskı arttıkça heyecanım da azalmaya başlamıştı. Onlar yemekleri toplamadan önce servis elemanından bir kek aldığımda birkaç kötü bakışa maruz kaldım çünkü formda olmak zorundaydım ve bu yüzden *karbonhidrat* gibi şeylere iznim yoktu.

Bu sırada Cliff basın sorumlularıyla görüşmüştü, ben de onlarla konuşmak istemiştim ama bunu yapamadan gitmişlerdi.

Arabaya doğru ilerlerken, “Beni nasıl keşfettiğini birine anlattın mı?” diye sordum Cliff’e. “Bunun hakkında hiç konuştun mu?”

“Hayır,” dedi. “Neden konuşayım ki?”

“Bilmem. Belki konusu açılmıştır.”

“Nereden çıktı?” diye sordu.

“*Hollywood Günlükleri* eskiden hırsızlık yaptığımdan bahsetmiş.”

Yüksek sesle iç geçirdi. “Sana kaç kez bunları okumamamı söyleyeceğim? *Bakmana* bile gerek yok. Yazdıkları şeyleri kafana takmayı bırak.”

“Kafama takmıyorum,” dedim. “Sadece bunu bilmeleri tuhaf geldi.”

“Bu sektörde Titanik’ten bile daha fazla sızıntı oluyor. İnsanlar konuşmayı sever. Gizlilik anlaşmaları için bu yüzden bu kadar ısrar ediyorum, onlar sayesinde konuşulanları mümkün olduğunda kontrol edebiliyoruz.”

“Yine de o zamanlar ne yaptığımı çok az kişi biliyordu,” dedim. “Ben. Sen. Terapistim.”

Blackberry’sinden kafasını bile kaldırmadan, “Kız arkadaşın,” dedi Cliff.

“Ona bunu hiç söylemedim.”

“Ah, hadi ama! Anlamadığını mı sanıyorsun?”

“Anlasa bile kimseyle bir şey söylemezdi,” dedim. “Terapistim de söyleyemez.”

“Pekâlâ, o zaman şanslı bir tahminde bulunmuşlar,” dedi sesinde yine o keskin tonla. “Seni birçok şeyle suçladılar. Bir sürü ok atıyorlar ve birileri mutlaka isabet ediyor. Ama neden stres yaptığını anlamıyorum. Bu iş için *çalışanların* var. Bırak da bunu yetişkinler halletsin.”

Yetişkin bir adam olarak, birinin bana işi *yetişkinlere* bırakmamı söylemesinden daha sinir bozucu çok az şey vardı.

“Sıçıp batırdın mı?” diye sordu Jack sesinde inanılmaz bir umutla. “Bahse varım her şeyi berbat etmişsindir, öyle değil mi?”

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedim. “Ama en berbat halimde bile performansım gayet iyidir.”

Kendini tutma zahmetine girmeden kıs kıs güldü. Ağzımdan çıktığı anda söylediklerimin kulağa nasıl geldiğini fark ettim ve

Jack her zamanki gibi bunu duymamış gibi yapmadı. “Bu rolleri böyle mi kapıyorsun? Yıldızlığa giden yolu yataktaki performansın mı belirliyor?”

“Siktir git.”

“Biliyor musun, aklıma geldi de insanların *kıçına yapışmasından* çok bahsediyorsun.”

Söylediği şeye güldüm, üzerimde eski beyaz bir tişört ve eşofman altıyla lobide dolaşırken yatakta olmam gerekiyor gibi görünüyordum. Keşke olabilseydim. Kennedy’yi aramaya çalıştım ama açmayınca onun yerine Jack’i aradım.

“Evet, tabii gül bakalım,” dedim. “Ben en azından bir şeyler yapıyorum.”

“Seninle konuşurken bir şeyler yaptığımı bilmeni isterim.”

“Ne yapıyorsun? Anime pornosu mu izliyorsun?” diye sordum.

“Tanrım. Beni mi gözetliyorsun, dostum? Bunu nereden bildin?”

“Ya bunu yapıyorsundur ya da benim fotoğrafımı kullanarak çöpçatanlık sitelerinde dolaşıyorsundur diye düşündüm.”

“Ha-ha, kadınları tavlama için kullanacağım son kişi sensin,” dedi Jack. “Etrafta *bu halde* dolaşarak onları nasıl tavladığını bile bilmiyorum.”

“Ne halde?”

“Eşofman altıyla,” dedi. “O tişörtün delik olduğuna eminim. Ayrıca ayakkabıların da çok pis görünüyor.”

Kaşlarımı çatarak üstüme başıma baktım. “Beni mi gözetliyorsun?”

“Sence bunu yapar mıyım?”

“Evet.” Lobiye şöyle bir bakındıktan sonra kapıya doğru döndüm ve onun kaldırımında dikildiğini gördüm. Bana el sallıyordu. “Bu çok ürkütücü, Jack.”

“Ürkütücü benim göbek adım.”

Telefonu kapatıp cebime attıktan sonra otelden çıktım ve kaldırımında onunla buluştum.

Bir süredir onu görmemiştim. Sadece birkaç kez yüz yüze gö-

rüşmüştük. Hayatlarımız birbirinden o kadar farklıydı ki bu fırsat elimize sık geçmiyordu.

“Uzaklaştırma kararı çıkarmam gerekecek mi?”

“Muhtemelen,” dedi Jack. “Buralardaydım ve bu otelde olacağını biliyordum, belki bir şeyler yapmak istersin diye düşündüm.”

“Spor salonuna gidiyordum ama bu gece spor yapmamak için her türlü bahane kabulüm,” dedim. “Aklında ne var? Video oyunları mı? Fast food mu? Fahişe olmaz, bu konuda sınırı çizmek zorundayım.”

Sırıttı. “Bundan daha heyecan verici bir şey.”

“Bunlardan daha heyecan verici ne var?”

Görünüşe göre bir toplantıydı. *Benimle kafa buluyor olmalıydı.* Yarım saat sonra loş bir bodrum katında oturmuş, başka bir alkoliğin acıklı hikâyesini dinliyordum. Herkes sırayla kendi hikâyesini anlattıktan sonra oda sessizleşti. Tuhaf bir sessizlikti. Bu tür sessizlikler bir aktör için kâbus gibiydi.

Sikerler.

Ayağa kalktım.

“Benim adım Jonathan ve ben bir alkoliğim.”

Bana hoş geldin dediler. Muhtemelen yarısı beni *tanıyordu* ama umurumda değildi. Defalarca kez toplantılara katılmış olsam da ilk kez konuşuyordum çünkü lanet olası imajım hakkında çok endişeleniyordum.

Bu yüzden lafı dolandırmadan hikâyemi anlattım. Onlara ne kadar berbat biri olduğumu anlattım. Ben o hariç diğer her şeyi seçtiğim için kızım birkaç yılını babasız geçirmişti. Uyuşturucular. Alkol. Filmler. Kırmızı halılar. Partiler. Ve hiç *hoşlanmamama* rağmen ünlü oldukları için takıldığım insanlar.

Konuşmamı bitirdikten birkaç dakika sonra toplantı bitti.

Oradan çıkarken Jack bana dönüp, “Ee, bir içkiye ne dersin?” diye sordu.

Kahkaha atarak onu ittim. “Senden *daha kötü* bir sponsor seçemezdim herhalde.”

“Evet, seçimlerin konusunda berbatsın.”

“Yine de daha iyiye gidiyorum.”

“Öyle mi?”

Telefonum çalmaya başladığında cebimden çıkardım. *Kennedy*.

Telefonu ona doğru sallayarak, “Bunu sana hemen kanıtlayacağım,” dedim. “Senin aptal kışınla bir içki içmek yerine ailemi tercih ederek.”

Onunla yollarımızı ayırırken telefonu açtım. “Alo?”

“Hey, merhaba,” dedi *Kennedy* sakın bir ses tonuyla. “Günün nasıl geçti?”

“Uzun,” dedim. “Ya senin?”

“İyiydi,” diye cevap verdi. “Daha önce aradığında açamadığım için özür dilerim. Açmak istedim ama *Maddie* açmamam için ısrar etti.”

Midem altüst oldu. “Hâlâ bana kızgın mı?”

“Hayır,” dedi iç çekerek. “*Meghan*’ın her zaman elde edilmesi zor kişiyi oynaman gerektiğini, bir erkeğin beklemek zorunda kalırsa seni daha çok isteyeceğini söylediğini duydu. O yüzden hemen cevap vermememi ve böylece bizi daha çok seveceğini söyledi.”

“Eh, buna kim karşı çıkabilir ki?”

“Öyle değil mi? Bu da uzun konuşamayacağım anlamına geliyor. Sadece nasıl olduğunu duymak istedim.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Aslında biraz uyumak için otele dönüyorum. Bir toplantıdan yeni çıktım.”

“*Toplantı* toplantı mı, yoksa... bir toplantı mı?”

“Seçeneklerden hangisi alkolikler içinse o.”

“Ah, pekâlâ. Bu çok güzel.” Duraksadı. “*Madison*’a yakalanmadan kaçayım. İyi geceler.”

“İyi geceler, bebeğim.”

Otele vardığımda telefonu cebime atıp kafamı kaldırdım, girişte bekleyen bir avuç insanı görünce adımlarım yavaşladı. Beni fark ettiklerinde durup imza verdim, sohbet ettim ve birkaçıyla fotoğraf çekildikten sonra içeri girdim.

Sürekli tetikte olduğum için içgüdüsel olarak etrafa bakındım. Ve bir hafta içinde ikinci kez, lobideki barda tanıdık bir yüzle karşılaştım.

Ancak bu kez karşılaştığım kişi Cliff'ti.

Üzerinde viski bardağı duran küçük bir masada tek başına oturuyordu. Cliff'in içki içtiğini hiç görmemiştim. Merakla o tarafa doğru ilerliyordum ki bir adam karşısındaki sandalyeye oturup bardağı aldı.

Karşısına oturan adamda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama hayatım boyunca *çok fazla* yüz gördüğüm için insanları tanımak her zaman kolay olmuyordu. Bir süre onları izledim, iki adam havadan sudan sohbet ediyordu ama sonra adam viskisini bitirip gitmek üzere ayağa kalktı.

Lobinin ortasına kadar ilerlediğinde bakışları bana kaydı. Beni gördüğüne çok şaşırmış görünüyordu. Bu komikti çünkü o anda onu nerede gördüğümü hatırlamıştım.

Madison'ı okula götürürken beni takip etmişti. *Hollywood Günlükleri* için çalışıyordu.

Adam arkasını dönüp yürümeye devam etti. Bu da her şeyi daha komik hale getirmişti çünkü böyle adamların hiçbiri beni kışkırtma fırsatını kaçırmazdı.

"Merhaba, baba!"

Madison'ın sırttan yüzü telefon ekranımın tamamını kaplamıştı. Sabahın yedi buçuğunda FaceTime'dan beni aradığına göre, kendi kendine uyguladığı *erkekleri beklet* stratejisinden vazgeçmişti.

"Günaydın, güzelim," dedim. "Okul için mi hazırlanıyorsun?"

Başını sallayarak onayladığında telefon da sallandı. "Kıyafetlerimi çoktan giydim ve çantamı erkenden hazırladığım için annem çıkmadan önce birkaç dakikamız daha olduğunu söyledi."

"Sen de beni aramaya mı karar verdin?"

"Hı hı, unutmaman için sana hatırlatmak istedim."

"Neyi unutmamam için?"

"E herhalde, beni."

“Bunun için endişelenmene gerek yoktu ama aradığına sevindim. Seni özledim.”

“Ben de seni özledim,” dedi Maddie. “Tahmin et ne oldu! Dün Meghan halamın doğum günüydü ve annem ona kapkek aldı ama o hiç yemedi, bacaklarını sevmediği içinmiş ama neden sevmiyor bilmiyorum. O yüzden hepsi bize kaldı ve bir tanesini de senin için ayırdım ama annem otuz günde bozulacağını söyleyince onu da yedim.”

“Demek onu da yedin.”

Başını salladı. “Kahvaltıda.”

Buna ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığı için güldüm. Neyi bu kadar komik bulduğumu anlamamış gibi gözlerini kıstı.

Arkadan Kennedy’nin bağırıldığını duydum, bugünün salı olmasıyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

“Eyvah,” dedi Madison. Ardından yüzünde panik dolu bir ifadeyle telefonu bırakıp kaçtı.

Tavanı izliyordum. “Madison? *Madison!* Telefona geri dön!”

O sırada karavanın kapısı çaldı ve ben girmesini söyleyemeden açıldı. Cliff içeri girerken inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Ayaklarımı uzatmış oturuyor ve dinleniyordum.

“Kostümcüler seni bekliyor,” dedi Cliff. “Kostümünü giymen lazım.”

“Onlara birkaç dakika içinde geleceğimi söyle.”

“Biliyorsun, eğer kendine bir asistan bulursan...”

Bir şeyler daha söyleyerek cümlesini tamamladı ama Madison geri döndüğü için onu dinlemedim. “Üzgünüm, baba. Bugünün salı olduğunu unutmuşum ve Göster & Anlat için bir şey götürmem gerek.”

“Sorun değil,” dedim. “Ne götürüyorsun?”

“Tahmin et!”

“Breezeo mu?”

“Hayır!” Bana göstermek için Maryanne bebeğini çıkardı. “*Ta-daa!*”

“Vay be, yeni bir şey ha?”

“Evet,” dedi.

“Neden değiştirdin?”

“Sen gittiğin için annemin üzülmesini istemedim, o yüzden şimdilik Breezo’ım onda kalacak. Breezo şimdi onun yatağında uyuyor.”

Yokluğumda oyuncak bebek versiyonumla uyumasına gülmemeye çalışarak, “Vay be,” dedim. “Çok iyi düşünmüşsün.”

Kennedy arkadan tekrar bağırarak Madison’a telefonunu görüp görmediğini sordu.

“*Eyvah*. Gitmem gerek!”

Telefonu kapattı.

Kennedy’nin muhtemelen Madison’ın beni aradığını bile bilmediğini fark edince başımı iki yana salladım.

Kostüm odasına gitmek için ayağa kalktığımda Cliff’in hâlâ bir köşede beklediğini gördüm.

Saatine baktı. “On beş dakika içinde sette olman gerekiyor.”

Kahretsin. Geç kalacaktım.

TUTULMAYAN SÖZLER

GEÇMİŞ

Breezeo filmi çekecekler.

Haftalar sonra ilk kez sevdiğin kadınla birlikte yatağa girerken bunu fısıldadın. Gecenin bir yarısı. New York'tan daha yeni dönmüştün. Bütün yaz ve sonbaharı gidip gelerek geçirdin. Günler önce, ekim ayının ilk günü dönmüş olman gerekiyordu ama dönüşünü sürekli erteledin.

Kollarını arkadan kıza dolayıp kendine doğru çektin, sırtını göğsüne yasladın. Parfüm kokuyordun. Eve sık sık içki ya da farklı parfüm kokularıyla gelirdin. Kız her seferinde sen ona dokunmadan sana duş aldırırdı.

"Ciddi misin?" diye sordu. "Breezeo filmi mi?"

Yanıt olarak mırıldanırken, ona iyi hissettirmek için kızın kıyafetlerini çekiştirip kumaşı sıyırdın. Üzerinde sadece iç çamaşırları ve senin tişörtlerinden biri vardı. Arkasından onun içine girdiğinde inledi. Dudakların kızın boynuna ulaştı. Zevkle haykırmaya başlaması uzun sürmedi.

Sonra dönüp, kızı üstüne çekerek sırtüstü uzandın. İç çekerek kalçasını kavradın ve tekrar içine girerken gözlerini yumdun.

"Çok iyi hissettiriyorsun, bebeğim. Burada öylece yatıp seni hissetmek istiyorum. Lanet olsun ki çok yorgunum."

"Benim yorgun *olmadığımı* mı sanıyorsun?"

Kız bunu söylediğinde gözlerini tekrar açtın. Kelimelerinde bir keskinlik vardı. Kız hareket etmeden sana bakıyordu. Yatak odası karanlıktı ama kız senin keskin mavi gözlerini görebiliyordu. Eve ayık dönmüştün.

“Öyle söylemedim.”

“Öyle düşünmedin de yani, öyle mi?”

Yine keskin bir tınısı vardı.

“Hadi ama! Şimdi kavga etmesek olmaz mı?” diye sordun ve *sesin bile* yorgun çıkıyordu. Sesinde en ufak bir öfke kırıntısı yoktu. “Eve geleli on dakika oldu. Seni bir aydan fazladır görmüyorum. Ben... *sikeyim*, şu anda tek istediğim içinde olmak. İstersen yarın kavga edebiliriz.”

Kız suratını astı ama yine de yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Sen rahatlayarak tekrar gözlerini kapattın. Çok geçmeden onu kendine çekip sıkı sıkı tutarken içine girip çıkmaya başladın. Kulağına onu ne kadar özlediğini, yanında olmadığına uyuyamadığını fısıldadın.

Sen işini bitirdiğinde o öylece orada yatmaya devam etti. Ellerini tişörtün altında gezinerek kızın sırtını okşadı. Ev sessizdi. Eskiden aranızdaki sessizlik rahatlatırdı ama şimdi aşılması zor, görünmez bir bariyer gibiydi.

“Birkaç toplantıya girdim,” dedin kıza. “Breezeo için. Henüz duyurusunu yapmadılar. Aslında bundan bahsetmemem lazım. Daha çok erken.”

“Bir dakika, sen mi oynayacaksın?” Diğer tarafa yuvarlanıp sana baktı. “*Sen mi?*”

“Bilmiyorum. Yarın tüm gün Cliff’le bu konuyu konuşmam gerekiyor. Ama eve hemen dönmememin sebebi buydu.”

“Bu... vay canına. Bunu yapmak zorundasın! Ya da en azından *denemek* zorundasın. Breezeo’yu harika oynarsın.”

“İşi büyütüyorsun. *Eğer* filmde oynarsam, başrolü kapmam mümkün değil. Bir film serisini taşıyamam.”

“Ne? Tabii ki taşıyabilirsin! Muhteşem bir iş çıkarırsın, Jonathan. Çok ciddiylim! Kimse Breezeo’yu benim kadar iyi tanıyamaz ve ben bu rolü senin oynaman gerektiğine yüzde bir milyon eminim. Bu yüzden *denemek* zorundasın, tamam mı? Benim için. *Lütfen.*”

“Sadece o kostümü giydiğimi görmek istiyorsun, değil mi?”

“Eh, demek istediğim görmek *istemiyorum* diyemem...”

Gülerek onu öptün. “Bunun senin için yapabiliyor muyum bir bakarım.”

“Söz mü?”

Hiçbir zaman söz vermezdin. Kız gülmeni bekledi ama onun yerine, “Söz veriyorum. Deneyeceğim,” dedin.

Kız uzun zaman sonra ilk kez yüzünde bir gülümsemeyle uyudu... ve bu son gülümsemesiydi.

Off, bu çok dramatik oldu. Ayrıca doğru değil. Aslında demek istediğim, *seninle* son gülümsemesiydi.

Bak, bunu yine yanlış yapıyorum. Kendimi gerçeklikten uzaklaştırmaya devam edemem... ama yine de o son gülümsemeden sonra olanlar gerçek gibi gelmiyor.

Birkaç saat sonra o yatakta uyandığımda yalnızdım. Bir an için orada uzanıp rüya gördüğümü sandım ama parfümünün kokusu her yerdeydi. Kokunu içime çekerken nerede olduğunu merak ettim. Daha şafak bile sökmemişti ve sen çoktan gitmiştin.

O öğleden sonra öğrendim. Sabahın erken saatlerinde şehrin öbür ucunda, bir tiyatro salonunda tek başına oturmuş, Serena Markson’ın sahne provasını izlerken görülmüştün.

O gece, güneş battıktan çok sonra nihayet eve geldiğinde, ilk yaptığın beni öpmek oldu. Ama ağzında viski tadı vardı ve bir fahişe gibi kokuyordun; o yüzden göğsüm daralırken seni ittim. İki elimle göğsüne bastırıp seni öyle bir ittim ki duvara çarptın. Bana bakarken şaşırdın mı, kırıldın mı yoksa kafan mı karıştı anlayamadım çünkü *uyuşmuş* gibi görünüyordun. Gözlerinin içi bomboştı.

Seninle yüzleştüğimde bana, “*Aşırı tepki veriyorsun*,” dedin. “*Bu önemsiz bir şey*.” Ama “*önemsiz*” değildi, bunu biliyorum çünkü bir zamanlar o kişi bendim. Unuttun mu? Birinin tek, büyülenmiş seyircisi olmak ne biliyorum. Belki ben senin dönebileceğin bir evin olsun diye kahrolası tüm gün boyunca çalışırken sen eve parfüme bulanmış halde sarhoş gelmeseydin, bana söyleseydin seni anlayabilirdim. Üç yıl boyunca, hayallerinin parasını karşılayabildiği tek şey *kokain* oldu.

Sana bağıırıp çağırırken gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve sen hiç durmadan, “Özür dilerim,” diye fısıldıyordun. Sana özür dilemenin yeterli olmadığını söylediğimde ise, “Seni her şeyden çok seviyorum, bebeğim,” dedin.

Ve sana inanıyorum çünkü sen *iyi* birisin, Jonathan.

İlişkimiz zehirli bir şeye dönüştü. Kriptonit’inin uyuşturucu olduğunu sanıyordum Süpermen ama ben olduğumu düşünmeye başladım. Hayalini ben mi yok ediyorum? Düşmanın sebebi benim seni aşağı çekmem mi? Burada olmasam, yükselir miydin?

Haftalar geçip giderken biz durmadan bağıışıyorduk, ben ağlıyordum, sen kafayı buluyordun; tüm bu stresle beslenen sonsuz bir döngüye hapsolmuştuk. En ufak şeyler beni tetiklemeye başladı, bu beni o kadar rahatsız ediyordu ki bazı sabahlar yataktan bile çıkamıyordum. Sadece seninle konuşmak istiyordum; tartışmak değil, *gerçekten* konuşmak. Seni özledim. *Bizi* özledim. Bu yüzden bizi ortak bir noktaya, ikimizin de hâlâ kopmadığımız bir noktaya döndürmek için Breezeo filmini sordum ve sen, “O iş olmuyor,” dedin.

“Filmi çekmeyecekler mi?”

“Ah, çekecekler,” dedin. “Ben seçmelere katılmayacağım.”

Cliff şansını denememen için seni ikna etmişti. Bana bunu söylediğinde ağladım ve sen kontrolünü kaybederek bana “*büyümemi*” çünkü bunun “*sadece boktan bir çizgi roman*” olduğunu söyledin, asıl normalde hiç söz vermezken, bunun için söz vermiş olmana üzüldüğümü fark etmedin. Bu da artık ağzından çıkan şeylere ne kadar güvenebileceğimi bilmediğimi gösteriyordu.

Sanırım kaçınılmaz sonumuzu o an getirdi. İşler o kadar çirkinleşti ki günlerce konuşmadık. Kanepede uyudun. Sessizlik bariyeri tırmanılmayacak bir dağa dönüştü.

Benimse tek yaptığım ağlamak, ağlamak, ağlamaktı.

Neler olduğunu fark ettiğimde işteydim. O gece bunu teyit ettim ama sen çoktan kanepede sızmıştın. Uyumana izin verdim. Sana sabah anlatacaktım. Ayılmış olacaktın. Her şey yoluna girecekti. Bütün gece uyumadım, nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Sabah kıpırdandığını duyduğumda tereddüt ettim. Korkuyordum.

Seninle konuşmaktan *asla* korkmamam gerekirdi. Bize ne olmuştu?

Kanepede oturmuş, gitmek için ayakkabılarını giyyordun. Yatak odasının kapısında durup, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Yapacak işlerim var," dedin ve sessinde zerre kadar şefkat yoktu. O anda baban gibi konuşuyordun ama bunu sana *asla* söylemezdim.

"Önemli. Sana söylemem gereken bir şey var."

Ayağa kalktın ve son derece ayıktın, mavi gözlerin o kadar keskindi ki belki her şey düzelir diye düşündüm. Ama sonra gözlerimin içine bakıp, "Git sikiinde olan birine anlat," dedin.

Sonra da çıkıp gittin.

Beni bırakıp gittin.

Sonra yere yığıldım.

Bacaklarım tutmadı.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama bir zamanlar sevdiğin o kadın var ya? Dünyası paramparça olan o kadın var ya? Hamileydi. Senin çocuğunu taşıyordu Jonathan. Senin haberin bile yoktu. *Umurunda bile değildi.*

YİRMİ YEDİ

KENNEDY

Yağmur yağıyordu.

Burada çok fazla yağmur yağmazdı, ortalama düzeydeydi ama hep en kötü anlarda yağmak istiyormuş gibiydi. Sanki gökyüzü doğrudan duygularıma bağlıydı. İçimde her şey karman çorman olduğunda dünya çatırdamaya başlıyor ve gökyüzü parçalanıyordu.

Bu sabah uyandığımda fırtına vardı ama şimdi, akşamüstü çiselemeye dönüşmüştü. Yağmur, ben verandada bir sandalyede otururken Maddie'nin babamın ön bahçesindeki çamur birikintilerinde zıplamasına yetecek kadar yavaşlamıştı. Babam yanımdaki sandalyede sallanıyordu.

"Yine kaybolmuş gibi görünüyorsun," dedi babam. "Ne yapacağını bilemiyor gibisin."

Ona baktım. "Dejavu olmuş gibi hissediyorum, baba."

"İkimiz de, evlat," dedi. "Sanki birkaç ayda bir bunu yaşıyoruz. O geliyor, sonra gidiyor ve seni yas tutman için burada bırakıyor."

"Bu kez durum farklı."

"Öyle mi?"

"Geri gelecek."

"Hep öyle değil miydi zaten?"

"Evet ama..."

"Bu farklı diyorsun," dedi babam. "Ama değil."

Öfkeyle iç geçirdiğimde bu onu güldürdü. "Jonathan onunla birlikte gitmemizi istedi."

Babam şaşırmış gibi görünüyordu. "Peki, sen neden *burada* oturuyorsun?"

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. "En son buradan ayrıldığında deliren adam sen değil misin?"

"Sen de kimsenin ne düşündüğünü umursamadan giden kız değil misin?"

"Daha on yedi yaşındaydım. Ne yaptığımın farkında değilim."

"İşte bu yüzden delirmiştin."

Dönüp Maddie'ye baktım. Her tarafı çamura bulanmıştı ve gülümsüyordu. O hiç de kaybolmuş gibi görünmüyordu. Tam olarak nereye ait olduğunu biliyor gibiydi.

Keşke ben de onun kadar dayanıklı olabilseydim.

Keşke Jonathan'ın sözleri korkularımı yatıştırmaya yetseydi.

O gideli iki hafta olmuştu.

Ayın ortasına gelmiştik bile. İki hafta sonra işlerinin bitmiş olması gerekiyordu. Şu anda Avrupa'dalardı ve saat farkı işleri zorlaştırıyordu. Çok az arıyor, Maddie'ye iyi geceler dilemek ya da "*seni seviyorum*" demek için otuz saniyelik sesli mesajlar atıyordu. Mesajlarına uyanıyordum ama cevap verdiğimde okuyamayacak kadar meşgul oluyordu.

"Hayatımı Jonathan'ın koşullarına göre yaşayamam," dedim.

"O da kendi hayatını senin koşullarına göre yaşayamaz," dedi babam. "İşte bu yüzden fedakârlık denen şey var. Annen ve ben çok fazla konuda anlaşamazdık. Bu bir alma-verme dengesiydi. Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin ve oynamaya devam edersin."

Maddie saçlarını yüzünden iterek bize doğru koştu. Arkasına çamur sıçratarak verandaya çıktı ve bir an bile düşünmeden üstüne atladı. Nefesim kesildi. *Sırılsıklam* olmuştu ve bana sarılınca beni de çamura bulamıştı.

Kıkırdarak tekrar koşmaya başlarken, "Yakaladım seni!" diye bağırdı.

"Seni küçük..." Ayağa fırlayıp onu kovalamaya başladığımda ciyakladı. Verandada kalmamı bekliyordu ama ben bahçeye doğru koştum. Yerler kaygan olduğu için kaydım ve... "Ahb!"

Ayaklarım kaydı ve yere düştüm ama düşmeden önce Mad-

die'yi yakalamıştım. İkimiz de afallamış halde çimlere yapışıp çamura bulandık.

Babam verandada gülüyordu.

Hemen doğruldum ve Maddie ayağa kalktığında onu dürterek, "Yakaladım seni," dedim. Cebim titremeye başladığında üzerime atlayıp beni düşürmeye çalıştı. Boğuk zil sesini duyana kadar kafam karışmıştı. "Ah bekle, ateşkes!"

Maddie'yi durdurmak için elimi kaldırarak telefonumu çıkardım. Beni yere sermeye çalışmadan önce ekrana bakmam için bana sadece beş saniye vermişti ama FaceTime'da onun adını görmeme yetmişti. *Jonathan*.

"Bekle! Baban arıyor!" dedim ama çok geç kalmıştım, Maddie bana o kadar sert çarpmıştı ki telefon elimden fırlayıp ıslak çimlere düştü.

Maddie susan telefonu yerden aldı. Gözlerini kocaman açarak bana doğru uzattı. "Düzelt şunu, anne."

"Kırılmış mı?" diye sorarken tuşlarına bastım ve hâlâ çalıştığını görünce şükrettim. FaceTime'ı açıp onu geri aradım. Çaldı, çaldı, çaldı ve en sonunda açtığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Loş bir odada, yarı uykulu halde yatakta yattığını gördüm. Bizi görünce kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsunuz? Çamur güreşi mi?"

"Ben, şey... evet."

Uykulu uykulu güldü.

Bu ses içimi bir tuhaf yapmıştı.

Maddie sırtıma atlayıp kollarını boynuma dolayarak beni boğarken, "Merhaba, baba!" diye bağırdı. "Uyuyor muydun?"

"Onun gibi bir şey," dedi. "Tüm eğlenceyi kaçırdığım için biraz üzüldüm."

"Breezeo olmak eğlenceli, öyle değil mi?" diye sordu Maddie. Ardından telefonu elimden alıp kendisi konuşmaya başladı.

"Yapmam gereken çok şey var," dedi Jonathan. "Sizinki kadar eğlenceli değil."

"Merak etme, sen eve döndüğünde seninle de eğleniriz," dedi Maddie. "Yağmurda oynarız ve sen de annemle güreşebilirsin!"

“Söz mü?”

“Söz.”

“Güzel,” dedi Jonathan. “Telefonu tekrar annene verebilir misin? Fazla konuşamayacağım.”

“Tamam,” dedi telefonu bana uzatırken. “Güle güle!” diye bağırdı.

Verandaya doğru koşmaya başladığında Jonathan’a baktım.

“Nasıl olduğunu soracaktım,” dedi. “Ama sanırım şu anki görüntünün her şeyi özetliyor.”

“Ne, berbat mı görünüyorum?”

Kahkaha attı. “Yorum yapmayacağım.”

“Evet, sen de...”

“Bok gibi mi görünüyorum? Bok gibi hissediyorum. Günler uzayıp gidiyor ve hâlâ sette gerideyiz. Zamanında yetişmek için elimden geleni yapacağım.”

Zamanında.

Gözlerim bir an için Maddie’ye kaydı. Hemen sonra inanılmaz derecede gergin görünen Jonathan’a döndüm. “Ne kadar sürer?”

“Duruma göre değişir,” dedi Jonathan. “Gösteri *tam olarak* ne zaman?”

“2 Haziran’da. Saat üçte.”

Tereddüt etti. “O sabah New Jersey’de çekimimiz var.”

Kalbim duracak gibi oldu.

“Orada olacağım,” dedi. “Endişelenme.”

“*Endişelenmemek* biraz zor.”

“Geleceğim. Madison’a söz verdim. Sadece, şey ihtimaline karşılık bilmeni istedim...”

“Gelememe ihtimaline karşılık mı?”

“Birkaç yasayı çiğneme ihtimalime karşılık.”

Söylediği şeye güldüm. “Seni affederim.”

Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş ama ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bakıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum. “*Keyifsiz* görünüyorsun.”

“Sadece yorgunum,” dedi Jonathan. “Sensiz geçen her gün aylar geçmiş gibi hissettiriyor.”

Sözleri içimin derinliklerinde, olması gerekenden çok daha eski ve soğuk hissettiren bir yerde yankılanmıştı. “O hissi bilirim.”

“Şu an Paris'teyim,” dedi. “Üç gün önce Amsterdam'daydım. Dünyanın her yerine gittim ama gerçekten olmak istediği tek yer Bennett Landing.”

“Bennett Landing'den nefret edersin sen.”

“Sen oradasın. Madison orada.”

“Burada olacağız,” dedim. “Ve 2 Haziran saat üçte görüşeceğiz.”

“Görüşeceğiz.” Gülümsedi. “Biraz uyumaya çalışmam lazım. Birkaç saat içinde sette olmam gerekiyor.”

“Pekâlâ,” dedim. “İyi uykular.”

“Seni seviyorum,” dedi ve aramayı sonlandırmak için düğmeye bastığında kelimelerim dilimin ucunda solup gitti. Ardından ekran karardı. *Seni seviyorum.*

Bugün, birlikte buradan kaçtığımız gecenin üzerinden tam on yıl geçmişti. Onuncu *hayal dönümümüzdü*. Bundan hiç bahsetmemişti. Onun hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordum ama ben asla unutmayacaktım. Onu seçerek tüm dünyamı değiştirmiştim ve çamura bulanmış küçük kızıma bakarken bundan bir an bile pişman olmayacağımı biliyordum.

Eski ve yırtık pırtık defterimin arkasında sadece birkaç sayfalık boş yer kalmıştı. Maddie dünyaya geldikten sonra hikâye değişmişti. Artık gözlerinde yıldızlar olan şımarık bir oğlan ve kalbini ortaya koyan âşık bir kızın hikâyesi değildi. Artık “*sen*” ve “*o kız*” diye bir şey yoktu. Olay örgüsü parçalanmıştı. O çocuk ve kız dünyada hâlâ vardı ve ara sıra hikâyeleri kesişiyordu ama dünyaları artık birbirinden çok farklıydı.

Hayalleri onu öldüren, gezgin bir adamın hikâyesine dönüşmüştü.

Amacını bulan, kalbi kırık bir kadının hikâyesine dönüşmüştü.

Her iki hikâye de yazılmaya devam edilmişti ama eskisinden farklı şekildeydi. Biri magazin dergilerinin kapaklarında yer alırken, diğeri bebek kitaplarına gömülmüştü.

Her zaman ilk hikâyenin, orijinal olanın bittiğini düşünmüştüm ve belki de bitmişti. Belki bu sadece bir sonsözdü ya da bir devam kitabıydı.

Elimi eski püskü defterin kapağında gezdirdim. Maddie kanepede yanımda uyuyordu. Breezeo televizyonda sessizce oynuyordu, hâlâ sonsuz döngüdeydi.

Kapı çaldığında defteri bir kenara bıraktım. Saat geç olmuştu, neredeyse ona geliyordu. Kapı deliğinden baktığımda benim yaşlarımda, sarı saçları dağılmış, üzerinde kot pantolon ve siyah *Call of Duty* tişörtü olan bir adamın girişte dikildiğini gördüm. Elinde bir şey tutuyor, kendi kendine mırıldanırken gergin görünüyordu.

Kapıyı tekrar çaldığında sadece onu görebileceğim kadar araldım. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Ah, evet. Kennedy’yi arıyorum.”

“O benim.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “*Cidden mi?*”

“Evet, cidden,” dedim. “Peki, sen kimsin?”

Aradığı kişinin *benim* olmama imkân yokmuş gibi bana baktığı için kapıyı suratına çarpmama saniyeler kalmıştı. Üzerimde pijamalarım vardı ve saçlarımı dağınık topuz yapmıştım. Ayrıca çamurdan arınmak için aldığım uzun ve sıcak duşun nemi hâlâ üzerimdeydi.

Başını iki yana salladı. “Erkek arkadaşını tanıyorum ya da ona her ne diyorsan. Benim adım Jack.”

“Jack,” dediğimde yüz ifadem onunkı aynı olduğunun farkındaydım. “*Cidden mi?*”

“Sanırım beni duymuşsun.”

“Senden bahsetmişti,” dedim. “Anlattıklarından yola çıkarak sanırım bu kadar normal görünmeni beklemiyordum.”

“Bana *internet trolü* diyor, değil mi? O kahrolası kendini beğenmiş aptal...”

Gülerek kapıyı biraz daha açtım. “Senin için ne yapabilirim, Jack?”

Elinde bir hediye kutusu vardı. “Sadece o pisliğe bir iyilik yapıp bunu bırakmak için gelmiştim.”

Şaşkınlıkla kutuyu elinden aldım. “Bu Jonathan’dan mı?”

“Jonathan,” dedi Jack gülerek. “Daha önce kimsenin ona böyle seslendiğini duymamıştım. Ama evet, *Jonathan* sana bunu ulaştırmamı istedi ve bugün getirmemin önemli olduğunu söyledi. Kargoyla gönderecekti ama yine boktan bir devam filmi çekmekle meşguldü... Bunlar *benim* sözlerim, onun değil... Ve başka kimseye güvenmediği için ben geldim.”

“Vay be, bunca yolu onun için mi geldin? En azından benzin paranı karşıladı, öyle değil mi?”

“Daha da iyisi, beni *işe aldı*.”

“Gerçekten mi?”

“*Yükünü hafifletecek* ve insanları kışından uzak tutacak birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Onun için kimseye sakso çekmeyeceğimi söyledim ama bana yeterince para öderse, ayak işlerini yapmakta ve bir yere gitmesi gerektiğinde bağıra çağıra hatırlatmakta bir sorun görmüyorum,” dedi Jack. “Ayrıca kimi kandırıyorum, bana teklif ettiği ağza alınmaz miktar için var ya? *Muhtemelen* birine sakso bile çekerdim.”

Kişisel asistan. *Vay be*. Birlikte nasıl çalışacaklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama ilginç olacağını şimdiden görebiliyordum. “Pekâlâ, teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

Alay eder gibi beni selamladı. “Ne demek. İyi geceler.”

“Sana da,” dedim ve o uzaklaşırken kapıyı kapattım. Kilitledikten sonra kutuyu açtım ve içinde spiralli bir defter buldum. Basit, çizgili, mavi kapaklı bir defterdi ve üzerinde mavi bir tükenmez kalem vardı. Çok pahalı bir şeye benzemiyordu. Kutudan çıkardığımda, defterin önünden bir not kayıp ayaklarımın dibine düştü. Yerden alıp okudum.

On yıl önce, hayallerimin peşinden gidebilmem için benimle kaçtın. Şimdi sıra senin hayallerinin peşinden koşmaya geldi. Hayallerin seni nereye götürürse götürsün, orada olacağım.

Hayal dönümümüz kutlu olsun.

Jonathan.

Gözlerim yanıyordu. *Off*, ağlıyordum. Görüşüm bulanıklaştı, gözlerimi kırpıştırarak kanepeye oturdum. Yeni defteri açtım, bir süre boş satırlara baktıktan sonra yazmaya başladım ve parlak mavi mürekkep sayfanın üzerinde süzölmeye başladı:

Yağmur bulutlu gökyüzünden tek tük aralıklarla yağıyor, hızlı ve şiddetli sağanak yağmurun ardından sessizlik anları yaşanıyordu. Altıncı kanalda hava durumunu sunan adam o sabah dingin bir gün olacağı tahmininde bulunmuştu ama kadın öyle olmayacağını biliyordu.

YİRMİ SEKİZ

JONATHAN

“Yurtdışında aşk.”

Kolumu yorgun gözlerimin önüne kapatarak karavanın kapısına baktım. Jazz elinde *Hollywood Günlükleri*’nin son baskısı olduğunu tahmin ettiğim bir dergiyle duruyordu.

“Duymak istemiyorum,” diye mırıldandım. Gözlerimi tekrar kapatarak dünyayı dışarıda bırakmaya ve biraz huzur bulmaya çalışıyordum ama bu bir mucize gerçekleşmesini dilemek gibiydi. Çekim arasında iki saatlik bir boşluğum vardı. Amerikan topraklarına daha bugün dönmüştük ve deli gibi *jet-lag** olmuşum. Akşamdan kalma gibiydim. O sersemletici lanet dünyadan ve kendim de dahil olmak üzere herkesten nefret ettiğim o “kokain aleminden sonraki gün” gibi hissediyordum.

Jazz beni duymazlıktan gelerek okumaya devam ederken, “Eski sevgililerin ateşini harlamak için *Âşıklar Şehri* gibisi yoktur,” dedi. “*Breezeo: Hayalet*’in Paris setinde bulunan kaynaklarımız, bize Johnny Cunning ve Serena Markson arasında işlerin yeniden kızıştığını söylüyor.”

Eğer *kızıştırıyor* derken beni ateş püskürecek kadar sinirlendirmesinden bahsediyorlarsa bu konuda haklılardı. Onun olduğu yerde olmaya tahammül edemez hale gelmiştim.

“İkili son zamanlarda birkaç kez birlikte görüldü,” diye okumaya devam etti Jazz. “Söylentilere göre Serena, Johnny’nin kendisine bir şans daha vermesi için yalvarması üzerine Johnny’yi affetmeyi seçmiş.”

* Uzun mesafe seyahatinin neden olduğu vücudun sirkadiyen ritimlerindeki değişikliklerden kaynaklanan fizyolojik bir durumdur. (ç.n.)

Keyifsiz bir kahkaha atarak ayağa kalktım. Bu saçma sapan şeylere cevap bile vermeyecektim. “Jazz, alınma ama... siktir olup gidebilir misin?”

“Nasıl istersen, huysuz herif.” Yazılanlara göz gezdirirken, “Setteki kaynaklarının kim olduğunu merak ediyorum,” dedi.

“Tüm bunları uydurduklarını biliyorsun, öyle değil mi?” Ayağa kalkıp içinde kafein olan bir şeyler bulmak için küçük buzdolabına doğru sendeledim. “Ya da başka biri bir şeyler uyduruyor ve onlara yem olarak veriyor.”

“Evet ama *birileri* bu fotoğrafları çekiyor,” dedi Jazz. “Bunların uydurma olmadığı ortada.”

Bir şişe su. Vitaminli içecek. Bir çeşit lüks meyve suyu. *Kafeinli hiçbir şey yoktu.* İç çekerek antioksidanlı narlı bir şey aldıktan sonra Jazz’e döndüm. “Fotoğraf da mı var?”

“Elbette,” dedi setten bir sürü fotoğrafla dolu sayfayı bana göstererek. “Dışarıdan insanlara kapalı bir sete göre çok fazla fotoğraf var. *Haber evin içinden çıkıyor.*”

Kendi şakasına güldü ama bana hiç komik gelmemişti... Muhtemelen yok etmeye çalıştıkları *benim* hayatım olduğu içindi. Çok sayıda insan bunu yapmış olabilirdi ama prodüksiyon ekibindeki-ler genelde işlerine riske atamayacak kadar değer veriyordu.

Ayrıca bu uydurma ilişki yerine dışarıya sızdırabilecekleri bir sürü gizli çamaşırım vardı.

Meyve suyunu açıp bir yudum aldıktan sonra öğürerek geri tükürdüm. “Bu iğrenç. Nerede bu siktiğimin kafeinli içecekleri?”

“Bay Caldwell onları kaldırttı,” dedi dergiyi kapatırken. “Hayatını düzene sokmanla ilgiliymiş.”

İç çekerek meyve suyunu attıktan sonra yüzümü ovuşturdum. “Yeni bir menajere ihtiyacım var.”

Jazz kahkaha attı ama Cliff karavanın kapısını açıp içeri girince gülmeyi kesti ve izin isteyerek hızlıca çıktı.

Cliff onun koşarak çıkmasını izlerken, “İkinizin arasında bir şey mi var?” diye sordu.

Kanepeye uzandım. “Benim bir kız arkadaşım var.”

“Öyle mi? Bu resmileşti mi?”

“Bunun hakkında konuşmadık. Önemli olduğunu da sanmıyorum. Aşk unvan tanımaz.”

Gözlerini kırptırarak bana baktı. “Sen az önce *Breezeo*’dan alıntı mı yaptın?”

Omuz silktilim.

Bir kâğıt parçası çıkarırken, “Her neyse,” dedi Cliff. “Hazır vaktin varken seninle birkaç şeyin üzerinden geçmemiz gerekiyor. Çekimler iki gün içinde tamamlanacak ve bu ivmeyi kaybetmek istemiyoruz.”

Bana uzattığı kâğıdı inceledim. Ajansımla koordine ederek hazırladığı geçici bir programdı. Toplantılar. Oyuncu seçmeleri. Proje teklifleri. Tanıtım için basın sorumlularına ayrılmış onlarca haftadan bahsetmiyordum bile. Tekrar başa dönüp tarihi kontrol ettiğimde başımı iki yana salladım. “Bunu yapamam.”

2 Haziran saat 16.00

“Pardon?” dedi Cliff.

“İlk toplantıya katılamam.”

“Neden?”

“Kızımın gösterisi var.”

“Gösteri mi?”

“Evet,” dedim. “İzlemeye gideceğime söz verdim, bu yüzden çekimleri bitirir bitirmez gideceğim.”

Cliff bana ters ters baktı. “Bilmemiz gereken başka bir çakışma durumu var mı? Üzerinde çalışmamız gereken okul aile birliği toplantıları? Eşlik etmemiz gereken okul gezileri? *Disney on Ice*,* belki?”

Sesinde o kadar küçümseyici bir ton vardı ki onu lanet olası karavanımdan atmak istiyordum. Ama onun sıkı çalışması sayesinde *bir karavanım olduğunu* düşünürsek bu muhtemelen iyi bir fikir değildi.

“Seni haberdar ederim,” dedim kâğıdı bırakırken.

“Memnun olurum,” dedi ve kapıyı her zamankinden daha sert çarparak kapattı.

* Feld Entertainment’ın The Walt Disney Company ile yaptığı anlaşma kapsamında düzenlenen bir gezici buz gösterisidir. (ç.n.)

İç çekerek başımı öne eğip gözlerimi kapattım, çok yorgundum. *Bıkıp usanmıştım*. Ancak bir dakika huzur bulabilmişim ki Jazz kafasını içeri uzattı. "Ortalık temiz mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Gitti."

Elinde bir *Red Bull* ile karavana girdi. "Sana bir hediye getirdim."

Teneke kutuyu alıp kapağını açarken, "Bunun için seni öpebilirim," dedim ve bir yudum aldım.

"Öpmemeni tercih ederim," dedi Jazz. "O dudakların nerelere değdiğine dair çok şey okudum."

Çekimler sınırın dışında, Jersey City'de olmasına rağmen Midtown'da her zamanki otelimizde kalacaktık. Şehre vardığımda Jack'le buluştum, araba beni onun zemin kattaki dairesine bıraktı.

İçeri girip etrafa göz gezdirirken, "Güzel mekân," dedim. Küçük ve loştu, bana bir mağarayı anımsatmıştı. Duvarlarda posterler asılıydı ve bakışlarım direkt Breezeo posterine kaydı. Benim posterim değildi. Hatta film posteri bile değildi. Bu *Hayalet*'in kapağıydı; ergenliğinde Kennedy'nin odasında asılı olan posterin aynısıydı. "Breezeo'yu sevmezsin sanıyordum."

"Öyle bir şey söylemedim," dedi Jack. "Ben filmlerin bok gibi olduğunu ve o filmlerde oynamayı hak etmediğini söyledim. Arada fark var."

Başımı iki yana sallayarak Cliff'ten aldığım kâğıdı ona uzattım. "Sana bir program getirdim."

Kâğıdı alıp bilgisayar koltuğuna oturdu "Sana *uyuman* için zaman bırakıyorlar mı?"

"Ara sıra," dedim. "Menajerim biraz katı biri."

"Neden ona katlanıyorsun?"

"Çünkü işini iyi yapıyor," dedim. "Ayrıca bana söylediği her şeyi yapacağıma dair bir sözleşme imzaladım."

"Sözleşme ne zaman bitiyor?"

"Her yıl yenileniyor."

"Peki, nasıl *yeniletmiyorsun*?"

“Bu doğru bir cümle bile değil.”

“Sadece soruya cevap ver, göt herif.”

“Sözleşmeyi yenilemek istemediğime dair onaylı bir evrak göndermem gerekiyor.”

Başını sallayarak kâğıdı bir kenara bıraktı. “Altı aydır uyumadığın için bana söylenmeye başladığında sana bunu hatırlatacağım.”

“Yap bunu,” dedim. “Teşekkürler, Jack.”

Yola çıktım ve kalabalıktan uzak durarak birkaç sokak uzakta-ki otele doğru ilerledim. Lobiye adım attığım anda bardan gelen gürültü dikkatimi çekti. Serena insanların arasına oturmuştu ve sosyalleşiyordu. Elinde bir içki, önündeki barda boş *shot* bardakları vardı, yani alkollü olduğuna şüphe yoktu.

Yarın sette kıyameti koparacaktı.

Onunla konuşmanın boşa olacağını bildiğim için arkamı dönüp gidecektim ama bir flaş gözüme girdi. Biri fotoğraf çekiyordu, *Hollywood Günlükleri*’nden tanıdığım bir adam.

“Hey!” Adam lobiden çıkmak üzereyken ona doğru ilerledim. “Hey, sen! Bekle!”

Adam hiç beklemeden dışarı çıktı.

Otelin önünde onu yakalayıp dikkatini çekmeye çalıştım ama hiç oralı olmadı. *Cidden mi?* Akbabalar her gün etrafımda dolayıp beni konuşturmaya çalışıyordu ama ilk kez söyleyecek bir şeyim olduğunda bu ahmak kaçıyor muydu?

Gömleğinden tutup çekerek onu durdurdum ve binanın yan tarafına doğru ittim. Tek kaşını kaldırırken şaşırmış gibi görünüyordu. “Bu bir *saldırıdır*.”

“Senin yaptığında taciz.”

“Ben sadece işimi yapıyorum,” dedi adam. “İşimin, etrafı erkeklerle çevrili sarhoş karını öfkeyle izlerken fotoğrafını çekmeyi gerektirmesi hoşuna gitmiyorsa bu benim sorunum değil.”

“Sana karım olmadığını söylemiştim.”

“Evet ama seninkiler öyle söylemiyor.”

İnsanların ona ne söylediğinin umurumda olmadığını söyleyecektim ki adamın kullandığı kelimeyi fark ettim. “*Benimkiler mi? Bilgileri kimden alıyorsun?*”

“Üzgünüm, dostum. Bu bilgiyi mezara götüreceğim,” dedi adam. “Uzun zaman önce gizlilik yemini ettim. Geri dönüş yok. Kaynaklarım gizlidir.”

O bunun farkında değildi ama bunu söylerken bir süredir şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı. *Reklamın iyisi kötüsü yoktur*. Bu Cliff’in sloganıydı. O sabah ofisinde otururken Johnny Cunnig’i icat etmişti, ben de bu *karakteri* oynamayı kabul edip varlığımın her anının senaryolaştırıldığının farkında bile olmadan ona hayatımın performansını sergilemişim.

“Küçük kar tanem nasılmış bakalım?”

“Harikayım!” Madison’ın heyecanlı sesi hoparlörlerde çınlamıştı. Onu FaceTime’den aramaya çalışmışım ama gösteri saatine kadar kostümünü göremeyeceğimi söyleyerek reddetmişti. “Eve gelmek için yola çıktın mı?”

Saç makyaj karavanında Jazz’in sandalyesine oturmuştum. Çekimlerin son gününe hazırlanırken, “Daha çıkmadım ama yakında çıkacağım,” dedim. “Önce işimi bitirmem gerekiyor.”

“Ama orada olacaksın, değil mi?”

“Söz verdim, öyle değil mi?”

“Yine de *tekrar* söz ver.”

“Söz veriyorum, orada olacağım.”

“Tamam babacığım!” dedi Maddie. “Güle güle!”

“Bekle, Madison. Telefonu kapatma! Annenle...” ÇAT. “... konuşmak istiyorum.”

“Ben iç çekerken Jazz bir kahkaha attı.

Suratıma kapatmıştı.

Mesaj kutumu açıp hızlıca Kennedy’ye mesaj attım. **Madison seni sevdiğimi söyleyemedi telefonu kapattı, o yüzden sana seni sevdiğimi söylemek için yazıyorum.**

Mesajla söylemek gerçekten söylemek sayılır mı?

Ona omuz silken küçük sarı adam emoji si gönderdim.

Eh, bu durumda ben de seni seviyorum.

Şok içinde telefonuma baktım.

Mesajı tekrar tekrar okudum

Ona cevap yazarken lanet kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu. **Söylediklerinde ciddi misin?**

Anında cevap verdi.

Omuz silken sarı kadın emoji si.

Mesajlaşmaya devam etmek istiyordum ama karavanın kapısı hızla açıldı ve Serena arkasında çırpınan asistanıyla birlikte içeri daldığında ortam bozuldu. Cliff de arkalarındaydı, bu sabah hiç kimse mutlu görünmüyordu. Serena araba onu almaya geldiğinde ortalıkta yoktu ve odasından da cevap alamadıkları için Cliff onu bulma amacıyla otele kalmıştı.

Serena yakınındaki makyaj koltuklarından birine otururken güneş gözlükleri gözündeydi. Üzerine sinen alkol kokusu burnunun direğini sızlatıyordu.

“Bunun için *hiç* havamda değilim,” dedi Serena. “Neden ertelediğimizi anlamıyorum. Sadece *bir* gün.”

“Bir güne daha tahammülleri yok,” dedi Cliff. “Johnny yüzünden zaten çok uzun süre ertelediler.”

“Johnny, Johnny, Johnny,” diye homurdandı sandalyesini bana çevirirken. “Her şey hep *Johnny* hakkında.”

“Eh, yıldız olan *o*,” dedi Jazz.

Serena alayla dudaklarını büzerken gözlerini benden ayırmadı. “Neden gidip bir gün ertelemelerini istemiyorsun? Bahse varım bunu senin için yaparlar.”

“Olmaz.”

“Tahmin etmiştim,” diye mırıldandı Serena. “Güneş gözlüklerini çıkarıp aynaya döndü ve kendini incelemek için biraz yaklaştı.

Gözleri kan çanağına dönmüştü, ter içinde kalmıştı ve hastaymış gibi beti benzi atmıştı. “*Benim* nasıl hissettiğim kimsenin umurunda değil.”

Bana laf sokmaya çalıştığını biliyordum ama duymamış gibi yaptım.

Jazz’in benimle işi bittiğinde gitmek için ayağa kalktım, telefonu kaldırırken ekranda Kennedy’den iki mesaj daha geldiğini gördüm.

(Ciddiyim)

(Seni seviyorum)

Sonsuza dek burada durup bu sözleri sindirmek istiyordum. Onların tadını çıkarmak, içime çekmek istiyordum ama duracak zamanım yoktu. Kostüm karavanına gidip kostümü muhtemelen son kez giydikten sonra birkaç dakika yalnız kalmak için kendi karavanıma doğru ilerledim. Bu sırada saç makyaj karavanından gelen boğuk bağrışmaları duyabiliyordum. Serena bir şeye sinirlenmişti ve Cliff onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Asistanı dışarıda volta atarken sinirden ağlıyordu.

Karavanıma girdiğim anda Jack’i aradım. Çaldı, çaldı, çaldı ve ben telefonu kapatmak üzereyken nihayet açtı. “Lanet olsun, dostum. Saat daha sekiz bile değil! Bu saatte neye ihtiyacın olabilir ki? *Pastırma mı?*”

“Sete gelmeni istiyorum.”

“Set nerede?”

“Jersey.”

“*New Jersey* mi?” diye sordu Jack.

“Aynen öyle.”

“İyi de ben *New Jersey*’yi sevmem ki.”

Mızızlanmaya devam etti.

Ona adresi verdim ve öğlene kadar burada olmasını söyleyip telefonu kapattım. Tam vaktinde sete çıkmıştım ama Serena yine geç kalmıştı.

Bizi yarım saat geciktirmişti.

Uzun bir sabah oluyordu; çekim üstüne çekim, hata üstüne hata yapıyorduk. Serena sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi ve artık öfkelenmeye başlamıştım. Onun her şeyi berbat edişini izlerken, yıllarca *benimle* uğraşmanın böyle bir şey olduğunu düşündüm.

“Kestik!” diye bağırdı yardımcı yönetmen. Ardından, “Kafamızı toplamak için on dakika ara verelim,” diye eklediğinde beş altı kişi inledi.

Serena hemen Cliff’in yanına gitmişti. Aralarında hararetli bir tartışma yaşanırken Cliff onu karavanına doğru çekti. Jazz yanıma gelip kokain çekiyormuş gibi yaparak burnuna dokundu.

Jazz haksız sayılmazdı çünkü Serena geri döndüğünde çok daha enerjikti.

“Şu anda kafan iyi.” Bu artık bir soru değildi çünkü *biliyordum*.

Serena öfkelenmek yerine sırtarak elini göğsüme koydu. “Sen de ister misin?”

“Delirdin mi sen?” Bileğini tutup uzaklaştırdım. “Daha geçen ay aşırı dozdan hastanelik oldun.”

“*Kes sesini*,” diye tıslayarak elimden kurtuldu. “Kimse bunu bilmiyor. Cliff söz verdi...”

“Sırrını saklayacağına mı? Belki saklar ama konumuz bu değil. Yardıma ihtiyacın var, Ser. Rehabilitasyona geri dönmelisin.”

Bana ters ters bakıyordu. “Sana iyi olduğumu söyledim. Bunu kendim halledebilirim.”

“Aşırı doz aldığını tekrar hatırlatmama gerek var mı?”

“Bunun kahrolası kokainle hiçbir ilgisi yok,” diye homurdandı. “Ne var yani, bir sürü uyku hapı yutup biraz kestirdim. Beni rahat bırak.”

Vay canına. Ne boklar dönüyordu böyle? “Bunu kasıtlı olarak mı yaptın?”

“Yorgundum,” dedi Serena. “O konuyu aşalı çok oluyor. Bir daha asla olmayacak.”

Ben cevap veremeden sete çağırıldık. Birkaç sahne daha çektikten sonra işimiz bitecekti ama Serena’nın söylediği şeyden sonra odaklanmakta zorlanıyordum, o ise yerinde duramıyordu. Sahne-

leri defalarca kez baştan aldıktan sonra nihayet çekimleri bitirmiş-
tik.

İşte bu kadardı.

Rahat bir nefes aldım. Etrafımdaki herkes alkışlıyordu. Serena'yla konuşmak için peşinden gitmeye çalıştım ama Cliff karşıma çıkıp, "Tebrikler," dedi.

Ona dikkatle bakarken Serena karavanına kaçtı. "Teşekkürler."

"Mutlu görünmüyorsun," dedi Cliff. "Kostümü özleyecek misin?"

Omuz silktim. Sanırım gerçekten özleyecektim. Her gece etrafım baştan çıkarıcı şeylerle çevriliyken ayık kalmaya çalışmanın stresini özlemeyecektim ama kostüm giymeyi, hayatımı değiştiren karakteri oynamayı özleyecektim.

"Biraz evet biraz hayır," dedim.

"Buna eminim," dedi sırtıma vurarak. "Ama geleceğinde daha birçok fırsat var, Johnny. Bugün saat dörtte gelemeyeceğin için yapımcı seni yarım saat içinde görmek istiyor, o yüzden kostüm karavanına git ve sonra yanımıza gel." Bunu söyledikten sonra yürümeye başladı ama sonra tereddüt etti. "Bu arada, güvenlik bana asistanın olduğunu iddia eden bir adamın geldiğini söyledi."

"Bu kadar çabuk mu? Saat kaç?"

"Bire geliyor," dedi Cliff. "Gerçekten birini *işe mi aldın?*"

Saati duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Cliff'i iterek geçtim, sorusunun cevaplanmasını isteyerek bana seslendiğinde onu duymazlıktan geldim. Doğruca güvenliğe gittiğimde, Jack'in huzursuz ve keyifli arasında gidip gelen bir ifadeyle güvenlik görevlisinin yanında beklediğini gördüm.

"Jersey'de şahit olduğum en tuhaf şey," dedi Jack beni süzerken. "Bu da çok anlamlı çünkü bir keresinde paten kayan bir şempanze görmüştüm ve o da *acayip* tuhaftı."

Kolundan tutup beni takip etmesi için çekiştirirken, "Bunun bir iltifat olmadığını bilsem de, öyle kabul edeceğim," dedim. Bennett Landing'e yaklaşık iki buçuk saatlik bir yolumuz vardı ama benim iki saatim bile kalmamıştı. "Lütfen bana arabayla geldiğini söyle."

O daha cevap veremeden Cliff'in bağıarak peşinden geldiğini gördüm. "Johnny! Nereye gidiyorsun?"

"Ah, dostum," dedi Jack arkamızdaki Cliff'e bakarak. "Yoksa ben senin *kaçış şoförün* müyüm?"

"Onun gibi bir şey," dedim. "Hiç *Grand Theft Auto* oynadın mı?"

"Lanet olası her gün, dostum."

Cliff'in yetişme çabalarına rağmen yürümeye devam ederken, "Güzel," dedim. "Eğer beni gitmem gereken yere götürürsen, senin için devasa bir ödül olacak."

Araba anahtarlarını çıkarırken gözleri parlıyordu. "Görev kabul edildi."

Setin etrafında toplanmış bir kalabalık vardı. Burada olduğumuzu öğrenmişlerdi. Bugün çekimlerin biteceğini biliyorlardı. Etrafa göz gezdirip onlardan kaçmanın bir yolunu aradım.

Caddesinin karşısı dışında herhangi bir yerde olmasını umarak, "Nereye park ettin?" diye sordum.

"Tam caddenin karşısında," dedi Jack.

Siktir.

Kalabalığın içinden geçmem gerekecekti.

Jack şaşkın şaşkın bana bakarken, "Şey, üstünü değiştirmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Buna zaman yok."

Beni fark ettiklerinde kalabalık çılgına döndü. Cliff dikkatimi çekmek için artık daha yüksek sesle bağırmaya başlamıştı ama ben durmadım. Setten çıkıp metal barikatları geçerek caddeye doğru ilerlediğimde güvenlik görevlileri kalabalığı geride tutmaya çalışıyor ama boşa kürek çekiyorlardı. O yüzden biz de koşmaya başladık ve taba rengi boyası solmuş eski bir arabaya kadar Jack'i takip ettim.

"*Bunu* mu kullanıyorsun?"

"Hepimiz varlık içinde büyümedik," dedi paslanmış kaputa vurarak. "Bu araba bana miras kaldı."

Arabanın yanında durduğumda, "Seni yargılamıyorum," dedim. "Sadece 70'lerdeki taşralı ev hanımlarına benziyor."

“Kulağa yargılıyormuşsun gibi geliyor, göt herif.”

Arabaya binmek için yolcu kapısını açtığımda Cliff koşmaktan nefes nefese kalmış bir halde bana yetişti. “Ne yapıyorsun, Johnny? *Gidiyor* musun?”

“Sana bir yere gitmem gerektiğini söylemiştim.”

“Bu çok saçma,” dedi öfkeyle. “Önceliklerinin ne olduğuna karar vermen gerekiyor.”

“Bu çok iyi bir fikir,” diye karşılık verdim. “Bunu ihbar sürem olarak kabul et.”

“*İhbar süren mi?*”

“Ara veriyorum,” dedim. “Sana. Buna. *Her şeye.*”

“Büyük bir hata yapıyorsun.”

Suratının dibine girip, “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordum. “Çünkü *bence* asıl hatam sana güvenmekti.”

Arabaya binip kapıyı kapattım ve arkamda öfkeden kudurmuş bir Cliff bıraktım.

Jack motoru çalıştırıp bakışlarını bana çevirdi. “Ee, nereye? İşsizlik bürosuna mı?”

“Evet,” dedim. “Ve oraya bir an önce gitmemiz gerekiyor çünkü biri beni bekliyor ve onu hayal kırıklığına uğratamam.”

VEDA YAKTI

GEÇMİŞ

Tek yatak odalı dairedeki tek saat, mutfak tezgâhında duran eski mikrodalgada mavi mavi parlayan saatti. Sayılar bulanıktı ve sık sık duruyordu; sanki bazen saymaya devam etmeyi unutuyormuş gibi birkaç dakika geride kalıyordu.

Ben evden çıktığımda saat 18.07'yi gösteriyordu. (Evet, *ben*. Hikâyenin bu kısmı tamamen benimle alakalı. Bunu inkâr edemem.) Gerçekte saatin kaç olduğundan emin değilim ama o acı verici sözleri söylemenin üzerinden yaklaşık on iki saat geçti. Çekip gitme cesaretini toplamam yarım gün sürmüştü çünkü bir kez gidersem geri dönmeyeceğimi biliyordum. O zamanın büyük kısmını kapıyı izleyerek, senin kapıyı açıp içeri girmeni ve bana ciddi olmadığını söylemeni bekleyerek geçirdim.

Defterimin arkasından bir parça kâğıt koparıp boş satırlara baktım; hikâyemizin devamını barındırması gereken satırlara.

Hoşça kal.

Sadece bunu yazdım. Yazmak *istediğim* milyonlarca şey vardı ama o kelimeleri kendime sakladım. Notu mutfak tezgâhının üzerine, mikrodalganın yanına bıraktım. Yanıma çok az eşya aldım, birkaç parça kıyafet ve hatırayı çantama tıktırıp tren istasyonuna gitmek için evden çıktım. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Üç gün sonra New York'a ulaştığımda, artık yıllar önce bir oğlanın peşine takılan on yedi yaşındaki körkütük âşık kız değildim. Artık yirmi bir yaşında kalbi kırılmış, *evinin* neresi olduğunu bilemeyen bir kadındım.

Taksi beni Bennett Landing'deki iki katlı beyaz evin önünde

indirdi. Cebimdeki son parayla şoföre ücretini ödedim. Midem bulanıyordu, çok yorgundum ve ağlamak istiyordum ama gözyaşlarım bir türlü akılmıyordu.

Ama kar taneleri düşüyordu. Dışarısı buz gibiydi. Ceketim ince olduğu için tir tir titriyordum. Kaliforniya'da güneş hâlâ parlıyordu.

Taksi uzaklaşırken evin ön kapısı açıldı. Babam verandaya çıkıp sessizce durdu. Hiç şaşırmamıştı. Döneceğimi biliyordu.

"Kennedy? Sen misin?" Annem evin içinden fırlayıp bana sarıldı. "Burada olduğuna inanamıyorum!"

Onun heyecanı beni sersemletmişti. Gözlerimin önü buğulandı.

Beni eve doğru çekiştirip babamın yanından geçirdi, babam hâlâ tek kelime etmemişti ama gözleri yeterince şey söylüyordu. Annem sohbet etmek istiyordu. Bense artık bayılacakmış gibi hissetmek istemiyordum. "Bir yere uzanabilir miyim?"

"Tabii ki hayatım," dedi annem. "Odanın yerini biliyorsun."

Yatağımın yeni toplanmış olması dışında, odam bıraktığım gibi duruyordu. Beni bekliyorlardı ama sadece "bir gün sürünerek eve döneceksin" beklentisi değildi bu. Biri onlara haber vermişti.

Yorganın altına girip başımın üstüne kadar çekerek ısınmaya çalıştım. O "birinin" kim olduğunu düşünmek istemiyordum.

Üç gün daha geçti. Mecbur kalmadıkça yerimden kımlıdamıyordum. Hastaydım, güçsüzdüm ve annem sürekli beni kontrol ediyor, şişe şişe su getiriyor, zorla kraker yediriyor, saçlarımı topluyor ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Bir annenin çocuğu için yapacağı her şeyi yapıyordu. Onu seviyordum, onun da bunu beni sevdiği için yaptığını biliyordum ama bir yandan da ona bağırıp çağırmak istiyordum. Birini böylesine *koşulsuz şartsız* sevmek nasıl mümkün olabilirdi ki? Çıkardığım sorunlar yüzünden bana kızgın olmak için elinde bin bir türlü sebep varken nasıl bana gülümseyip burada olduğum, sadece *var olduğum* için bu kadar mutlu olabilirdi? Geçirdiği tüm o uykusuz geceler, tüm o stres ve endişe...

Annem üçüncü gece beni banyoda yerde kıvrılmış halde bulduğunda, "Kaç aylık?" diye sordu. Yanıma otururken nazik bir ses tonuyla konuşmuştu.

Ona öylece bakakaldım.

Usulca gülümsedi. "Anneler bilir."

"Emin değilim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Konuşmak, yapmak istediğim son şey olduğu için ağzımı açıp hayır demeye hazırlandım. Ama ret cevabım dudaklarımda solup bir hıçkırık olarak döküldü ve bir kez başladığında kendimi durduramadım. Annem beni kendine çektiğinde, başımı kucağına koyup ağladım. Gözyaşlarıyla birlikte kelimeler de döküldü; tüm o mücadele ve kavgalar, yalanlar ve tutulmayan sözler, Jonathan kasırgaya kapılıp beni arkada fırtınayla savaşırken bıraktığında içimde büyüyen dargınlık.

"Sürekli burayı arıyordu," dedi. "*Sarhoşt*u. İlk aramasına baban cevap verdi. Senden haber alıp almadığımızı sordu. Eve döndüğünde senin gitmiş olduğunu, o yüzden de buraya dönmüş olabileceğini düşündüğünü söyledi. Aramaya devam etti ama baban bu geceye kadar hiçbirine cevap vermemişti... ona canını seviyorsa aramayı kesmesini söyledi."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Senin özür dileyeceğin bir şey yok," dedi. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Baban bu hayatta tanıdığım en harika adam ama eskiden körkütük sarhoşt. Bu insanları değiştiriyor, hiçbir şeyin bahanesi olamaz ama yine de umut olduğu anlamına gelir. İyileşebilirler ama *sen* onları değiştiremezsin. Değişmeyi onlar istemek zorunda."

"O istemiyor."

"Olabilir," dedi annem. "Ya da belki de *henüz* istemiyordur. Babanın da bunu istemesi biraz zaman aldı. Fakat *o* ne yaparsa yapsın, ben kendime... ve çocuğuma iyi bakmak zorunda olduğumu biliyordum. Senin de aynı şeyi yapacağına hiç şüphem yok çünkü sen benim kızsın."

Bunları duyunca kendimi daha iyi hissetmiştim. Tabii ki tamamen toparlanmamıştım; hayat korkutucuydu, kalbim hâlâ kırık ve âşık olduğum çocuk artık yoktu ama kendime gelip hayatıma devam etmem için yeterliydi.

Günler geçti. Bir hafta. Bir ay.

Yeni bir yıla girdik.

Doktora gitmek için cesaretimi topladım. Daha ilk üç aylık dönemdeydim. Babamla pek konuşmasak da hamile olduğumu biliyordu. Buna “aşk hastalığı” diyordu.

Günler geçti.

Markette işe girdim ve bu işten *nefret* ediyordum ama bana ek mesai veriyorlardı ve paraya ihtiyacım vardı.

Haftalar geçti.

Karnım belli olmaya başlamıştı. Aynada kendime bakıp karnımı okşadım, şişliği hissettim. Bu çok garipti. Şu an içimde büyüyen bir hayat vardı.

Doktor bana kız olduğunu söyledi.

Bir kızın var, Jonathan ve senin bundan haberin bile yok. O hareket ettikçe çırpınışlarını hissediyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hâlâ korkuyorum, hem de çok korkuyorum ama onu hissettiğimde, bu karşı konulmaz sevgi içime işliyor ve gülümsüyorum.

İşte yine gülümsüyorum.

Sanki sonunda her şeyin anlamını, hikâyemizin amacını çözmüş gibi hissediyorum: Kızımız.

Aylar geçti.

Dünyanın buzları çözüldü. Bahar geldi.

Altı aylık hamileyken verandada, sallanan sandalyelerden birinde soğuktan korunmak için battaniyeye sarılmış otururken sen geldin. Siyah lüks araba yavaşça evin önüne yanaştı ve *işte sen*. Annem, babamın hışımla evden fırlamasına engel olmak zorunda kaldı.

Uzaktan bakınca kendindeymişsin gibi görünüyordu ama yaklaşıp gözlerinde tamamen yanlış bir şey olduğunu gördüm. Saat

erkendi, güneş daha yeni doğmuştu ve sen dün geceden beri uyanıktın. Sarhoşluk ve akşamdan kalma arasındaki çizgide geziniyordun, ayakta durabilecek kadar akli başında olsan da *ayık* değildin.

Gerçi her zamanki kadar yakışıklıydın. Üzerinde takım elbise vardı ve kravatını gevşetmiştin, hatırladığım o asi gençten izler taşıyordun.

Verandanın yanında durup, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda az kalsın kelime seçimine gülecektim çünkü ben de sana tam olarak böyle sormuştum.

Hiçbir şey söylemeden sana baktım.

"Özür dilerim," derken sesin çatladı. "Çok ama *çok* özür dilerim, bebeğim."

Bunu asla bilemeyeceksin ama tam o anda, sen bu sözleri söylerken seni affettim. Ne için özür dilediğini bile bilmiyordum ama seni her şey için affettim. Ama sana bunu söylemedim çünkü bunu senin için yapmıyordum.

Kızım için yapıyordum.

Sana bakmaya devam ediyordum.

Biraz daha konuştun; ne kadar haksız olduğunu, beni ne kadar özlediğini, doğru düzgün uyuyamadığını, eve döndüğünde beni görememenin ne kadar zor olduğunu anlatıp durdun ve seni dinlerken tek düşünebildiğim büyümen gerektiği idi, Jonathan. Çünkü dudaklarından dökülen her cümleye "*ben*", "*benim*" ya da "*bana*" diye başlıyordun ama artık evrenin merkezi sen olamazdın.

Bu evrenin olmazdı.

"Yani doğru mu?" diye sordun. "Hamile misin?"

Gözlerimi kaçırıp başımı salladım çünkü bilmeyi hak ediyordun ama artık sana söylemem gereken kelimeler dilimin ucuna gelmiyordu.

"Anlaşıyor," dedin. "Parlıyorsun. Çok güzelsin."

Bunu söylediğinde dönüp sana baktım.

"Dön bana," dedin. "Bir şansa daha ihtiyacım var, sadece tek bir şans. Bu şekilde bitmesine izin veremeyiz. Bir bebeğimiz olacak ve ben cinsiyetini bile bilmiyorum... Erkek mi? Yoksa kız mı?"

Ne zaman doğacak? Hiçbir şey bilmiyorum ama bilmek istiyorum. Bu yüzden benimle gel. *Lütfen*. Artık para kazanıyorum ve sana bakabilirim.”

Eğer bu yazdıklarımı gerçekten okuyan biri varsa, ki ileride biri okuyacak mı bilmiyorum ama burası okuru kaybedeceğim, hikâyeyi mahveden o *aptal karaktere* söylenecekleri an. Onları anlıyorum çünkü bir yanımda senin mutlu sonum olmanı istese de doğru olanı yaptığım için özür dileyemem.

Sallanan sandalyeden kalkıp verandadan indim. Gözlerin ve ellerin doğrucu karnıma kaydı. Göğsümün daraldığını hissetsem de sana engel olmadım. Gözlerin parlıyordu ve biliyordum, *Tanrım, çok iyi biliyordum*; harika bir baba olacaktın, en iyilerden biri olacak ve bu küçük kızı tüm ruhunla sevecektin.

Ama sen hazır olana kadar bu olmayacaktı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Elim karnımda duran elinin üstüne koyarken, senin söylemediğin o iki kelimeyi söyledim. “Her şeyden çok... *kızım hariç*.”

Benimle göz göze geldin. “Kız mı?”

Başımı salladım ve tereddüt ederek seni öptüm, bu anı yaşama-na izin vermek için oyalandım. Dürüst olmak gerekirse, kendim için de.

Cesaretimi toplamak için bu ana ihtiyacım vardı.

Topladığımda geri çekildim ve “Gitmen gerekiyor,” dedim.

Bana afallamış halde baktın.

“Gitmeni ve iyileşene kadar dönmemeni istiyorum,” dedim.

“Senden rica ediyorum... hayır, sana *yalvarıyorum*... buraya bir daha bu halde gelme. Onun bir babaya ihtiyacı olacak, onu *her şeyden* çok sevecek gerçek bir babaya. Burada bir bağımlıya yer yok. O yüzden lütfen... *git*, Jonathan.”

Orada durup Jonathan’a bakmaya dayanamadığım için içeri girip babamın yanından geçtim. Kanepeye oturdum. Oturdum, oturdum, oturdum. Babam hâlâ *tam orada* durmuş, izliyordu. Bir saat sonra, “Nihayet gitti,” dedi.

Bir saatini almıştı.

Sen gittikten sonra annem, "Seninle gurur duyuyorum. Bunun çok zor olduğunu biliyorum," dedi.

"O orospu çocuğunun isteklerine saygı duymasına şaşırdım," dedi babam. "Ona kızımдан uzak durmasını söylediğimde benim isteğime hiç saygılı olmamıştı."

"Michael," diye uyardı annem. "Sırası değil."

Babam ellerini havaya kaldırdı.

"Ben sözünü dinlemesine şaşırmadım," diye devam etti annem. "O iyi bir adam."

Babam yüksek sesle güldü.

"İyi bir adam," dedi annem. "O sadece bir bağımlı ve ilk sarhoşluğu kızındı. Kennedy isterse, o çocuk gider kendini trafiğin içine atardı."

Babam bana baktı. "Bunu yapman için sana elli dolar veririm."

"Michael!"

"Tanrım, pekâlâ. Kafamın etini yeme kadın," dedi ve omzumu sıkarken, "Bedava bebek bakıcılığı da yaparım," diye ekledi.

Annem kahkaha attı. "Zaten bedava bebek bakıcılığı yapacaksın, *büyükbabacık*."

Babam suratını asarken, "Daha iyi bir lakap bulmam lazım," diye mırıldandı.

Babam uzaklaşmadan önce, "Seni iyileştiren şey neydi?" diye sordum.

İç çekti.

"Sendin, ufaklık."

"Ben mi?"

"Doğum gününü mahvettim," dedi. "Doğum günün olduğunu unuttum. Eve sarhoş geldim, senden önce pastanı yedim, kanepede sızdım ve altına işedim. Annen kafayı yedi ve beni öldürmeye çalıştı."

"Çalışmadım," dedi annem. "Babanın atladığı nokta, o sabah onu evden kovduğum ve isteğime saygı göstermemiş olması."

"Kendimi savunmam gerekirse, sarhoş olmuştum ve orada olmamam gerektiğini unutmuştum."

“Bu nasıl bir *savunma*?”

“Sanırım değil.”

“Her neyse, bir daha *unutmaması* için onu tehdit ettim.”

“Sen üzerime likör dökerken uyandım,” dedi babam. “Sonra kibrit çıkardın ve kıçımı yakmakla tehdit ettin!”

“Aynen öyle,” dedi annem. “Tehdit ettim.”

Pasta olayını hayal meyal hatırlıyordum ama *bu kadarını* hatırlamıyordum. “Yani annem seni korkutarak ayık kalmaya mı ikna etti?”

“Ah, hayır. O her ne kadar korkutucu olabilse de öyle olmadı,” dedi. “Annen kibritleri kaldırdıktan sonra senden özür diledim. Sana çok üzgün olduğumu söyledim ve sen dedin ki...”

Cümlesini tamamlayamayınca annem araya girdi. “Üzgün olmasının umurunda olmadığını çünkü artık senin baban olmayacağını söyledin. Tek yaptıkları üzecek şeyler olduğu için baba istemediğine karar vermiştin, o yüzden artık gidebilirdi.”

“Daha beş yaşındaydın,” dedi babam. “Kızmamıştın. Sadece bıkmıştın.”

“*Bu* mu sebep oldu? Az kalsın ateşe verilmiş olman değil de bu mu?”

“Annen beni sevdiği ve kocasını geri istediği için beni öldürmeye çalıştı,” dedi, annem tekrar *çalışmadığını* söylese de. “Sen artık beni istemediğine karar vermiştin. Hiç sevmediğin kırık bir oyuncak gibiydim, o yüzden annenin beni fırlatıp atması senin için sorun değildi. Seni seviyordum ama sana beni sevmen için hiçbir sebep vermemiştim. Değişmek zorundaydım.”

“Ki Jonathan da bunu yapacak,” dedi annem.

“Göreceğiz,” dedi babam. “Ama bak, eğer değişmezse onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacağız, her türlü kazanıyoruz?”

“Yemin ederim Michael, o kibriti çakmam gerekirdi.”

İkisi de şaka yapıyordu. Mutlu olduklarını görmek, başlarına gelen her şeyi atlattıklarını bilmek iyi hissettiriyordu. Aile olmadığımız bir hayatı hayal bile edemiyordum.

Karnımı okşadım, bebek hareket ederken yumuşak dokunuşlarını hissettim.

Altı ay yediye döndü, sonra da sekizinci ay gelip çattı. Çalışıyor, yemek yiyor ve uyuyordum. Yıkıyor, duruluyor ve tekrar ediyordum. Ben farkına bile varmadan yaz geldi. Dokuz aylık hamileyken, yumuşak dokunuşların yerini gelişmiş tekmeler almıştı.

Doğum yapacağım tarihin sabahında suyum geldi; aslında tam zamanıydı ama benim için hâlâ çok erkendi. Hiç hazır değildim. Beşik, bebek bezi ve ihtiyacı olacak her şey yanımdaydı ama nasıl anne olacağımı henüz çözememiştim.

Ve dehşete kapılmışım. Hayatım boyunca hiç bu kadar korktuğum bir an olmamıştı. Annem yanımdaydı, babam bekleme odasındaydı ve kız kardeşin hala olmak için çok heyecanlı olduğundan çıkıp gelmişti ama sen yoktun ve gelmeyeceğini biliyordum. Her gün kendime bunu tekrarlamışım. Ama acıdan paramparça olurken, insanlar bana sürekli *ıkın, ıkın, ıkın* derken bu dünyada senden daha fazla ihtiyaç duyduğum kimse yoktu.

Bunu sensiz yapamazdım.

Yapamazdım.

Yapamazdım.

Yapamazdım.

Ama sonra o geldi, o çığlık atarken ben ağlıyordum. Onu kucağıma verdikleri an dünya yeniden sarsıldı. İşte bu kadar. Hayatımın sonuna kadar bu güzel minik varlığı çok seveceğimi biliyordum. Son nefesime kadar onu mutlu etmek, kalp kırıklıklarından korumak için mücadele edecektim çünkü o dünyadaki en muhteşem varlıktı ve onu *biz* yapmıştık.

Akşam 18.07'de doğdu. *Birebir aynı saatte*. Dört temmuz akşamında. Ertesi sabah gün doğarken senin hastaneye geldiğini söylediler. Ufaklığımız bebek odasındaydı, ben de fırsat bulmuşken uyumuştum. Doğruca onu görmeye gidip o uyurken camın arkasından onu izlemişsin.

Doğum belgesini imzalayıp kendini babası olarak kaydettirmek istemişsin ama bana sormanı söylemişler. Bu yüzden odama gelmişsin; ya da en azından bana öyle söylediler çünkü seni hiç görmedim. Kapı açılmış ve uzun bir süre kapı eşiğinde durup uyurken beni izledikten sonra çekip gitmişsin.

Kızını kucağına almadan gittin.

Adını öğrenmeden gittin.

Sen henüz bunu bilmiyorsun ama o kız var ya? Bebek odasında pembe zıbınlığına sarılmış o güzel ufaklık var ya? Onun adı *Madison Jacqueline Garfield* ve bir gün onu tanıyacaksın. Bir gün, sana *baba* diyecek. Ve bu olduğunda, kalbini çalacak ve istediğin şans elde edeceksin. Fakat hazır olmak zorundasın, Jonathan. Çünkü o burada ve seni bekliyor. Eve dönüş yolunu bulurken onu fazla bekletme.

YİRMİ DOKUZ

KENNEDY

Son beş dakika içinde saatime onuncu kez baktım ve derin bir iç çekerek koltuğumda kaydım. Üçer üç dakika kalmıştı.

“O gelmeyecek,” dedi Meghan.

Sağımda oturuyordu ve aramızda Jonathan için ayırdığımız boş bir koltuk vardı. Son yarım saatte onu onlarca kez aramış olmama rağmen karşılığında aldığım tek şey telesekreterdi. *Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor.*

Birkaç mesaj bırakıp acele etmesini söylemiştim ama cevap yoktu.

“Gelecek,” dedim. “Söz verdi.”

“Gelse iyi eder,” dedi babam solumdaki koltuktan. “Eğer o çocuk canını düşünüyorsa, gelse iyi eder.”

Birinin arkamdan alayla güldüğünü duydum, “Eğer Cunningham’ın beynini kullanacağına güveniyorsak, muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacağız,” diye mırıldandı tanıdık bir ses.

Arkama dönünce Bayan McKleski’nin orada oturmuş, örgü ördüğünü gördüm... Evet, *örgü örüyordu*. Neden burada olduğunu anlayamamıştım. Dönem sonu anaokulu gösterisiydi. Gözlerimle küçük konferans salonunu taradığımda, bir avuç ufaklığın hava durumuyla ilgili gösterilerini izlemek için bu kadar çok insanın gelmiş olmasına şaşırdım.

Bayan McKleski’ye dönüp, “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

“Beni baban davet etti,” diye cevap verdi.

Babama döndüğümde omuz silkti. “Bu torunum için büyük bir gün. İnsanların bunu görmesini istedim.”

“Kaç kişiyi davet ettin?”

Babamın yerine, “Kasabanın yarısını,” diye cevapladı Bayan McKleski.

Başımı iki yana sallayarak saate baktım. 14.59.

Jonathan’ı tekrar aradım. Yine sesli mesaja düştü.

Öğretmen sahnenin kenarından büyük perdenin önüne çıktığında saat tam üçe gelmişti.

İç çekerek sesli mesaj bırakmadan telefonu kapattım ve kaldırdım. Başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Çocukların perdenin arkasında hareket ettiklerini, yerlerini aldıklarını duyabiliyordum ve tek düşünebildiğim şey Maddie’nin babasının gelmediğini görünce nasıl yıkılacağıydı.

Perde açıldı ve gösteri başladı.

Maddie üstünde kostümüyle sahnenin arka kısmında duruyordu; kabarık bir tütü ve sırtına konar gibi bağlanmış kartondan kardanelleriyle tepeden turnağa beyazdı.

Heyecanla gülümseyerek bize el salladı ama bariz bir şekilde boş olan koltuğu fark etmesi uzun sürmedi. Babam telefonuyla video çekiyordu ama ona durdurmasını söylemeliydim çünkü kalbinin ilk kırılışı hiçbirimizin yeniden yaşamak istemeyeceği bir şeydi. Yine de kelimeler bir türlü dilimden dökülmedi. Kendime bunu söyletmedim.

Kendimi buna inandıramıyordum.

Her şeye rağmen, hâlâ ona inanıyordum.

Maddie orada durmuş, salondaki yüzleri tek tek incelerken artık gülümsemiyordu. Endişeliydi ve bana her baktığında biraz daha üzüldüğünü görebiliyordum. Çocuklar teker teker repliklerini söylemek için öne çıkıyordu. Sıra Maddie’ye geldiğinde yerinden kıpırdamadı.

Salonda garip bir sessizlik oluştu.

Öğretmen Maddie’yi dürtüp ona bir şeyler fısıldadı. Maddie kollarını çatarak birkaç adım öne çıktı. Uzun bir duraksama daha oldu.

Bana bakıyordu.

Onu sahneden indirip sarılmak ve tüm bunları unutturmak istiyordum ama bunun yerine, belki yardımı olur umuduyla ona gülümsedim.

O da bana gülümsedi.

Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki salonun arka tarafında büyük bir gürültü koptu ve kapı hızlıca açıldı. Maddie gözlerini kocaman açarak kapıya baktı. "Baba!" diye haykırdı.

Salondan mırıltılar yükseldi. İnsanlar sandalyelerinde kıpırdanıyordu. Maddie koşarak sahneden indi ve hızlıca orta koridora yöneldi.

Kaçmasından korkarak arkamı döndüm ve onu görünce donup kaldım. *Aman Tanrım.*

Jonathan tepeden tırnağa *Breezeo* kostümüyle orada duruyordu. Birkaç adım öne çıkıp Maddie'yi kucakladı. Maddie ona sarılırken, Jonathan da kendisine atılan bakışları görmezlikten gelerek onu sahneye götürdü. Kafa karışıklığı. Şok. Hayret. Biraz kahkaha, biraz heyecan. Hatta bu kesinti için duyulan biraz kızgınlık. Peki, ya ben? Şu anda ağlamamaya çalışıyordum.

Jonathan kızımızı sahneye bıraktıktan sonra benimle göz göze geldi. Yanımdaki sandalyeye otururken, "Geç kaldığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Maddie hemen söze girerek, "Hey, çocuklar!" diye bağırdı. "Altı kolu olan ve dünyada eşi benzeri olmayan şeye ne denir?"

Arkasındaki çocuklardan oluşan bir koro, "Bir kar tanesi!" dedi.

"İşte o benim!" dedi Maddie. "Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Nereye gidiyorum?"

"Yeryüzüne," dedi çocuklar.

Maddie uzaklaşıp arkadaki yerini aldı, gösteri sanki hiçbir aksaklık olmamış gibi devam ediyordu. Maddie artık gösteriye dikkatini vermiyordu; sanki gösterinin bitmesini bekliyormuş gibi kıpır kıpırdı ve sırtarak babasına bakıyordu.

Öğretmen onu dürttü. Oyunun son repliğini söylemesi gereki-

yordu. Maddie bir adım öne çıktığında ne söyleyeceğini unuttuğunu anlamıştım. Repliğini unutmuştu. Birkaç saniye sonra omuz silkti.

“Burada bir repliğim vardı ama unuttum,” dedi Maddie. “O yüzden babamın dediği gibi doğaçlama yapacağım.”

Etrafımızdaki insanlar kahkahalarla güldü.

Jonathan başını iki yana salladı.

Kalabalık alkışlarken çocukların sıraya girip selam vermeleri gerekiyordu ama Maddie yine sahneden kaçtığı için bunu onsuz yapmak zorunda kalmışlardı. Maddie bu kez merdivenleri kullanmaya bile zahmet etmeyip sahneden atlayınca, Jonathan ayağa kalkıp onu yakaladı.

O sırada babam kaydı durdurup başını iki yana salladı. “Bu çocukla asla sıkıcı bir an yaşamazsın.”

Jonathan onu yere bıraktığında, “Geleceğini biliyordum, baba!” dedi Maddie. “Güzel rol yapabildim mi?”

“En güzelini yaptın,” dedi Jonathan. “Başını kaçırdığım için özür dilerim.”

“Önemli değil.” Omuz silkti. “Diğer çocukları izlemene gerek yoktu zaten.”

Çocuklar sahneden inip seyircilerin arasında aileleriyle buluşurken gösteri tamamen sona ermişti. İnsanlar Jonathan’ın etrafına üşüştüğünde, şaşırtıcı olmayan bir kaos yaşandı.

Babam Maddie’nin elinden tutarak onu kalabalıktan uzaklaştırdı. “Harikaydın, ufaklık. Seninle gurur duyuyorum.”

“Video çektin mi?” diye sordu Maddie.

“Tabii ki!”

“İzleyebilir miyim?” diye sordu zıplayarak. “Görmek istiyorum!”

Telefonu ona uzattı ve Maddie videoyu izlerken onu çıkışa doğru götürdü. Meghan ve ben de tam arkalarındaydık. Jonathan bir süre oyalandıktan sonra peşimize takıldı, dışarı çıkarken birkaç kişiye imza verdi ve sonra kalabalıktan sıyrıldık.

“Cunningham,” dedi babam. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de sizi, efendim,” diye cevap verdi Jonathan. “Burada olduğum için mutluyum.”

Her şey çok samimiydi. Hiç *kendileri* gibi değillerdi.

Fakat onlar tokalaşırken ve babam bize veda edip giderken, acaba bu konuda yanılıyor muyum diye merak ettim. Belki de *artık* onlar böyleydi; sevgi dolu bir büyükbaba ile daha iyi olmaya çalışan bir babaydı ve aralarında siyaset tartışmasından şahsi kâbusuma dönüşen bir düşmanlıkları yoktu.

Onların hikâyesi de değişmişti.

Otoparka doğru ilerledik. Mavi Porsche’nin önünde doğru yere bile park edilmemiş eski püskü bir araba vardı ve kaputun üstünde tanıdık bir adam oturuyordu. *Jack*.

“Başardın mı?” diye sordu Jack ufak bir cips paketinden tıknırken.

Jonathan kızımızın saçlarını düzeltirken, “Tam zamanında,” dedi. “Koşarak içeri girdiğimde repliklerini söylemek üzereydi.”

Jack, “İyi zamanlama,” dedi Maddie’ye bakarak. “Demek o çocuk sensin, ha? Hakkında çok şey duydum.”

Jack’i süzerek, “Sen kimsin?” diye sordu Maddie.

“Adım Jack,” dedi elindeki cips paketini Maddie’ye uzatırken. “Cips ister misin?”

Maddie bir süre pakete baktıktan sonra Jonathan’a dönüp, “O yabancı mı? Çünkü öyleyse zehirli olma ihtimaline karşılık önce senin yemen gerekiyor,” diye fısıldadı.

“Ona güvenebilirsin,” dedi Jonathan. “Jack benim arkadaşım.”

Maddie ona gülümseyerek bir cips aldı. “En yakın arkadaş mısınız?”

Jack’in yüzünde itiraz eder gibi bir ifade belirdi. “Ben olsam *o* kadar abartmazdım.”

Meghan kardeşini işaret ederek, “Pardon, üzgünüm,” diye araya girdi. “Aranızdaki şey her neyse, bölmek istemezdim ama neden üzerinde *bu* lanet şey var? Yani... bu çok *garip*.”

Jack sanki onun varlığını yeni fark etmiş gibi hayranlıkla ona bakıyordu. Elindeki paketi ona uzattı. “Cips?”

Meghan kaşlarını çatarak ona bakarken Jack'in duygularını incitmek üzere olduğunu düşündüm ama aksine elini uzatıp bir cips aldı ve ağzına attı.

"Çekimler geç bitti," diye açıkladı Jonathan. "Kostüm odasına gidecek zamanım olmadı. Lanet olsun, karavanımdan telefonumu bile alamadım."

"Demek bu yüzden aradığımda açmadın," dedim. "Benden kaçırıyorsun sanmıştım."

Jonathan kolunu bana sarıp kendine doğru çekti. Başımın üstüne bir öpücük kondurarak, "Asla," diye fısıldadı.

"Resmen setten kaçtı," dedi Jack gülerek. "Hayatımda gördüğüm en garip şeydi, takım elbiseli kızgın bir adam daracık taytlı bir adamı kovalıyordu. O kadar saçmaydı ki aptal Breezeo filmlelerinden alınmış bir sahne gibiydi."

Maddie gözlerini kısıp, ona bakarken, "Hey!" diye bağırdı. "Böyle söyleyemezsin! Breezeo aptal değil!"

Jonathan, "Ağzının payını ver onun," dedi Maddie'yi dürterek.

Bir barış teklifi gibi cips paketini tekrar uzatırken, "Benim hatam," dedi Jack. "Biraz daha cips?"

Maddie hiç çekinmeden bir avuç dolusu cips aldı, o kadar çok almıştı ki bazıları yere düştü. Jack şaşkın şaşkın ona baktıktan sonra paketi ters çevirdi. *Boştu.*

"Sen hiçbirini hak etmiyorsun," dedi Maddie. "*Ancak* Breezeo'yu seviyorsan biraz verebilirim."

"Ah, bu çok kötü," dedi Jack. "Çizgi romanlarını sevmem sayılır mı?"

Maddie biraz düşündükten sonra Jack'e kırık bir cips uzattı.

Jack cipsi yerken Meghan yüzünde tuhaf bir ifadeyle onu izliyordu. "Eee... kardeşimi nereden tanıyorsun, Jack? Torbacısı falan değildin, öyle değil mi?"

Jack'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Kardeşin* mi?"

"O Meghan halam," dedi Maddie kalan cipsleri bitirirken.

Meghan elini uzatarak, "Meghan Cunningham," diye tanıttı kendini. "Kardeşim ailemizi pek sahiplenmez, o yüzden benden bahsetmemesine şaşırmadım."

Jack onun elini tuttu. "Ah, senden bahsetmişti. Sadece bana bu kadar güzel olduğunu söylemeyi unutmuş."

Meghan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, Jack elinin tersini öptüğünde yanakları pembeleşti. Aman Tanrım, *kızarıyordu*.

"Şey, teşekkür ederim," dedi elini çekerken.

"Ayrıca onun torbacısı değildim," diye cevap verdi Jack. "Gerçi bu her kimse, şimdiye kadar çoktan zengin olmuştur. O yüzden *keşke* olsaydım diyorum. Yine de hayır, o ahmağın ayık kalmasına yardım ediyordum ve bu gerçekten nankör bir iş."

"Sana sürekli teşekkür ediyorum," dedi Jonathan.

Jack elini salladı. "Her neyse, dostum."

"Yani sen insanları ayık tutan koçsun," dedi Meghan.

"Daha çok bir stajyer gibiyim," dedi Jack. "Bunun için para almıyorum. Gerçi, almam gerekirdi. Demek istediğim, hiç bu adamla *uğraşmak* zorunda kaldın mı?"

Jonathan kahkaha attı. "Burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Seni görmemek imkânsız," dedi Jack. "Ne var, Comic-Con'da * gibi giyinmişsin."

Meghan bunu çok komik bulmuş gibi kahkaha attı. "Pekâlâ, bu çok eğlenceli oldu ama artık gitmeliyim. Maddie, benim tarçın dolgulu muzlu kekim. Sahnede harikaydın. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Sonra görüşürüz, çocuklar." Ardından dönüp Jack'e baktı. "Benim için bir zevkti. Umarım tekrar görüşürüz."

Meghan uzaklaşmaya başlarken, "Hiç şüphelen olmasın," dedi Jack. Bir süre onu izledikten sonra Jonathan'a döndü, başıyla Meghan'ı işaret ederken tek kaşını kaldırdı. "Ödülüm *bu* olabilir mi acaba?"

"Aklından bile geçirme," dedi Jonathan.

Jack arabanın kaputundan atlarken, "Aklımdan geçirmeyeceğim," dedi. "Yapacağım."

Jonathan koşarak Meghan'a yetişmeye çalışan Jack'e ters ters bakarak homurdanırken, "İyi şanslar," dedim.

* Çizgi romanlar, filmler, diziler ve video oyunları gibi popüler kültür öğelerinin ilgili biçimlerine odaklanan bir fuaridwoodlly. (ç.n.)

“O ne yapıyor?” diye sordu Maddie bana bakarak.

“Sanırım Meghan halana çıkma teklifi edecek.”

Maddie gözlerini kocaman açtı. “Randevu gibi mi yani?”

“Evet,” dedim.

“Ah, ona güzel olduğunu söyle!” diye bağırdı Maddie hoplayıp zıplayarak. “Bir de çiçek al! Öyle değil mi, babacığım?”

“Doğru,” dedi Jonathan. Fakat bu fikir onu Maddie kadar heyecanlandırmışa benzemiyordu.

“Neden onları kendi haline bırakıp eve gitmiyoruz?” diye bir öneride bulundum.

“Eve,” diye tekrarladı Jonathan. “Kulağa hoş geliyor.”

Yeni mavi defter sehpanın üstünde duruyordu, çok fazla kullandığım için mürekkebi bitmek üzere olan pilot kalem de hemen yanındaydı.

Jonathan oturma odasında, defterin önünde durdu. “Hediye mi almışsın.”

Kollarımı arkasından dolayıp başımı sırtına yaslayarak, “Elbette,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi beni kendine çekip sarılırken.

Bana sarıldığında kollarında eriyormuşum, sıcaklığı beni yutuyormuş gibi hissediyordum. Buna alışabilirdim.

Onun buralarda olmasına alışabilirdim.

Buradaki varlığının geçici olduğuna dair olası bir cevaptan korkarak, “Ne zamana kadar buradasın?” diye sordum. Yanında hiçbir şey getirmemişti; ne kıyafet ne cep telefonu. Kim bilir, belki de uğrayıp gidecekti.

“Gitmeden önce sana söylemiştim,” dedi. “Beni istediğin sürece buradayım.”

“Bu gerçek bir cevap değil, Jonathan.”

“Neden?”

“Çünkü seni on yedi yaşından beri istiyorum. Bunu söylemen sonsuza dek söz vermen gibi bir şey. *Gerçek* bir cevaba ihtiyacım var.”

Başını başıma dayayıp bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sonsuzluğun nesi yanlış?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi," dedim. "Bu konuda ciddi olduğun sürece."

"Söz versem bana inanır mısın?"

"Evet," diye fısıldadım. "İşte bu yüzden söz vermeni istemiyorum."

İç çekerek ellerini biraz gevşettikten sonra bana baktı. Yüzümü incelerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bugün kariyerimi mahvetmiş olabilirim."

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. "Ne?"

"Uzun hikâye," dedi. "Ama bunu yapmaya devam edemem."

"Ama bu senin hayalin."

"Hayaller değişir," dedi Jonathan. "Yaşadığım o hayat... perişan haldeydim. Hayatımı geri istiyorum ve onu geri *alacağım* çünkü çok vakit kaybettim. Oyunculuktan asla vazgeçmeyeceğim. Ben buyum. Ama *sadece* bu değilim. Ben bir babayım ve senin düşündüğün gibi bir adam olmak istiyorum. Eve, senin yanına dönebildiğim sürece kasaba tiyatrosundaki oyunlarda oynamak, sensiz *Johnny Cunning* olmaktan daha çok mutlu eder beni. O yüzden eğer benden sonsuzluk istersen, lanet olsun tabii ki yanında olacağım."

Kalbim şiddetle atıyor, göğüs kafesimi acımasızca yumrukluyordu. Söylemek istediğim çok şey vardı ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Suçluluk. Korku. Heyecan. Midemde bir sürü kelebek uçuşuyordu. "Sonsuza kadar."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı başını sallayarak.

"*Ta-da!*" Kızımız Breezeo kostümüyle, heyecanlı bir çığlık atarak odaya girdiğinde an bozuldu. Eve geleli on dakika olmuştu ve kar tanesi kostümünü çoktan çıkarmıştı. "Bak, baba! Aynı olduk!"

Jonathan güldü. "Evet, aynıyız."

Elini tutup çekiştirerek onu benden uzaklaştırırken, "Hadi," dedi Maddie. "Artık evde olduğun için oyun oynayabiliriz!"

Jonathan kararsız bir şekilde bana baktı.

"Hadi git." Elime gitmesini işaret ettim. "Gidip bensiz eğlen."

Beni çabucak öptükten sonra Maddie onu odasına doğru çekti. Saatlerce oyun oynamış, sadece akşam yemeğinde sandviç almak için mola vermişlerdi.

Jonathan geri dönüp beni mutfakta köşeye çektiğinde karanlık çökmüştü. Kollarını arkamdan belime sarıp boynumu öptü. "Breeze'luğun bitti mi?" diye sordum.

"Daha yeni başlıyorum," dedi yüzüm ona bakacak şekilde beni döndürürken. "Maddie uyudu, sanırım eğlenme sırası *sende*. Bir zamanlar sana, beni bu kostümün içinde görmem için elimden geleni yapacağıma dair bir söz verdiğimi hatırlıyorum."

Yüzüm kızardı. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki," dedi Jonathan. "Seçmelere katılmamın tek nedeni buydu."

"Bana menajerinin bunu yapmaman için seni ikna ettiğini söylemiştin."

"İkna etmişti ama sonra *sikerler* dedim. Bana hiç şansım olmadığını söylemişti ama sen bana inanıyordun, ben de seçmelere katıldım ve şu halime bak."

Kendimi ona bakmaya zorladım. Aklımı başıma toplamam imkânsızdı. En gerçek dışı fantezim gerçeklikle birleşiyor ve zihnim bununla başa çıkamıyordu. *Bu nasıl gerçek olabilirdi?* Elimi geniş göğsünde gezdirdim, kaygan kumaşı elimin altında hissettim. "Bu sende mi kalacak?"

"Normalde hayır," dedi. "Onu aldığım için beni polise ihbar edebilirler."

"Hmm, o halde fırsatımız varken bunu iyi değerlendirmeliyiz, öyle değil mi?"

"Muhtemelen öyle yapmalıyız," diye onayladı.

Beni tutup havaya kaldırdığında ciyakladım. Yatak odasına doğru ilerlerken bacaklarımı beline dolayarak ona yapıştım. İki kez beni düşürecek gibi oldu, kostüm o kadar kaygandı ki elim kayıyordu. Birlikte yatağa düştük ve Jonathan üstüme çıkarken kahkahalarla güldüm.

Beni yoğun bir şekilde öpüyordu, dudakları hevesle keşfeder-

ken elleri vücudumun her yerine dokunup okşayarak kıyafetlerimi çıkarıyordu. Parmakları geziniyor, yalnızca birkaç dokunuşu bile beni kıvrandırmaya yetiyordu.

“Kostümün fermuarını senin açman gerekecek,” dedi Jonathan. “Kendim açamam.”

“Hmm, yani eğer bunu reddedersem kostümle kalmaktan başka çaren olmadığını mı söylüyorsun?”

“Tam olarak öyle söylüyorum.”

“Peki, sana neden yardım edeyim?”

“Çünkü bu kostümle seninle sevişemem,” dedi. “Ayrıca içimde şu an *gerçekten* sevişmek istediğine dair tuhaf bir his var.”

Söyledikleri bedenimi ateşe verdi, tenimin her santimi karıncalandı. Sırtına uzanıp fermuarını açabildiğim kadar açtım.

Jonathan kostümün içinden çıkmaya uğraşırken gülmemeye çalışarak onu izliyordum. Yaklaşık on dakika çırpındıktan sonra tekrar yatağa çıktı.

“Ortamı biraz bozdum, ha?” diye sordu gülerek. “On yılı aşkın süredir kurduğun fantezileri birkaç dakika içinde yok ettim.”

“Bu biraz yetenek ister,” dedim. “Yine de belki bana iyi davranırsan seni affedebilirim.”

“Bunu yapabilirim,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru ve üstüme çıkıp yavaşça *içime* girdi. Benimle sevişiyor, bana her şeyini veriyor ve bitmesi için hiç acele etmiyordu.

Bütün gece beni tekrar tekrar uçurumun kıyısına getirdi; yapış yapıştım, tir tir titriyordum ve karmakarışık haldeydim. Gökyüzü aydınlanmaya yüz tutmuş, gün ışığı çoktan içeri sızmaya başlamıştı. Uzanıp tavana baktığımda artık kaslarımın tutmadığını fark ettim.

Jonathan hâlâ tüm gücüyle devam ediyordu. Dudaklarını karnımın üzerinde gezdirerek daha aşağı inerken uyluğumun içini okşuyor ve usulca dokunarak tenimi karıncalandırıyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Tam bittiğimi sandığım anda, daha fazla dayanamayacağımı düşünürken... “*Aman Tanrım.*”

Dudakları tenimde gezindi, yüzü bacaklarımın arasına gömül-

müştü. Saçlarından tutup kalçalarımı oynattım, kıpırdamadan duramıyordum. Birkaç dakika sonra bana yıldızları göstermeye başlamıştı. Gözlerimi sımsıkı yumdum, zevk dalgalar halinde içime yayılırken inledim.

Tekrar gevşeyip ağır ağır nefes almaya başladığımda, baldırlarımın iç kısmını öpüp hafifçe ısırdı. Gülerek bacaklarımı kapattım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Gerçek bir mücadele verecek kadar enerjim kalmamıştı.

“Kesinlikle affedildin,” diye fısıldadım. “Bu... *vay canına*.”

Gülerek yatağa devrildi. “Şükürler olsun çünkü çok yoruldum.”

“Ben de,” dedim. “Duşa bile girebileceğimi sanmıyorum.”

“Ben de. Lanet olsun, giyecek kıyafetim dahi yok. Telefonum yanımda olmadığı için Jack’i arayıp eşyalarımı getirmesini isteyemem.”

“Hmm, pekâlâ ben ona ulaşmanın bir yolunu biliyorum,” dedim başucumdaki komodinden telefonumu alırken. “Kız kardeşini arayacağım.”

Ben daha onu aramayı bile deneyemedim, Jonathan telefonu elimden kaptığı gibi yere fırlattı. “Bu saatte onun kız kardeşimle bir yerlerde olmasını *düşünmek* bile istemiyorum. Çıplak kalmayı tercih ederim.”

Gülerek ona sokuldum ve göğsüne hafifçe öpücük kondurdum. “Seni seviyorum, Jonathan.”

“Ben de seni seviyorum.” Kollarını bana sararken, “Sen kraliçesin, bebeğim,” diye fısıldadı.

SON

BİR YIL SONRA

Tık. Tık. Tık.

Aralıksız patlayan flaşlar parlak ve kör ediciydi; kameralar seri çekim yaparak saniyede onlarca fotoğraf çekip anı ölümsüzleştiriyordu. Yüzlerce, belki binlerce hayran, meşhur Hollywood tiyatrosunun önündeki caddede, metal barikatların arasında sıraya girmişti.

Breezeo'nun kırmızı halısında olmak, bu anın bir parçası olmak için insanlar günlerdir burada kamp kuruyorlardı.

Küt. Küt. Küt.

Jonathan'ın düzensiz kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. Yıllardır bir sürü etkinliğe katılmıştı, bunun çocuk oyuncağı olması gerekirdi ama gergin hissediyordu. Ama kendisi için değil, hayır... onun için. Üzerinde annesinin seçtiği pembe elbiseyle, elini sıkı sıkı tutan küçük kız için. Bu Hollywood'a ilk geliyordu, babasının hayatının bu kısmına ilk kez dahil oluyordu.

Jonathan tüm bunların onu boğmasını istemiyordu.

"Johnny! Johnny! Johnny! Buradayız!" İnsanlar dört bir taraflarından bağırarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Bu taraftayız! Sola dön! Sağa dön! Johnny, bekle! Orada dur! Yukarı bak!"

Birkaç adım ilerledikten sonra poz vermek için durdular, Jonathan kızının boyuna eğildi ve flaşlar patlamaya devam ederken ona gülümsedi.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Kız sırtıarak başını salladı, mavi gözleri ışıkların altında parılıyordu. "Yine kar tanesi rolü yapıyorum, o yüzden kimseyi duyamıyorum."

“Aferin kızıma,” dedi. “Sadece gülümsemeye devam et.”

Jonathan eğilip kızın yanağını öptüğünde, *yaa* ve *ayy* korusu etraflarını sardı. Kız limuzinden çıktığı anda tüm spot ışıklarını üzerinde toplamıştı, gözlerinde yıldızlar taşıyan bu küçük kız herkesin dikkatini çekmişti.

Şak. Şak. Şak.

Kırmızı halıda yürümeye ve poz vermeye devam ettiler, bir süre sonra görevliler onları basın kuruluşlarına doğru yönlendirdi. Röportajlar. İşin en nefret ettiği kısmı buydu; bazıları oldukça rahatsız edici olan sorulara cevap vermek zorunda kalmak.

“Bayanlar ve baylar! İşte beklediğiniz adam, gecenin yıldızı Johnny Cunning!” Ufak tefek sarışın bir muhabir, Jonathan canlı yayında ona katılmak için yuvarlak platforma çıkarken göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. “Bu gece nasılsın, Johnny?”

“Harika,” dedi Jonathan. “Burada olduğum için mutluyum.”

“Eh, gerçekten harika görüldüğünü söylemem gerek,” dedi muhabir. “Farklı bir ışıltın var. Acaba bunun yanındaki bu kıymetli küçük kızla bir ilgisi olabilir mi?”

“Hiç şüphesiz,” dedi Jonathan. “Bu gece dünyanın en şanslı adamıyım.”

Sorular. Çok fazla soru vardı.

Cevaplayabileceği tüm soruları cevapladı.

“Gitmeden önce bunu sana sormam gerekiyor,” dedi muhabir. “Bu sabah Breezeo çizgi romanlarının yeniden yayınlanacağı duyuruldu. Seni yeni bir film için tekrar kostümle görme şansımız var mı?”

Gülümsedi. “Şu an sadece ailemle keyifli vakit geçirmeye çalışıyorum ama kesinlikle hiçbir projeyi göz ardı etmiyorum.”

Soruların ardı arkası kesilmedi; arada sırada kişisel sorular sorulsa da çoğu öyle değildi. Jonathan bir muhabirden diğerine geçiyordu, onlarca muhabir vardı.

Pat. Pat. Pat.

Basın bölümünü geçtikten sonra Madison babasının dikkatini çekmek için bacağına vurdu ve Jonathan dönüp ona baktı. Biraz-

dan hayranları için imza verecek ve ardından *Hayalet*'i izlemek için salona gireceklerdi. "Baba bak, bu Maryanne."

Jonathan kızının baktığı yöne döndüğünde, Serena Markson ve Hollywood'un yeni ilgi odağı Gerard Jackson'ın birlikte poz verdiğini gördü. Clifford Caldwell de yakınlarında onları izliyordu. Jonathan birkaç hafta önce, kontratında bir açık bulduğu anda bu adamla bağlarını resmen koparmış ve başka bir menajerle, önceliğinin ailesi olduğunu anlayan biriyle anlaşmıştı.

Jonathan arkasını dönüp imza verdi, sohbet etti ve hızlıca birkaç fotoğraf çekildikten sonra Madison'la birlikte kırmızı halıdan salonun girişine doğru yürüdüler.

Tak. Tak. Tak.

Lobide toplanan gruba doğru yaklaşıırken, Maddie'nin minik topuklu ayakkabıları mermer zeminde takırıyor ve geldiklerini insanlara haber veriyordu. Ekibindeki insanların hepsi yeniydi; yeni bir menajer, yeni bir basın sorumlusu, hatta yeni bir avukat. Ajansını ve Jack'i değiştirmemişti ama diğer her şey için temiz bir sayfa açması gerekiyordu. Clifford Caldwell her şeyi lekelemişti.

O adam bir zamanlar sevdiği kadını da lekelemeye çalışmıştı. Jonathan bunu eski bir spiralli deftere karalanmış çok eski bir hikâyeyi okurken öğrenmişti. Ne kadar acı verici olursa olsun kelimesi kelimesine okumuştı. Bilmediği her şeyi... artık biliyordu.

Kennedy de sade, siyah bir elbiseyle ekibin arasındaydı. Sol yüzükparmağındaki pırlanta, Kennedy dalgın dalgın onunla oynarken tiyatro salonunun ışıkları altında ışıldıyordu.

Gergindi... kırmızı halıda yürüyemeyecek kadar gergindi.

Bunu düşündükçe midesi bulanıyordu.

Jonathan, Los Angeles'taki malikânesini satmıştı. Bennett Landing'de, otelin hemen arkasına bir ev inşa ederek McKleski'ye komşu olmuştu. Yüzüğü uzun zaman önce almış olmasına rağmen büyük bir hevesle evlenme teklifi etmişti; Kennedy de onu şaşırtarak düşünmesine gerek bile kalmadan kabul etmişti. Jonathan bir an için çok hızlı ilerliyor olabileceklerinden endişelenmişti ama sonra bunun önemi olmadığını fark etmişti.

Zaten çok fazla zaman kaybetmişti.

Bir saniyesini bile boşa harcamayacaktı.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Jonathan kalabalığa karışarak yanına geldiğinde, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Kennedy. İnsanlar akın akın tiyatro salonuna giriyordu. Bir an önce yerlerini bulmaları gerekiyordu.

Jonathan kolunu beline dolayıp onu kendine çekerken, "Tabii ki," dedi ve menajeri konuşmalarını bölmek üzereyken boştaki elini kaldırarak beklemesini işaret etti. "Sorun ne?"

Kennedy, "Bir sorun yok," dedi gülümseyerek. Kızarmış yanakları âdeta ışıldıyordu. Ve o daha ağzını açmadan, hiçbir şey söyleyemeden adam bunu zaten biliyordu. Yine de Kennedy, "*Hamileyim*," diye fısıldadığında, bu Jonathan'ın şok geçirmesini engellemedi.

TEŞEKKÜR

Yirmi yıl önce ilk hayran kurgumu internette yayınladım: *NSYNC* ve *Tales from the Crypt*** arasında çapraz geçişli bir korku hikâyesiydi. On dört yaşındaydım. Ondan iki yıl önce, Biggie ve Tupac arasındaki Doğu Yakası/Batı Yakası rap kavgasına dayanan bir Yunan mitolojisi oyunu yazdım. O zamandan beri, birçok hayran grubunu kapsayan sayısız hikâye yazdım ve birçoğunu kimse okumayacak ama onları sırf yazmak istediğim için, sırf bir şey bana ilham verdiği için yazdım. Bu sebeple her şeyden önce hayran gruplarına, kaynak malzemeye, erkek ve kız tüm hayran arkadaşlarıma teşekkür etmem gerekiyor. Bu topluluklar, bu insanlar, bu karakterler ve bu kitaplar, müzik grupları, filmler ve diziler olmasa bugün kim olurdu bilmiyorum. Onlar olmasaydı kesinlikle yazar olamazdım (özellikle de özgün kurguya geçmeme sebep olacak kadar kendime güvenmemi sağladığı için *Alacakaranlık*). Panellere katılabilmek için kaldırımlarda uyuyan ve kırmızı halıları izleyebilmek için günlerce kamp yapan fuar müdavimi dostlarıma teşekkür ederim. İnternette dedektif gibi kırmızı daire içine alınmış bulanık fotoğrafları inceleyerek geçirdiğimiz geceleri asla unutmayacağım.

* Justin Timberlake, JC Chasez, Lance Bass, Joey Fatone ve Chris Kirkpatrick'ten oluşan erkek müzik grubu. (ç.n.)

** 1989-1996 yılları arasında yedi sezon boyunca yayınlanan bir Amerikan korku antoloji dizisidir. (ç.n.)

Arkadaşlarıma, aileme ve bu kitapta bana yardımcı olan herkese (siz kim olduğunuzu biliyorsunuz) teşekkür ederim. Sizi seviyorum, yardımlarınız ve desteğiniz için size çok şey borçluyum. Okurlara, blog yazarlarına ve kitapseverlere minnettarım. Sözlerime bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Kimberly Brower ve ekibine, bana inandıkları için çok teşekkür ederim!

“Wickedalbion” olarak da bilinen Esther Cristofori, bu kitabın *Breezeo* resimlerini çizdi. İnanılmaz yetenekli biri ve hayran resimlerini gördüğüm anda kalbimi çaldı. *Breezeo*’mu hayata geçirmeye gönüllü olduğu için son derece onur duydum. Çalışmalarına mutlaka göz atın!

<http://wickedalbion.tumblr.com>

<https://www.instagram.com/wickedalbion/>

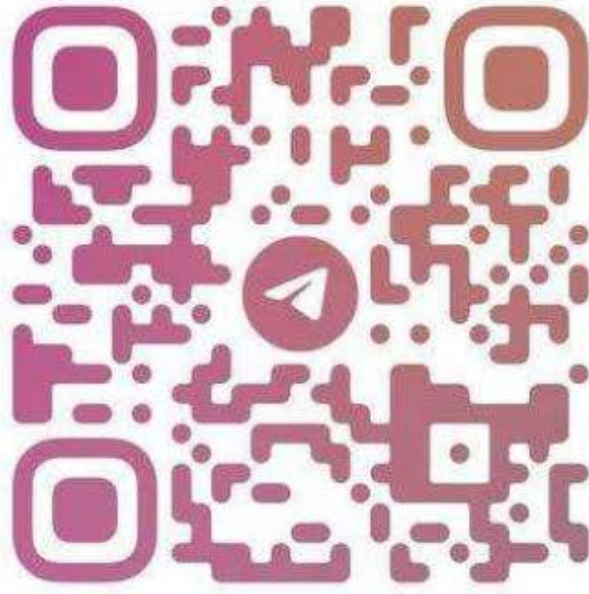
<https://twitter.com/wickedalbion>

Düzenleyen : Seraphina

Bu kitabın taraması Ay Işıgı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikita>

@AYISIGIKITAP

Bu kitabın taraması Ay Işıgı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Düzenleyen : Seraphina